

Кони Мейсън

СПАЗАРЕНАТА
НЕВЕСТА

КОНИ МЕЙСЪН СПАЗАРЕНАТА НЕВЕСТА

Превод: Славянка Мундрова-Неделчева

chitanka.info

Бягайки от сладострастния си чичо и от брак с нелюбим мъж, красивата Джулиет Дарси попада на един странен кораб... На него за Калифорния пътуват стотици момичета, които са поръчани по пощата за невести на непознати мъже. Тя разбира, че вече е обещана на мъж, когото никога не е виждала... Родриго Делгадо — красив и чувствен негодник — се жени само за да има кой да му гледа домакинството. Иначе не възнамерява да изпълнява съпружеските си задължения — наоколо има толкова красавици... Докато не поглежда в яркосините очи на Джулиет... Тази жена разпалва страстта му така, както никоя дотогава не е успявала...

ПРОЛОГ

Сан Франсиско, септември 1851

Шумът в игралната зала на Кейси беше оглушителен. Макар че вечерта едва беше започнала, тълпата, която се притискаше около масите за игра и надаваше одобрителни викове към оскъдно облечените танцьорки, вдигащи крака по сцената, едва се побираше между четирите стени на огромната, безвкусно декорирана зала. Но петимата мъже, седнали около кръглата маса в отдалечения край на стаята, изглежда, не обръщаха внимание на вихрещото се наоколо им веселие.

В Сан Франсиско през 1851 г. мъжете печелеха и губеха цели състояния в игри на покер. Една щастлива ръка беше еквивалентът на цяла година изтощителен труд в златоносните полета. Изтеглеше ли обаче лоши карти, човек можеше да се върне там, откъдето беше започнал, без пукната пара, съкрушен, изгубил надеждите си за сдобиване с несметни богатства.

Нямаше значение, че средният добив на злато представляваше половин унция на човек дневно, защото пред всеки перспективен копач се мержелееше призракът на голямата жила, на буцата самородно злато, която само чака да я намери точно този, който трябва.

Дон Родриго Делгадо подреди картите в ръката си, държейки ги близо до тялото. Чертите на красивото му мургаво лице си оставаха безизразни; нито едно трепване на гъстите черни мигли не издаваше какво си мисли. Вляво от него Брут Кели, сдобил се с този прякор заради ръста и грубите си черти, изсумтя неразбираемо и изгледа Род с присвити очи. Отдясно седеше Уокър Копача, един от първите златотърсачи, пристигнали в Калифорния. Той плю презрително в плювалника, изтри кафявата слюнка, потекла по брадата му, с края на мръсния си ръкав и шляпна обърнатите си карти на масата.

Младият мъж, седнал срещу Род, задъвка нервно долната си устна, втренчил яркосините си очи в картите в ръката си. На

изразителното му лице се изписа най-напред неверие, а после радост, сякаш не можеше да повярва на това, което вижда. Кичур рижа коса падаше над челото му и той го отметна нетърпеливо, докато очите му скачаха по останалите мъже около масата, за да се спрат най-накрая отново върху картите. Бъдещето на Кевин О`Брайън зависеше от тази ръка. Той не можеше да скрие оптимизма си, капчици пот се събираха по челото му и се стичаха по луничавото му лице. Изходът от това разиграване щеше да бъде последният му шанс да спечели залога, който му беше толкова необходим, за да изкара зимата, и като че ли горещите му молитви щяха да се осъществят. Надявайки се очите да не са го подвели, Кевин разгърна трите дами и двете десетки, сподавяйки една облекчена въздишка, когато видя, че не е сгрешил.

Седнал до него, Бъд Морли тихо сви картите си и се облегна назад, местейки очи към всеки от четиримата останали играчи.

— Излизам — обяви мрачно Бъд и мълчаливо загледа огромния куп от злато, събран в средата на масата.

Всички очи се обърнаха към Кевин. Страхувайки се, че гласът му ще го издаде, той побутна напред последните си златни зрънца и погледна очаквателно към Копача. Копача отново плю, този път на цял фут от плювалника, и каза:

— Проклет да съм, ако намеря причина да остана. Не ме бройте повече.

Сянка на усмивка докосна черните очи на Род и изчезна също така бързо, както се беше появила. По купчината кюлчета и златен прах пред него си личеше съвсем ясно, че поне той няма причина да се оплаква от тазвечерните си печалби.

— Плащам и вдигам — обяви спокойно Род, забелязвайки унилото изражение, настанило се на лицето на младия О`Брайън.

Брут Кели изруга на висок глас, стоварвайки по масата подобния си на чук юмрук, от което купът златни кюлчета подскочи.

— Проклет да си, Делгадо! Как го правиш, по дяволите, не мога да си обясня! Ако не те познавах, щях да помисля, че...

— Внимавай, приятелю — предупреди го заплашително Род с мек глас, в който се прокрадваше стоманена нотка. — Ако довършиш това изречение, може да стане страшно.

— Хайде де, Делгадо, той не искаше нищо да каже. Всички тук знаем, че не мамиш.

— Какво ще правиш, Кели? — обади се отново Род. — Продължаваш ли, или излизаш?

— Мамка му! — избухна Кели. — Излизам!

Другите не обърнаха внимание на изблика му. Род насочи поглед към младока.

— Май оставаме двамата с тебе, О'Брайън — каза испанецът, усмихвайки се дружелюбно. — Искаш ли да видиш картите ми?

С яркочервено от притеснение лице Кевин претърси трескаво джобовете си, но не намери нищо.

— Ти ме обра, Делгадо. Не ми е останала и една прашинка — изстена той обезсърчен.

— В такъв случай, предполагам, всичките залози стават мои — каза Род, посягайки да прибере печалбата си.

— Чакай! — извика Кевин, докосвайки ръката му.

Род вдигна очи и се намръщи, когато видя парче хартия да излита от ръката на младия О'Брайън и да се приземява върху купчината злато в средата на масата.

— Какво е това? — запита той, предпазливо протягайки ръка към сгънатия лист.

— Само то ми остана — каза извинително О'Брайън.

Род разгъна хартията и правите му черни вежди се събраха над носа, когато очите му срещнаха някакви едри черни цифри и официален печат.

— За какво, по дяволите, може да ми послужи това нищожно парче хартия? — запита Род, като се стремеше да не отсъжда прибързано.

— Не е нищожно — възпротиви се настоятелно О'Брайън. — Аз... аз бях един от щастливците, които изтеглихме номер от лотарията. Предлагаха ми много пари за това парче хартия.

Явно Род нямаше представа за какво говори О'Брайън.

— Лотария ли? Каква лотария?

— Искаш да кажеш, че не си чул? — учуди се младежът. — Ами другата седмица пристига кораб, пълен с жени. Жената, която носи номер трийсет, моя номер, ще стане моя съпруга.

Род не можа да повярва.

— Ти за глупак ли ме вземаш? — намръщи се той скептично.

— Момчето казва самата истина, Делгадо. Теглиха лотарията още преди месеци. Стотици мъже се надпреварваха за шанса да наддават за съпруга. Май нашият млад приятел е бил един от малкото щастливци, които са си спечелили булка. Всеки мъж, който изтегли номер, плаща превоза на жената до Калифорния. Ако иска да продаде правото си, може да получи десет — по дяволите! — двайсет пъти повече, отколкото е платил за билета й.

— Ами! — изсумтя Морли, който имаше жена и деца някъде на изток. — Кой ще иска да се жени за курва?

— Тези жени не са курви — избухна възмутено Кевин. — Това са почтени жени, избрани от хора с добра репутация.

— Е, за това не мога да гарантирам — изкикоти се Копача, — но всяка жена, проявила достатъчно смелост, за да тръгне към Калифорния, където знам, че само осем процента от населението са жени, ще бъде добре дошла за мене.

— Защо толкова искаш да се разделиш с булката си? — запита Род, фиксирайки почервенялото лице на О'Брайън с тъмните си очи.

— Ако загубя, за какво ми е жена? Няма да има с какво да я издържам. Предполагам, че ще трябва да се върна у дома. Няма да е трудно да намеря свободно място и да се върна на изток — много моряци напускат корабите си, когато стигнат Калифорния. Семейството ми и без това не искаше да идвам тук.

— А ако спечелиш? — запита тихо Род.

— Смятам да спечеля — уверено изду гърди О'Брайън. — Ще си взема печалбите и булката и ще има от какво да живеея, докато забогатеея.

Род изпита леко съчувствие към младока, неподготвен за суровата реалност на живота в Дивия запад, особено откакто през 1848 г. беше открито златото при Сътърс Мил. На Род не му трябваше булка, защото годеницата му Елена Монтоя Родригес, огнена жена с чиста кастилска кръв, също като неговата, го чакаше в ранчото на баща му.

Но нещо в него го подтикна да даде шанс на момчето. Ако спечелеше — добре. Но ако загубеше, Род щеше да си иде у дома много по-богат.

— Добре, О'Брайън — каза накрая той, хвърляйки хартията, която досега беше държал, върху купчината кюлчета и златен прах. — Приемам залога ти. Покажи какво имаш.

Кевин обърна картите си една по една, вгледан в лицето на Род, за да види как ще реагира.

— Много добре — каза мургавият мъж с неразгадаемо изражение. Ръцете на О'Брайън затрепериха от вълнение, придвижвайки се към купчината злато, и на лицето му се изписа широка усмивка. — Но недостатъчно.

Последните думи на Род стреснаха младежа, който загледа смаяно как противникът му сваля една по една собствените си карти.

Колективна въздишка се изтръгна от гърдите на всички около масата, както и от наблюдателите, които се бяха скупчили наоколо.

— Проклет да съм — изригна Копача, почесвайки се по главата.

— Четири попа — изрече почтително Бъд Морли, хвърляйки кос поглед към О'Брайън, чието лице беше пребеляло като платно.

— Кучи син такъв! — извика Кели. — Някакъв мазен мелез да спечели всичко това, как ли пък не!

В следния миг Род измъкна пистолета си и се прицели в корема на Брут. Той си пое остро дъх, побледнявайки под силния си загар.

— Та какво не ти харесва в расата ми, приятелю? Няколко души започнаха да се приближават към масата, винаги готови да се насладят на добрата престрелка.

— Делгадо — започна Кели, жестикулирайки диво, — нямам нищо против расата ти. Че вие, испанските донове, владеете почти половината Калифорния. Не можеш ли да понесеш една малка шегичка?

Преди Род да успее да отговори, О'Брайън, вече преодолял шока от загубата, се намеси решително:

— Господин Делгадо спечели честно и почтено, Кели, не искам да се бия с него и ти няма да се биеш.

— Не съм искал да се бия — изръмжа Кели, като се размърда смутено, взирайки се в дулото на пистолета на Род.

— Излизай отгук, Кели — предупреди го Род и махна с пистолета в посока към вратата. — Излез, преди да съм забравил, че съм човек на честта.

Видимо успокоен, Кели се обърна, без да каже и дума повече, и се запъти към бара, заклевайки се мълчаливо, че един ден ще си разчисти сметките с Родриго Делгадо, задето беше засегнал честта му.

Тълпата, натрупала се около масата, разочарована от изхода на спора, се пръсна в търсене на нещо по-забавно.

Род насочи цялото си внимание към печалбите. Извади една кожена кесия от джоба си и бързо прибра вътре кюлчетата и златния прах, като затегна здраво връзките. Беше решил да върне на О'Брайън парите, които беше спечелил от него. Но почти веднага отхвърли тази идея, осъзнавайки, че младежът не беше подготвен да се справя с трудния живот в Дивия запад, особено след като откриването на злато беше докарало в Калифорния всички отрепки и престъпници, търсещи богатство и слава. Щеше да направи услуга на това момче, реши Род, ако му позволи да се върне на изток, у дома си, при семейството, което без съмнение щеше да го посрещне с отворени обятия. Кой знае, може би дори щеше да спаси живота на този младок.

— Какво ще правиш сега? — обърна се Род към видимо унилия Кевин.

— Смятам да се кача на „Летящата Сали“, утре отплава от Сан Франсиско — каза мрачно О'Брайън. — Може да е за добро. Какво... Какво ще правиш с онази жена, която очаква тук да я посрещне годеник?

Въпросът стресна Род. Досега не се беше замислил за жената, представяна от смачканото парче хартия, чийто собственик вече беше.

— Тя е на кораба „Западен вятър“, идва от Ню Йорк, трябва да пристигне следващата седмица. Сега това е ваш проблем господин Делгадо — небрежно вдигна рамене Кевин. — Моята грижа е да се върна в Бостън.

Младежът рязко се извърна и остави Род доста ядосан от развоя на събитията, които съдбата му беше поднесла.

Пъхвайки листа в джоба на жакета си, се запъти към вратата, като си пробиваше път през гъстата тълпа. Игралната зала на Кейси вече му беше омръзнала. Но един глас зад гърба му го накара да спре.

— Колко му искаш, Делгадо?

— За какво говориш, Кели? — запита Род, обръщайки се към ухиления едър грубиян.

— За жената. Идеята за съпруга ми харесва. Наоколо няма достатъчно курви, а мисълта да имам жена, когато ми потрябва, никак не е лоша. Колко искаш за лотарийния номер на момчето? Ти сигурно

си имаш някоя женичка там някъде, така че с голямо удоволствие ще те отърва от това момиче.

Род разбра, че сега получава шанс да се освободи от нежеланата отговорност, както и да спечели солидна сума. Но, странно, неговият кодекс на честта му забраняваше да допусне невинна жена да стане жертва на такъв отвратително зъл и избухлив човек като Брут Кели.

— Съжалявам, Кели — изрече той с лека погнуса, — не бих ти поверил и едно куче, какво остава за безпомощна жена.

— Ах, ти кучи...

Но Брут така и не можа да довърши изречението си, защото Род го изненада с добре прицелен юмручен удар право в корема. Едрият мъж се преви от болка, не можейки да си поеме дъх.

— Предупредих те да не ме ругаеш, приятелю — отрони презрително Род.

Кели не беше в състояние да му отговори, докато той спокойно се обръщаше и се отдалечаваше, минавайки през летящата врата.

**ЧАСТ ПЪРВА
ПО СИЛАТА НА ДЪЛГА**

Ню Йорк, март 1851

Заблудените лъчи на пролетното слънце се промъкваха през прозореца, падайки върху привлекателната фигура и красивите черти на Джулиет Дарси. Но Джулиет, която семейството и приятелите ѝ наричаха Джули, не се и замисляше за външността си, докато бродеше из тихата къща и докосваше предметите, които някога бяха принадлежали на леля ѝ Лавиния.

Откакто леля Лавиния, единствената сестра на бащата на Джули, беше починала преди няколко седмици, животът на красивата млада жена, оставена на грижите на чичо Хюго — недотам надеждният съпруг на леля Лавиния, не беше никак приятен. Джули не се интересуваше от начина, по който я гледаше чичо Хюго с тези свои сякаш избелели очи, които с всеки изминал ден като че ли ставаха все по-дръзки и по-дръзки.

Защо преди две години баща ѝ я беше оставил на грижите на Лавиния и Хюго, за да замине за Калифорния и да осъществява мечтите си за забогатяване, вайкаше се безмълвно Джули. Толкова беше щастлива, когато живееше с баща си в малкия апартамент над магазинчето му за цигари и пури, където се беше научила да харесва множеството екзотични аромати на отлежалия тютюн. Откакто майка ѝ почина преди пет години, Джули и баща ѝ Карл Дарси водеха скромен и приятен живот в стаите над магазинчето. Но за огромно съжаление на Джули баща ѝ беше го продал и се беше присъединил към ордите от търсачи на щастие, които наводниха Запада след откриването на злато при Сътърс Мил. Джули остана в Ню Йорк под грижите на Лавиния и Хюго, докато баща ѝ натрупа богатство в златоносните парцели. Карл Дарси беше написал на дъщеря си едно писмо от Сан Франсиско, точно преди да замине да обработва участъка си, и оттогава тя нямаше никакви вести от него.

От месеци насам Лавиния и Хюго бяха приели факта, че Карл може би е мъртъв, но Джули продължаваше да се противи на мисълта,

че баща ѝ е умрял, докато е разработвал участъка си, или е бил убит от разбойници, които гъмжаха по онези места.

Сега и Лавиния беше починала от пневмония след една изтощителна простуда, която никакви лекарства не бяха успели да надвият. Докато леля ѝ беше жива, чичо Хюго не се осмеляваше да я докосва, но сега тя повече не можеше да му вярва. Започна да заключва нощем вратата на спалнята си и се държеше възможно най-далече от него. Но дори това не ѝ беше лесно, защото трябваше да готви ядене и да седи на една маса с този непоносим човек.

Сякаш като по даден знак, Хюго Кайли се появи иззад една затворена врата, чешейки потреперващата си глава с широка прозява. Не беше грозен. Такава нежна душа като леля Лавиния сигурно беше видяла някакви добри качества в огромната фигура и цветущото червендалесто лице на безцеремонния ирландец, израснал в нюйоркските предградия. Но след смъртта на леля Лавиния истинският характер на Хюго, дотогава смекчаван от вродената деликатност на съпругата му, започна да се проявява по начини, които наистина плашеха Джули.

— Направи ли закуска за чичо си, момиче? — запита Хюго, фиксирайки с безцветните си очи щедрите извивки на гърдите на Джули.

— На печката е, чичо — бързо отговори тя. — Веднага ще ти сипя. И докато минаваше бързо покрай него, една дълга ръка се протегна и се уви около тънката ѝ талия.

— Ах, какво сладко парче си ти, моето момиче — възкликна Хюго, притискайки я към бъчвоподобните си гърди. — Момчетата от пожарната ми завиждат.

Хюго Кайли беше пожарникар. Занимаваше се с този занаят от доста време, хвалейки се със силата и ловкостта си, въпреки че годините му вече не бяха малко. Всички в квартала го познаваха и го смятаха за образцов гражданин, макар че пиянството му винаги създаваше проблеми.

— Моля те, чичо Хюго, пусни ме — извика Джули, гърчейки се в здравата му хватка. — Какво щеше да каже леля Лавиния, ако те беше видяла да се държиш така неприлично с мене?

За миг Хюго ѝ се стори смутен. Но после лицето му цъфна в широка усмивка.

— Скъпата ти леля е мъртва, моето момиче, господ да успокои душата ѝ, но аз съм жив. Ти също. Хайде — побутна я към кухнята, — иди да ми приготвиш закуската. Ще бъдеш моя, момиче. Твоята черешка ще ми принадлежи.

Бузите на Джули почервенияха от вулгарните думи и намеци на чичо ѝ. Тя хукна към кухнята, сигурна, че вече не е в безопасност под покрива на чичо си, оставена на произвола му.

Хюго Кайли дъвчеше храната си в замислено мълчание, докато Джули вършеше работата си наоколо. Според него това момиче беше по-красиво и по-предизвикателно от всяка друга жена, която беше познавал. Преди две години тя дойде да живее в дома му, оставена от баща си, когото мечтите за злато най-вероятно отдавна бяха погубили. На шестнадесет години Джулиет Дарси вече беше започнала да показва признаците на бъдеща голяма красота. През следващите две години Хюго я беше наблюдавал отблизо, виждайки как стройните очертания на тялото ѝ започват да се изпълват и заоблят в женствени пропорции, как пищните ѝ гърди и меките хълбоци издуват чувствено дрехите ѝ.

Но за Хюго лицето на Джули беше най-възхитителното нещо на света — с малката заострена брадичка, деликатен нос и пълни устни, червени като зрели черешки. Дългата чуплива коса с цвета на топъл мед падаше до кръста ѝ в объркана маса непокорни къдрици. Тъмни вежди се извиваха деликатно над очи с цвят на светло небе, с гъсти мигли, които мнозина намираха за неприлично дълги. Всеки мъж би се гордял да нарече такава жена своя. И Хюго смяташе да я има. Според него неочакваната смърт на Лавиния беше като дар от провидението, доказателство, че му е било съдено да има това момиче. Дори отец О'Нийл беше дал неохотната си благословия за плановете на Хюго. Сега беше време Джули да научи за тях... и да ги приеме.

— Седни, момиче. Трябва да поговоря с тебе — усмихна се приветливо Хюго и посочи към стола.

— Да поговорим ли, чичо Хюго? За какво?

— За твоето бъдеще, момиче, ето за какво. Сега, когато леля ти умря и баща ти най-вероятно също е мъртъв, аз съм твой законен настойник. — Джули не каза нищо, поглеждайки предпазливо към него. — Мислила ли си за женитба? — запита я той.

— Женитба ли? Ами не — призна чистосърдечно Джули. — Как да мисля за женитба, когато не познавам никакви мъже? Не, чичо, нямам никакво желание да се омъжвам. Най-малкото, не и преди татко да се е върнал.

— Пф! Колко пъти да ти повтарям, че баща ти отдавна е умрял. Не сме чували нищо за него вече две години.

— Той не е мъртъв! — настоя упорито Джули. — Щях да разбера, ако беше.

— Както искаш, момиче, но си остава факт, че съм твой настойник. И до ушите ми достигнаха слухове, че хората започват да говорят за нас двамата, че сме живеели съвсем сами в тази къща, пък не сме били кръвни роднини, изобщо такива работи. Дори добрият отец О'Нийл говори с мене вчера.

— Отец О'Нийл? — запита смаяно Джули. — Не мога да повярвам, че свещеник като него ще си помисли...

— Не той, момиче — прекъсна я нетърпеливо Хюго, — другите говорят. Отецът само ми обърна внимание. Предложи да направя каквото трябва.

— Каквото трябва ли?

Страх пропълзя по гърба на Джули, докато осъзнаваше странното значение на думите на Хюго.

— Мисля, че единственият начин да спрем клюките е ние с тебе да се оженим — обяви тържествено Хюго. — Какво ще кажеш за тази идея, моето момиче?

— Ти си полудял! — ахна Джули, шокирана. — Това е отвратително! Баща ми никога няма да позволи подобно нещо. Леля Лавиния щеше да се обърне в гроба, ако разбереше какво си намислил.

— Отец О'Нийл ще ни венчае утре в черквата — продължи Хюго, сякаш не беше чул нищо, пренебрегвайки протестите на Джули. — Той е съгласен с мене, че в нашия случай не сме задължени да съблюдаваме едногодишния траур. Репутацията ти трябва да бъде опазена на всяка цена.

— Опазена от кого, от тебе ли? — изсъска тя с почервеняло от гняв лице. — Не, чичо, няма да се омъжа за тебе. По-скоро ще напусна тази къща.

Несмутен от изблика на Джули, Хюго се усмихна снизходително.

— Къде ще отидеш, момиче?

— Където и да е — заяви тя разгорещено. — Ще си намеря работа като гувернантка, като прислужница.

— Не мисля — усмихна се хитро Хюго. — Трябва ти моето позволение, за да напуснеш тази къща. Ако си решила да избягаш, ще те намеря. Законът е на моя страна. Ще накарам полицията да те търси и няма да стигнеш далече.

Джули се вгледа в чичо си, зяпнала от ужас. Колкото и несправедливо да ѝ се виждаше, полицията наистина щеше да бъде на негова страна. Понеже беше млада, ненавършила осемнадесет години, тя нямаше никакви права. Като неин настойник чичо ѝ имаше правото да прави каквото си иска с нея — без да я убива, разбира се. Но Джули, винаги изобретателна и находчива, нямаше да се остави да бъде използвана по такъв долен начин. Щеше да призове отец О'Нийл за помощ, щеше да го помоли да я настани при някое семейство, където да работи срещу подслон и храна.

Сякаш прочел мислите ѝ, Хюго сграбчи ръката ѝ и я накара да стане от стола.

— Мисля, че се опитваш да избягаш от мене, скъпа — усмихна се той победоносно. — А аз пък мисля, че съм намерил начин да направя така, че бъдещата ми булка да не избяга от любящите ми обятия.

Преди Джули да успее да реагира на думите му, Хюго лепна устата си върху нейната, пъхайки насила езика си между плътно стиснатите ѝ устни. Джули се задави и коленете ѝ омекнаха от неочакваното нападение. Нещо твърдо се опря в корема ѝ, докато огромните ръце на Хюго бродеха свободно по гърдите и ханша ѝ, притискайки я силно към атакуващата я твърдост.

Джули изскимтя в трескав опит да достигне нещо с ръцете си.

— Няма да чакам, ще те имам сега, скъпа — изпъшка Хюго, вдигна крехкото ѝ тяло в едрите си ръчища и се запъти към спалнята, където най-безцеремонно я тръшна в средата на леглото. — Отец О'Нийл няма да ме упрекне, че съм си взел булката един ден по-рано. Две дълги години чаках този момент. Наблюдавах те как израстваш от кльоцаво хлапе в невиждана красавица и женското ти тяло моли за вниманието на мъж. В мига, когато ръцете на Хюго се дръпнаха от нея, за да свалят дрехите му, Джули скочи и хукна. Но недостатъчно бързо, защото Хюго я сграбчи още преди да беше стигнала до вратата.

— Чичо, моля те, недей. Поне почакай, докато се оженим — замоли се тя, хленчейки. — Аз... искам да отида девствена на сватбата си. Сигурно няма да ми откажеш това.

Хюго изглеждаше объркан.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че няма да се противиш на този брак?

— Аз... аз ще се омъжа за тебе, чичо — излъга Джули, готова да каже какво ли не, само и само да се спаси.

Отначало Хюго се отнесе скептично, отказвайки да повярва, че упоритата му племенница ще се подчини на желанията му.

— Заклеваш ли се? Заклеваш ли се в покойната си леля, че няма да си промениш решението?

— Кълна се в покойната леля Лавиния — изрече тържествено Джули, — че взех решение и няма да го променя.

— Няма да съжаляваш, момиче — ухили се победоносно Хюго. — Ще бъда добър с тебе. Когато се оженим, ще те науча да харесваш онова, което мога да направя за тебе в леглото. Леля ти Лавиния нямаше никакви оплаквания.

Джули потрепери. Вярно, че се беше заклела, че няма да промени решението си, и го беше казала напълно сериозно. Но това, което чичо Хюго нямаше откъде да научи, беше, че тя твърдо беше решила да избяга. В мига, когато този отвратителен човек излезеше от къщата, тя щеше да изчезне оттук... завинаги.

— Добре — реши накрая Хюго. — Мисля, че сега нямаме време да довършим онова, което започнах, така че нямам нищо против да угодя на желанието ти. Ще идеш чиста на сватбата си, но след това ще останеш чиста само докато ти сваля дрехите. Сега вече трябва да тръгвам на работа, моето момиче. Дай една целувчица на годеника си, че да му държи влага до края на деня.

Изпитвайки огромно облекчение, Джули скри колкото можа отвращението си и кльвна Хюго по бузата. Той се изсмя и привлече протестиращото ѝ тяло към себе си, притискайки я с огромните си ръце.

— Не това имах предвид, момиче — каза той, докато устата му се залепваше върху треперещите ѝ устни, изсмуквайки дъха от дробовете ѝ.

Преди да я пусне, той дръзко опипа гърдите ѝ, грубо напъхвайки ръце в деколтето на корсажа ѝ. Джули се размърда смутено, но героично издържа гнусното изпитание.

В мига, когато Хюго Кайли излезе от къщата, подсвирквайки весела мелодийка, Джули се развихри. Извлече една огромна торба за килими изпод леглото, напъха вътре малкото си вещи, прибави един гребен и една четка, както и няколко от бижутата на майка си. Макар да не струваха скъпо, те бяха много ценни за нея. Подчинявайки се на внезапно хрумване, тя взе и хубавата вълнена наметка на леля си с кадифена яка и подплата, оставяйки вместо нея собствената си изпокъсана връхна дреха. За свое щастие се сети да прибере и малкото пари, които чичо ѝ държеше у дома за неотложни случаи.

Увивайки малко хляб, сирене и наденица в една кърпа и след като напъха в джоба си една ябълка, Джули излезе от къщата, без да се обърне назад. Знаеше точно какво ще направи. Щеше да отиде в Калифорния да потърси баща си. Нямаше представа как ще го постигне, но не се съмняваше, че някой ден ще се озове в Калифорния и ще намери баща си.

Понесла неугледния си вързоп, Джули тръгна по улицата, без да знае къде точно отива; знаеше само едно — че трябва да се отдалечи колкото може повече от чичо си Хюго. В късния следобед тя се намери на пристанището — уморена, гладна и с подбити крака; загледа се в докерите, които товареха и разтоварваха корабите, хвърлили котва в пристанището. Видя наблизко един сандък, седна и ухапа ябълката си, пожелавайки си да можеше да се озове на борда на някой от онези кораби, които щяха да заминат за Калифорния.

Тя беше така погълната от дилемата си, че не забеляза дребната фигурка, застанала наблизко и взряна любопитно в нея.

— Ти от калифорнийските булки ли си?

— Какво? — Джули се стресна, осъзнавайки, че не е сама. — На мене ли говорите? Извинете ме, не разбрах какво казвате.

Девојката пред Джули, беше може би на нейните години, с облак тъмна коса, спускащ се по крехките ѝ рамене, и хитро лице, обсипано с бледи лунички. Зелени очи я гледаха присмехулно изпод гъсти черни мигли. Широка, щедра уста малко я загрозяваше, но не можеше да се отрече, че е много привлекателна. Макар да беше тясна в

ханша, с малки, но добре оформени гърди, тя беше безспорно доста женствена.

— Просто се питах дали не си една от жените, които заминават за Калифорния с кораба „Западен вятър“ след два дни — повтори момичето, усмихвайки се на явното объркване на Джули. — Надявах се, че може би ще пътуваме заедно. Аз съм Поли Картър, а ти коя си?

— Казвам се Джулиет Дарси — каза Джули, усмихвайки се на дружелюбното момиче. — Но нямам представа за какво говориш.

— О — каза Поли, леко смутена. — Помислих... е, няма значение, Джулиет.

— Не — настоя Джули. — Разкажи ми. В Калифорния ли отиваш? И моля те, наричай ме Джули.

— Да, Джули, нали е вълнуващо? Ще бъде огромно приключение. Наистина, надявам се бъдещият ми съпруг да е добър човек. И да не е много стар или грозен — добави тя с дяволита искрица в зелените си очи.

— Нали не искаш да кажеш, че отиваш в Калифорния, за да се омъжиш? — запита смаяно Джули. — За мъж, когото никога не си виждала?

— Не е толкова лошо, колкото изглежда — увери я Поли. — Човекът, който урежда всичко, господин Годард, ни набра и ни увери, че всичко е законно. Той е добър и любезен човек. В Калифорния отчаяно се нуждаят от жени. Не... лоши жени, а почтени, които искат да се установят на запад и да създадат семейства. Господин Годард направи лотария, която се тегли в Калифорния. След като всичко там се уреди, той се върна тук да набере жени, желаещи да станат съпруги на самотни мъже от Калифорния. Всичките ни разноски се плащат от бъдещите ни съпрузи.

— Ти как научи за това, Поли?

Джули беше смаяна от разказа на момичето.

— От вестника. Не си ли виждала обявата? Седмици наред я отпечатват.

— Не. Чичо Хюго нито веднъж не е дал и цент за вестник. Чете броя, който се получава в пожарната, преди да се прибере у дома. Родителите ти одобряват ли това, което искаш да направиш?

Веселото лице на Поли се издължи и Джули почти съжали, че е задала този въпрос.

— Баща ми почина преди десет години, а... майка ми само преди месец. Нямам никого, никакви роднини, които да се грижат за мене.

— Съжалявам, Поли — изрече тихо Джули. — Но ние с тебе си приличаме много в това отношение.

Интересът на Поли веднага се пробуди.

— И твоите родители ли са починали?

— Мама умря преди години. Но съм сигурна, че баща ми е жив. Той ме остави на грижите на сестра си и нейния съпруг и замина за Калифорния да търси злато. Не съм чувала нищо за него вече две години, но знам, че е жив. Сега леля ми почина, а чичо ми ме кара да се омъжа за него.

— И ти избяга — предположи Поли, хвърляйки едно око към торбата, полускрита под наметката на Джули.

— Нямах избор — сви рамене Джули. — Той се опита да... да... е, няма нужда да казвам, че няма да се омъжа за този отвратителен човек, каквото и да ми говори. Излязох от дома му тази сутрин и нямам намерение да се връщам.

— Къде ще отидеш? Има ли кой да ти помогне? — запита Поли, загрижено набръчквайки гладкото си чело при мисълта за положението, в което беше изпаднала новата ѝ позната.

— Никого си нямам — призна тъжно Джули. — Не знам къде да отида. Знам само, че не мога да се върна у дома при чичо Хюго.

— Ела в Калифорния, Джули — подкани я Поли. — Казваш, че баща ти е там. Помисли колко ще се зарадва, като го намериш.

— Но, Поли, откъде да знам, че няма да заменя един отвратителен мъж с друг? Можеш ли да ми гарантираш съпруг, когото ще обичам? Или щастие?

— Ние сме жени, Джули. Имаме ли изобщо някакви гаранции в живота? Колко жени сред твоите познати са били накарани да се омъжат за хора, които не обичат, от безсърдечни бащи, които не мислят за чувствата на дъщерите си? Обзалагам се, че са повече, отколкото можеш да изброиш. Любовта е лукс, който малко сред нас имат щастията да изпитат.

— Аз... никога не съм мислила за нещата по този начин — призна Джули, омаяна от опитността на новата си приятелка, която далеч надхвърляше възрастта ѝ.

— Аз поне оставям бъдещето си в своите собствени ръце. Мой е изборът да отида в Калифорния. Вярвам, че мъжът, избран да стане мой съпруг, е добър и почтен. И ще му бъда добра съпруга. Ами ти, Джули? — предизвика я Поли. — Достатъчно смела ли си, за да се нагърбиш със собственото си бъдеще?

Джули се поколеба само за миг, преди да ѝ отговори.

— Къде да намеря твоя господин Годард?

Поли я прегърна в изблик на радост.

— Толкова се радвам, Джули. Ще се справиш, ще видиш. Двете взеха вързопа на Джули и изминаха няколко пресечки до малката витрина на кантората, притисната между две големи постройки. Обявата, написана с тлъсти черни букви, привлече Джули като с магнит и тя спря, за да я прочете. „Търсят се млади дами с добра репутация, гласеше обявата. Ако искате да заминете за Калифорния, всички разноски платени, за да навлезете в едно огромно приключение, влезте тук. Тридесет свободни места за щастливите жени, които ще намерят съпрузи, очакващи ги в края на тяхното пътуване.“

Поемайки си дълбоко дъх, за да се успокои, Джули отвори вратата и влезе вътре, последвана от Поли. Добила смелост от подкрепата на новата си приятелка, тя се запъти с леко треперещи крака към един мъж на средна възраст с оредяла коса, който седеше зад бюрото. Той вдигна очи и се усмихна любезно, когато видя Джули.

— Аз съм Джулиъс Годард — каза мъжът и ѝ протегна ръка.

Точно след половин час Джули излезе от кантората, стискайки официален документ с номер тридесет. Беше смаяна от лекотата, с която беше определила бъдещето си. Господин Годард излезе точно такъв, какъвто го описваше Поли: Умело и търпеливо той извличаше необходимата му информация за миналото ѝ, без тя да разбере какво има предвид. Джули се сети да каже, че е съвсем сама на този свят след ненавременната смърт на двамата си родители. Джулиъс Годард беше тактичен и разбираше голямото вълнение на младите момичета, които поради някакви причини бяха решили да приемат предизвикателството и да заминат на Запад, за да се омъжат за хора, които изобщо не познават.

— Почти се бях отказал от надеждата да намеря последната си кандидатка — оплака се господин Годард, когато подаде на Джули

документа за последната койка на борда на „Западен вятър“. — Не исках да разочаровам някого от младите мъже, които очакват с нетърпение идването ви. Много се радвам, че ще успея да спазя задължението, което поех. Жена ми Марта и аз смятаме за свой християнски дълг да осигурим брак и домашен живот за младите мъже, които иначе биха станали жертва на проститутки и безскрупулни жени, целящи да присвоят състоянието на мъжа.

Испаднала в състояние, граничещо с вцепенение, Джули се намери на тротоара, взряна в парчето хартия, докато се опитваше да си представи мъжа, изтеглил нейния номер там някъде в Калифорния.

— Хайде, Джули — подкани я Поли, побутвайки почти парализираното момиче. — По-добре ела с мене у дома. Имам платен наем за още няколко дни, а не можем да рискуваме чичо ти да те намери и да те принуди да се върнеш при него.

Като чу да споменават чичо й, Джули най-накрая оживя. Извади една от монетите, които беше откраднала от Хюго, и двете момичета наеха файтон, който ги откара до малкия двустаен апартамент над една кръчма, който Поли беше обитавала заедно с майка си. След оскъдната вечеря, състояща се от сиренето, хляба и наденицата, които Джули беше взела от дома, и горещ чай, осигурен от Поли, двете си легнаха рано. Тъй като „Западен вятър“ щеше да отплава след два дни, рано сутринта, момичетата щяха да могат да се качат на борда на следващия ден следобеда, за да се настанят в каютите си и да се запознаят с новите си съквартирантки и с новия си дом, в който щяха да прекарат следващите шест месеца.

Единственият лош момент дойде, когато двете излязоха от апартамента на Поли и видяха двама полицаи, застанали в края на улицата, да разпитват други хора, живеещи там. Като помисли, че чичо й е алармирал властите и я търсят, Джули бързо извади още една монета и спря един файтон, който да откара нея и Поли заедно с багажа им на пристанището. Точно по пладне двете момичета се качиха на „Западен вятър“ и се настаниха в каютата, която щяха да споделят с още три други жени.

Рано сутринта на другия ден те двете бяха почти единствените будни, когато „Западен вятър“ прибра котвата и се отдели от кея, плъзвайки се в сивата мъгла, която обграждаше пристанището. Докато забулените в сивия облак сгради и криволичещи улици изчезваха от

погледа ѝ, Джули не можа да не почувства ледените пръсти на страха, които стиснаха сърцето ѝ. Беше ли постъпила както трябва, запита се тя. Каква съдба я очакваше там далече, в Калифорния? Щеше ли да се събере с баща си? Изправяйки тесните си рамене, вдигайки малката си, остра брадичка, Джули осъзна, че каквато и да става, тя е готова да посрещне съдбата си.

Сан Франсиско, септември 1851

Джули стоеше на палубата на „Западен вятър“, докато корабът бавно навлизаше в залива на Сан Франсиско, внимателно маневрирайки покрай безлюдните кораби, осеяли водите на залива. Капитан Лангфорд ѝ беше казал, че през тази година над осемстотин кораба, закотвени тук, са били напуснати от екипажите си, които предпочели да тръгнат да търсят злато. Странно беше да гледа как празните съдове се полюшват нагоре-надолу и вълните плискат хълбоците им.

Застанала на удобно за наблюдение място, Джули виждаше купчина мръсни на вид, груби постройки, скупчени около улички с изровени коловози. Не каквото си го беше представяла. Дори Поли, която стоеше до нея, изглеждаше смутена. Те предполагаха, че Сан Франсиско е оживен град, но от това, което можеха да видят, той приличаше на някакъв разраснал се бедняшки квартал.

Едва след няколко часа тридесетте млади жени, водени от сияещия Джулиъс Годард и приветливата му съпруга, можаха да слязат на брега. Групата тръгна спокойно по претъпканите улици към един пансион, където щяха да се настанят; на следващия ден щяха да се запознаят с бъдещите си съпрузи. Сандъците им щяха да бъдат докарани по-късно с каруца, запрегната с коне.

Хора от всякакви народности се тълпяха наоколо: англичани, ирландци, испанци, французи, дори китайци и негри. Пискливи гласове викаха на всякакви езици. Джули никога не беше виждала толкова много китайци, събрани на едно място. Лъскавите им черни коси бяха дълги почти колкото нейната, събрани в стегнати плитки, спускащи се по гърбовете им. Яркоцветните им роби почти прикриваха жълтия цвят на кожата им и тъмните, изтеглени нагоре очи. Тя едва не избухна в смях, когато видя странните шапчици, кацнали на теметата им. Повечето от китайците возеха пътници в двуколни превозни средства, които господин Годард нарече „рикши“.

Джули се смути при вида на ордите мръсни, небръснати мъже, запълващи улиците. Като че ли хиляди бъдещи златокопачи бяха дошли в Сан Франсиско твърде късно, за да забогатеят, и сега бродеха безцелно наоколо, с разбити мечти за лесно замогване и с празни джобове. Тя не можа да не се запита дали и баща ѝ е сред тези пречупени мъже, лагеруващи в палатки там, където нямаше възможност да се строят сгради.

Докато вървяха, Джули чуваше мнозина от тези мъже да подвикват, продавайки запасите си наред улицата. Тигани вървяха срещу главозамайващата сума от пет долара или повече, лопати — за десет или дванадесет. Цялата сцена ѝ се струваше като излязла от някакъв кошмар.

Джули скоро се принуди да фокусира вниманието си върху дървения тротоар, за да не се подхлъзне и да се озове в морето от кал по улиците. Двете с Поли се държаха една за друга и успяха да се настанят на две съседни легла за през нощта. Останалата част от деня прекараха в поправяне на външния си вид, за да се представят добре на утрешния оглед, и в избор на най-подходящите дрехи, за да бъдат високо оценени от бъдещите си съпрузи.

Джули избра най-хубавата си рокля, която не беше съвсем нова, но тя знаеше, че подчертава тънката ѝ талия и златистия ѝ тен. Синият цвят на роклята с пола пълен клош подчертаваше цвета на очите ѝ. Плътното прилягащият корсаж с редове бежова дантела се закопчаваше чак до брадичката, а кройката му подчертаваше високата извивка на съвършено изваяните ѝ гърди. Дългите ръкави обгръщаха добре оформените, стройни ръце и завършваха с набор от дантела точно над деликатните ѝ китки. Наметката на леля Лавиния с кадифената подплата добавяше лъх на еlegantност, който много допаднаше на Джули.

За да осигури подходяща рамка за буйната си черна коса, Поли избра бледожълта рокля, бродирана със зелени цветчета, които отиваха на очите ѝ. Квадратното деколте и високата талия изваждаха на показ най-хубавото от тънката ѝ фигура. Никое момиче нямаше прилично боне, затова решиха да отидат гологлави, като оставят косите си да служат като корона на главите им.

На следващия ден, докато се отправяха леко изнервени към голямата постройка, набързо издигната от нерендосани греди, където

трябваше да се срещнат с бъдещите си съпрузи, нито Джули, нито Поли бяха подготвени за излиятелно приветстващите ги мъже с всякаква външност, които ги очакваха. Не само улицата пред постройката гъмжеше от народ, но и когато влязоха вътре, Джули помисли, че ще се задуши, докато бутащата се тълпа правеше път за изпадналите почти в истерия жени.

Тридесетте момичета бяха настанени на ниска платформа, докато господин Годард безуспешно се опитваше да въдвори тишина сред ликуващите мъже, възбудени от гледката на толкова много привлекателни жени. Нямахше значение, че само тридесет от тях щяха да се сдобият със съпруги. Важното беше, че тези жени бяха решили да пропътуват хиляди мили, изправяйки се пред всякакви опасности, за да се омъжат сред пустошта, населявана предимно от мъже. Там, където се осмеляха да отидат тези храбри жени, щяха да тръгнат и други. Накрая господин Годард успя да усмири вълнуващата се тълпа и се зае със сериозната задача да събере съпружеските двойки.

Това, което привлече Род към сградата, беше сцената, която се разигра пред очите му току до въпросната постройка. Той тъкмо се беше върнал от изтощително пътуване до Монтьрей и искаше само да си почине в горещата вана и да спи поне двадесет и четири часа. За негов късмет в близко време нямаше да му се наложи пак да пътува до Сан Франсиско и след това можеше да се върне у дома си, в Ранчо Делгадо, където го очакваше Елена. Сватбата им повече нямаше да се отлага. Бракът му с Елена Монтоя, уреден от бащите им, още докато двамата бяха деца, трябваше най-накрая да се осъществи, въпреки факта, че Род беше успял с години да отлага това отдавна очаквано събитие.

Но Елена вече беше изгубила всякакво търпение. И щом баща му, дон Диего, я покани да се премести в ранчото му, когато майка ѝ и баща ѝ заминаха на гости в Испания, Род разбра, че времето за отлагания е свършило. Щом се върнеше в Сен Луис Обиспо, двамата с Елена щяха да станат съпруг и съпруга в съответствие с желанието на бащите си.

Изпитвайки едва ли не чувство на обреченост, Род се приближи към постройката и се промъкна вътре. В мига, когато забеляза младите жени, застанали на платформата, той разбра какво става. Пъхна ръка в джоба на кожата си жакет и докосна сгънатото парче хартия, за което

изобщо беше забравил през изтощителните седмици борба с бюрокрация, съдилища, адвокати и съдии, готови с лека ръка да пренебрегнат претенциите на гордите кастилски земевладелци, чиито земи се разполагаха предимно покрай Кралския път — Камино Реал.

След прокламирането на Поземления акт от 1851 г., с който собствениците на ферми се задължаваха да докажат собствеността си над своите земи и размерите на стопанствата им бяха принудително намалявани, Род и баща му работеха неуморно, за да получат надлежните документи, с които да определят границите на земите, дадени на семейството им преди много години. Месеци бяха минали, за да съберат необходимата документация за обширните си владения, близо седемдесет хиляди акра около Сен Луис Обиспо, но накрая, в току-що изминалата седмица, Род беше занесъл всичко в Монтъррей, за да го представи пред съда. Антимексиканските настроения бяха силни, таксите в съда — непосилни, съдиите бяха подкупни и вземаха страната на жадните за грабеж новоприсламчили се „собственици“. Но дон Диего и синът му бяха победили с цената на огромни разходи и много изгубено време. Земите на семейство Делгадо принадлежаха отново само и единствено на тях и те бяха в правото си да се отърват от многобройните незаконни заселници, плъзнали из владенията им като въшки. Затова Род напълно беше забравил онази игра на покер и печалбата, която тя му беше донесла.

Пробивайки си път към един сравнително непретъпкан ъгъл, Род облегна високата си фигура на стената и хладнокръвно се заоглежда наоколо. Очите му необяснимо се връщаха отново и отново към платформата, където стояха бъдещите булки. Тегленето на лотарията вече беше започнало, вече десетина млади жени бяха намерили съпрузите си и сега двойките стояха в съседната стая, очаквайки реда си пред свещеника. Безкрайно честен и загрижен за бъдещето на младите си поверенички, господин Годард беше поставил изричното изискване двойките да бъдат венчани незабавно, дори още преди да излязат от сградата. Чак след това той щеше да смята дълга си за изпълнен.

Младите булки все повече оредяваха, докато останаха около пет. Само две от жените, триумфално представени на публиката, привлякоха вниманието на Род. Едната беше чернокоса, облечена в жълто, а другата — красиво видение в синьо, с пищна червеникаворуса

коса, спускаща се по гърба ѝ в безредие от гъсти къдрици. Извикаха следващия номер и чернокосата изписка възторжено, прегърна русата красавица до себе си и пристъпи напред. Род не можа да не забележи страха, прокраднал се в невероятните сини очи на блондинката, и усети леко съжаление към нея. Според него тя беше твърде фина, за да се похабява с някой от грубите златокопачи, дошли в Сан Франсиско да търсят богатства, които най-вероятно щяха да си останат чисто и просто мечта.

За Джули чакането беше по-лошо от всичко, което досега беше преживяла. Наблюдавайки съмнителните на вид мъже, обградили платформата, тя се запита как се е озовала тук и си пожела да не беше послушала Поли в онзи момент, преди шест месеца. Единственото хубаво нещо в това фиаско беше надеждата, че някой ден ще намери баща си. Възможно ли е той да е някъде тук, сред тълпата, запита се тя, оглеждайки залата с подновен интерес.

Високият, мургав мъж беше толкова различен от останалите в претъпканата зала, че очите на Джули веднага се насочиха към него. Той изглеждаше съвсем не на място тук, почти отегчен от ставащото, което накара Джули да се запита защо изобщо е дошъл.

Мъжът беше висок и със силни мускули, слабото му, жилесто тяло беше стегнато като току-що изплетено въже. Кожата му беше тъмна, косата — черна като нощта. Очите под правите вежди също бяха черни, а пълната му, чувствена уста под царствения орлов нос се усмихваше лениво, с проблясък на бели зъби. Имаше високи скули, хлътнали бузи, арогантни очертания на челюстта, сякаш светът беше негов и можеше да си го поиска всеки момент. Тъмните му очи гледаха цинично, почти безсрамно, а пълната, чувствена уста беше извита в слаба презрителна усмивка, която само го правеше още по-привлекателен.

Мощните му рамене и широките гърди преминаваха в тънка талия и стегнат, плосък корем. Прилепналите му кожени дрехи подчертаваха дръзката линия на ханша и силните, мускулести бедра. Леко смачкана бяла риза, отворена на врата, с дълги и широки ръкави, кожен колан с голяма сребърна катарамма и сомбреро с плоска периферия допълваха внушителната му външност. Колкото и да се опитваше, Джули не можеше да отмести очи от красивия мъж. Макар че у него имаше нещо диво, което я плашеше и същевременно

привличаше, тя си пожела дано онзи, за когото щеше да се омъжи, да изглежда като него.

Изведнъж чу Поли да изписква и моментално се откъсна от мечтанията си, когато приятелката ѝ се хвърли да я прегръща. Ликуващ вик се разнесе във въздуха, когато един млад мъж си проби път през тълпата, за да предяви претенции към булката си. Той нямаше повече от двадесет и една години и беше красив по някакъв си свой, грубоват начин. Беше едър и загорял, с гъста руса коса, разрошена на тила. Дрехите му бяха типични за златокопачите, но необичайно чисти. Казваше се Конър Фърли и явно веднага се беше влюбил в младата жена, която щеше да стане негова съпруга. Преди Поли да тръгне с новонамерения си годеник, тя се обърна към Джули и я погледна победоносно, сякаш искаше да ѝ каже: „Какво ти разправях?“

Накрая Джули се озова сама на подиума, пристъпвайки нервно от крак на крак. Трепна забележимо, когато извикаха номер тридесет, и затаи дъх, оглеждайки залата, когато необяснимо срещна неразгадаемия поглед на мъжа в черно. Остана неподвижна, впила очи в неговите, и изведнъж някаква топлина пропълзя през тялото ѝ. Сякаш нещо дълбоко в него се пресягаше и я докосваше. Нещо дълбоко в нея избухна и тя задържа погледа му.

— Кой има номер тридесет? — повтори господин Годард вече трети път.

Джули се размърда смутено в тишината, настъпила в залата.

Род се взираше в девойката, не можейки да повярва, че в огромната му длан се таи правото да предяви претенциите си към това красиво момиче, застанало самичко на подиума. Само чувството му за дълг го възпираше да не скочи и да вземе отредената му годеница, както бяха направили всички мъже преди него. Добре си представяше възмуцението в Ранчо Делгадо, когато се появи там с булка американка. Без да се споменава за гнева на Елена, който никак не му се искаше да изпита.

— Какво чакаш, Делгадо? — запита един глас зад гърба му. — Жената е твоя. Не я ли искаш?

Род се обърна рязко и ръката му с чисто рефлексивно движение се стрелна към дръжката на пистолета.

— Следващия път, когато се промъкваш зад гърба на някого, Кели, бъдеш готов да се защитаваш — предупреди го той със

заплашителен тон.

— Искам тази жена, Делгадо — каза Кели, облизвайки дебелите си устни. — Ако не ти трябва, дай ми я. По дяволите, какво парче само! Готов съм да платя колкото кажеш, за да я имам в леглото си.

Род изсумтя отвратено, обърна гръб на едрия грубиян и съсредоточи вниманието си върху господин Годард и момичето, застанало до него на подиума.

— Ако никой тук не е с номер тридесет, ще бъда принуден отново да направя теглене тук и сега, за да изпълня дълга си към младата дама, за която съм поел отговорността — провъзгласи на висок глас господин Годард.

Разнесе се одобрителен рев.

— Това е последният ти шанс, Делгадо — настоя Кели. — Вземаш ли момичето или не? Сигурно за тебе няма никакво значение кой ще се ожени за нея.

Кели имаше право, помисли Род, впивайки копнеещ поглед във фигурата на Джули. За него не би трябвало да има никакво значение кой ще спечели омайващата блондинка. Но — странно — той чувстваше, че не е така. Имаше огромно значение. Не можеше да позволи момичето да попадне в нечии нечисти лапи. Против принципите му беше да остави невинна млада девойка на милостта на вълците, така да се каже. Сякаш изпаднал в транс, той се видя да си пробива път през навалищата, размахвайки високо във въздуха ръката си с листчето, към което така отчаяно се домогваше Кели.

— Е, елате насам, млади човече — грейна господин Годард, когато видя Род да се провира сред струпаните мъже. — Малко се позабавихте, но все пак идвате навреме.

Когато Род осъзна какво върши, вече бе твърде късно. Представиха го на Джулиет Дарси и той потъна в два лазурни океана.

Тълпата, надаваща приветствени викове, избута новата двойка пред свещеника. След минути Род се видя оженен за Джулиет Дарси, ставайки по този начин първият Делгадо, нарушил традицията и оженил се за жена от друга раса.

Когато свърши и последната брачна церемония, залата се изпразни доста бързо. Джули се движеше като изпаднала в транс. От мига, когато научи, че мъжът, който я беше привлякъл, ще стане неин съпруг, тя изгуби дар слово и едва измърмори утвърдителните думи по

време на кратката церемония. Усещаше, че всичко е някак си не както трябва. Мургавият, почти безмълвен мъж не беше щастливият младоженец, когото тя беше очаквала. От момента, когато ги запознаха, над красивите му черти му се спусна мрачно изражение, устните му останаха обтегнати в тънка права линия. С изключение на краткото запознаване не ѝ беше казал нито една дума.

Джули си отдъхна облекчено, когато Поли се приближи към нея с новия си съпруг.

— Не е ли вълнуващо? — каза тя с грейнали от щастие зелени очи. — Ще прекараме нощта в най-добрия хотел в града и утре сутринта заминаваме за участъка на Конър. Той е построил хижа за нас двамата, докато е чакал кораба да пристигне.

Двете двойки се запознаха и когато Род се заговори с Конър, Поли се примъкна към Джули и ѝ прошепна:

— Съпругът ти е много красив, Джули, но мисля, че предпочитам моя Конър. Той е много по-обикновен от твоя Родриго. Не съм сигурна дали ще мога да преживея страстта на твоя испанец.

Джули ахна, шокирана от дръзките думи на Поли, макар че досега вече беше свикнала с навика на приятелката си да казва каквото ѝ е на сърцето. Но преди да успее да ѝ отговори, Конър хвърли към невестата си поглед, пълен с копнеж, и побърза да се сбогува.

Обръщайки се към собствената си невеста, Род каза:

— Ела, Джулиет.

— Къде отиваме, Родриго? — запита плахо Джули, чудейки се дали ще отседнат в същия хотел като Конър и Поли.

— Наричай ме Род, Джулиет, по-неофициално е — каза той, все още с мрачно изражение. — Ще те отведе в моята стая.

— О — успя само да каже Джули. — Моите... моите приятели ме наричат Джули.

— Смяташ ме за свой приятел, така ли, Джули? — запита Род, извивайки устни в развеселена гримаса.

Ако знаеше какво е решил за нея, помисли той, щеше да се държи далеч не толкова дружелюбно. Джули настръхна.

— Надявах се да бъдем приятели. Това ще направи брака ни по-приятен.

— Няма да стане така, скъпа — изрече нежно Род с почти съжалителен тон.

— Какво... какво каза? — запита Джули, сигурна, че не е чула добре.

— Няма значение, по-късно ще ти обясня — измърмори той, вдигайки рамене.

Трябваше по някакъв начин да обясни на Джули обстоятелствата, които правеха съюза им невъзможен.

Стигнаха края на улицата и Род я пресече, очаквайки тя да го последва. Беше почти по средата, затънал до глезените в калта, когато разбра, че Джули я няма до него. Стреснато се огледа през рамо и я видя застанала на другия край на една огромна локва, повдигнала синята си пола, под която се показваше строен прасец и изящен глезен.

Род изруга под нос и веднага се върна, смятайки да пренесе Джули през локвата, но беше закъснял. С навъсено изражение той загледа безмълвно как някакъв мъж вдига Джули в загорелите си ръце и я пренася без никакво усилие, оставяйки я да стъпи на сухо място с любезна усмивка. Род бързо я настигна и веднага позна спасителя на булката си.

Брет Кейси притежаваше игралната зала и беше известен женкар. Сменяше любовниците си като носни кърпички. Беше от онези мъже, които Род не искаше да се доближават до съпругата му. Той едва не се спъна, осъзнавайки, че мислите му вземат опасна насока. Никога не би могъл да смята Джулиет Дарси за своя съпруга. Тази титла принадлежеше на Елена, жена от неговата раса. Когато стигна до Джули, Кейси вече се беше сбогувал.

— Не трябва да се държиш толкова любезно с този мъж, Джули — предупреди я мрачно Род. — Не ти трябва да се сближаваш с такива като него.

— Човекът прояви любезност — възрази Джули, изчервявайки се под укорителния му поглед. — Много мило беше от негова страна да ми се притече на помощ.

— Това упрек към мене ли беше, скъпа? — запита Род с ленива усмивка.

— Приеми го както искаш — изсумтя Джули, питайки се защо двамата със съпруга си не можеха да намерят любезни думи един за друг, макар че почти не се познаваха.

Странно беше напрежението, изпълващо тялото ѝ, когато Род я погледнеше с тези свои загадъчни очи. Тръпка на предусещане мина

като вихър в кръвта ѝ, карайки я да осъзнае, че предстои сватбената им нощ и това, което без съмнение щеше да стане между тях, щом останеха насаме. Щеше ли той да се покаже като нежен и внимателен любовник, питаше се Джули, изчервявайки се от грешните си мисли. Или щеше да вземе удоволствието си, без да мисли за нейните чувства?

Джули знаеше много малко за отношенията между мъжете и жените, преди Поли — Бог да я благослови! — да ѝ беше открила какво е научила от майка си. Джули знаеше, че ще изпита болка първия път, когато съпругът ѝ я вземе, но ако той се покаже нежен и чувствителен, тя щеше да изпита и огромно удоволствие. Сега, наблюдавайки играта на емоциите по каменното лице на Род, страх обзе сърцето ѝ. Съмняваше се, че във високото, добре сложено тяло на нейния високомерен, арогантен съпруг има дори капчица нежност.

След малко Род спря пред дълга двуетажна къща с голяма предна веранда. На табелата над нея се четеше прост надпис:

Стаи под наем

Той я въведе в къщата, където ги посрещна ниска, закръглена жена на средна възраст с гъста посивяла коса и приятни черти. Извитите ѝ като лък устни бяха нацупени в неодобрителна гримаса, докато оглеждаше внимателно младата двойка, сложила ръце на широкия си кръст.

— Дон Родриго, знаете, че управлявам почтена къща — изфуча жената, вирайки се в Джули с присвитите си късогледни очи. — В стаите няма да има никакви цуни-гунита. Трябва да си намерите друго място, където да забавлявате вашата... приятелка.

Джули се изчерви силно, разбирайки, че жената я е взела за личност с нисък морал. Род вдигна глава и се разсмя гръмогласно; Джули за първи път го виждаше в такова добро настроение след бързата им женитба.

— Мей, тази жена е моята съпруга, Джули — каза той, изтривайки избилите в очите му сълзи. — Джули, запознай се с Мей Паркър. Тя е собственичка на този пансион и се мисли за майка на всички бездомни млади мъже, стъпили някога в Сан Франсиско.

Джули прецени, че Мей Паркър е направо потресена от изявлението на Род.

— Радвам се да се запознаем, госпожо Паркър — изрече тя плахо.

— Наричай ме Мей, скъпа, всички ми казват така. Вярно ли е? Наистина ли си съпруга на Род?

— Да — потвърди Джули. — Оженихме се преди по-малко от час.

— Ти да не си от онези момичета от изток, дето дойдоха тук да се омъжват? — Джули кимна тържествено. — Не разбирам, Род — каза Мей, наистина озадачена. — Ти ми каза, че баща ти очаквал да се ожениш...

— Ще ти обясня по-късно, Мей — пресече я бързо Род, преди жената да беше имала възможността да довърши изречението си. — Това е дълга история. Точно сега бих искал да заведа Джули горе. Денят ѝ беше уморителен и знам, че би се зарадвала на една гореща вана.

— Колко съм несъобразителна — укори се Мей. — Заведи съпругата си в твоята стая, а аз ще кажа на Линг Ву да стопли вода за ваната ѝ. Обзалагам се, че и двамата сте гладни. Ще ви приготвя подобаващо сватбено ядене.

И преди Джули да беше изрекла дори една дума на благодарност, любезната възрастна жена изхвърча от стаята.

След няколко минути Джули се намери застанала в средата на една широка стая, чиито два високи прозореца гледаха към улицата. Стаята изглеждаше съвършено чиста. Джули се огледа замислено, насочвайки очи навсякъде другаде, само не и към огромното легло, украсяващо центъра на помещението.

— Идвам доста често в Сан Франсиско — каза Род, изтръгвайки Джули от мислите ѝ, — и винаги отсядам тук, вместо в някой от хотелите. Дори най-добрите хотели в града не могат да се сравняват с къщата на Мей Паркър. Най-много ми харесва тук.

— Много е хубаво — съгласи се Джули с леко треперещ глас.

Колкото и да се опитваше, не можеше да се отпусне. Нямаше представа какво да очаква от този висок, властен мъж, чиято съпруга беше станала.

Род усещаше напрежението у Джули и веднага разбра, че тя се страхува. Господи, колко е красива, помисли той, с тази коса с цвят на топъл мед, спускаща се по раменете ѝ. Очите му непрестанно се

връщаха към тънката ѝ талия, преди да се съсредоточат върху великолепните пълни гърди, издуващи дантелените украси на корсажа ѝ. Беше невероятно женствена и Род усети, че реагира силно на близостта ѝ. Тялото му започна да се изпълва с желание, което той отказваше да признае; желаше я още от момента, когато очите му се спряха на нея, докато тя стоеше на платформата като агне, заведено на закление.

Джули видя накъде гледа Род и се размърда смутено, питайки се дали той смята да я похити незабавно. Имаше право да прави каквото си иска с нея и тя го знаеше много добре, но отчаяно се замоли дано в душата му да има поне малко състрадание. Много беше слушала за жестокостта на испанците. Но най-вече я смущаваше фактът, че Род беше пожелал да се свърже с непознато момиче от изток. Тя смяташе, че аристократичните испанци се женят помежду си. Джули потисна една тръпка на страх, когато мастиленочерните очи на Род минаха по пищните извивки на тялото ѝ, сякаш я събличаха.

Въздъхвайки тежко, той вдигна очи и ги спря върху лицето на Джули. Колкото и да искаше тази девойка, не можеше с чиста съвест да я вземе... освен ако...

— Девствена ли си, Джули? — запита я рязко и въпросът му накара червени петна да цъфнат на бузите ѝ. Съвършено смутена, тя само можа да кимне. — За бога — изруга той и неодобрително навъси чело. — Тогава няма защо да се страхуваш от мене. Няма да взема девствеността ти.

Насечените думи на Род означаваха за Джули само едно — че не я харесва или че е казала или направила нещо, с което го е разсърдила. Само преди минути беше разпознала блясъка на страстта в очите му, но сега в неразгадаемите им дълбини не се четеше нищо друго, освен студено безразличие.

— Не... не разбирам — заекна тя. — Ако съм направила нещо, което те е разсърдило, аз...

— Не, не си направила нищо, скъпа — успокои я Род с омекнал от съжаление глас. — Обстоятелствата заповядват ние с тебе никога да не бъдем съпруг и съпруга, макар че много те желая, както мъж желае жена. Но няма да те съсипя.

Изведнъж Джули се ядоса страшно много; гневът ѝ беше посилен от всеки страх, който би могла да изпита към заплашително

изглеждащия си съпруг.

— Да не искаш да ми кажеш, че не сме женени наистина? Че церемонията е била измама? Не мога да повярвам, че господни Годард би могъл...

Тя млъкна, не можейки да продължи.

Род се усмихна снизходително, развеселен от избухването на Джули. Това показваше, че не е някоя плаха госпожичка, и той за миг съжали заради нравствените си правила, които не му позволяваха да се отдаде на желанието си.

— В очите на закона ние сме легално свързани — заобяснява той търпеливо, — но това е брак, който баща ми никога няма да приеме. Сгоден съм още от детинство за дъщерята на едно старо аристократично семейство. В момента Елена ме чака да се върна, за да се оженим.

Гневни червени петна избухнаха в мозъка на Джули, превръщайки очите ѝ в сини късчета лед.

— Двуженец такъв! Какво смяташе да правиш? Да държиш една съпруга в ранчото си и друга в Сан Франсиско? Как смееш да ме мамиш?

Не можейки да се удържи, тя се хвърли към нищо неподозиращия Род и ноктите ѝ издраха дълбоки бразди по бузите му.

— Вещица! — изрева той. Хвана я за ръцете, дръпна и я притисна тялото ѝ до себе си, така че тя застана неподвижна в смазващата му прегръдка. — Ако ми беше дала един момент, щях да ти обясня. Винаги ли действаш така импулсивно?

Борейки се да се освободи, Джули изпъшка:

— Пусни ме!

— Не и докато не ме изслушаш — настоя Род, стягайки хватката си около стройната ѝ фигура.

— Защо си платил пътя ми дотук, щом вече си имаш годеница? — предизвика го Джули, борейки се да се откъсне от него.

Меката ѝ обувка срещна един мускулест крак, обут в кожа, и Род се усмихна на усилията ѝ, докато тя изпускаше отчаяната си въздишка.

— Готова ли си да, ме изслушаш? — запита той, като я разтърси така, че зъбите ѝ затракаха.

— Дд-да — изстена Джули.

Завличайки я към леглото, Род я настани там не особено нежно и седна до нея.

— Не съм карал никого да те води тук, скъпа — осведоми я той. Очите на Джули се отвориха широко, но тя не каза нищо. — Спечелих те на покер.

Род спря, за да чуе възмутеното ѝ ахване, и остана възнаграден.

— Един млад мъж на име Кевин О'Брайън е платил идването ти в Сан Франсиско. Двамата с него се запознахме на масата за покер преди няколко седмици. Той загуби всичко и накрая заложи единствената ценност, която му беше останала... тебе. Изтегли добра ръка. Но недостатъчно добра.

— Кевин О'Брайън е загубил от тебе — произнесе сухо Джули. — С измама ли лиши човека от притежанията му?

Род експлодира в пристъп на необуздан гняв.

— Вещица такава! Да не си посмяла да твърдиш, че мамя на карти! Кевин О'Брайън беше един млад глупак, който заложи цяло състояние на една ръка. Ако имаше малко разум в главата, най-напред нямаше да дойде тук. Както излезе, ти си печелившата. О'Брайън не беше мъж за тебе.

— А ти може би си?

Род се замисли, внезапно добил увереността, че точно той е мъжът за тази малка разбойничка. Трябваше ѝ някой със същия пламък, мъж, способен да укроти дивата жилка у нея. Той беше убеден, че съвкуплението им би било същинска експлозия, а не любовен акт, и напрегнатото му тяло копнееше той да бъде първият, който ще изтръгне онези викове на екстаз от пълните ѝ червени устни.

— Не е важно дали аз съм мъжът за тебе — изрече накрая Род. — По необходимост бракът ни ще свърши, преди да е започвал.

— Защо? Защо се ожени за мене? Можеше да не се обадиш, че си там.

— Ако това ще бъде някаква утеха за тебе, смятах да си изляза и да те оставя на съдбата ти.

— Какво те накара да промениш решението си?

Род се изчерви. Какво наистина, запита се той объркано. Егоистични ли бяха мотивите му? Този въпрос щеше да си задава до края на дните си.

— Ако не бях се появил, щеше да станеш жертва на някой грубиян. Разбирам, че Джулиъс Годард е пресял грижливо бъдещите младоженци и само най-добрите са могли да участват в лотарията. Разгледа ли добре мъжете, които се бяха събрали в залата? Това са утайките на човечеството. Мръсна пяна. Престъпници. Ако не бях излязъл напред, сега щеше да си притежание на някой от тях, защото щяха да те разиграят на лотария още в онзи момент.

— Значи си ме спасил от съдба, по-лоша и от смъртта — изсъска саркастично Джули. — Трябва да ти благодаря ли, дон Родриго?

Думите ѝ го ужилиха.

— Глупаче такава. Връщам ти живота. Щом бракът ни още не е консумиран, ще бъде сравнително просто да получим анулиране. Ще ти платя билета да се върнеш на изток, където можеш да започнеш живота си отново, сякаш нищо не се е случило. Един ден ще намериш мъж, когото сама ще си избереш.

— Да се върна на изток ли? — избухна Джули. — Няма да ме стоварят в Ню Йорк като някакъв непотребен багаж! Дойдох в Калифорния с цел и няма да се махна, докато не направя каквото съм си наумила.

— Смятах, че си дошла тук с намерението да се омъжиш — изрече Род, — но...

— Ти си глупак, ако мислиш, че това ме е довело тук. Не ми трябва никакъв съпруг.

— Тогава защо...

— Дойдох да намеря баща си — избъбри Джули. — Нямах пари за път и Поли ме убеди да се присъединя към момичетата, които господин Годард беше подбрал, за да се омъжат.

— Баща ти! Имаш баща в Калифорния? Ами това улеснява нещата. Разбира се, няма нужда да се връщаш на изток, ако имаш баща, който да те пази. Къде е той?

Ярка червенина плъпна по високите скули на Джули.

— Не... не знам.

— Сигурно имаш някаква представа къде можеш да го откриеш?

— Той замина от Ню Йорк преди две години. Получихме вести от него само веднъж, малко след като пристигнал в Сан Франсиско.

— Джули — каза нежно Род, — някога допускала ли си мисълта, че баща ти може и да е мъртъв?

— Не! — извика Джули. — Не! Не вярвам!

— Трябва да приемеш подобна възможност, скъпа. Преди две години в Калифорния са пристигнали сто хиляди нови заселници, повечето от тях грубияни, които не биха се спрели и пред убийство, за да получат онова, което искат. От 1848, когато свърши войната с Мексико и договорът от Гуадалупе Хидалго даде цяла Калифорния на Съединените щати, стана много трудно да се поддържа мир. Особено след като престанаха да действат и военновременните закони, и мексиканското право. Сега тук съществуват само законът на линча, народните съдилища и доброволната гвардия, която налага ред. Може би баща ти е станал жертва на долно престъпление. Като нищо може да изчезне и никой да не узнае за това.

— Отказвам да повярвам — настоя упорито Джули. — Ти просто се опитваш да ме изплашиш.

Виждайки силната ѝ мъка, Род смекчи тона си.

— Много от мъжете, които дойдоха в Калифорния, не са годни за живота на златокопачите и бързо отпадат поради суровите условия на работа и природните стихии.

— Ще намеря баща си, Род — настоя Джули. — Хайде, върви и анулирай този брак. Върни се у дома си и се ожени за своята... своята годеница. Аз ще се справя и сама. Не ми трябваш нито ти, нито някой друг.

— За бога! — изруга Род. — Не ме ли чу? Много си наивна, ако смяташ, че си способна да оцелееш в Сан Франсиско съвсем сама. Като неомъжена, незащитена жена много лесно ще станеш плячка на всеки безскрупулен мъж.

— Мей Паркър, изглежда, се оправя много добре самичка — възрази разгорещено Джули.

— Мей Паркър не е млада и красива девица. Нима ще се хвърлиш в бърлогата на лъвовете? Утре ще ти купя билет за първия заминаващ кораб и ще уредя с Мей да останеш тук, докато дойде време за заминаване.

Род сметна, че всичко е уредено, но не се беше съобразил с упорството на Джули и с импулсивната ѝ натура.

— Оставам — заяви тя с мрачна решителност. — Не искам повече да го обсъждаме. Ще си намеря работа и ще търся баща си. Не

се тревожи за мене, ще се оправя. Прав си, че ми оказа услуга. Сега съм свободна да правя каквото намеря за добре.

— По дяволите, ама че инат! — възкликна сърдито Род. — Добре, да бъде както искаш. Утре сутрин започваме процедурата за анулиране. Моят адвокат ще те осведоми, когато бъдем официално разделени.

И без да каже нито дума повече, той излезе от стаята.

По-късно Джули се наслаждаваше на ваната — първото ѝ къпане, откакто беше напуснала Ню Йорк. Усещането беше райско и тя се отпусна блажено, докато водата не започна да изстива. Род също се радваше на подобна привилегия. След като се раздели с Джули, той отиде на бръснар, обръсна се и се подстрига, а после се изкъпа в задната стаичка, където клиентите можеха да се насладят на всички домашни удобства. Върна се в стаята си в по-добро настроение, отколкото преди да излезе, надявайки се да вразуми Джули. Отвори вратата точно когато тя пусна мократа си хавлия на пода и посегна към пенъоара. Докато Род го нямаше, чантата с оскъдния ѝ гардероб беше пристигнала и Мей беше разпоредила да я качат в стаята.

Род остана като треснат. Никога не беше имал по-силно усещане за жена, отколкото когато видя Джули в това състояние. А той със сигурност не странеше от жените. Беше добре познат на всяка привлекателна сеньорита покрай Камино Реал. Беше прекарал неизброими приятни часове в обятията на красиви жени между Сан Франсиско и Сен Луис Обиспо. И дори още по на юг, ако трябваше да бъде честен. Дори първата му любов, Мария... но не, сега не трябваше да мисли за Мария. Не и когато Джули му се представяше така възхитително красива.

Той влезе тихо в стаята, затваряйки плътно вратата зад себе си.

— Ти си съвършена, скъпа. Мисля, че наистина ме омагьоса.

Стресната, Джули се извърна и почервеня силно, когато видя Род да я гледа втренчено.

— Излез оттук, Род — каза тя, прикривайки се с пенъоара. — Нямах право.

Колко мъчително, помисли Род, омаян от гледката на дребните капчици, блестящи по сметанено бялата ѝ кожа, гладка като алабастр. Инстинктът го подтикваше да посегне към нея, да я докосне, да я погали, да я милва, докато сърцето му не се насити.

— Имам право. Женени сме — каза той накрая с дрезгав от желание глас.

— Но ти каза... — Джули беше объркана и изплашена.

Дръзкият поглед в тъмните очи на Род не предвещаваше нищо добро.

— Знам какво казах, но това беше преди да разбера от какво се отказвам. Ела тук, магьоснице. Ти си цяла вещица, нали знаеш.

Преди Джули да реагира, Род се озова до нея, грабна пеньоара от вцепенените ѝ пръсти и го хвърли в другия край на стаята, където той падна на пода като безформена купчина. Тя стоеше пред него, облечена в собствената си възхитителна голота, и Род усети как се издува от едва потискано желание. Тази гледка щеше да преследва сънищата му в следващите месеци. Клепачите му се спуснаха леко над очите, изпълнени със страст — тъмни, бездънни, привличащи. Нарастващо чувство на страх овладя Джули, когато разбра, че няма нито силата, нито желанието да се бори с него, ако той пожелае да се люби с нея. Очите ѝ срещнаха тези на Род през малкото разстояние, което ги отделяше, и собственото ѝ желание пламна и се разгоря.

Изведнъж тя се озова в прегръдките на Род и ръцете му забродиха свободно по плътта ѝ. Джули протестира слабо, но когато устата му плени полуразтворените ѝ устни, тя беше изгубена. Нищо, което знаеше или което си беше представляла, не я беше подготвило за замайващата целувка на Род. Езикът му минаваше по очертанятия на устните ѝ, а после се пъхна вътре, за да изследва сладостта на устата ѝ, отворена насила, което остави Джули разтреперана и с омекнали колене. Силата на страстта му едновременно я привличаше и отблъскваше.

Като знаеше какво ѝ беше казал той по-рано, сега Джули разбра, че това, което върши, е нередно. Помъчи се да се отдели от твърдото му тяло, усещайки как се поддава на силата на страстта му. Ръката му намери гърдата ѝ и от зърното започнаха да се излъчват остри кръгове наслада, докато загрубелите му длани галеха розовата пъпка. Изведнъж Джули усети, че повече не може да се съпротивлява и почувства как реагира диво на близостта му. Тогава устата му се отдели от нейната и влажният му, горещ език докосна подутото връхче, когато Род го взе между устните си и започна да го дразни със здравите си бели зъби.

Джули изстена. Усещаше, че започва да се топи, да се разтваря на място, притисната в ръцете на Род, докато набъбналата му мъжественост настоятелно се притискаше към разбунтувания ѝ корем. Сърцето ѝ биеше лудо, разтърсвайки крехкото ѝ тяло, което тръпнеше, реагирайки на Род. За миг той се поколеба, умът му се бореше с остатъците от здрав разум, но сладкото ѝ отдаване го отнесе отвъд ръба в една пропаст на развихрена, всеизгаряща страст.

Вдигайки Джули в силните си ръце, той измина няколкото стъпки, които го отделяха от леглото, шепнейки любовни думи на испански, които тя не разбираше. Думите не означаваха нищо за нея, но niskият му съблазнителен глас я очароваше и я караше да му се покорява.

Джули се озова в един странен свят на чувствено удоволствие, толкова интензивно, че тя помисли, че ще умре от желание, докато устните на Род откриваха женственото ѝ тяло, отдавайки преклонението си пред всички тайни места, докато тя не усети, че престава да съществува. Когато той понечи да се отдръпне, тя изстена протестиращо, прегръщайки го още по-силно през врата, вPLITайки пръстите си в къдрещите се косъмчета на тила му.

— Почакай, скъпа — прошепна той дрезгаво, напълно осъзнавайки жаждата, която беше събудил у нея. — Само миг, да сваля дрехите.

Джули нерешително го пусна и Род се изправи неуверено.

Едва след няколко секунди двамата осъзнаха, че гласът на Мей Паркър ги вика от другата страна на вратата. Той изруга на испански и бързо метна чаршафа върху порозовялото тяло на Джули, пое си дълбоко дъх няколко пъти, за да усмири беснеещата си страст, и се отправи към вратата с треперещи крака. Приливът на страстта, който се набираше у него, започна бавно да отстъпва, но не преди да породи внезапно чувство на съжаление.

— Съжалявам, Род — извини се Мей, усмихвайки се на очевидната му възбуда. — Пристигна важно съобщение за тебе и обещах да го предам незабавно.

Тя му подаде един плик, Род само кимна в знак на благодарност и затръшна вратата под носа на озадачената жена.

Разкъсвайки плика, Род се намръщи, когато започна да чете писмото.

— Лоши новини ли? — осмели се Джули, забелязвайки помръкналата му физиономия.

— Би могло да се каже и така — отговори разсеяно Род. — По-добре се облечи — добави той рязко. — Можеш да благодариш на Мей, че се измъкна. Не биваше да те съблазнявам. Ако бях успял, щях да бъда принуден да направя каквото трябва и да продължим с този фарсов брак. Трябва да призная, ти беше доста склонна да го направим, след като преодоля първоначалната си плахост — добави той замислено. — Завиждам на мъжа, който ще има удоволствието да те укроти.

С блеснали от гняв очи Джули скочи от леглото, притискайки чаршафа към гърдите си.

— Арогантно копеле такова! Само като си помисля, че почти ти позволих да... да...

— Да те любя ли? — подсказа ѝ той.

— Да ме изнасилиш! — изфуча Джули, по-наранена от нехайните му думи, отколкото би искала да признае.

— Не се страхувай, скъпа — каза нежно Род, — няма защо да се боиш от мене. Трябва да тръгна веднага за Монтъррей. Съдът като че ли не е напълно доволен от документите ми. Това е бележка от моя адвокат.

— Ще... ще се върнеш ли в Сан Франсиско?

Род се усмихна, показвайки два реда блестящи, бели зъби.

— Ще ти липсвам ли, скъпа?

— Няма такава вероятност! — отрече разгорещено Джули.

— Не, Джули. Няма да се върна скоро в Сан Франсиско — каза той почти със съжаление. — Трябва да си ида в Ранчо Делгадо, където Елена...

— Разбира се — прекъсна го тя, преструвайки се на отегчена. — Само направи така, че да говориш с адвоката си за анулирането, преди да заминеш. Хвърляйки неразгадаем поглед към нея, Род кимна в знак на съгласие.

— Ще ти оставя пари, ако решиш да се върнеш на изток.

— Не се тревожи, не ти искам парите — отвърна почти яростно Джули. — Сбогом, дон Родриго.

— Сбогом, скъпа. Бог да те пази.

И той излезе, оставяйки Джули със странно усещане за празнота.

На следващия ден Джули откри, че Род е оставил значителна сума за нея под попечителството на Мей Паркър. Той обясни на Мей каква е ситуацията между него и Джули; Мей изрази съчувствие към младата девойка, но напълно се съгласи с Род, че тя трябва да напусне Калифорния и да се върне на изток при семейството си.

— Знам, че дон Родриго е красив, скъпа — каза ѝ Мей, — но той е прав, нали разбираш. Ти си гринга, американка. Той е калифорниец, мъж от испански произход. Принадлежи към съвсем друг свят. Освен това, обещан е на друга жена още от дете.

— Знам това, Мей, и... мога да го приема — съгласи се Джули.

— Но няма да напусна Калифорния. Род каза ли ти за баща ми?

— Спомена го, Джули, но се страхувам, че търсенето ти е обречено на провал. Хиляди мъже изчезнаха в планините и вече няма да чуем нищо за тях. Възможно е баща ти да е един от тези мъже.

— Недей и ти! — завайка се Джули, обезсърчена. — Всички ли са против мене? Ще остана! Ще намеря баща си!

— Надявам се да го намериш, скъпа. Но честно казано, не съм чувала за него, преди ти да беше дошла тук. Как му беше името?

— Казва се Карл, Карл Дарси. На около четиридесет и пет години, леко оплешивял, строен, рус като мене.

Мей вдигна рамене.

— Може да е един от десетките мъже тук, Джули. Съжалявам, не си спомням такъв човек.

— Няма нищо, Мей. Ще го открия.

Съдейки от предизвикателно вирнатата остра брадичка на Джули, Мей реши, че ако Карл Дарси е жив, дъщеря му със сигурност ще го намери.

— Какви са плановете ти, скъпа? — запита тя съчувствено.

— Ще си намеря работа — отсече решително Джули. — Трябва ми работа. Можеш ли да ми помогнеш?

— Това е по-лесно да се каже, отколкото да се направи, Джули — осведоми я Мей. — Не съм сигурна, че има някаква почтена работа за

прилично младо момиче като тебе. Китайците не са годни да работят в мините и са по-склонни да търсят работа в градовете за половин надница или дори по-малко. Разбира се — и тя направи драматична пауза, — има я игралната зала на Кейси и някои други игрални домове и кръчми, където постоянно търсят красиви жени.

— Мей — възкликна укорително Джули. — Трябва да съм съвсем отчаяна, за да прибягна до... до такава работа. Помисли, Мей, ти познаваш този град. Няма ли човек, който да е съгласен да ме наеме на работа? В целия Сан Франсиско?!

— Свивайки устни, дълбоко замислена, Мей поклати глава насам-натам.

— Джули, просто няма... не, почакай... разбира се... Марти. Марти Слоун. Много пъти ми е казвала, че иска да си намери почтена помощничка.

— Коя е Марти Слоун? — запита Джули със събудено любопитство.

— И тя е вдовица като мене. Но съпругът ѝ умря от змийско ухапване през четиридесет и осма, когато пътуваха към Тексас, докато моят умря, защитавайки участъка си. Сприятелихме се. Аз отворих пансион с това, което ми остави съпругът ми, а Марти си взе спестяванията и купи огромна палатка. Може вчера да си я видяла, докато си идвала насам. Храни стотици мъже, минаващи през града. Наблизо няма прилични ресторанти, за да изхранват ордите мъже, които всеки ден пристигат в Сан Франсиско. Сигурна съм, че Марти ще ти даде работа, ако я помоля.

— Идеално — плесна с ръце Джули, възхитена. — Сигурна съм, че някои от мъжете, които се хранят при нея, ще са чували за баща ми. Може би дори ще знаят къде да го намеря. Благодаря ти, Мей.

— Не се надявай много, Джули — предупреди я Мей, опитвайки се думите ѝ да не прозвучат много обезкуражаващо.

— Кога мога да започна?

— Ще те заведа лично при нея след закуска. Но се чувствам задължена да те предупредя.

— Да ме предупредиш ли? За какво?

— Е — изрече замислено Мей, — Марти не е точно дама като тебе и мене. Тя е сурова жена, принудена да прибягва до насилие, за да се пази. Оцелява в живота, но не оставяй грубата ѝ външност и

солените приказки да те заблудят. Сърцето ѝ е голямо като океана. Само не ѝ противоречи и ще се разбирате чудесно.

Джули трябваше да си спомни тези думи, когато видя за първи път Марти Слоун. Висока почти колкото мъж, с едра талия, препасана с колан и кобур вместо престилка, с ясно видимо дуло на пистолета. Макар да не беше дебела, едрите ѝ кости бяха добре подплатени. Косата ѝ, някога червена и все още доста гъста, беше натъпкана под широкопола мъжка шапка. Зорките ѝ кафяви очи не пропуснаха нищо, когато Мей ѝ представи Джули.

— Не е ли малко слабичка, Мей? — запита Марти, оглеждайки девойката с леко съмнение.

Джули изфуча оскърбено.

— Аз съм силна и здрава, искам да работя — настоя тя, изправяйки се в целия си ръст от метър и шестдесет.

Марти се усмихна широко, разкривайки две редици зъби с петна от тютюн.

— Бива си я, като се накокошини. Та как ти беше името, момиче?

— Джули. Джули... Дарси.

Нямаше намерение хората да я познават като Джули Делгадо.

— Мислиш ли, че ще можеш да сервираш по масите, да миеш чинии и да отблъскваш мераклиите, дето напират да си пъхнат ръцете под полата ти?

Джули хвърли кос поглед към Мей, която вдигна вежди, сякаш за да каже: „Нали те предупредих“.

— Мисля, че ще мога — заяви тя с повече увереност, отколкото всъщност изпитваше.

— Добре тогава, закарай си задничето в кухнята, а ние с Мей малко ще си побъбрим.

В кухнята Джули попадна на един смешен нисък китаец, който каза, че името му е Уонг Ли. Осведоми я на завален английски, че върши тежките работи в кухнята и освен това е сервитьор. Мъжът изглеждаше толкова крехък, че Джули сериозно се усъмни, че може да изпълнява трудните неща, които ѝ описваше.

Докато Мей и Марти си бъбреха, Джули започна да се оглежда наоколо си. Палатката беше огромна. Тя беше сигурна, че може да подслони поне сто души на дългите маси, подредени в прави редици. Подът беше пръстен, но идеално изстърган от всякакви отпадъци.

Голямата предна врата гледаше към улицата, но зад кухнята имаше и малка странична врата. Самата кухня не беше отделена, а представляваше открито пространство в дъното на палатката, снабдено с една от малкото готварски печки на дърва в Сан Франсиско. Голяма част от ястията се готвеха навън, на открити огнища зад палатката.

След малко Мей се сбогува и Джули започна онова, което щеше да се окаже най-изтощителният ден от живота ѝ. Преди да беше имала време да си поеме дъх, нахлу тълпата от обядващи и Джули веднага стана обект на подсвирквания и неприлични забележки от страна на грубите мъже, повечето от които бяха изненадани, че сред тях е попаднала такава красива млада жена. Когато един се одързости прекалено много и стисна Джули за гърдите, докато минаваше покрай нея, от което тя извика, Марти веднага се озова там с пистолета в ръка.

— Само да го направиш още веднъж, Мел и ще се простиш с топките си — заплаши го Марти.

— Пистолетът ѝ сочеше право към интимните му части.

— По дяволите, Марти, просто се пошегувах — оправда се Мел, без да може да откъсне очи от оръжието в ръката на жената. — Няма да се повтори.

— Гледай да стане така. Това се отнася за всички ви, проклети кучи синове — разнесе се предупредителният дрезгав глас на Марти. — Много обичам това момиче и никак не ми се ще да видя някой от вас, пропаднали типове такива, да я мачка като долна никаквица. Ясно ли е?

Някои измърмориха сърдито, но повечето се съгласиха с думите на Марти. След това вече никой не докосна Джули. Фактически в края на първата си работна седмица вече си беше спечелила уважението на почти всички клиенти на Марти. През тази седмица тя разпита мнозина, надявайки се, че поне един от тях ще е чувал за баща ѝ. Но всеки път срещаше разочарование. Баща ѝ сякаш беше изчезнал без следа. Джули обаче не се предаваше.

Тя се намираще под покровителството на Марти не само когато беше на работа, но и по пътя до безопасното убежище в пансиона на Мей Паркър — охранявана от смешния малък китаец Уонг Ли. Отначало, когато Марти настоя Уонг да я придружава до дома, Джули беше настроена скептично относно способността му да я защитава, ако се наложи, докато не видя мъжа да прилага онова, което той нарече

бойно изкуство — стар вид самозащита. След тази демонстрация тя с благодарност прие Уонг да я придружава, знаейки, че с него няма опасност от натрапници.

Джули научи, че Марти знае за нея и Род. Мей ѝ беше казала още първия ден за техните странни отношения. Някои от мъжете също се досетиха, че тя и Род са женени, защото бяха присъствали на церемонията, но дори да се питаха какво е точно положението, не коментираха, без съмнение боейки се от гнева на Марти. Джули особено се страхуваше от един от клиентите на Марти — неугледен гигант на име Брут Кели, чиито мънистени очички я следяха навсякъде. Макар че досега не беше направил нищо, тя се държеше далече от него. Не искаше да споделя страховете си с Марти, за да не предизвика неприятности, особено защото Кели фактически не ѝ беше казал нищо.

В края на втората седмица Джули свикна с изискванията на работата. Макар че всяка нощ се отпускате изтощена в леглото, нямаше нищо против. Така не ѝ оставаше много време да мисли за Род и за начина, по който я беше накарал да се почувства, когато я беше целувал и ръцете му бяха изследващи тялото ѝ. Спомняше си как плътта ѝ туптеше и гореше от допира на устните и ръцете му, които ѝ бяха отнели всякакъв разум и мисъл. О, греховно беше да се чувства по този начин, мислеше Джули; да бъде толкова слаба и безволева заради докосването на един непознат.

Беше се запознала с много мъже след Род, но те не можеха да се сравняват с него по фигура и външност. У него имаше нещо, което караше кръвта ѝ да пее във вените, докато тъмните му, замислени очи се спираха на нея. Щеше ли някой друг мъж да ѝ действа така? Тя се съмняваше. Но колкото и да се опитваше, не можеше да изгони Род от мислите си. Дори не и когато си го представяше в обятията на испанската му годеница.

Джули се изсмя на себе си. Изглеждаше смешно да мисли за бъдещата му невеста, когато той вече си имаше съпруга, макар и съвсем отскоро. Досега не беше получила новини от адвоката на Род, но предположи, че тези неща изискват повече време.

Един ден Брут Кели наруши мълчанието си и думите му предизвикаха студена тръпка по гърба на Джули.

— Къде ти е мъжлето, момиче? Не ми казвай, че вече се е уморил от тебе.

Джули се огледа за помощ и се намръщи, като видя, че повечето мъже вече са излезли. Марти беше навън, гасеше огньовете, а Уонг Ли ѝ помагаше. Джули отчаяно се опита да се промъкне покрай Кели, но той не я пускаше.

— Какво искате, господин Кели? — запита тя, отблъсквайки безуспешно огромната му ръка, която стисна силно лакътя ѝ.

— Тебе, захарче. Искам тебе. Ако онзи проклет дон не беше толкова упорит, сега щеше да бъдеш моя. Щях да те държа твърде заета, за да имаш време да работиш в тази дупка, дори ако това означава да прекарваш повечето време по гръб.

— Ако продължите да ми досаждате, ще направя така, че съпругът ми да научи, когато се върне — блъфира Джули.

— Кого се опитваш да излъжеш? — изсмя се гнусно Кели. — Всички знаят много добре, че Делгадо си има жена някъде там в ранчото. Ти си само едно апетитно парче, което е привлякло окото му. Той те изостави, момиче. Сега си свободна и аз смятам да предявя претенциите си тук и сега.

Брут Кели посегна към Джули, хвана я през кръста и я притисна към коравото си тяло. Викът ѝ накара Марти да изтича от кухнята, където тъкмо беше влязла откъм задната врата.

— Пусни я, копеле — предупреди го стържещият глас на Марти, извадила заплашителния си колт. — Иначе ще ти направя още две дупки в главата, освен ония, дето вече ги имаш.

— По дяволите, Марти, тебе какво те засяга? — изрева Кели. — Не съм направил нищо на момичето. Само исках да бъдем приятели.

Вдигнала рошавата си вежда, Марти запита:

— Искаш ли да бъдете приятели с Кели, а, Джули?

— Не! Не, не искам — бързо отговори Джули; погнузеното ѝ изражение говореше достатъчно красноречиво.

— Махай се оттук, Кели — заповяда Марти, размахвайки пистолета, за да подкрепи думите си. — И вече не се мяркай тук. Отсега нататък ще се храниш другаде.

Кели пусна Джули, отстъпвайки бавно назад към вратата.

— Отивам си, Марти, няма нужда да се горещиш. Изобщо няма да си рискувам врата за една въртиопашка. — Снишавайки гласа си,

така че само Джули да го чуе, той продължи: — Ще се погрижа за тебе, кучко, когато оная квачка не е наблизо.

И излезе, оставяйки я разтърсена, но облекчена.

Следващите два дни Джули внимаваше. Но когато Брут Кели не се върна, тя си отдъхна и помисли, че вече няма да го види. Дори Марти не беше толкова бдителна, тъй като гигантът не се вясваше, макар че Уонг Ли все така продължаваше вечер след работа да изпраща Джули до дома ѝ.

В края на втората седмица Джули вече се чувстваше като стар работник в палатката на Марти. Беше се запознала с много мъже, жадни за компанията на почтена жена, но изпитваше огромно разочарование, че не може да открие нищо за баща си. Въпреки това обаче тя отказваше да повярва, че може и да е мъртъв.

Джули беше много изтощена, когато една вечер се прибираще заедно с Уонг Ли. Няколкото пресечки до пансиона ѝ се струваха няколко мили. Във въздуха се усещаше хлад и тя придърпа топлото наметало около тесните си рамене. Мълчаливият китаец до нея изглеждаше недосегаем за студа в дългата си цветна китайска роба. Шумът, долитащ от танцовите и игралните зали, беше оглушителен и Джули беше повече от благодарна, че пансионът на Мей се намира в тиха част на града. Беше благодарна и за закрилата на Уонг Ли, защото откакто беше в Сан Франсиско, беше разбрала, че Род не е преувеличавал, описвайки беззаконието в Калифорния. През 1850 г., когато Калифорния стана американски щат, се бяха случили повече от петдесет хиляди неразкрити убийства, както научи Джули.

Изненада се на себе си — колко често напоследък мислеше за Род. Познаваше го толкова малко, но той беше оказал голямо влияние върху живота ѝ. Не можеше да не се пита какво би станало с тях двамата, ако той не беше длъжен да се върне при годеницата си. Ако имаха шанс, възможно ли беше да се обикнат? Тя разбра, че не би ѝ било трудно да се влюби в красивия висок кабалеро. Имаше моменти, когато дори... но не биваше да мисли за това. Твърде късно беше за двама им. Родриго Делгадо не беше за нея, както самият той беше изтъкнал.

Джули се изтръгна от мечтанията си, за да открие, че вече е съвсем близо до дома. Двамата с Уонг Ли тъкмо минаваха през една изключително тъмна пресечка, чиито сенки винаги изнервяха Джули,

когато катастрофата се случи. Дори познанията на Уонг Ли по бойни изкуства не можаха да предотвратят това, защото дребният човечец изведнъж падна, ударен изотзад от невидим нападател с огромна цепеница. Без да издаде и звук, той тихо се строполи на земята. Джули отвори уста да извика, но успя да изскимти, когато някакъв гнусен парцал се пхна в устата ѝ. Някой я повлече в безлюдната уличка и я метна в чакация наблизо фургон, запрегнат с един кон. Преди да разбере какво става, ръцете и краката ѝ се оказаха здраво вързани и тя беше омотана в някакво вонящо зебло. Парцалът не ѝ позволяваше да диша, а зеблото беше короната на унижението. Доця ѝ се да повърне и тя изпадна в огромна черна бездна. Но не и преди да разпознае грозното лице и победоносната гримаса на Брут Кели!

Дон Родриго Делгадо усещаше само отвращение към себе си, докато връзваше коня си пред пансиона на Мей Паркър. Нямаше никаква причина да се връща в Сан Франсиско сега, когато мисията му беше изпълнена задоволително. Беше прекарал две отегчителни седмици в Монтърей, представяйки документи и плащайки подкупи, докато съдът най-накрая се убеди в законността на претенциите на семейство Делгадо. Беше сметнал, че всичко е уредено, но когато беше пристигнал в Монтърей, му бяха казали, че има още един въпрос, засягащ парче земя, върху което има водни права.

Разбира се, това беше само хитрост, целяща да даде на съда възможност да контролира един ценен участък, за да може постепенно да го прехвърли на някой гринго с добре подплатени джобове. Но за щастие дон Рикардо Делгадо, първият от семейството, получил земя от испанската корона още преди двеста години, беше успял непрекъснато да се позовава на оригиналните документи, посочващи границите, което беше повече, отколкото преобладаващата част от собствениците на стопанства покрай Камино Реал бяха успели да постигнат.

Добре известно беше, че множество горди кастилски земевладелци умираха от глад, след като бяха прогонени от земите си. Понякога тези благородници биваха принудени да се наемат като пастири, някой път именно на земята, която им бяха открили. Бащата на Род — дон Диего, беше един от щастливците, защото земите, дадени първоначално на семейството му, си оставаха непокътнати.

Бащата на Елена нямаше същия късмет. Хилберто Монтоя точно сега се намираще в Испания, опитвайки се да получи доказателство за дарените му земи. Дон Диего беше предложил на Елена подслон и закрила в отсъствието на дон Хилберто и поради това в последните шест месеца тя живееше в Ранчо Делгадо.

Сега, когато Род стоеше пред дома на Мей, Елена беше последният човек, за когото би се сетил. Греховните му мисли бяха овладени от меднокосата вещица с очи, сини като небето над

Калифорния, и стройно, гъвкаво тяло с кожа като бял сатен. Род се беше тревожил непрекъснато за Джули по време на отсъствието си; знаеше, че тя е достатъчно упорита, за да остане в Сан Франсиско, въпреки предупрежденията му. Чувстваше се длъжен да се върне в Сан Франсиско и да се опита да втълпи малко разум в главата ѝ. Ако станеше нужда, той беше готов буквално да я натовари на първия кораб, който отплава на изток. Дългът беше единствената причина да се върне, повтаряше си той, пренебрегвайки трепването в сърцето си, когато си позволише лукса да се съсредоточи върху онези прекрасни мигове, когато Джули без малко щеше да му се отдаде.

Разтърсвайки глава, за да пропъди тези опасни мисли, Род влезе в къщата, викайки високо името на Мей Паркър.

— За бога, дон Родриго — укори го Мей, изтривайки ръце в престилката си, — трябва ли така да ревете?

Дори да беше изненадана, че го вижда, не показа нищо.

— Къде е съпругата ми, Мей? — запита Род, хвърляйки нетърпеливи погледи към стълбата.

Мей вдигна красивата си вежда, без да пропуска собственическия тон на Род в думите му за Джули, както и нетърпението му да я намери.

— Още я няма, Род, очаквам я да си дойде всеки миг.

— Няма я тук? — възкликна той. — Не ми казвай, че е излязла да броди из улиците по това време на нощта! Как можеш да допуснеш такова нещо, когато знаеш, че не е безопасно?

— Тихо, синко, тихо. Джули не е в опасност.

— Откъде знаеш?

— Тя работи за Марти Слоун — осведоми го Мей. — Работникът на Марти, Уонг Ли, я придружава дотук всяка вечер. И ако познаваш Марти, знаеш, че тя няма да допусне да се случи нещо на това момиче. Седни — покани го тя. — Джули трябва скоро да си дойде.

Пренебрегвайки поканата на Мей, Род каза:

— Надявах се тя вече да е заминала на изток, но сега виждам, че е пренебрегнала съветите ми. Откога работи за Марти? Да не би да е свършила парите, които ѝ оставих?

— Откакто ти замина. И не е пипнала парите; нито цент.

Род изруга.

— Дяволите да я вземат! Още ли иска да търси баща си? Да, но досега не е открила никаква следа. — Мей спря, вгледана замислено в Род. — Ти защо си тук? Не правиш услуга на Джули, като усложняваш живота ѝ. Какво става с анулирането?

— Мей, не искам да навредя на Джули. Само мисля за благополучието ѝ. Аз... не мога да се върна у дома, докато не знам, че тя е на сигурно място, че се връща на изток, където ѝ е мястото.

— Сигурен ли си, че това е единствената причина да се върнеш? — настоя безмилостно Мей.

— Каква друга...

Род така и не довърши изречението.

— Точно в този момент Уонг Ли влезе, залитайки, със замаян вид и с кръв, обилно течаща от рана на главата.

— Майко божия! — възкликна Род. — Кой е този човек?

— Уонг Ли, работникът на Марти — каза Мей и се хвърли да помогне на ранения. — Какво стана, Уонг Ли? Къде е Джули?

— Миси няма! — изрече с плачлив напевен глас китаецът. — Миси няма!

— Няма я? — изфуча Род, чувствайки в гърдите си възел от гняв и страх. — Къде е?

— Не знам — изстена китаецът. — Не знам къде миси отиде.

Род искаше да сграбчи дребния мъж и да го разтърси, но се свести. Спря го ръката на Мей на рамото му.

— Това няма да помогне, Род — предупреди го тя тихо. — Нека аз да опитам.

Той кимна.

— Уонг Ли — започна тихо Мей, — започни от началото. Кажни какво стана.

— Миси няма — повтаряше Уонг Ли, докато на Род му се искаше да завика от гняв. — Уонг Ли изпраца миси дома, както винаги, но този път не същото. Човек удари Уонг Ли отзад, свести се, види миси няма. Шефка много сърди на Уонг Ли, като разбере. Айе-е, айе-е! — заоплаква се той, поклащайки глава насам-натам.

— Направил си всичко възможно, Уонг Ли — заутешава го Мей. — Имаш ли представа кой те удари?

— Не видял. Уонг Ли никой не видял. Уонг Ли ударен отзад.

— Имаш ли представа кой може да го е направил? — пресече го Род, не можейки да се сдържи.

— Всички обича миси Джули — каза китаецът. — Кой иска да ѝ навреди?

— Не знам — каза Род, стискайки зъби. — Но със сигурност ще открия.

Мей го загледа как изхвърква навън и изведнъж изпита силно съжаление към онзи, който беше отговорен за отвличането на Джули Дарси Делгадо.

Първият, когото Род разпита, беше Марти Слоун, която тъкмо излизаше от палатката си. Когато разбра какво е станало, тя едва не полудя от ярост.

— Кой може да иска да нарани това сладко малко момиче?! — изфуча Марти. — Ще го разкъсам това копеле парче по парче, само да го намеря.

— Ще трябва да чакаш на опашката след мене, Марти — мрачно я осведоми Род. — Защото смятам да го намеря пръв. Помисли, Марти, моля те. Можеш ли да се сетиш за някого, който да иска да отвлече Джули или да я нарани?

— По дяволите, Род, няма никой... — Изведнъж Марти замря и очите ѝ станаха студени като мраморни топчета, когато пред очите ѝ проблесна инцидентът от преди два дни. — Онова грозно копеле! — изсъска тя с блеснали очи, стряскайки Род.

— Кой, Марти? — запита той. — Кажи ми името му!

— Брут Кели, ето кой — беше сърдитият отговор. — Изгоних го оттук, когато го хванах да притеснява Джули. Мислех, че вече няма да го видя този кучи син.

— Брут Кели... Майко божия! — изрече тихо Род.

Страх — жив и давец, блесна в очите му. Без никакво предупреждение той се запъти към вратата.

— Родриго, чакай! — извика Марти след него.

— Не мога да чакам, Марти. Трябва да намеря Джули, преди да е станало твърде късно. Върви при Мей и ѝ кажи, че няма да се върна, докато не намеря съпругата си.

Марти изруга на висок глас, но нямаше какво друго да направи, освен да се подчини.

Проследяването на пътя на Джули до пансиона излезе безплодно. Хората, които Род разпитваше, или не бяха видели нищо, или поради някакви свои причини предпочитаха да държат видяното за себе си. Род обезумяваше. Нямаше представа къде би могъл да я отведе Кели, какво смята да прави с нея, макар да имаше неясна представа каква съдба очаква Джули в ръцете на Брут Кели. Без съмнение той смяташе да я изнасили. Това беше нещо, макар и неприятно, с което тя би могла да живее. Но онова, от което Род най-много се страхуваше, беше, че онзи изверг може да я убие, след като свърши с нея.

Род нямаше представа какво го накара да надникне в пресечката. Но благодарни на бога, че го направи. Но земята, почти скрита в тъмното, лежеше малка черна обувка, която той веднага позна, че е на Джули. Използвайки наученото в детските си години, Род намери пресни следи от кон, впрегнат в четириколка. Духът му се ободри. Качвайки се на коня си, впил очи в земята, той тръгна по следите на фургона, който се беше запътил на юг по Камино Реал, отправяйки благодарствена молитва заради ярката лунна светлина.

Джули изплува от слоевете чернота в някакъв кошмар, по-ужасен от всеки сън. Брут Кели, с хищно изражение на грозната си физиономия, методично късаше дрехите ѝ и тя потръпна, когато студеният въздух докосна голата и плът. Очите ѝ се отвориха, но ѝ беше трудно да ги фокусира върху нападателя си.

Кели усети, че е будна и се усмихна жестоко, наслаждавайки се на нейната безпомощност.

— Значи най-накрая се реши да се присъединиш към живите — подигра се той. — Но аз така и така щях да почакам. Харесва ми в жените ми да има живот.

Джули започна да се бори, превръзката на устата ѝ пречеше да извика.

— Кучка! — извика Кели и я удари през лицето. — Стой мирно или наистина ще те ударя. Само искам да се любя с тебе.

Джули изстена, когато дрехата ѝ беше сцепена на две и захвърлена настрана. Обзе я черен, непоносим страх.

Кели започна да мачка гърдите ѝ, смеейки се триумфално, когато зърната ѝ, реагиращи на страха, както и на ледения въздух, се стегнаха

като малки розови пъпки. Устата му се впи в едната и зъбите му я ухапаха силно. Болезненият вик, заглушен от парцала на устата ѝ, така и не можа да излезе от гърлото ѝ, докато Кели се мъчеше да свали стягащите го дрехи, проклинайки тясното пространство. Едва тогава Джули разбра къде се намира, осъзнавайки, че лежи на дъното на някакъв фургон сред разни сандъци и чували с храни.

Накрая Кели успя да смъкне панталоните си и се надвеси над стройното тяло на Джули. Преряза с ножа си въжетата, стягащи краката ѝ, и ги разтвори широко.

— Аз съм много по-добър от оня мазен испанец, за когото се омъжи — похвали се той. — Когато усетиш истински мъж между краката си, ще ме молиш за още.

Усещайки краката си отново свободни, Джули започна да се мята и да рита с всичка сила. Докато се опитваше да я обездвижи, Кели набоде опакото на ръката си на една остра тресчица, стърчаща от нерендосаната стена на фургона. Тресчицата се заби дълбоко, разкъсвайки кожата, и от раната бликна ярка кръв.

— Мамка му! — избухна Кели, стреснат от внезапната болка. — Проклетата кучка такава!

Беше толкова вбесен от продължаващата съпротива на Джули, че ѝ нанесе оглушителен удар със здравата си ръка, от който тя изпадна в несвяст.

След като пречупи съпротивата ѝ, Кели се зае да довърши акта, който беше така внезапно прекъснат само преди броени мигове. Ръцете му отново се насочиха към краката на Джули, вече безволево отпуснати, и кръв от раната на ръката му се размаза по кадифената вътрешна повърхност на бедрата ѝ. Мъжествеността му, набъбнала и пурпурна, пулсираща нетърпеливо, потърси входа към девствените порти, където никой мъж не беше влизал.

Брут Кели така и не разбра какво го е ударило, толкова задълбочен беше в предвкушването на собственото си удоволствие. Без никакво предупреждение той беше вдигнат и изхвърлен от фургона, понесено от някаква неопикуемо развихрила се сила. Когато най-накрая позна нападателя си, той само изстена името му.

— Делгадо, дяволите да те вземат!

Род, експерт по проследяване, дори в тъмното, скоро беше намерил фургона, спрял в бодливите храсталаци край пътя. Отначало

не видя признаци на живот, но когато дочу шум от борба вътре във фургона, той слезе от коня и се промъкна внимателно; накрая, издавайки див крясък се хвърли върху мъжа, надвесен над отпуснатото тяло на жената на дъното на фургона. Огромният гняв придаваше още сили на Род, който с лекота вдигна внушителната фигура на Кели и го изхвърли без усилие от фургона, нахвърляйки се върху него. Единственото, което спаси живота на Кели, беше задавеният стон, долетял откъм фургона. Страхувайки се, че Джули може да е сериозно наранена, Род остави Кели проснат на земята, по-скоро мъртъв, отколкото жив, и се хвърли да помогне на съпругата си.

Джули лежеше неподвижно сред останките от разкъсаните си дрехи, натъртеното ѝ тяло се белееше под процеждащата се лунна светлина. Род бързо взе одеялото, прикрепено на седлото му, и нежно уви измръзналата ѝ плът, шепнейки успокоителни думи. Когато забеляза размазаната кръв по вътрешната повърхност на бедрата на Джули, се разрази в свирепи ругатни, вземайки това като явно доказателство, че е била похитена от Брут Кели. Отчаян стон се изтръгна от гърлото му, когато се обърна с гръб към съпругата си, възнамерявайки да се разправи с отвратителния изнасилвач на невинни девизи.

Но когато Род се извърна към мястото, където Кели лежеше на земята, стреснат осъзна, че мъжът се е изправил достатъчно, за да отпълзи в сенките и да изчезне, докато той се беше занимавал с Джули. Още един стон, долетял откъм фургона, го убеди да не тръгва подир злодея и той побърза към съпругата си, която беше се свестила от припадъка и го гледаше с широко отворени очи и подплашено изражение на лицето.

Като коленичи до нея, Род внимателно прегърна треперещото ѝ тяло.

— В безопасност си, скъпа — зауспокоява я той, люлеейки я като наранено дете. — Вече никой няма да ти причини зло. Аз ще се погрижа за тебе.

Замаяният мозък на Джули отбеляза факта, че мъжът, когото не се беше надявала повече да срещне, я държеше в прегръдките си и ѝ шепнеше нежни, успокояващи думи. Ако това беше сън, тя не искаше да се буди.

— Род? — успя да изрече Джули със слаб глас. — Ти ли си това? Как... Не разбирам как...

— По-късно ще ти отговоря — увери я той. — След като се върнем в пансиона. Ще ти бъде ли добре тук, във фургона?

Джули кимна, прекалено смаяна и разтърсена, за да говори.

Род бързо върза собствения си кон отзад на фургона, метна се на капрата и подкара толкова бързо, колкото му позволяваше тъмнината и грижата за удобството на Джули. Зазоряваше се, когато най-накрая внесе спящата Джули в къщата.

Три души моментално изтичаха да ги посрещнат.

— Слава на бога, че я намери — въздъхна облекчено Мей. — Тя... дали е... наред ли е всичко?

— Онова копеле направи ли й нещо? — запита Марти, свила яростно устни.

Уонг Ли стоеше до нея мълчалив, с угрижено изражение.

— Джули спи — каза тихо Род, люлеейки неподвижното тяло в ръцете си. — Вярвам, че ще се оправи, щом се свести от шока. Тя е силна и скоро ще забрави онова, което ѝ е сторил онзи негодник.

Макар Род да не го изрече с думи, беше съвършено ясно какво иска да каже.

— О, не! — възкликна тихо Мей, закривайки уста с ръка. — Как е могъл? Как е могъл изобщо да нарани толкова невинно създание?

Марти експлодира буреносно.

— Надявам се да си убил тоя гаден скункс — изфуча тя на висок глас със зачервено от гняв лице. — Накара ли го първо да страда?

— Той избяга, Марти — призна кисело Род, — аз трябваше веднага да се погрижа за Джули и Кели се измъкна в тъмното, докато бях с гръб. Но сега не мога да се занимавам с него. Трябва да се погрижа за съпругата си.

— Ще ти помогна — предложи веднага Мей.

— Не! — каза Род, стреснат от усърдието ѝ. — Аз... аз сам ще се погрижа. Ти си седяла будна цялата нощ, а другите наематели скоро ще си поискат закуската. Просто ми прати гореща вода.

— Добре — каза скептично Мей, — щом така казваш.

— Аз ще се справя — повтори мрачно Род, изкачвайки се по стълбите с лекия си товар.

— И аз да взема да се връщам на работа — заяви Марти, оглеждайки се за Уонг Ли.

Но китаецът беше изчезнал мистериозно още преди няколко минути, с невероятно сериозна физиономия на жълтото си лице.

Джули се събуди, докато Род я къпеше.

— Род — простена тя със слаб глас, — не сънувам. Ти си това. Ти беше там.

— Тук съм — каза мрачно той. — Но, господи, Джули, закъснях!

— Закъснял си? — запита смаяно тя. — Ако не беше дошъл, Кели щеше да ме убие. Сигурна съм.

— Не мисли за това, скъпа — зауспокоява я Род. — Ако не те бях оставил сама, този звяр нямаше да те изнасили. Трябваше да бъда по-настоятелен. Трябваше да те кача на първия кораб.

— Изнасилили ли ме е? — повтори Джули, смаяна от думите на Род. — Не е възможно! Щях да разбера, ако съм изнасилена! Сигурна съм, че грешиш, Род.

— Той искаше да ѝ каже за кръвта по бедрата ѝ и за другите признаци, сочещи, че Брут Кели я е изнасилил, но беше твърде добре възпитан, за да разгласява такива жестоки факти.

— Боли ли те? — запита той нежно.

— Не. Аз... нищо не чувствам. Той... Кели ме удари и аз припаднах. Можел е да ме изнасили, но съм сигурна, че не е. Възможно ли е... възможно ли е да си се объркал? Със сигурност мога да разбера дали собственото ми тяло е било наранено.

— Може би — съгласи се той, отказвайки да срещне въпросителния ѝ поглед. — Може би е най-добре да забравим Кели и всичко случило се.

Ако тя не искаше да се изправя срещу това, което беше станало с нея, реши Род, значи така щеше да бъде. Той разбираше, че изнасилването е ужасно нещо за една жена, и беше твърде почтен, за да заговори отново за това.

— Отпусни се, скъпа — подкани я той с нежно изражение на лицето, докато миеше натъртената ѝ плът. — Кели никога повече няма да те нарани. Аз ще се грижа отсега нататък за тебе.

Той приключи с миенето и се отдръпна леко, изучавайки Джули с тиха загриженост. Дясното ѝ око беше започнало да се подува и да става мораво, тъмночервено петно личеше на едната ѝ скула.

— Да се грижиш за мене ли? — повтори неразбиращо Джули. — Какво искаш да кажеш?

— Скъпа, усещам се отговорен за тебе — заобяснява търпеливо Род. — След като Кели те из... след като те нарани, вече не мога да бягам от отговорността си. Дългът ми е свършено ясен.

— За какво говориш, Род? — запита Джули, все още не разбирайки.

— Отвеждам те със себе си у дома, Джули. В Ранчо Делгадо. Ти си моя съпруга и ти дължа закрила.

Джули ахна, шокирана от изненадващото му заявление.

— Ами Елена? Какво ще каже баща ти? Какво...

— Едно по едно, скъпа. Няма значение какво мислят хората. Когато пристигнем там, ще бъдем наистина женени.

Думите му смутиха Джули. Нима не бяха вече женени? Сигурно беше още твърде рано за анулиране. Тя го запита, но отговорът му я смая.

— Аз... не съм говорил още с адвоката си за анулирането — призна Род смутено.

Всъщност, той беше имал много време, за да говори с адвоката си, но някак все го отлагаше, докато не стана твърде късно и вече беше тръгнал за Сан Франсиско. Причината за това бавене му убягваше, но развилите се събития го оправдаваха.

— Не разбирам — каза Джули, по-объркана от всякога. — Ти каза...

— Забрави какво съм казал — изрече Род малко по-рязко, отколкото имаше намерение. — Ти си моя отговорност. Не трябваше да се женя за тебе, но го направих. Отсега нататък аз ще се грижа за всичко.

Въпреки огромната си умора, въпреки натъртеното и бодящо я тяло, Джули избухна гневно.

— Отказвам да се превърна в нечия „отговорност“! Няма да бъда третирана като някаква собственост, и то нежелана. — Тя кипеше, вбесена от липсата на чувствителност у Род. — Не ми трябва твоето покровителство. Ти не ме обичаш и аз със сигурност не те обичам! Мислиш ли, че баща ти ще ме приеме като твоя съпруга? Не. Нито пък Елена. Невъзможно е, Род. Цялата тази ситуация е невъзможна — продължи тя. — Не може да бъде и ти го знаеш.

— Ще бъде, скъпа — възрази сурово Род. — Няма да говорим повече за това. Бракът ни няма да се обсъжда. Строгийт кодекс на честта, по който съм възпитан, изисква да го направя. Ти си моя съпруга и нищо или никой няма да промени това.

Джули въздъхна тежко, твърде уморена, за да протестира отново. Усецайки изтощението и, Род стана, за да излезе.

— Сега спи, скъпа — посъветва я той. — Когато се събудиш, всичко ще ти изглежда като лош сън. Щом се възстановиш изцяло, тръгваме за моята хасиенда.

След два дни Джули със сълзи си взе сбогом с Мей Паркър и Марти Слоун. Независимо от възраженията ѝ беше принудена да се съобрази с желанията на Род. Дори настояването ѝ, че ще продължи да търси баща си, не можа да надвие неуместното му чувство за дълг към нея. Според Джули техният брак без любов щеше да им създаде повече неприятности, отколкото и двамата бяха подготвени да посрещнат.

В двата дни и ноци преди заминаването Род не предявяваше никакви изисквания към нея, оставяйки я в способните ръце на Мей, докато той подготвяше пътуването им по Камино Реал към Сен Луис Обиспо. Може би нямаше намерение да консумира брака им, помисли смутено Джули, внезапно припомняйки си как тялото ѝ беше реагирало на ръцете и устните му. Без съмнение той сега мисли, че тя не е достатъчно добра за него и не я иска. Е, нямаше нищо против това, реши тя уклончиво. Нямаше желание да изпитва страстта на някой мъж. Брут Кели с опита си да я изнасили я беше излекувал от романтичните момичешки схващания; Джули знаеше, че той не беше довършил ужасното си действие.

Накрая двамата се сбогуваха с всички и Род натовари нещата ѝ във фургона, където беше сложил и различни храни, необходими за пътуването им на юг. Тъй като Джули не можеше да язди, фургонът беше абсолютно необходим. Конят на Род беше вързан зад неугледното, но солидно превозно средство.

— Готова ли си, скъпа? — запита той, опитвайки се да ускори потеглянето. — Става късно.

— Ще я върнете тук, дон Родриго, нали? — заповяда Мей, изтривайки очи с коравата си длан. — Не е толкова далече, ще идвате на гости от време на време.

— Обещавам — засмя се Род, настанявайки Джули на твърдата седалка.

Скоро фургонът вече пътуваше по застланата с греди улица, която извеждаше от разкаления фабричен квартал на Сан Франсиско и свършваше внезапно на Шестнадесета улица. Скоро следите от колела и стъпки на диви животни се загубиха във високата трева. Дюните в дъното на пейзажа бяха обрасли с бодливи храсталаци. Джули гледаше безстрастно как добитъкът покрай пътя пощипва тревата, докато отминаваха миля подир миля между хълмовете на полуострова и широкия южен ръкав на залива на Сан Франсиско.

Камино Реал беше името, дадено на стария път на мисионерите; Джули знаеше това от разказите на Род. По-голямата му част се състоеше от едва различаващи се пътеки, свързващи Сан Франсиско и Сан Диего, по които разстоянието се изминаваше за шест до осем дни усилен ход. Щяха да им трябва четири дни и четири нощи, за да стигнат едва до Сен Луис Обиспо.

Покрай Камино Реал бяха разположени мисиите, издигнати от францисканците още от 1769 година. Сега веригата от кирпичени постройки се простираше от Сан Диего до Сан Франсиско. През 1833 г. Секуларизационният акт даде половината от процъфтяващите мисии и стопанства на държавата и това силно намали броя на мисиите. Другата половина от имотите им беше разделена между индианците, които можеха да живеят, независимо от мисиите. Така францисканците бяха сведени до прости управители на мисиите, превърнати в обикновени енории.

Първият ден по пътя беше изтощителен и изнервящ за Джули. Род не само държеше пистолета си готов, но и беше сложил заредена пушка до краката ѝ, за повече сигурност. Той търпеливо ѝ обясни нуждата от предпазни средства.

— Разбойници и бандити често минават по този път в търсене на лесна плячка, скъпа. Никой не знае колко точно хора са загинали от насилствена смърт по Камино Реал. Грабежи, убийства, дори линчования — това се случва тук непрекъснато.

Джули потисна едно потреперване, представяйки си как бандити се крият зад всяка дюна и скала в очакване да се нахвърлят върху тях. По пладне на първия ден обядваха в „Гризли“ известен крайпътен хан. За през нощта Род намери стая в хана „Славей“. Джули изпита

облекчение, когато той си стъкми постеля на пода, легна и веднага заспа.

На следващия ден, след като обядваха в „Имението“, Род я осведоми, че цивилизацията за тях ще свърши след хана „Червената къща“. Оттам нататък до края на пътуването щяха да спят във фургона.

Пътят беше труден, от време на време вървеше по извисяващи се планински склонове, през придошли потоци и сред мили почти суха пустинна земя. Джули затаяваше дъх всеки път, когато започнеха поредното стръмно изкачване или слизане, но Род винаги умело прекарваше фургона до безопасно място. В края на краищата, клопките по Камино Реал не му бяха непознати.

Тази вечер той стъкна огън и Джули приготви проста вечеря от боб, бекон, питки и кафе. Докато тя разчистваше, Род приготви легла сред чувалите и бъчвите, постилайки на пода дебел слой одеяла. Когато стана време да се оттеглят за сън, той се обърна с гръб, докато Джули сваляше роклята си и се пъхваше между одеялата, облечена само в тънката си риза. Тя направи същото за него, преди да го усети как се пъхва под завивките до нея, мъчейки се да се настани удобно.

Понеже бяха много близо един до друг, Джули усещаше топлината му да я изгаря. Почувства го как потръпва от допира и се изчерви, погрешно смятайки реакцията му за отвращение. Още ли мислеше за Брут Кели и как той беше я докосвал, запита се тя. Мислеше ли, че тя е харесала грубия му допир? Накрая Джули се отпусна и позволи на съня да я завладее.

По едно време през нощта излезе вятър и Джули инстинктивно се сгуши до Род, търсейки топлината му. Сякаш за да я задържи на място, той прехвърли крак над нейния и тялото му я прикри наполовина. Джули се събуди с трепване, внезапно осъзнавайки тежестта, която я притискаше. Извика, преживявайки отново в ума си ужасния момент, когато Брут Кели я нападна, макар да не си спомняше почти нищо от него.

— Не! Не! — изкрещя тя, мятайки се диво. — Моля те, не ме наранявай!

Род се събуди и намери Джули в ръцете си, разплакана и мъчеща се да отблъсне въображаемо нападение.

— Джули, аз съм, Род — каза нежно той. — Никой няма да те нарани, любов моя. Кели е мъртъв. Вече никого няма да нарани.

Думите му сигурно бяха успели да проникнат до ума ѝ, защото тя веднага се успокои.

— Кели е мъртъв? — повтори тя замаяно. — Откъде знаеш? Ти ли... ти ли си...

— Не, скъпа — призна мрачно Род, — но ми се иска аз да бях прекъснал нишката на безполезния му живот.

— Тогава кой...

— Никой не знае. Намерили го на пътя в деня, след като... след като те отвлече. Езикът му липсвал, както и... гениталиите.

— Божичко! — ахна Джули, скривайки глава на рамото на Род.

— Умрял е от загуба на кръв. Някои смятат, че са го направили бандитите, но аз съм по-склонен да мисля, че Тонг има пръст в тази работа.

— Тонг ли?

— Тайно китайско дружество, което отмъщава с жестоки, почти нечовешки методи. Вярвам, че твоят приятел Уонг Ли е замесен в това.

— Не съжалявам, че е мъртъв — направи гримаса Джули. — Но по този начин... това е...

Тя потръпна, не можейки да продължи.

Внезапно осъзнавайки оскъдно облеченото тяло, потърсило сигурност в обятията му, Род реагира силно. Дни наред се беше борил срещу жаждата си за тази меднокоса вълшебница, нарочно се беше обръщал с гръб към нея, спейки възможно най-далече, за да не се възбужда от близостта ѝ. Господи, колко я искаше! А сега ето я тук, притисната към набъбващата му твърдост. Ръцете му инстинктивно я притиснаха и Джули извика леко.

Без никакво предупреждение устните на Род намериха нейните в тъмното. Отначало целувката му беше нежна, но бързо стана жадна, властна, езикът му навлизаше в устата ѝ, за да похити кадифените ѝ дълбини. Целувките следваха една след друга, докато не се сляха в една и телата им се разтопиха едно в друго. Против волята си тя разтвори устни пред горещия, сладък напор на езика му. Целувката беше като магия, която отключи реакцията ѝ.

Телата им се докоснаха, слепиха се, устните му се плъзнаха от устата ѝ и слязоха по дългата колона на шията ѝ, спирайки се на ямката, където пулсът биеше диво. Джули въздъхна, докато Род нетърпеливо смъкваше ризата от раменете чак до талията ѝ. Когато

жадната му уста намери набъбналото зърно, тя се размекна от желание, докато твърдият му език нежно дразнеше розовата пъпка.

— Искам те, любов моя — прошепна дрезгаво Род. Гласът на Джули трепереше, но тя успя да отвърне:

— Аз... мислех, че... че не ме искаш, че не съм достатъчно добра за тебе.

— Искам те от първия момент, когато те видях — призна Род в изблик на прозрение. — Но знаех, че нямаме бъдеще заедно. Кели успя да ни събере така, както нищо друго не успя. Сега, когато се принудих да се ожения за тебе, се чувствам свободен да те взема, без никакви съжаления.

Джули замръзна, думите му я обляха със студена вода. За нея беше съвършено ясно, че Род не изпитва към нея други чувства, освен страст. Той я искаше, това поне беше съвсем очевидно, и чувстваше задължение, беше под натиска на строгия си кодекс на честта. Чувстваше се задължен да я закриля, но с изключение на това не изпитваше никакви други чувства към нея. Обичаше Елена. В този момент бъдещето ѝ се виждаше неясно и тя започна да се бори срещу страстта на Род и срещу собствения си надигащ се пламък.

— Не се бори, скъпа — каза той, когато я усети да замръзва в ръцете му. — И двамата го искаме. Отпусни се, няма да те нараня така, както Кели. Не съм се приближавал досега към тебе, защото исках да ти дам време да се съвземеш от изпитанието.

— Грещиш, Род. Не искам това. Нека да бъде брак само по име — настоя Джули.

Род се изсмя рязко, прокарайки внезапно ръка по гърдите и ханша ѝ.

— Ще ми откажеш ли красивото си тяло? Не мисля така, скъпа. Нямам намерение да живея като евнух. Искам да имам семейство. Ти ще служиш на целта, за която те е създал господ, независимо дали ти харесва или не. Ще видиш, че съм доста опитен в правенето на любов.

Сърдитият отговор на Джули потъна в гърлото ѝ, когато устата на Род се впи в нейната, опустошавайки сладката кадифена вътрешност с набезите на езика си. Джули изстена протестиращо срещу огъня на страстта му, но без никаква полза. Беше безсилна пред превъзходящата я сила на Род. Ако той решише да упражни

съпружеските си права, имаше правото да го стори и цялата ѝ съпротива нямаше да ѝ послужи за нищо.

След минути Род беше свалил ризата до кръста ѝ и я беше съблякъл от нея. Панталоните му я последваха. И той предприе нежна атака срещу сетивата ѝ, стремейки се да докаже сръчността си като любовник. Ръцете му дразнеха гърдите ѝ, докато те не се превърнаха в средоточия на чувствено осъзнаване, допирът му беше целенасочен, но гладък като мед, докато ръцете му слизаха надолу към ханша и понататък. Против волята си Джули усети да се изпълва с треска, родена от нарастваща страст.

— Скъпа, кожата ти е като гладък алабастър, толкова хладна и толкова гореща под пръстите ми — прошепна Род, докато устата му създаваше мелодия от невероятна наслада върху разгорещената ѝ плът. — Как съм мечтал да се заровя дълбоко в тялото ти. Магьосница... вещица такава. Само вещица може така да ме омае.

Дългите пръсти на Род, леки и неспирно движещи се, се приближаваха към меднозлатистия триъгълник, сгушен между бедрата ѝ, заплитайки се в копринените косъмчета, преди да продължат изследването си. Джули не можа да потисне една въздишка на наслада. Едва не изпищя, когато пръстът му погали плътта ѝ с кръгови движения, които я накараха да подлудее от страст. Всяка тръпка, която се зараждаше в дълбините на стомаха ѝ, изпращаше мълнии по нервите към всяко кътче от тялото ѝ. Когато сметна, че тя е достатъчно влажна и готова за него, Род леко разтвори коленете ѝ.

Настанявайки се между бедрата ѝ, той започна да прониква в нея, отначало колебливо, после по-устремено. Джули изви гръб, докато не почувства остри пристъпи на болка, излъчващи се от дълбоките му тласъци. Неконтролируеми стонове изскочиха от устните ѝ, очите ѝ се замъглиха. Агонията пропъждаше всички мисли за страст от тялото ѝ, тя се чувстваше изпълнена с объркване и отвращение.

Когато Род накрая разбра, че навлиза в място, където никой мъж преди него не е влизал, беше твърде късно да спре. Тънкият воал на нейната девственост беше всичко, което стоеше между него и най-голямото удоволствие, което някога беше познавал.

Излизайки почти изцяло, той навлезе рязко навътре, изтръгвайки заглушен стон от Джули, докато стегнатата ѝ ножница го обгръщаше

целия. Усещайки, че болката от дефлорирането е убила страстта ѝ, Род свърши бързо.

Разочарование се четеше на лицето на Джули, когато Род бързо стигна до кулминацията си и легна неподвижно до нея. Как може това, което беше започнало толкова красиво, да завърши в такава болка, запита се тя.

— Ти беше девствена — обвини я безсмислено Род, забравяйки за миг, че именно той си беше извадил погрешното първо впечатление.

— Ти настоя, че съм била изнасилена! — отвърна Джули. — Опитах се да ти кажа, че не е така. Става дума за моето тяло и аз знам дали съм била изнасилена.

— За бога! — изруга Род. — Нямахте да те докосна, ако мислех, че си още девствена. Нито щях да настоявам да изпълня задълженията си към тебе.

Джули кипеше в безсилен гняв.

— Върни ме в Сан Франсиско и направи проклетото анулиране. Можем да забравим, че това изобщо се е случило. Струва ми се, че това правене на любов е доста пресилено и нямам желание да участвам и по-нататък.

Род се усмихна дяволито.

— Свършено е, скъпа. Ако след девет месеца се роди дете, няма да имам съмнения относно бащинството му.

— Дете ли? — ахна Джули, сякаш мисълта за това я отвращаваше. — Аз... не съм мислила за това.

— И за твоето разочарование — продължи Род, — винаги е така първия път. След малко ще се погрижа за това.

Джули се изненада, когато той отново започна ритуала, но още повече се учуди, когато тялото ѝ реагира с готовност, докато умът ѝ се бореше срещу прекрасните усещания, предизвиквани от ръцете и устата му. Тя нямаше желание да бъде използвана само за удоволствие, но с ръцете на Род по нея и с устата му, която търсеше всяка вдлъбнатинка и извивка, Джули само можеше да се надява, че той няма отново да я остави празна и незадоволена.

Не трябваше да се тревожи. Този път, когато Род влезе, нямаше болка, а когато започна да се движи, тялото ѝ с лекота научи ритъма и започна да отговаря на тласъците му. Този път той я доведе до края. Топлина се набра в слабините ѝ и се разля по тялото ѝ в неспиращи

вълни; когато стигнаха до гърлото ѝ, тя изля насладата си във вик. Едва тогава Род позволи на страстта си да избухне в кулминация, каквато никога досега не беше преживявал. Ако беше погледнал, щеше да види почуда в изражението на Джули.

Тя беше наполовина будна, когато отхвърли задушавщото я одеяло, покриващо голото ѝ тяло. Слънцето вече беше изгряло и пот блестеше по кожата ѝ. Игрив ветрец погъделичка влажния ѝ корем, Джули въздъхна и се обърна, за да потърси по-удобно място. Това я постави в уязвима позиция, защото закръгленото ѝ задниче щръкна предизвикателно нагоре. Възмутен вик се надигна в гърлото ѝ, когато една загрубяла ръка силно тупна оголената ѝ плът.

— Ставай — дочу тя дрезгав мъжки глас. — Спа достатъчно. Имаме още една спирка, преди да те отведе у дома.

Джули се обърна и съзря един намръщен Род. Нямаше и следа от нежния любовник от предната нощ — нито в суровото му изражение, нито в студения му глас. Сякаш предната вечер не беше съществувала. Още ли смяташе, че тя някак си го е подмамила да се оженят, запита се Джули. Той трябваше да ѝ повярва, когато му беше казала, че Брут Кели не я е изнасилил. Освен това, Род беше виновен, че се беше любил с нея. Тя още щеше да бъде девствена, ако не беше неговата неконтролируема страст.

— Не ме ли чу, Джули? — повтори Род. — Казах да ставаш. Искам по пладне да бъдем в мисията.

Макар гласът му да беше студен, очите му се сгряха, продължавайки да гледат към нея — от гърдите към корема и по-надолу.

Едва тогава Джули осъзна, че е съвсем гола, и се изчерви силно, защото усети гърдите си твърди и стърчащи дръзко напред под пронизителния му поглед. Посегна със закъснение към одеялото. Род изруга полугласно, обърна се и я остави да се облича на спокойствие.

Ако Джули беше смутена от странното му поведение, той беше още по-объркан и от нея. Беше се събудил малко преди зазоряване, усещайки се по-спокоен и отпуснат от когато и да било. Голото тяло на Джули се гушеше спокойно в прегръдките му, главата ѝ почиваше под брадичката му. Той отново преживя всеки миг от любенето им предната нощ и толкова се възбуди, че едва не я събуди, за да се наслади отново на страстта, разгоряла се между двама им.

Но тогава си спомни, че се беше оженил за нея поради едно недоразумение. Че тя не е изнасилена от Кели, както беше сметнал. Поемайки отговорността за Джули, той съзнателно беше пренебрегнал едно много по-голямо задължение; и то много по-отдавнашно. Баща му никога нямаше да му прости, че е довел у дома една гринга, а и със сигурност си беше навлякъл омразата на Елена, задето беше нарушил споразумението за брак помежду им.

Защо, запита се той с горчивина. Род знаеше отговора на този въпрос. Заради страстта си към меднокосата вещица се беше оженил за нея едва ли не изпаднал в несвяст, а после глупашки я беше изоставил на произвола на мъже като Брут Кели. Дори ако не той я беше дефлорирал, отговорността за благополучието ѝ все още тежеше върху него. По дяволите, изруга той под нос. Ако Джули се беше върнала на изток, това нямаше да се случи. Както излезе, сега имаше на главата си съпруга, която не е искал, един разгневен баща и годеница — или бивша годеница, — която най-вероятно щеше да му пререже гърлото.

Когато Джули се облече и двамата изгълтаха оскъдната си закуска, поеха по-нататък на юг. Времето беше по-меко, отколкото в Сан Франсиско, и Джули се наслаждаваше на приятната слънчева топлина, която сгръваше гърба и раменете ѝ. В Ню Йорк сигурно вали сняг, помисли тя лениво.

Род мълча почти през цялата сутрин. Когато тя му хвърляше по някоя изпитателна усмивка, се сблъскваше със студено безразличие. Дори опитите ѝ да подхване разговор не успяваха. Накрая тя се предаде, решавайки, че може да бъде също толкова мълчалива и намусена като него. Как можеше той да очаква, че бракът им ще върви, ако продължава да я обвинява за нещо, за което тя изобщо не е виновна, кипеше вътрешно Джули.

След като Род се беше любил с нея и тя беше разбрала, че от това може да забременее, Джули реши, че ще направи всичко възможно бракът им да бъде успешен. Може би би могла да направи и нещо далеч по-лошо от това, да се омъжи за мъж като Родриго Делгадо. Напълно възможно бе да попадне и на такъв като Брут Кели. В края на краищата, тя сама беше рискувала, тръгвайки на тази авантюра заедно с Поли. Само ако бащата на Род не беше така твърдо против снаха американка, може би те двамата с Род щяха да имат шанс. Но тогава тя си спомни за Елена, жената, за която Род трябваше да се ожени.

— Още малко, и ще стигнем — обяви намусено Род, втурвайки се в мислите ѝ.

— В ранчото ли?

— Не. В мисията в Сен Луис Обиспо. Ще спрем най-напред там.

— Защо? Не трябваше ли да продължим без спиране, ако искаме да пристигнем в хасиендата по мръкване?

Точно тогава Джули зърна мисията да се издига в далечината. Грубата постройка от кирпич с червен керемиден покрив беше построена през 1722 г. от основателя на веригата от мисии — отец Хуниперо Сера, и обградена от своеобразен градец. Той се състоеше от една-две кръчмички, няколко магазина и десетина кирпичени къщи със

заплашително изглеждащи ламаринени капаци на вратите и прозорците. Когато Джули запита Род, той ѝ обясни, че бандитите често посещават района и местните жители прибегват до тази надеждна защита.

Когато приближиха към мисията, Джули видя, че тя се нуждае от ремонт и очевидно е доста бедна. Няколко индианчета си играеха в двора, докато родителите им работеха наблизо в полето или се грижеха за животните.

Мисията имаше солидни, масивни, замазани с хоросан кирпичени стени, чиито широки, неукрасени с нищо повърхности образуваха вътрешен двор с градина. Засводени галерии и ниски покриви от червени керемиди с широки, издадени стрехи предпазваха обитателите от дъжд и вятър. Няколко засмени деца изтичаха към Джули и Род, докато двамата слизаха от фургона, и забърбориха нещо на испански. Род се усмихна, раздаде им монети и потупа тъмните главици с лъскави коси.

— Глезите ги, дон Родриго.

Джули вдигна очи и видя дребен, мургав мъж да се приближава по една от галериите. Кафявата му роба издаваше, че е францисканец. От въжетото, опасващо кръста му, висеше броеница, обутите му в сандали крака шляпаха шумно по отъпкания пясък. Ивица коса се забелязваше отзад на почти оголения череп, но в приветливото изражение на духовника се четяха следи от страдания и лишения.

— Добър ден, отче, радвам се да ви видя отново — поздрави го любезно Род. — Много души ли спасихте в мое отсъствие?

— Колкото господ допусна — усмихна се монахът. — Но вие знаете, че задълженията ми не са само духовни. За моите хора аз съм фермер, делови човек, търговец, лекар, учител, строител — всичко, каквото е необходимо. Моите деца ме търсят за всякакъв вид напътствия.

— Ах, отче — засмя се малко подигравателно Род, — та вие сте истинско чудо.

— Шегувате се, разбира се, дон Родриго, но кой друг тук ще учи нашите по-неуспели братя да правят одеяла, да щавят кожи, да изработват обувки, да варят сапун, да правят грънци, да мелят брашно и да се грижат за себе си, ако не братята францисканци?

— Сигурен съм, че усилията ви ще бъдат възнаградени от господата — отвърна съвсем сериозно Род.

През цялото време, докато той говореше с монаха, Джули стоеше мълчаливо до тях. Целият разговор се водеше на испански, който тя почти не разбираше. Пристъпваше смутено от крак на крак, докато те продължаваха да говорят, без да ѝ обръщат никакво внимание.

Ако Джули мислеше, че двамата мъже нарочно я пренебрегват, тя би била шокирана да разбере, че сега говореха за нея.

— Искам да ви помоля за една услуга, отче — каза Род, заговорнически снишавайки глас.

— Това свързано ли е с жената, която водите със себе си? — запита отецът, хвърляйки кос поглед към Джули.

— Да, отче — призна Род. — Искам да ни ожените.

— Не! Невъзможно! Нима сте забравили? Вие вече сте сгоден за доня Елена.

Род почервения виновно пред шокираното изражение на монаха. Разбра, че свещеникът няма да бъде дори наполовина толкова изненадан, колкото собственият му баща, когато научи какво е направил той.

— Нима искате детето ми да се роди като копеле? — запита той тихо.

— Но тя е гринга — изфуча добрият отец. — Познавам ви откакто сте се родили, дон Родриго. Какво ви прихвана, че сте взели тази жена? Да, красива е, признавам, но такива жени, които идват в Калифорния, може да бъдат само... само проститутки.

— Грешите, отче — възрази твърдо Род. — Джули е невинно младо момиче. Аз взех девствеността ѝ и честта ме задължава да се оженя за нея.

— Но, Родриго, та тя е гринга! — протестира монахът. — Може би дори не е от нашата вяра. Няма ли да е по-добре за твоята чест да оставиш друг да се ожени за нея?

Род изфуча възмутено:

— А ако от нашия съюз се е заченало дете? Трябва ли да позволя друг мъж да вземе това, което е мое?

Свещеникът безпомощно вдигна рамене.

— Това много ще разсърди баща ти, да не говорим за доня Елена, но ще направя каквото трябва. — После той се обърна към Джули,

протегна мазолестата си ръка и изрече на завален английски: — Добре дошла в мисията на Сен Луис Обиспо, дете. Аз съм отец Хуан.

Джули се усмихна плахо, приемайки с благодарност протегнатата ръка.

— Благодаря ви, отче Хуан. Мисията ви е внушителна.

Род видимо се отпусна, усещайки, че първото препятствие е преодоляно, тъй като отецът прие Джули.

— Името на... на съпругата ми е Джулиет, отче — каза той, запъвайки се леко на думата „съпруга“.

— Чудесно — измърмори отец Хуан, мислейки за злощастните Ромео и Жулиета. — Елате вътре, деца и си починете, докато се приготвя за церемонията.

Джули спря на място.

— Каква церемония?

— Аз трябва да ви оженя с дон Родриго — осведоми я свещеникът.

— Но ние вече сме женени — протестира Джули.

Тъмните очи на отец Хуан се стрелнаха обвинително към Род.

— Може да сте женени, но не и в очите на бога. Дон Родриго добре знае, че баща му никога няма да приеме брак, сключен от друг, а не от свещеник според ритуалите на светата ни църква. Дори тогава трудно ще спечелите благословията му.

Джули още се колебаеше, но Род сграбчи ръката ѝ и я дръпна вътре в хладната постройка. Свещеникът ги отведе в малка, оскъдно мебелирана стая; покани Джули да влезе и да си почине, докато стане време да я повикат. Когато вратата се затвори, Род беше отишъл с монаха и тя се озова съвсем сама.

Джули започна да се разхожда нервно; минаха няколко минути, без тя да обръща внимание на нещата, които я заобикаляха. Защо Род трябва отново да се жени за нея, запита се тя. Ако не е смятал, че са наистина женени, защо сега се женят в църква? Колко по-прости щяха да бъдат нещата, ако просто я върнеше в Сан Франсиско, където можеха да живеят отделно, все едно никога не са се познавали. Шансът тя да е забременяла от единственото им любене изглеждаше толкова малък, че все едно не съществуваше. Всичко, което Род трябваше да направи, беше да изчака един месец, за да разбере дали семето му се е захванало в нея, преди да я отведе пред свещеника. Джули знаеше

достатъчно за католическата религия, за да ѝ е ясно, че щом разменят клетви пред свещеника, ще се свържат окончателно и безвъзвратно. Тя не разбираше кодекса на честта, който налагаше те да се оженят само защото Род беше взел девствеността ѝ, особено пред такива неразрешими различия. Най-малкото от които беше неодобрението на бащата на Род и измамената му годеница.

Едно безмълвно индианско момче донесе голям съд с вода и Джули престана да се разкъсва вътрешно, за да се наслади на лукса на банята. След като се изкъпа, полегна на твърдото, но чисто легло, намери го учудващо удобно и веднага заспа. Събуди се от това, че една пълничка индианка разтърсваше рамото ѝ. Навън беше тъмно, на нощното шкафче светеше самотна свещ.

Жената каза нещо на испански и махна към стола, усмихвайки се широко. Джули погледна нататък и с учудване видя там една красива бяла дреха. Стана, потърка очи и внимателно огледа дрехата, направена почти изцяло от фина дантела. Жената, която, както научи Джули, се казваше Роса, нарече блузата „камиса“. Тя имаше къси, бухнали ръкави, завършващи при лакътя, и ниско изрязано деколте, украсено с широк набор. Полата се състоеше от ярдове набрана дантела, завършваща при глезена, което Джули сметна за неприлично. Дантелена мантиля за покриване на главата и ниски бели обувки довършваха тоалета, който навярно трябваше да бъде венчалната ѝ дреха. Джули не можеше да си представи откъде Род е успял да намери такива красиви неща за толкова кратко време.

След като Роса помогна на Джули да се облече и среса дългата ѝ коса, тя заведе булката в параклиса. Джули го намери чудесно украсен, дори богат, като се има предвид бедното положение на останалата част от мисията. Отгатна позлата в блясъка на високите свещници, потира, статуите и огромния кръст, който красеше стената над олтара.

Род излезе от сенките и Джули ахна при вида на внушителната му фигура, облечена изцяло в черно и сребристо. Приличаше на красив пират в тесните си черни панталони, със черен жакет, обилно украсен със сребро, и високите лъскави ботуши от скъпа кожа. Макар да не можеше да разгадае изражението на лицето му, Джули помисли, че вижда одобрение в тъмните му очи, когато пристъпи към олтара, където отец Хуан ги чакаше, за да започне церемонията.

Когато Джули стигна до Род, напрежението между двама им се чувстваше осезателно. Каквото и да изпитваха един към друг, със сигурност не беше апатия. Когато отец Хуан започна церемонията, краката на Джули се разтрепериха. Мисълта, че този арогантен, плашещ мъж, често пъти в непредсказуемо настроение, но способен да я сведе до състоянието на желе, ще има пълен контрол над живота ѝ, беше наистина застрашителна.

Сякаш долавяйки мислите ѝ, Род стисна ръката ѝ и прошепна тихо:

— Смелост, скъпа. Нима искаш отчето да си помисли, че булката се колебае?

Джули му хвърли изпитателен поглед, но все пак изправи крехките си рамене, докато даваше необходимите отговори по време на благословено кратката церемония, чиито свидетели бяха неколцина души от паството на отца. Вдигна шокирано очи към Род, когато той хвана ръката ѝ и сложи тежък златен пръстен на пръста ѝ. Изведнъж всичко свърши и тя последва Род на излизане от параклиса към малката трапезария, където отец Хуан се присъедини към тях за набързо приготвеното сватбено пиршество.

— Изглеждаш чудесно, скъпа — каза Род, докато галантно я настаняваше на мястото ѝ.

— Дрехата е много красива — призна Джули. — Откъде я намери за толкова малко време? Сигурно не е роклята, която твоята... Елена... е трябвало да облече.

— Дори аз не бих направил такова нещо — каза Род, донякъде наранен от ниското ѝ мнение за него. — Дрехата, която носиш, скъпа, дори моите дрехи са предназначени за друг кабалеро и годеницата му. Те ще бъдат почистени и върнати навреме за тяхната сватба. Не бих искал булката ми да бъде облечена в дрипи по време на това важно събитие.

Преди тя да успее да отговори, Роса поднесе яденето на големи подноси и Джули се посвети на обикновеното, но много вкусно ястие. Освен фасула, намачкан и изпържен с парченца бекон, имаше енчилади, кесадили и тортили — тънки питки от царевично брашно, увити и напълнени с парченца месо, фасул и сирене, някои с богат червен сос, други без сос. Вечерята завърши с ронлив маслен сладкиш и чашки с тъмен, сладък шоколадов крем.

Джули едва беше погълнала последната хапка от десерта, когато Род изведнъж се изправи.

— Отец Хуан предложи да прекараме нощта в мисията и аз приех, Джули — осведоми я той, докато отместваше назад стола ѝ. — Става късно. Да пожелаем лека нощ на добрия отец.

Джули усети, че се затопля от горещия му поглед, докато ставаше сковано от стола и излизаше, след като набързо беше разменила една-две думи с озадачения свещеник.

Род беше на една крачка след нея, когато тя влезе в малката стая, предназначена за тях. Стомахът ѝ се сви конвулсивно, щом чу ключа да изщраква в ръждясалата ключалка. Обърна се да го погледне. Близостта му ѝ действаше физически и тя усети как я обхваща замайване и безтегловност. Странни, екзотични фантазии започнаха да се вмъкват в мислите ѝ, докато тъмните му очи видимо я събличаха.

Род не направи никакво усилие да прикрие възхищението си, когато горещият му поглед дръзко се плъзна от лицето ѝ по нежните, бързо повдигащи се гърди до изящната издупчина на ханша под тънката дантелена рокля.

— Ти си толкова красива, скъпа — изстена той с неравен глас, натезал от страст. — Тялото ти е едно от богатата на този брак, на които искам да се насладя изцяло.

Джули изсумтя, изстрелвайки сини пламъци с очите си.

— А ако ти откажа? — възрази тя саркастично. — Тогава какво?

— Нямах избор, скъпа — ухили се Род, извил развеселено чувствените си устни. — Казах ти и преди, че няма да живея като евнух. Очаквам деца от този съюз. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Сега той вече стоеше съвсем близо до нея и усещаше лекия ѝ дъх по бузите си.

— Арогантно копеле аз...

Изречението замря в гърлото ѝ, когато Род уви една ръка около тънката ѝ талия и рязко я дръпна към твърдото си, мускулесто тяло. Другата му ръка се придвижи нагоре към средата на гърба ѝ, притискайки гърдите ѝ до неговите, докато устните му пленяваха нейните с властна настойчивост.

Сякаш светкавица прониза устните ѝ и проникна дълбоко в тялото ѝ. Странно меки, но невероятно властни, непозната смесица от свирепост и нежност, устните му покриха нейните и тя потръпна,

безмълвно проклинайки себе си заради това, че се поддава на настойчивата му уста. Сетивата ѝ изпаднаха в замая, сякаш внезапно изключени, когато той разтвори устните ѝ с езика си, за да похити меденосладката вътрешност на устата ѝ.

Сякаш като по магия, красивата сватбена рокля на Джули легна подобно на дантелена пяна в краката ѝ. Тя не усещаше нищо, само огнените длани на Род по трескавата си плът. Той полека я положи на леглото и остана прав за момент, наслаждавайки се на съвършено оформеното ѝ тяло, докато бързо събличаше собствените си ограничаващи го дрехи.

Макар отчаяно да се бореше да запази контрол върху усещанията, които я връхлитаха, Джули не можеше да не се възхити на широките гърди и рамене на Род, развити до съвършенство. Бедрата му бяха като две колони от сила, очите ѝ се разшириха, когато се спуснаха към гнездото от тъмни къдрави косми, от което стърчеше набъбналата му мъжественост, пурпурна и пулсираща. Тя ахна, привличайки вниманието му.

Забелязвайки накъде гледа Джули, Род се засмя и се изтегна до нея на леглото.

— Виждаш ли какво правиш с мене, скъпа — пошегува се той. — Този брак няма да бъде толкова лош, колкото си мислех.

Необмислените му думи подействаха като плисване със студена вода в лицето на Джули. Тя се опита да стане, но той се оказа по-бърз от нея.

— Няма нужда да се правиш на нерешителна булка, скъпа — продължи той, сякаш нехайно.

— Не и след снощи. Отказвам да бъда твоя играчка, Род! — настоя разгорещено Джули, разпръсвайки аурата на мъжественото му обаяние. — Нито пък ще бъда твоя разплодна кобила!

— Нямаш избор, скъпа. Легни тук и се наслаждавай — възрази Род със суров глас.

Едната му ръка се плъзна по копчинената повърхност на корема ѝ, докато другата започна да гали едното малко кълбо, накарвайки розовото зърно да щръкне под дланта му. Събирайки цялата си воля, Джули заповяда на тялото си да не се поддава на магията на търсещите му ръце, но посланието на сетивата ѝ настояваше тя да се подчини.

Движенията му бяха по-скоро лениви, той си играеше с тялото ѝ, езикът му измъчваше зърната ѝ, които бяха набъбнали невероятно много. Джули изстена от удоволствие, рефлексивно притегляйки Род към себе си, докато прокарваше ръце по дължината на гърба му. По своя воля устата ѝ се разтвори под натиска му, когато той прокара езика си по очертанията на пълните и устни и навлезе в устата ѝ. Изведнъж устата му се отдели от нейната, прокарвайки огнена пътека надолу по корема и към бедрото ѝ. Джули замръзна, не знаейки докъде ще го отведе това.

— Има много начини да се любим, скъпа — каза Род, усещайки объркването ѝ. — Ще те науча на това, че удоволствието може да идва от много източници.

И преди тя да успее да протестира, устата му продължи неспирното мъчение, докато той не намери набъбналата пъпка на нейната женственост и Джули изстена на висок глас от еротично удоволствие, каквото никога дотогава не беше изпитвала.

— Род! Моля те, спри! — извика тя, извивайки се под страстната му атака. — Не мога да го понеса!

В отговор той я стисна още по-здраво през кръста, за да я задържи до себе си, и отново започна да дразни с език светлия триъгълник от къдриви косъмчета, който го примамваше с обещание за наслади, на които той не можеше да устои. Той усещаше какво невероятно удоволствие ѝ доставя, чувстваше как тялото ѝ потръпва и искаше да ѝ дава още и още. Джули усещаше напрежението, което се натрупваше в дъното на стомаха ѝ, излъчващо се към слабините, което всеки момент щеше да избухне като вихрушка от усещания, които я караха да вика и отчаяно да се бори да си поеме дъх. Едва когато тя се отпусна, Род се надигна леко нагоре и започна всичко отново, целувайки устата, шията и гърдите ѝ, докато тя не започна да се извива под него. Ръцете му властно бродеха по бедрата ѝ, потапяха се между тях, докосваха влажността ѝ, докарваха я до бездиханна възбуда, която ѝ се струваше невъзможна след експлозивната кулминация само преди броени мигове. Опияняващата сладост отново я обви и тя беше изгубена... изгубена...

Тялото ѝ се изви рязко нагоре, за да срещне неговото, притискайки се още и още по-близо. Той изстена и плени устата ѝ. Двата се прилепиха един о друг, взаимно усещайки и възбуждайки

се. Ръката му се спусна към коленете ѝ, но тя нямаше нужда от подканване, те се разделиха по своя воля. Той започна да прониква в нея със силни тласъци, топлината ѝ го обхващаше отвсякъде и едва не го доведе до преждевременно освобождаване. Поемайки си дъх дълбоко, за да възстанови контрола над разпалващата се страст, Род започна да се движи, отначало бавно, докато тя не влезе в ритъм, а после по-бързо, задавяйки се от липса на въздух. Тя извика и го усети как възсяда нейната вълна с дълги, дълбоки тласъци.

За втори път тази нощ Джули не можа да прикрие реакцията на тялото си пред умелото любене на Род, докато се отдаваше изцяло на изгарящата жажда, която той беше породил с ръцете и устата си. Тя степенеше в сладка агония, присъединявайки се към него в полета към звездите, и виковете им се сляха в неизразима мелодия. След това тя се отпусна задоволена в ръцете на Род и дълбоко чувство на заситеност се разля из измъчената ѝ душа. Сексът щеше ли да бъде достатъчен, за да изгради върху него живота си, запита се тя в броевите мигове, преди да заспи. Само ако той се научеше да се интересува от нея...

Поглеждайки назад през рамо към мисията, която сега едва се виждаше в далечината, Джули усети как се сгорещява, докато си припомняше страстта, която Род беше събудил у нея предната нощ сред тези рушащи се стени. В усамотението на затъмнената им стаичка той беше като всеки друг, нежен, изискващ, правейки така, че нейното желание да бъде задоволено, преди той да изпита финалното освобождение. Не само веднъж, а много пъти през нощта, когато тя мислеше, че вече не е възможно той отново да се възбуди, тя се виждаше катапултирана във водовъртежа на неконтролируемото желание, запратена там от всепоглъщащите му ръце и устни.

Когато станаха тази сутрин, детинските ѝ мечти за брака им започнаха да ѝ се струват само някаква подигравка. Хладният поглед на Род разби крехките ѝ надежди за ново начало, докато той безмълвно се обличаше и излизаше от подобната на килийка стаичка, за да се пригответи за последната отсечка от пътуването им. Толкова ли нямаше търпение да види баща си — или Елена, — не можа да не се запита Джули. Тъй като самата тя не изпитваше никакво нетърпение да се срещне с все още безликите си противници, никак не бързаше да се пригответи, докато Род не се появи, за да я сгълчи сърдито за бавенето. Като последица (или като наказание) той я изкара почти моментално извън стените на мисията след бързо сбогуване с отец Хуан, без да ѝ позволи да закуси. След изтощителното будуване предната нощ Джули точно сега имаше най-голяма нужда да се подкрепи. Но вместо да даде на Род удовлетворението да се оплаче, тя понасяше страданието на глада в пълно мълчание, хвърляйки от време на време убийствени погледи към него.

Докато се отдалечаваха все повече от мисията, Джули не можа да не забележи напрежението у Род, както и начина, по който тъмните му очи постоянно хвърляха внимателни погледи наоколо. Накрая тя не можа да издържи и запита:

— Нещо не е наред ли, Род? Да не би да сме в опасност? Той трепна силно, когато чу гласа ѝ, сякаш внезапно осъзнал, че не е сам.

— Отец Хуан ми каза, точно преди да излезем от мисията, че Хоакин Муриета и неговите бандити доскоро са вършали из околността. Миналата седмица група американци, пътуващи към Сан Диего, са били ограбени. Един от тях се кълне, че е било дело на Муриета. Малко след това той лично се е появил в едно селце недалече оттук, за да раздаде храна на потиснатите мексиканци.

— Аз... не мисля, че съм чувала за него — каза Джули, оглеждайки се боязливо наоколо. — Кой е този човек?

— Ако беше романтичка, би могла да го наречеш Робин Худ — осведоми я Род; в гласа му се долавяше нотка, която тя не можа да определи. — Той е добре известен с това, че ограбва богатите, за да дава на бедните.

— Значи не може да е много опасен — поотпусна се Джули.

— Не се заблуждавай, скъпа. Муриета не се гнуса и от убийства. А повечето от последователите му са безскрупулни наемници, готови да изнасилват и плячкосват.

— Откъде... откъде знаеш толкова много за него? — запита Джули с внезапно събудено любопитство.

— Едно време познавах Хоакин Муриета така добре, както познавам собственото си семейство. Той беше мой приятел. Живееше в нашето ранчо, в малка къщичка заедно със съпругата си Росита и с брат си. Сестра му... Мария работеше в хасиендата ни.

Думите накараха лицето му да се стегне и това озадачи Джули.

— Муриета е имал съпруга? — запита тя смаяна. — Какво го е накарало да се обърне към престъпния живот?

Род мълча дълго, внимателно преценявайки дали да разкрие всички страшни подробности пред Джули. Накрая вдигна рамене и каза:

— Хоакин беше пастир в ранчото ни. Един ден баща ми го прати в Сан Диего за провизии и той взе със себе си Росита и брат си, смяташе това да бъде нещо като семейна разходка. Направили си лагер край пътя първата вечер и огънят им привлякъл група американски златокопачи, пътуващи за Сан Франсиско. Те... харесали Росита... беше млада и красива... и поискали Хоакин да им я даде. Сбили се. Хоакин и брат му били вързани за едно дърво, пребили ги с камшици и ги накарали да гледат, докато петимата мъже изнасилвали Росита. Хоакин припаднал, а когато се свестил, Росита била мъртва, а брат му

бил обесен на близкото дърво. И него щяло да го постигне същото, ако златокопачите не били помислили, че е умрял от побоя.

— О, Род! Какъв ужас! — възкликна Джули със замъглени от сълзи сини очи. — Горкият човек! Нищо чудно, че е станал бандит.

— Митът около него се разрасна и името му предизвиква романтични представи за спасител на изпаднали в беда жени и покровител на бедните.

— Нищо от това ли не е истина?

— Предполагам, че все нещо е вярно. Той със сигурност е достатъчно красив.

— Ако сте били такива големи приятели, защо толкова те е страх, че може да го срещнеш? — запита Джули.

— Минаха десет години, скъпа. Човек се променя под влияние на обкръжението си.

— Какво е станало със сестра му? Тя още ли е в ранчото ви?

— Род се вкамени, неподвижното му лице опровергаваше вътрешната борба. Мария, помисли той... това име предизвикваше болезнени спомени, които смяташе, че отдавна са умрели. Но умират ли някога спомените, запита се той.

— Не искам да говоря за Мария, Джули — каза той загадъчно.

— Ще ти кажа само това, че тя вече не работи за баща ми.

Джули почувства, че Род се отдръпва в себе си, и веднага потърси друга тема.

— Кога ще стигнем имението ти?

Род се засмя и очите му блеснаха дяволито.

— Ние сме на земята на Делгадо още откакто излязохме от мисията.

Джули ахна, докато очите ѝ обхождаха невероятната гледка.

— Толкова много? — запита тя.

— Почти седемдесет хиляди акра — отвърна гордо Род. — Забеляза ли добитъка, който пасе по онези хълмове? — Тя погледна натам, където сочеше протегнатата му ръка, и кимна. — Всички те носят клеймото на Делгадо.

Джули тъкмо щеше да отговори, когато силно изкъркорване на стомаха ѝ привлече вниманието и на двама им. Ярка червенина обагри бузите ѝ и тя се опита да се направи, че нищо не се е случило. С

ъгълчето на окото си обаче видя, че Род се усмихва. Веселостта му по повод явния ѝ дискомфорт я накара да изфучи сърдито.

— Гладна ли си скъпа? — запита той, правейки се на много загрижен.

— Дяволски си прав, гладна съм, дон Родриго! — избухна Джули, което накара съпруга ѝ отново да се разрази в гръмък смях.

— Използва ме цялата нощ, не ми даде да се наспя, а сега очакваш да пътувам цял ден без храна! Какъв човек си ти?

— Явно невнимателен, скъпа — ухили се Род. — Но се питам кой кого използва всъщност. Твоята наслада беше не по-малка от моята.

— Ти си ужасен, Род — изсумтя Джули, далеч от всякаква веселост. — Обзалагам се, че си закусил както трябва.

И тя нарочно реши да не обръща внимание на подмятането му за това, че се е наслаждавала на любенето им.

— Наистина закусих — призна той безсрамно. — Но сериозно ти казвам, не съм имал намерение да те моря от глад. Бях толкова настроен да тръгнем рано, че забравих за нуждите ти. Прости ми. Надявам се да поправа невниманието си още в този момент. Роса пригответи кошница с храна за обяд и виждам, че е най-добре веднага да спра, иначе празният ти стомах ще ми прави серенада.

Род отби встрани от пътя, вкара фургона под сянката на голяма скала и скочи леко на земята. Помогна на Джули да слезе и двамата веднага изчезнаха в противоположни посоки, за да се облекчат. Явно беше, че Род познава всеки инч от терена, през който пътуваха, защото Джули скоро се натъкна на малко поточе. С радостен вик тя коленичи, за да наплиска лицето и шията си със студена вода. Беше великолепно, затова се одързости да разкопчае корсажа си и да плисне освежаващата течност и в ямката между гърдите си. После, оглеждайки се подозрително във всички посоки, се поддаде на импулса и смъкна корсажа, развързвайки връзките на ризата, така че тя се отвори и откри гърдите ѝ. След това започна блажено да облива с вода оголената си плът.

— По дяволите! Днес ми е щастливият ден — дочу се изотзад един пресипнал глас.

Джули се извърна, трескаво стиснала зеещите краища на деколтето си.

Кой... кой сте вие? Какво искате?

Наблюдавах те, сеньорита, и ако погледнеш малко по-надолу, ще видиш сама какво искам — изсмях се дрезгаво мъжът.

Против волята си очите на Джули се снишиха към огромната издупчина, подаваща се изпод мръсните панталони на непознатия, която не оставяше никакво съмнение относно непочтените му намерения. Макар да беше нисък на ръст, личеше си, че силата му е голяма. Сомбреро с широка периферия засенчваше малките му очички, но увисналите мустаци не скриваха едрите му жълти зъби, докато, безсрамно ухилен, жадно наблюдаваше разголените гърди на Джули. Имаше престъпна физиономия, с белег, който придърпваше ъгъла на устата му в подобие на усмивка. На колана му висяха два кобура, през бъчвоподобните му гърди беше препасан ремък с патрони.

Джули конвулсивно преглътна няколко пъти, преди да си възвърне гласа.

— Моят... моят съпруг е наблизил. Ще дойде всеки момент.

— Да не мислиш, че Педро е глупак, вещице? Не пътувам сам. Съпругът ти ще бъде задържан достатъчно дълго, за да ти се насладя. А ако налети на бой, ще бъде отстранен. Тогава моите приятели също ще ти се насладят.

— Не! — извика Джули, по-уплашена от когато и да било в живота си.

Побягна, знаейки, че шансовете ѝ да се измъкне са почти никакви.

С див смях Педро посегна към нея и я сграбчи през кръста. Тя започна да рити и да крещи, докато мръсните му ръце мачкаха гърдите ѝ. Отвратителният му дъх едва не я задуши, докато бандитът безуспешно се опитваше да плени устните ѝ. Върховно оскърбена, Джули прехапа долната си устна и тя пусна кръв. С вик на отвращение Педро я блъсна на земята и се стовари тежко отгоре ѝ, дърпайки връзките на панталоните си.

— Стой мирно, курво такава! — извика той сърдито. — Пази си силите, ще ти трябват.

Джули затвори очи и се замоли. Изведнъж отговорът на молитвите ѝ дойде във вид на един висок близо метър и деветдесет разярен мъж, когато тя почувства как огромната тежест на Педро се

маха от нея. Когато отвори очи, Род ѝ подаваше ръка, за да се изправи, и казваше с нежен глас:

— Този направи ли ти нещо, скъпа?

Джули погледна към мястото, където Педро седеше на земята, поклащайки рошавата си глава.

— Н-не. Идваш тъкмо навреме.

Точно тогава окото ѝ долови някакво движение и тя изпищя. Род се обърна, снишавайки се, когато пистолетът на Педро излая. Първият изстрел не го улучи. Вторият куршум така и не излезе от дулото. Един висок, мургав мъж изникна вляво от тях. По негова команда Педро нерешително сниши пистолета, но не преди гневният му поглед да предупреди Род, че помежду им има неуредени сметки.

Род се обърна бавно, за да се изправи лице в лице със своя спасител.

— Добър ден, дон Родриго — каза мъжът с едва забележима усмивка, повдигаща ъгълчетата на устата му.

Макар Джули да не можеше да разбере всички испански думи, тя беше научила достатъчно в предните няколко дни, за да схване разговора им.

— Добър ден, Хоакин. Отдавна не сме се виждали, приятелю. От мястото, където беше застанала, Джули виждаше група мъже, обградили своя водач. Не беше очаквала Муриета да е толкова красив. В сравнение със своите бандити той беше облечен безупречно, с кожени панталони и къс жакет. Разбира се, неизбежният пистолет висеше на тънкия му кръст. Макар и доста мургав, той беше извънредно привлекателен и Джули разбра защо около името му имаше изтъкани толкова романтични истории. Тънки мустаци украсяваха горната му устна, а усмивката му разкриваше два реда съвършено бели зъби. Грациозната му стойка ѝ напомняше на тигър, походката му беше горда и предизвикателна.

— Почти десет години, Родриго — отвърна Муриета. — Много неща се случиха през това време.

— Какво искаш, Хоакин? Защо си по тези места? На земята на Делгадо? Да не си дошъл да крадеш добитъка ни?

— Ако можеш, приятелю, щях да разоря баща ти заради това, което направи с Мария. Нима толкова бързо си я забравил? Баща ти, всемогъщият господар, реши, че синът му е прекалено добър за една

красива девойка с индианска кръв, чието наследство я прави недостойна да влезе в рода Делгадо.

Род изслуша внимателно дългата тирада на Муриета, видимо безстрастен, докато не чу името на Мария.

— Виждал ли си Мария? — запита той, явно шокиран. — Знаеш ли къде е? Говорил ли си с нея?

— Не — отвърна Муриета с мрачно лице. — И аз като тебе я търсих, но не я намерих. Един ден обаче ще я открия и ще разбера защо е избягала. Ще разбера и дали баща ти има нещо общо с изчезването ѝ.

Род като че ли се срина вътрешно и Джули беше учудена, че споменаването на една жена може да предизвика такива промени у него. Ахването ѝ привлече вниманието на Муриета и той се обърна, за да я разгледа. Неразгадаемият му поглед не пропусна нищо от раздърпаните ѝ дрехи или изобилието от оголена плът. Погледът му се откъсна нерешително от нея, когато Род изрече:

— Надявам се да е намерила мир там, където е отишла.

— Доста късно е за това, не намираш ли, приятелю? — изсумтя презрително Муриета.

— За бога, Хоакин! Бях много млад тогава. Какво очакваш от момче на осемнадесет години?

— Очаквах да се противопостави на баща си заради жената, която обича!

— Майко божия! Търсих я! Знаеш го! Дори когато баща ми забрани, не престанах да я издирвам! Искрах да се ожения за нея! Обичах я!

— Ако наистина обичаше Мария, още щеше да я търсиш.

Джули не можа да потисне вика, който се изплъзна от устните ѝ. Оценяващият поглед на Муриета още веднъж се спря на нея.

— Коя е тази жена, дон Родриго? Сигурно не водиш прислужница гринга в хасиендата си? Ако е твоя курва, поздравявам те за добрия вкус, но се съмнявам в здравия ти разум. Достатъчно добре познавам доня Елена, за да знам, че няма да одобри такава жена в дома ви. Бъдещата ти съпруга е добре известна със сприхавия си темперамент.

Очите на Род се отклониха към Джули, виждайки за първи път жалкото състояние на дрехите ѝ и изобилието от разголена плът, която

останките от разкъсаната ѝ риза не можеха да прикрият. Той побърза към нея, прикривайки треперещите ѝ рамене със собствения си жакет. Нарочно заговори на английски, заради нея.

— Джули е моя съпруга. Отец Хуан ни венча вчера.

Муриета изглеждаше така, сякаш го беше ударила светкавица.

— Твоя съпруга! Една гринга? — Той се разсмя гръмогласно, сякаш беше чул някаква много уместна шега. — Наистина си пораснал за десет години, приятелю. Ако си достатъчно смел, за да водиш у дома си булка гринга, бих искал да съм там, за да видя лицето на баща ти, когато му я представиш. Гринга — повтори той, невероятно развеселен. — Ах, Родриго, съдбата се намеси и нанесе удар, от който дон Диего като че ли няма да се възстанови. Каква ирония.

Род се навъси. Но виждайки пред себе си Муриета и неговите хора, извадили оръжия, не можеше да направи нищо.

— Какво смяташ да правиш с нас, Хоакин? — запита той, обвивайки покровителствено с ръка крехките рамене на Джули.

— Противно на убежденията ти аз не съм чудовище като Педро например — и бандитът махна с ръка към намръщения си лейтенант. — Нито пък се отнасям зле с красиви жени. Но ако бях на твое място, приятелю, щях добре да пазя съпругата си. Почти съм решен да ти я отнема.

С грациозна котешка походка Муриета за миг се озова пред Джули. Повдигна с един пръст брадичката ѝ, докато големите ѝ сини очи не срещнаха погледа му. Странно, но Джули не почувства страх. В жеста му нямаше никаква заплаха.

— Ще мога ли да те открадна от съпруга ти, момиче? — запита той тихо. Ръката на Род инстинктивно стисна раменете ѝ. Муриета се усмихна криво. — Струва ми се, Родриго, че малката означава много за тебе. Внимавай, приятелю, баща ти някога отне от мене някого, когото много обичах, гледай да не постъпи така и с тебе.

— Няма нужда да се страхуваш за съпругата ми, Хоакин — изфуча Род, изненадан от внезапния пристъп на ревност, който почувства спрямо бандита.

Муриета нерешително отпусна ръка и отстъпи настрана.

— Свободни сте да си вървите, дон Родриго. Няма да ти направя нищо, нито на тебе, нито на красивата ти съпруга. — И той се усмихна снизходително на Джули. — Бог с вас.

Хващайки малката ръка на Джули, Род мина покрай свирепия Педро и двамата се запътиха към фургона, който стоеше наблизко. Преди да тръгне, той отново се обърна към Муриета.

— Ще ми кажеш ли, ако намериш Мария?

— Може би, приятелю. — Род трябваше да приеме този неясен отговор. — Вземай жена си и изчезвайте оттук.

Без да каже нито дума повече, Род плесна коня с камшика и фургонът потегли. Джули не мога да се въздържи да не погледне през рамо. Хоакин Муриета и хората му вече се стопяваха в далечината, но един от тях още стоеше и се взираше напрегнато към тях; широкополото сомбреро напълно закриваше лицето му. Джули го беше забелязала, но вниманието ѝ беше толкова съсредоточено върху ставащото между Род и Муриета, че нямаше време да изследва странното си усещане, когато почувства погледа му върху себе си.

Макар че бандитът беше облечен като другите, в него имаше нещо ужасно познато — походката, начинът, по който изправяше рамене, макар че ивичестото серапе добре скриваше фигурата му и не можеше да се разбере дали е пълен или слаб. Джули сви рамене и обърна вниманието си към пътя, сигурна, че няма откъде да познава някого от бандитите на Хоакин Муриета.

Яздиха в мълчание няколко мили; Род беше дистанциран и замислен, а Джули — на върха на любопитството си. Накрая не можа да издържи.

— Разкажи ми за Мария, Род — помоли го тя нежно.

Род се намръщи, не желаейки да разкрива пред нея толкова болезнени неща. Накрая вдигна рамене и започна да разказва онова, което Джули познаваше само като откъслечи от разговора между него и Муриета, воден бързо и на испански.

— Бях на седемнадесет години, почти на осемнадесет. Мария беше на двадесет. Беше красива, с големи очи на кошута и сладка усмивка — започна замечтано Род. — Бащата на Хоакин, обеднял испански благородник, беше изгонен от земите си, когато не можа да докаже границите им, и потърси работа при баща ми. Дадоха им малка къщичка в хасиендата. Майката на Хоакин беше отдавна починала, но баща му имаше красива любовница индианка, майката на Мария. След като майката на Мария умря, тя дойде да работи в хасиендата ни. Бяхме деца, когато се запознахме. Приятели. Ние четиримата — аз,

Хоакин, брат му и Мария. Бащата на Хоакин умря и той зае мястото му в ранчото. Ожени се за Росита. Когато съпругата и братът на Хоакин бяха убити, той остави Мария на нашите грижи и стана бандит, за да отмъсти за смъртта на любимите си хора. Приблизително по това време ме пратиха в Мексико на училище и когато се върнах след две години, двамата с Мария подновихме приятелството си.

— Вие сте се влюбили — изрече нежно Джули.

— Да — отговори Род. — Аз я обожавах, поставях я на пиедестал. Аз... исках да я пазя, да се ожения за нея.

Той замълча за няколко минути, спомняйки си онези времена на бушуваща у него страст, когато съзнателно се беше въздържал, искайки да запази Мария чиста и неопетнена до сватбения им ден. Въздъхвайки, поде разказа оттам, където го беше прекъснал.

— Не след дълго Мария започна да се държи странно и ме помоли да поискам от баща си разрешение да се оженим.

— И той отказа — предположи Джули.

— Не само отказа, но се разсърди така, както никога дотогава не го бях виждал. Мария беше метиска, наполовина индианка. Аз произхождах от старо испанско семейство, чиято кръв беше останала чиста през вековете. Баща ми студено ме осведоми, че трябва да се ожения за Елена и нищо няма да промени това. Аз го заплаших, че ще взема Мария и ще избягаме, но той само ми се изсмя и нарече любовта ми към Мария детинщина. Тогавя тя внезапно изчезна и аз бях сигурен, че баща ми я е отпратил, за да ни раздели. Но той убедено отричаше да има нещо общо с изчезването на Мария. Дори и сега не мога да приема, че баща ми няма вина. Нещо или някой е накарал Мария да изчезне. По-късно намерих Хоакин и двамата заедно я търсихме. След година се отказах.

— Баща ти сигурно е жесток човек, Род — каза Джули натъжена от трагедията на младите влюбени, накарани да се разделят поради гордостта на стария господар.

— Може и така да се каже, скъпа. Суров е, наистина. Той е човек с традиционно възпитание, горд със старинното си родословие. Направи всичко това от любов към мене — единствения му син.

— Нима си му простил? Макар че може би той стои зад изчезването на Мария? — запита Джули, учудена, че Род може да е забравил първата си любов и да е простил на баща си.

— Десет години са много, скъпа — усмихна се тъжно той. — Човек забравя и прощава, когато мине повече време. Напуснах дома си и гневът на баща ми ме държа далече от него цели пет години. Но в края на краищата домът и родната ми земя означаваха много за мене. Сега баща ми и аз сме един вид в състояние на примирие. Той още поддържа, че няма нищо общо с изчезването на Мария, но аз някак си съм убеден, че именно той стои зад бягството ѝ.

— Но ти се съгласи да се ожениш за Елена — прекъсна го Джули.

— Бракът ни беше уреден още откакто бяхме деца. Знаех, че някога ще трябва да се оженя, беше неизбежно. Нямах друга... така че... — тъжно вдигна той рамене.

Джули мълча дълго време, възприемайки всичко, което Род ѝ беше разказал. И изведнъж запита:

— Род, защо ме водиш в дома си, когато знаеш, че няма да ме приемат благосклонно?

Тъмните му вежди се вдигнаха рязко.

— Ти си моя съпруга.

Тонът му намекваше, че въпросът ѝ е неуместен.

— След като чух какво е станало с Мария, не съм толкова сигурна, че ще бъда в безопасност в дома ти.

— Сега съм по-възрастен и баща ми няма толкова лесно да ме сплаши, не съм вече наивното осемнадесетгодишно момче — отсече Род. — Не се страхувай, скъпа, баща ми няма да има избор и ще трябва да приеме съпругата на сина си.

Но Джули се страхуваше. Не само от гордия идалго дон Диего Делгадо, но и от високомерната доня Елена Монтоя Родригес.

Първият намек, че приближават хасиендата, беше гледката на безбройните глави добитък, пасящи по околните хълмове, и пастирите, които ги пазеха. Дори отдалече Джули разпозна говедарите, облечени в работни дрехи от козя кожа, нахлупили широкополи шапки.

Скоро тя забеляза червения керемиден покрив на просторните кирпичени постройки, чиито обветрени жълтеникави стени сияеха в нежен розово-бежов цвят под яркото слънце. Грациозните засводени порти придаваха на къщата елегантния изглед на стария Мадрид, подсилен от черните решетки от ковано желязо, които запречваха прозорците. Отвъд огромната къща се виждаха огражденията за добитък, запълнени с мустанги, хамбарите и бараките, предназначени за работниците и пастирите, които обработваха земята и се грижеха за обслужването на семейството. Род осведоми Джули, че в хасиендата има и параклис, както и арена за бой с бикове, предназначена за кориди и обяздване на коне. Джули потръпна при тази мисъл, но не каза нищо.

Когато се вгледа по-внимателно, тя откри, че хасиендата има формата на буквата Г, образувайки вътрешен двор, покрит от две страни. Голям водоскок украсяваше центъра на двора; каменни съдове с хибискуси, жасмин и други цветя, разположени сред високи борове и разкошни храсти, създаваха истински приказен пейзаж.

Джули беше учудена и че ранчото е така близо до океана, защото зад едноетажната просторна къща зърна искряща вода. Род ѝ обясни, че имат собствено пристанище и цяла флота от баржи. Едно младо момче се появи незнайно откъде и пое юздите от Род, докато той помагаше на Джули да слезе от високата седалка на фургона.

Със сърце диво биещо в гърдите ѝ, Джули мина под широката веранда, която опасваше цялата къща, и се приближи към здравата порта, вървейки на една крачка след Род. Не можа да не забележи неизбежните решетки от ковано желязо, украсяващи високите прозорци, които бяха отворени, за да пускат в стаите свежия бриз. Не стана нужда Род да чука на вратата, защото тя веднага се отвори, за да ги пропусне. Едно дребно индианско момиче се отмести, за да влязат в

обширното фоайе. Вътре беше доста по-хладно, забеляза веднага Джули. Без никакво колебание Род я въведе в една голяма, приветлива стая, която тя предположи, че е приемната. Каза няколко думи на испански на момичето и то се отдалечи, хвърляйки бегъл поглед към Джули.

Всеки мебел, всяка изящна украса в огромната стая говореше за лукс — от лъскавия паркет на пода, тапицираните кресла и двойните арки на прозорците до интересните стенни килими, висящи на белосаните стени. Огромната камина заемаше цяла стена. Джули веднага хареса стаята.

— Какво мислиш за всичко това, скъпа? — и Род направи горд жест. — Това ли очакваше или си мислеше, че всички тук живеят в колиби?

— Ами... разкошно е — заекна Джули, търсейки точната дума. Искрящите ѝ сини очи блестяха, лицето ѝ беше зачервено от удоволствие и Род, отново поразен от красотата и невинността ѝ, я привлече в прегръдките си, готов да положи целувка на прелестните ѝ устни.

— Какво означава това, Родриго? — запита един властен глас.

Род с виновно изражение се отдели от Джули, макар че със сигурност нямаше за какво да се чувства виновен. Съдейки по гордата стойка и безупречните дрехи, тя сметна, че този мъж на средна възраст няма да е друг, освен дон Диего Делгадо, строгият баща на Род. Макар да не беше висок колкото сина си, дон Диего веднага привлечаше вниманието със стройната си фигура и властното си изражение. В него нямаше нищо от любезността на родовитите благородници — точно в момента, когато строго наблюдаваше сина си.

Род не отстъпи и поздрави с обич баща си, докато Джули нервно се въртеше до него.

— Ще се зарадваш, когато узнаеш, че всичко в Монтърей е уредено в наша полза — осведоми високомерно той баща си. — Хонорарите на адвокатите бяха безбожни, но си струваха. Вече никой не поставя под въпрос правото на владение на семейство Делгадо.

Доволна усмивка се появи по красивото лице на по-възрастния мъж, на когото синът като че ли беше живо копие.

— Вярвам в способностите ти, сине. Нито за миг не съм допускал провал. Но това, което не разбирам, е причината, поради

която закъсня да се върнеш в ранчото. — Очите му се спряха на Джули, но за момента реши да не я удостоява с вниманието си. — Доня Елена се тревожеше, че няма да се върнеш навреме за сватбата. Да не би да си забравил, че се жениш след четири седмици?

— Не, татко — обясни Род, — но не можах да се върна по-рано. Непредвидени обстоятелства — тук той замълча и притегли Джули към себе си — промениха плановете ми.

Най-накрая дон Диего благоволи да насочи патрицианския си нос към Джули.

— Коя е тази... тази... жена, Родриго? Ако е твоята курва, със сигурност си много смел да я водиш тук, под моя покрив. Отпрати я веднага.

Тонът му не търпеше възражения и Джули трепна вътрешно. Род обаче не се уплаши.

— Съжалявам, татко, но това е невъзможно.

— Нищо не е невъзможно, сине — изрече укорително дон Диего. — Каква ти е тази жена?

Изправяйки се в целия си ръст, Род отговори:

— Джули е моя съпруга. Отец Хуан ни венча вчера.

Дон Диего пребледня като стена под загара си. Цветовете се оттеглиха от лицето му. Започна да се олюлява и Род скочи, за да го задържи. По-възрастният мъж сърдито отблъсна ръцете му.

— Майко божия! Как можа, Родриго? След всичко, което направих, за да запазя чисто родословието на Делгадо?! — Дон Диего беше бесен. — Когато преодоля мисълта за Мария и се върна у дома, реших, че най-накрая си се вразумил и си готов да поемеш отговорностите си. Но това! Да докараш тази курва в дома ми! Да я представяш като своя съпруга! Това е непростимо!

— Джули наистина е моя съпруга, татко, и няма да позволя да се отнасяш така грубо с нея; нито ти, нито който и да било — изрече Род с мрачна решителност. — Ако тя не е добре дошла тук, значи и аз не съм. Заминаваме веднага.

Очите на Джули се отвориха широко. Никога в най-дивите си фантазии не беше допускала, че Род ще я защити дотам, че да напусне бащиния си дом заради нея.

— Род — започна тя колебливо, — може би ще е по-добре аз...

— Замълчи и ме остави да се оправя — прекъсна я той хладно. Джули почервения от собственическия му тон и прехапа устни, за да не му се разкрещи.

Дон Диего, усещайки решимостта на сина си, започна да отстъпва от досегашната си непримирима позиция, макар че далеч не беше щастлив от това, че ще има за снаха една гринга.

— Няма нужда от драстични мерки, Родриго — заувещава го той. — Ще поговорим по-късно — насаме — за твоя прибързан брак. Има някои неща, които можем да направим. Има начин да поправим необмислените ти действия, да заличим грешката ти. И аз съм мъж, и аз не съм чужд на податливостта спрямо изкусни жени и хитрините, които прилагат, за да се сдобият със съпруг. Особено красиви жени като... като...

— Джули — подсказа му Род, развеселен от опита на баща си да се помири с него.

— Да, Джули. Ще видиш, сине, че парите си имат своите привилегии. Скоро ще се освободиш от тази курва. Ще бъдеш свободен да се ожениш за жената, която е предназначена да бъде твоя съпруга.

— Ако си свършил, татко, ще отведе съпругата си в стаята ѝ — каза хладно Род. — Няма нужда да говорим повече по този въпрос. Джули ще остане моя съпруга. Ако искаш да си тръгнем, кажи го сега и никога вече няма да ни видиш.

Безстрастното изявление на Род беше посрещнато с мълчание. Дон Диего нямаше сърце да изрече думите, които биха отпратили завинаги сина му, дори това да означаваше, че ще приеме за снаха една гринга. Когато Род беше заминал предния път, той беше страдал пет дълги години, питайки се дали синът му е жив или мъртъв. Когато той най-накрая се беше върнал, дон Диего се беше заклел, че няма да направи нищо, което да го накара отново да замине в изгнание. Нито пък щеше да рискува отново да загуби сина си, казвайки му всичко, което знаеше за Мария.

— Така да бъде — изрече примирено по-възрастният мъж. — Ти и... твоята... съпруга... можете да останете. Но на тебе се пада да кажеш на Елена, че си я изоставил.

И тогава, хвърляйки обвинителен поглед към Джули, дон Диего се обърна и излезе от стаята; гордостта и гневът не му позволяваха да

изрече нито една приветствена дума към новодошлата си снаха.

Въздъхвайки дълбоко, Джули се строполи на най-близкия стол. Изпитанието на срещата с дон Диего беше по-голямо, отколкото си го беше представяла. Усещаше се наранена и почти физически съсипана от словесните оскърбления, стоварили се върху главата ѝ, и беше готова да обърне гръб на всичко и да се върне в Сан Франсиско.

— Ще се вразуми, скъпа — каза ѝ Род с повече увереност, отколкото изпитваше в действителност. — Няма избор — добави той мрачно.

Джули не се заблуждаваше. Дон Диего никога нямаше да се отнася с нея като с член на семейството му. За него тя беше натрапница; жена, която е използвала женските си чарове, за да накара скъпоценния му син да се ожени за нея. Е, поне що се отнасяше до нея... Изведнъж мрачните ѝ мисли бяха прекъснати от висок писък.

— Родриго, ти се върна! Колко ми липсваше!

Зяпнала от почуда, Джули можеше само да наблюдава как една поразително красива жена в яркорозова брокатена рокля, в силен контраст с бледо мургавата ѝ кожа, се хвърли в протегнатите ръце на Род. Косата ѝ беше синкавочерна, прибрана зад ушите и спускаща се по гърба ѝ във великолепно безредие. Очите ѝ бяха дълбоко кафяви и невероятно изразителни. Устата ѝ беше широка, червена и безспорно сексуална. Уста, създадена за страст, помисли ревниво Джули. Макар и дребна, жената притежаваше изящно тяло; прилепналият розов корсаж подчертаваше гладките ѝ рамене, пълните гърди и тънката талия. Въпреки че безспорно беше красива, някаква алчност се таеше в прелестно нацупената ѝ уста и в жадния поглед на тъмните, бляскави очи. Устните ѝ се свиха очарователно, когато вдигна очи към Род. Още не беше забелязана Джули, която седеше тихо на стола си.

— Колко си лош, Родриго — укори го ласкаво Елена! — Очаквах те да се прибереш преди седмици. Да не си намерил някоя курва в Сан Франсиско, която да те е накарала да забравиш годеницата си?

Думите ѝ бяха шеговити, но Джули усещаше скрита заплаха в тях — в случай, че това се окаже истина. Затаи дъх и зачака реакцията на Род.

Тя дойде почти веднага, докато той отделяше ръцете на жената от шията си и отстъпваше назад.

— Елена, има нещо, което трябва да узнаеш — започна той, не знаейки какво точно ще каже на избухливата си годеница.

Елена веднага застана нащрек.

— Но, любов моя — усмихна се тя снизходително, — знаеш, че се шегувах. Известни са ми... нуждите на мъжа. Ако си имал връзка с някоя такава жена, не мога да те обвинявам, защото ти се върна при своята годеница, нали така?

— Елена, изслушай ме — замоли я Род, опитвайки се отново да привлече вниманието ѝ. — Не можем да се оженим. Вече не е възможно.

Красивата испанка замръзна, гневът направи привлекателното ѝ лице да изглежда почти грозно.

— Какво говориш, Родриго? Разбира се, че ще се оженим. Поканите вече са разпратени. Сватбената ми рокля е готова. След четири седмици ще стана доня Елена Делгадо.

— Вече съм женен, Елена. Отец Хуан извърши церемонията вчера.

— Негодник! — изфуча Елена, удряйки с юмруци по гърдите на Род. — Коя е тя? Коя е тази курва, която ми открадна годеника? Знаеш ли колко дълго чаках най-накрая да определиш датата? Аз съм на двадесет и шест години, Родриго. Чуваш ли ме? Двадесет и шест! Остарях, докато те чакам да се вразумиш!

Джули не можеше повече да мълчи. Стана от стола си и се изправи пред разстроената испанка. Черните очи на Елена блеснаха опасно, когато се взря в нея, а после се обърна към Род, крещейки:

— Зарязал си ме заради тази? Жълтокоса курва, облечена в парцали?

И тя се разсмя язвително, а веселостта ѝ внезапно премина в сълзи.

— Елена, успокой се — зауспокоява я Род, внезапно изгубил дар слово. — Това не е краят на света. Няма да ти е трудно да намериш друг, който да заеме мястото ми. Ела, избърши си очите и се запознай със съпругата ми. — Обърна се към Джули, без да съзнава каква омраза струеше от тъмните очи на Елена.

— Джули, това е Елена Монтоя Родригес.

Не трябваше да казва точно това. Зяпна смаян, когато Елена се разрази в нов пристъп на бяс. Джули почти я съжали. С колеблив жест,

израз на симпатия и приятелство, тя положи малката си ръка на треперещото рамо на противницата си.

— Махни си ръцете от мене, курво! — изфуча гневно Елена. — Може да си съпруга на Родриго, но за мене си никоя. И никога няма да означаваш нещо. Какво си направила? Привлякла си го в леглото си, а после си се развикала, че те изнасилват? Това е единственият начин, по който можеш да се омъжиш. По някакъв начин си научила, че Родриго е почтен мъж, и си използвала това за собствени цели.

— Не беше така, Елена — каза тихо Джули. — Разбирам колко те боли и бих искала да бъдем приятелки.

— Никога! Заради тебе ще стана само източник на срам за приятелите и семейството ми. Ще ми се присмиват, когато научат, че Родриго ме е изоставил заради една гринга.

— Съжалявам — каза Джули напълно искрено. — Наистина.

— Не искам съчувствието ти, вещице. Още не си спечелила. Когато някой вземе нещо, което е принадлежало на Елена Монтоя, този човек не знае с какво ще си има работа — заплаши я тя.

— Стига, Елена — каза строго Род, пристъпвайки между двете жени. — Ще те възмездя по един или друг начин. Нека засега нещата останат такива. Не очаквам ти и Джули да станете приятелки, но докато и двете сте под моя покрив, ще се държиш прилично.

— Да не би да искаш да напусна Ранчо Делгадо, Родриго? — запита високомерно Елена.

— Разбира се че, не, Елена. Ти си гостенка на баща ми. Можеш да останеш, докато баща ти се върне от Испания. И по-дълго, ако пожелаеш.

Хвърляйки поглед на превъзходство към Джули, Елена излезе от стаята с развети розови поли.

— Съжалявам, че нещата се развиха толкова лошо, скъпа — извини се Род плахо.

— Не по-лошо, отколкото очаквах — въздъхна уморено Джули.

— Ела — махна той с ръка, изпитал внезапна умора от целия този епизод. — Ще те заведа в стаята ти, изглеждаш така, сякаш всеки момент ще паднеш. Не те оставих да спиш много снощи.

Джули му позволи да я поведе по един коридор и зад един ъгъл, твърде изтощена, за да я е грижа къде я води Род. Макар че той беше защитил правото си да се ожени за която си иска, вътрешната вина и

усещането за предателство тежаха на раменете му. Много отдавна, когато беше поискал да се ожени за Мария, го направи, защото наистина я обичаше. Но този път не можеше толкова лесно да оправдае брака си с Джули, твърдейки, че изпитва такава любов. Как би могъл да признае пред баща си, че честта му диктува да се ожени за тази гринга? Че страст, а не любов е било чувството, което е изпитвал към красивата си съпруга. Но това чистата истина ли беше? Нима наистина не чувстваше нищо, освен страст и жажда да вкухва свежата ѝ плът, запита се той внезапно, припомняйки си нежните им мигове от предната нощ. Щеше ли да изпитва същото с Елена? Обзе го необясним гняв. Гняв към себе си, защото се беше поддал на магията на една авантюристка, дошла в Калифорния под фалшив предлог, и още по-голям гняв към Джули, задето беше разрушила целия му живот.

Когато отвори вратата към една привлекателна, доста по мъжки изглеждаща стая, декорирана в ярки земни тонове, тъмното му лице беше добило строго изражение и веждите му бяха събрани в мрачна права линия.

Джули се огледа любопитно, мислейки, че решително би ѝ било неудобно да споделя тази стая с Род. Но не трябваше да се безпокои, защото той пресече стаята и отвори една врата.

— Мисля, че ще тази стая повече ще ти бъде по вкуса. Беше на майка ми. Двете стаи бяха наскоро преобоядисани и приготвени за Еле... за съпругата ми.

— Красиво е, Род — въздъхна Джули, очарована. Наистина, никога не беше виждала по-красива стая — с белосаните ѝ стени, слънчевите жълти завеси и покривка на леглото и високите френски прозорци, водещи към широка веранда. Оттатък верандата се простираше дворът, който беше зърнала на идване, с искрящия си водоскок, чиито струи танцуваха под слънцето. Когато излезе на верандата, видя, че всяка стая от просторната къща имаше излаз към добре поддържания двор. В стаите можеше да се влиза не само откъм двора, но и отвън, през верандата.

Джули се обърна весело към Род, с искрящо лице. Но усмивката ѝ увехна, когато видя мрачното му изражение. Той пак се беше оттеглил зад фасадата на хладното безразличие.

— Какво може да не е наред тук, скъпа? — отговори той навъсено. — Баща ми е принуден да приеме снаха, която явно не

харесва, а годеницата ми — бившата ми годеница — се очаква да приветства с добра дошла жената, която я е изместила. Може ли да има нещо хубаво в това?

— Никога няма да те разбере, Родриго! — избухна Джули. — Настроенията ти се менят всяка минута. Не съм те карала да се жениш за мене. Можеш да хвърлиш вината върху проклетата си чест! Трябваше да ме оставиш при Мей Паркър, да си получиш анулирането и да забравиш, че съществувам.

Гняв овладя лицето на Джули и Род помисли, че никога не я е виждал толкова красива. Дори опърпаната ѝ рокля и неугледният вид на косата и не можеха да намалят физическата ѝ привлекателност. Усети как тя го привлича като с магнит, сякаш беше пчела, подушила мед. Джули е права, реши той в проблясък на прозрение. Станеше ли дума за нея, настроенията му се меняха всяка минута, от горещо към студено, с постоянно противоречащи си емоции. Той я искаше, но и не я искаше. В този момент искаше да разкъса дрехите ѝ и яростно да се люби с нея. Мисълта го накара да почувства вина. Как би могъл да се люби с Джули, когато Елена, жената, която по право трябваше да стане негова съпруга, живееше под същия покрив?

Джули се опита да разгадае изражението на Род, но не успя. Отначало долови без никакво съмнение страстта, с която очите му опипваха тялото ѝ. Но тя бързо беше заменена от смущение.

— Мисля, че и двамата имаме нужда от почивка, Джули — каза накрая той с почти недоловима нотка на съжаление в гласа. — Просто трябва да се справим с тази невъзможна ситуация.

— Можеш да ме пратиш обратно в Сан Франсиско, Род — напомни му меко Джули.

Упорит отказ се настани на лицето му.

— Знаеш, че не е възможно, скъпа — осведоми я той арогантно. — Сега ти си моя. Не се разделям лесно с това, което е мое. Тялото ти познава само моето и това няма да се промени.

— Много си сигурен в себе си, нали, Род? — подразни го Джули във внезапен пристъп на вироглавие.

— Разбира се, скъпа. Ще убия всекиго, който се опита да те отнеме от мене, включително Хоакин Муриета.

— Муриета? — повтори неразбиращо Джули.

— Видях го как те гледаше. Едва прикриваше страстта си, всички можеха да я видят. И ако не греша, ти не би казала, че не е привлекателен.

— Полудял си, Род — изрече отвратена Джули. — Той е бандит, престъпник.

— Въпреки това, скъпа. Не смятам да губя отново нещо свое. Дори ако трябва да убия, за да не позволя да се случи.

— Дори ако не искаш това, което е твое? — запита тя тихо.

— Дори и тогава.

За един кратък момент Джули наистина се уплаши от мрачната решителност, изписана по лицето на мъжа, стоящ пред нея. Беше абсолютно сигурна, че той говори съвършено сериозно. Думите му таяха ли заплаха и към нея, запита се тя, усещайки как сърцето ѝ бие лудо. Ако решише да го напусне, щеше ли да я убие, преди да го е сторила? Разбира се, че не, укори се тя, разтърсвайки глава, за да разсее смущаващите мисли. Каква глупачка беше. Но думите си оставаха. И тя неволно отстъпи крачка назад.

— Плаша ли те, скъпа? — запита Род, усещайки объркването ѝ.

— Разбира се, че не — изсумтя Джули.

Сега той стоеше близо до нея, достатъчно близо, за да положи нежно ръка на гладката ѝ буза. После ръката му се плъзна надолу към тила ѝ, бавно притегляйки я към него, докато телата им не се докоснаха.

— Не мисля, че някога бих могъл да те нараня, скъпа — каза Род с глас, натежал от емоция, която ѝ беше трудно да определи. — Но ако ме ядосаш достатъчно силно, кой знае...

И той остави изречението да увисне във въздуха.

Подобно на нападащ сокол устата му се спусна върху нейната жадно и властно, с почти наказваща сила. Коленете на Джули се подкосиха и тя щеше да падне, ако Род не беше я прихванал през кръста, за да я задържи изправена. Тя изстена, горещият му език опустошаваше устата ѝ, вкушваше я и я отнасяше. Краката ѝ омекнаха и целувката на Род стана по-нежна, по-мека, езикът му се отдръпна, за да очертае контурите на полуразтворените ѝ устни. Едната му ръка се отдели от тила ѝ, за да обхване отдолу стегнатата ѝ гърда, докато палецът му експериментираше с втвърденото зърно.

Дишането на Джули стана по-бързо, сърцето ѝ се блъскаше опасно силно срещу ребрата ѝ. Как може да допусне този невероятен мъж да спечели контрол над сетивата ѝ до такава степен, че вече нищо нямаше значение, с изключение на тялото ѝ?

Род никога не беше усещал по-силно собствената си нарастваща жажда за меднокосата съблазнителка, за която се беше оженил, макар и колебаейки се.

— Магьосница — изстена той срещу устата ѝ. — Вещица. Омагьоса ме. Отказах се от всичко заради тебе. Сега е твой ред да ми дадеш всичко от себе си.

Вдигайки я на ръце с една плавно движение, Род я отнесе на леглото и започна трескаво да къса дрехите ѝ, нямайки търпение отново да вкуси чудесата на ароматната ѝ плът.

— О, извинете ме — намеси се един тънък глас. — Не мислех... искам да кажа... да не прекъсвам нещо?

Род замръзна, обръщайки се с лице към натрапника, който му пречеше да изпълни желанието на сърцето си. Елена стоеше замръзнала на прага, с порозовели бузи, но със студен и режещ поглед. Джули отчаяно потърси нещо, с което да прикрие разголените си гърди, намери чаршафа и го придърпа като щит пред себе си.

— Ти никога ли не чукаш, Елена? — запита Род, видимо ядосан. Тъмните очи на Елена се спуснаха надолу, където натискът на възбудата му нарушаваше гладкостта на стегнатите му панталони. Мрачна усмивка издигна ъгълчето на чувствената ѝ уста, когато разбра, че беше влязла точно навреме. Явно беше, че е прекъснала Родриго и неговата американска курва точно преди да осъществят акта, който трябваше да бъде единствено за нея. Тя премига невинно с дългите си мигли.

— Почуках, Родриго, но никой не отговори. Помислих, че Джули се е оттеглила да си почине, и не исках да я будя.

— Сега, щом така и така си тук, Елена, какво искаш? — запита той троснато с тона на недоволено дете.

— Пътната чанта на твоята... съпруга. Исках само да наредя да я занесат в стаята ѝ.

— Аз ще се погрижа. Това ли е всичко?

— Не — отвърна Елена с равен тон. — Баща ти иска да говори с тебе в кабинета.

— За бога! — изруга Род, пригладжайки тъмната си коса с дългите си, фини пръсти.

След като погледна към Джули, което Елена веднага забеляза, той внезапно се обърна и излезе бързо от стаята.

Елена се облегна лениво на рамката на вратата с триумфална усмивка.

— Няма да ти е лесно тук, Джули. Ще видиш, че Родриго няма много време, което да посвещава на съпругата си.

— А ти ще се постараяш да направиш така, че каквото време му остане, да го посвещава на грижи около тебе и баща си — допълни със сладък глас Джули.

— Ти го каза, не аз — беше високомерният отговор на Елена.

И тя изчезна във вихъра на разветите розови поли и пръхвава бяла дантела, оставяйки Джули да се пита каква беше тази странна връзка, която съдбата наложи на нея и Род. Връзка, основана на любов и омраза, обречена от самото си начало.

Следобеда Джули се събуди от сиестата — задължителната обедна почивка — доста освежена и след горещата баня се облече в най-привлекателната си рокля и се приготви да се срещне със семейството. Полита, младата девойка, определена за нейна камериерка, направи чудеса с дългата ѝ руса коса и когато Род дойде да я вземе, тя изправи крехките си рамене и смело тръгна към срещата с врага.

Макар че той я поздрави много дружелюбно, не спомена нищо за следобедното прекъсване. Нито пък подсказа, че би искал да продължат оттам, където бяха спрели, преди Елена да се намеси така грубо. Джули се чувстваше като натрапница по време на дългата вечеря. Бързите испански думи летяха наоколо ѝ като пистолетни изстрели. Когато Род се опитваше да обясни нещо на английски, дон Диего или Елена веднага го прекъсваха. Макар че беше гладна, а храната беше превъзходна, Джули можеше само да побутва насамнатам съдържанието на чинията си. Почувства огромна благодарност, когато дон Диего стана, обявявайки с това края на вечерята, и тя можа да избяга от пронизителните абаносови очи на Елена. От тях двамата според Джули по-страшна беше бившата годеница на Род. Не знаеше докъде може да стигне, за да даде израз на неприязънта си към нея.

След вечеря Джули реши да се оттегли веднага в стаята си, докато Род остана да играе шах с баща си. Елена също остана при тях, за да види какъв ще бъде резултатът. Джули чуваше от стаята си високите им гласове, които се издигаха в пристъпи на смях. Покривайки глава с възглавницата си, за да заглуши щастливите, домашни звуци, тя се унесе почти веднага.

Род се въртеше нетърпеливо и правеше случайни ходове. Макар че жаждата му за Джули го подлудяваше, той нямаше намерение да се прави на оглупял от любов младоженец, който няма търпение да се зарови дълбоко в бездните на сладкото тяло на съпругата си. Ненавременното идване на Елена, което беше прекъснало следобеда им, го изнервяше. Едва държеше ума си съсредоточен върху играта,

гореше от нетърпение да се втурне при Джули и да доведе до възторжен завършек онова, което бяха започнали следобеда. Започна да става късно, но дон Диего нямаше намерение да става от масата, нарочно удължавайки играта, докато Род не започна да крещи вътрешно от гняв, с напрегнато и неудовлетворено тяло. Сега вече Джули сигурно е дълбоко заспала, изстена той под нос, представяйки си кехлибарената ѝ коса разпиляна върху сладко ухаещата ѝ плът.

Усецайки разсеяността му, Елена взе нещата в сърчните си ръце.

— Не виждате ли, че Родриго се отегчава от играта, дон Диего? — усмихна се тя потайно. — И аз се уморих да седя вътре в такава красива нощ. Хайде, Родриго, да се поразходим навън, в градината. Бракът толкова ли те е променил, че не можеш да отделиш няколко минути на стара приятелка?

Род се размърда смутено. Нямаше желание да се разхожда безцелно из градината с Елена, докато Джули спи толкова близо до него. Но нямаше алтернатива и любезно тръгна към градината с Елена, едва ли не увиснала на ръката му. Дори дон Диего я подкрепи, махвайки с ръка към отворения френски прозорец, и каза:

— Върви, сине. Елена е права. Нощта е твърде хубава, за да стоиш вътре.

После той се изправи грациозно и излезе от стаята, усмихвайки се едва-едва.

Нощта наистина беше прекрасна и Род пое дълбоко чистия, свеж въздух, вкусвайки пикантния аромат на любимата си земя. Единствената дразнеща нотка беше, че не онази жена, която той желаше, сега се притискаше така собственически към него. Той много обичаше Елена; фактически често си беше представял какво ли ще е да притежава пищното ѝ тяло, да бъде първият, който ще я пробуди за страстта. Но в същото време беше сигурен, че любовта беше чувство, което никога не беше докосвало сърцето му, когато станеше въпрос за Елена.

— Това е първият ни шанс да поговорим насаме, Родриго — каза Елена с прелестно нацупена уста. — Седни тук, до мене — и тя посочи една пейка до ромолящия водоскок, — и ми разкажи защо избра да пренебрегнеш годежа ни и да се ожениш за друга. Поне това ми дължиш, Родриго.

Докато Елена и Род говореха тихо до водоскока, Джули се събуди внезапно от някакъв объркан сън, където Род се любеше с нея, а после я изоставяше. Тя погледна с копнеж към затворената врата, която разделяше стаите им, борейки се с импулса да отиде при него. Вместо това реши да излезе в градината, за да размисли над ситуацията, в която неразумно се беше заплела. Подобно на котка се промъкна през френския прозорец, плъзна се безшумно по верандата и веднага потъна в сенките на двора.

— Няма никаква полза да говорим за причините, поради които се ожених за Джули — каза Род. — Няма да ме разбереш. Знай обаче, че ние с Джули повторихме обета си в съгласие с предписанията на светата ни църква. Нищо не може да ни раздели, освен смъртта. Съжалявам, Елена, не съм искал да те нараня.

Елена беше достатъчно умна, за да разбере, че за нейните цели ще бъде най-добре, ако остави Род да си мисли, че се е примирила с брака му.

— Окажи ми само една услуга, Родриго — замоли го тя пламенно, с блеснали под лунната светлина очи.

— Разбира се, Елена — съгласи се той, нямайки търпение да угаси вътрешния си огън.

— Целуни ме, любов моя. Целуни ме така, както би целунал любимата жена, за да знаеш от какво си се отказал.

— Елена! — Род беше шокиран от молбата ѝ. — Защо да се измъчваш?

— Моля те, Родриго. Ако изобщо означавам нещо за тебе, направи това, за което те моля.

— Добре, Елена — вдигна той рамене. — Щом това означава толкова много за тебе.

Прегръщайки стройната ѝ фигура, Род нежно целуна плътните устни на Елена. Но тя искаше не само част от нежността му. Искаше да почувства страстта на Род, да усети твърдото му тяло да пламти от желание. Притискайки се плътно към него, докато гърдите ѝ не се прилепиха към неговите, обвила стегнато ръце около врата му, Елена изстена тихо. Когато меките ѝ устни се отвориха под неговите, Род не

мога да направи нищо друго, освен да запълни сладката дълбина на устата ѝ с езика си.

Точно в този момент Джули внезапно се натъкна на интимната сцена.

Елена, задъхана, се облегна в ръцете на Род, взирайки се жадно в замъглените му очи. Целувката му се беше отразила по-силно, отколкото би желал да си признае.

— Обичам те, любов моя — прошепна тихо Елена.

— И аз те обичам, Елена... — Като чу страстните думи на Род, Джули се обърна и избяга към сигурността на своята стая, преди да беше чула останалата част от изречението му — ... като сестра или любима приятелка.

Нито Елена, нито Род разбраха, че Джули ги беше чула.

Тя вече не се съмняваше в истинските чувства на Род към нея. Не можа да не се почувства разбита, отхвърлена, макар че и нейните собствени чувства към съпруга ѝ бяха смесени. Колко ли я мрази Род, колко ли се мъчи, уловен, така да се каже, в капана на брака им. Но господ знае, че тя никога не беше имала намерение да го оплита, нито го беше карала да се жени за нея. Накрая изтощението взе връх и обърканите ѝ мисли я отведоха към царството на съня.

Род нямаше сърце да буди Джули, когато Елена най-накрая го пусна да си иде. Тя спеше така кротко, че колкото и да я искаше, той реши, че ще пропусне този път удоволствието си и ще ѝ позволи да си почине. И за двама им денят беше дълъг и изтощителен.

На следващия ден Джули почти не видя Род. Дон Диего хладно я осведоми, че е време добитъкът да се събере и Родриго трябва да бъде на полето с пастирите. След това пък дойде откарването на стадото до Сан Антонио. Беше време на усилена работа в ранчото, имаше много нощи, когато Род изобщо не се връщаше у дома, предпочитайки да прекара нощта на открито заедно с пастирите.

Джули изведнъж се намери с много свободно време и липса на всякаква заетост. Дон Диего си имаше свои работи, Елена не проявяваше особена любезност, а слугите ходеха из къщата мълчаливо, не знаейки как да се отнасят към нея. Един хубав ден Джули излезе в градината и се натъкна на едно дете, момиче на около осем години, седнало на оградата на корала и загледано в пастира, който учеше един кон да свиква със седлото.

— Здравей, момиче — каза Джули на неуверен испански. — Тук ли живееш?

— Да, госпожо — отвърна тържествено детето. — Живея в една къща в ранчото с леля и чичо. Говорите много добре испански за гринга.

— Ако говориш бавно, мога да те разбера — усмихна се Джули, очарована от ангелското лице на детето. — Как се каваш?

— Наричат ме Фелисия, госпожо. Леля ми Тереса е икономката на дон Диего. Чичо е ковач.

— Защо не съм те виждала досега?

— Повечето време имам уроци с отец Хуан — отговори момичето. После бързо се обърна и скочи вътре в корала. — Нали е прекрасен, госпожо? — запита тя, имайки предвид чистокръвния бял кон, когото обучаваха да привиква към седлото.

— Да — съгласи се Джули. — Наистина красиво животно.

— Яздите ли, госпожо?

— Не — отвърна тя със съжаление. — Никога не съм имала възможност да се науча.

— Аз мога да ви науча, госпожо — изчурулика детето. — Яздя много добре. Дон Диего ме оставя да яздя неговите коне, когато пожелае. Искате ли да бъдем приятелки, госпожо?

Джули се усмихна дружелюбно. Какво сладко дете, мярна се в ума ѝ, докато мислеше за децата, които можеха да имат те двамата с Род. Трябваше да не забрави да поздрави Тереса заради очарователната ѝ племенница. Запита се къде ли са родителите на детето и защо живее при чичо си и леля си. Изведнъж осъзна, че Фелисия чака отговора ѝ.

— За мене ще бъде чест да бъдеш моя учителка и приятелка, Фелисия — каза Джули съвършено сериозно. — Ще попитам дон Диего дали мога да използвам един от неговите коне и можем да започнем уроците веднага щом твоето учение позволи.

Фелисия се усмихна широко, прегръщайки Джули.

— Ще изненадаме дон Родриго, госпожо. Леля ми каза, че вие сте съпругата на дон Родриго, че той е предпочел вас пред доня Елена. Аз... мисля, че е направил мъдър избор, госпожо — изрече плахо детето. — Вие сте... много по-мила... и по-красива.

— Много ти благодаря, Фелисия — отвърна Джули, трогната от искрените думи на детето.

Това красиво, но очевидно самотно създание я накара да се почувства добре много повече, отколкото всички други в Ранчо Делгадо, включително собственият ѝ съпруг, който напоследък я пренебрегваше, сякаш изобщо я нямаше тук.

По-късно същия ден Джули се натъкна на дон Диего и Елена, сближили глави и заети в сериозен разговор. Когато я забелязаха, веднага млъкнаха и се възряха в нея като в нежелан посетител. Смутена, Джули избъбри молбата си да язди един от конете и разсеяният дон Диего навъсено даде благословията си, а после отново поде тайнствения си разговор с Елена — още в мига, когато Джули тръгна да излиза от стаята.

Фелисия се оказа сръчна наставничка и след няколко дни Джули вече можеше да язди в бърз тръс из двора. Фелисия беше доволна от ученичката си и ѝ каза, че е родена ездачка. Джули искаше да покаже на Род новото си постижение, но него вече цяла седмица го нямаше у дома. Странно, но той ѝ липсваше. Сардоничното повдигане на тъмните му вежди, подигравателната му усмивка, дори изражението на очите му, което и казваше, че я намира желана. Род може и да не я обичаше, но не можеше да се отрече, че я желае.

След два дни той се върна. Бяха събрали добитъка и сега го угояваха в очакване на пътуването до Сан Антонио. Джули яздеше с Фелисия и го видя едва по-късно, когато се беше изкъпал и седеше на верандата с Елена, видимо очаквайки появяването ѝ.

Род гледеше жадно как Джули, придружена от едно привлекателно дете, се доближава яздешком към хасиендата. Възхити се на стройната ѝ фигура, на изправената ѝ стойка на седлото, на начина, по който медноцветната ѝ коса се развяваше зад нея. Красива е, помисли той, наблюдавайки напрегнато как тя разменя няколко думи с детето, а после вдига глава и се размива. Звънтящият ѝ смях беше като музика за ушите му.

— Съпругата ти прекарва цялото си време с това глупаво дете — забеляза презрително Елена. — Но пък и тя не е нещо повече от дете.

Род обърна очи към малкото момиче, което яздеше заедно с Джули. За миг го порази някакъв бегъл спомен, сякаш у това малко момиченце имаше нещо странно познато. Но каквото и да беше, то бързо се изгуби, когато видя как съпругата му и детето се разделят. Джули слезе от коня и тръгна към мястото, където седяха Елена и Род.

— Нямах представа, че можеш да яздиш, скъпа — проточи лениво Род.

— Фелисия ме научи — отвърна Джули, усмихвайки се гордо.

— Привлекателно дете — призна замислено Род. — Да не е дъщеря на някой от пастирите?

— Племенница е на Тереса. Много се привързах към нея.

— Щом е племенница на Тереса, значи е метиска — изсумтя пренебрежително Елена.

Джули замръзна от снизходителния тон на Елена, но преди да успее да ѝ отговори както трябва, се появи дон Диего.

— Значи, сине, работата ти на пасището е свършена. Добре. Ще угояваме добитъка няколко седмици, преди да тръгнем към Сан Антонио.

— Да, татко. Стадата тази година са добри. Пастирите работят неуморно и им трябва почивка, преди да тръгнат на път. Ще ни придружиш ли до Сан Антонио?

— Имам други планове, Родриго — каза загадъчно баща му. — И сега, когато всички сме се събрали заедно, ще ти кажа какви са те.

Той погледна многозначително към Елена, после застана зад стола ѝ, полагайки ръце на раменете ѝ. Тя се изчерви красиво, докато Род чакаше баща му да продължи. Джули вече се досещаше какво ще им каже дон Диего.

— След като ти се върна от Сан Франсиско, Родриго, потърсих начин да възмездя Елена заради нехайното ти отношение към семейната чест. Още когато Елена се роди, беше уговорено, че някой ден тя ще влезе в рода Делгадо.

— Татко, аз...

— Не, Родриго, позволи ми да довърша — укори го строго дон Диего. — Както казвах, Родриго, ти нарочно реши да пренебрегнеш дълга си, когато се ожени за друга против желанието ми. Фактът, че плановете за сватбата вече бяха започнали да се осъществяват, че поканите бяха разпратени, не означаваше нищо за тебе. Но аз не се отнасям толкова лекомислено към въпросите на честта.

Род се намръщи, но не каза нищо.

— Отменянето на сватбата би унижило Елена и би било оскърбление, нанесено на стар и добър семеен приятел. Сватбата ще се състои, както беше уговорено.

— Татко! — изпъшка Род, скачайки тревожно на крака. — Нима искаш да извърша изневяра?

Хвърляйки унищожителен поглед към него, дон Диего спокойно продължи:

— Елена се съгласи да се омъжи за мене. Нищо няма да се промени, с изключение на името на младоженеца.

— За бога, татко, да не си полудял? — избухна Род. — Вече не си млад.

— Не, сине, ти си полудял. Знам какви са отговорностите на дълга. Елена трябваше да стане Делгадо и ще стане. Свободен съм да се ожения и със сигурност не съм толкова стар, че да не мога да създам още един наследник — каза той възмутено, изправяйки се гордо в цял ръст.

— Какво ще си помислят приятелите ти? — запита Род, все още не можейки да приеме шокиращото решение на баща си. Обърна се отчаяно към Елена. — Това ли искаш? Да се омъжиш за старец?

Тази мисъл му се виждаше някак си неприлична. Елена се усмихна потайно. За нея беше съвсем очевидно, че Род ревнува, точно каквото беше искала да постигне.

— Баща ти ми оказа голяма чест, а и ме спаси да не се изложя — сви тя рамене, свела скромно очи.

Джули беше дълбоко наранена от очевидния изблик на ревност от страна на Род. Това само подсили убеждението ѝ, че той е влюбен в прелестната Елена.

За Род беше съвсем очевидно, че Елена и баща му са готови да преодолеят всички препятствия и да се оженият въпреки разликата във възрастта и независимо от това, което можеха да си кажат приятелите им. Но той се чувстваше задължен още веднъж да се опита да убеди баща си да не се впуска в подобна лудост. Елена беше твърде млада, твърде жизнена за един улегнал мъж с установени навици. Според него бракът между дон Диего и Елена беше чисто безумие.

— Какво ще си помислят приятелите ти, когато заемеш мястото ми като младоженец? Няма ли да се почувстваш... неудобно, татко?

— Ако на приятелите ми това се стори странно, ще го запазят за себе си. Те са твърде възпитани, за да унижат домакина си с въпроси. След по-малко от две седмици Елена и аз ще се оженим, а по това

време догодина може да имам още един наследник. Който ще се съобразява с желанията ми.

Джули още веднъж беше накарана да се почувства като натрапница, защото напълно я игнорираха. Не поискаха мнението ѝ, нито пък тя го даде. Незабелязана от тримата, увлечени в разгорещения разговор, тя се вмъкна тихо в къщата и отиде право в стаята си, след като помоли Тереса да разпорежи да ѝ докарат там вана с топла вода.

Докато Джули се отпуснаше в горещата вана, се опита да си представи живота си в тази къща с Елена като господарка. Достатъчно зле живееше тук и сега, когато Елена беше просто гостенка. Животът ѝ щеше да стане непоносим, помисли тя тъжно. Макар че красивата испанка се омъжваше за дон Диего, явно се виждаше, че иска сина, а не бащата. Колко време щеше да трябва на Род и Елена, за да се поддадат на взаимното си желание и да станат любовници? Постоянното присъствие на Елена в този дом щеше да се превърне в огромно изкушение за страстен мъж като Род, бързо осъзна Джули, особено след като той не изпитваше силни чувства към собствената си съпруга.

Колкото повече мислеше Джули за ужасния триъгълник, в който се беше заплела, толкова повече се разстройваше. Знаеше, че Род иска деца, че няма търпение да ги има. Така че той щеше да продължи да изпълнява задълженията си към нея, да се люби с нея, но през цялото време щеше да желае Елена да лежи под него. Е, тя нямаше да се бори с никоя жена, закле се Джули в пристъп на сурова решителност. Нека дон Диего да си има своите наследници. Род можеше да намери удоволствие другаде, нея това малко я интересуваше. Джули беше сигурна, че Елена с радост ще му осигури удоволствието, след като се омъжи.

— Не се ли страхуваш, че кожата ти може да се отлепи, скъпа? — запита лениво Род със сардонична усмивка, повдигнала едната му вежда.

Джули беше толкова потънала в собственото си нещастие, че не беше чула Род да отваря междинната врата и не го беше забелязала да се обляга на рамката на вратата, наблюдавайки я през присвитите си очи.

— Какво правиш тук, Род? — запита тя троснато.

— Така ли се поздравява съпруг, когото не си виждала почти две седмици? — отвърна той, налагайки си измъчено изражение. — Нараняваш чувствата ми, скъпа.

— Върви си, Род.

Вместо отговор той излезе от привидното си вцепенение и се приближи към нея, озовавайки се на един инч от ваната. Джули ахна възмутено, когато той с лекота я вдигна от изстиващата вода и я остави да стъпи на пода. Вземайки кърпата, оставена наблизко, той започна да я подсушава методично, докато тялото ѝ не заблестя в розово и в плътта ѝ не започна приятно смъдене. Тя отново се опита да избяга от ръцете му, спомняйки си решението, което беше взела само преди мигове, да се държи далече от него, но Род беше твърде силен и плътта ѝ отново я предаваше. Въздъхвайки в пристъп на възбуда, Джули му позволи да прави каквото иска, стиснала зъби, за да не реагира на приятната фрикция, предизвикана от грубата кърпа по внезапно изтънялата ѝ кожа. Род се ухили дяволито, знаейки точно какво ѝ причинява.

Накрая той хвърли настрана кърпата, изчерпал вече търпението си, и я накара да отстъпи назад, така че коленете ѝ се опряха в ръба на леглото и тя тежко се отпусна долу.

Джули веднага скочи на крака, но Род нежно я бутна пак да седне, като този път я задържа на място с тежестта на собственото си тяло.

— Да не искаш да кажеш, че ми отказваш, скъпа? — запита той развеселен. — Вече ти казах, бракът ни няма да бъде само на хартия. Липсваше ми, любов моя. Намирам, че съм развил вкус към копринената ти плът.

— Това ли съм аз за тебе, Род? Топло тяло? Ако е така, тогава би могъл да се справиш и с някоя лека жена от селото.

Род беше озадачен. Какво искаше тя от него, запита се той.

— Естествено, че не означаваш само това за мене. Ти си моя съпруга. Не се ли отказах от годеницата, която отдавна ми бяха определили, заради тебе? Възпротивих се на баща си заради тебе; нараних една любяща, нищо неподозираща жена заради тебе. Какво повече мога да ти предложа?

За първи път в живота си Джули се почувства наистина победена. Според Род той ѝ беше дал всичко, което можеше да ѝ даде.

Любовта му беше запазена за Елена, а за нея оставаха трохите. Той щеше да продължи да се люби с нея, защото това беше негово задължение и защото беше мъжествен, обичаше жените... но поради никаква друга причина.

— Ти си прав, Род — призна неохотно Джули. — Нямам право да очаквам нещо повече от тебе.

— Тогава мълчи, скъпа, и ме остави да те любя — каза той с омекнал глас. — Тялото ти е създадено за любов. Всичко у тебе ми харесва. Коприненото усещане за кожата ти срещу устните и ръцете ми, начинът, по който реагираш на докосването ми, нежните ти викове, когато ти доставям наслада. Господи, Джули, изгарям от желание.

Джули беше изгубена — още от момента на първата му ласка. Нежните любовни думи на Род ѝ подсказваха, че той не е тотално неуязвим спрямо нея, че изпитва към нея определени чувства, макар и чисто физически. Поне това беше някакво начало.

— О, Род — въздъхна замечтано Джули. — Само ако нещата между нас се бяха случили по-различно...

— Говориш твърде много, скъпа, и то безсмислици. Нека просто да се наслаждаваме един на друг и да забравим всичко останало. Ти си толкова красива и аз те желая отчаяно. Нека това да ни е достатъчно.

Той започна нежно, грижливо и търпеливо да я възбужда, оказвайки специално внимание първо на едната гърда, после на другата, облизвайки умело двете зърна, докато те не щръкнаха като розови пъпки, пълни с преливащ огън. Джули ахна високо, когато той поемаше всяка розово зърно дълбоко в устата си, а после го засмукваше лакомо. Когато ръката му се пъкна между влажните ѝ бедра и намери малкия възел на женствеността ѝ, сгъшен между къдравите косъмчета, Джули вече не можеше да сдържа неспокойното движение на хълбоците си и се заизвива под търсещите му пръсти.

Устата му заглуши нежните ѝ стенания, разтърсвайки усещането за реалност, което все още съществуваше у нея. Опияняващите му целувки изискваха отговор и тя го даде свободно, потъвайки в желанието, което той беше създал.

— Господи, Джули — изстена пресипнало Род. — Ти си толкова сладка. Имаш вкус на мед.

Сякаш за да докаже тези думи, устните и езикът му изведнъж се озоваха навсякъде, никоя част от свежата ѝ плът не остана

недокосната, той дразнеше, вкусваше и изследваше всяка линия и извивка на тялото ѝ. Едва когато тя започна да се моли за избавление, Род леко се отмести от нея и бързо хвърли стесняващите го дрехи, преди отново да се настани между разтворените ѝ крака. Въпреки засилващите се усещания, Джули не можа да не се възхити на гладкостта на загорялата му кожа, посягайки колебливо, за да погали мускулестия му гръб. Род потръпна, докосването ѝ пръсна тресчици желание по вените му. Той стисна ръката ѝ и я стресна, поставяйки я върху огромната си ерекция.

— Чувстваш ли жаждата ми, скъпа? — прошепна дрезгаво Род.
— Отвори крака, любов моя. Въведи ме в рая.

И докато бавно навлизаше в нея, телата им се сляха в сладка хармония, движейки се отначало предпазливо, а после по-бързо, докато тялото му започна да трепери от течащия в него огън. Изведнъж тя се озова възнесена до точката, откъдето нямаше завръщане, и радостното ѝ изкрепяване се смеси с острите викове на Род, когато и той се понесе в един свят отвъд реалността, където нямаше никой друг, освен тях двамата.

След това Джули се почувства обзета от учудващо усещане за пълнота, докато слушаше равното дишане на Род. Макар че беше изразил задоволство от брак, основаващ се само на желанието, тя искаше повече, много повече. Твърде много ли беше да се надява на любов, запита се Джули, докато се сгушваше по-удобно в извивката на тялото на Род. Да спечели любовта на съпруга си — толкова непостижима ли беше тази цел? Как би могла да очаква той да я обича, когато обичаше Елена? С тази горчива мисъл Джули се отпусна в очакващите я обятия на съня.

Следващите дни минаха в трескава дейност около приготовленията за сватбата на Елена и дон Диего. Церемонията щеше да се състои след по-малко от седмица и домашната прислуга настървено чистеше и лъскаше всичко. Готвачката и помощниците и приготвяха храна, достатъчна за цяла армия, или поне така се струваше на Джули. Огромна фиеста беше предвидена непосредствено след церемонията, всички пастири и семействата им също бяха поканени. Тереса каза на Джули, че празненствата ще продължат до късно през нощта, когато и на домашните прислужници ще бъде позволено да се присъединят към празника.

Макар че Джули и Род трябваше да бъдат свидетели на сватбата, тя беше оставена да се справя сама, докато другите трима членове на семейството като че ли се сдружиха. Джули прекарваше повече време с Фелисия и научи, че родителите на детето са умрели, убити от индианци, и тя е била дадена на Тереса и Хосе, когато бебето на Тереса умряло при раждането си. Хубавото момиченце не знаеше нищо повече.

Напоследък Джули виждаше Род едва късно през нощта, когато той идваше в леглото ѝ. И когато го правеше, освободен от тежестта на бащиното си неодобрение и разочарованието на Елена, ставаше съвсем друг човек, нежен и любящ, изпълнен със загриженост. Макар че не споменаваше за любов по време на дългите им нощи на взаимен екстаз, Джули беше сигурна, че той е привързан към нея. Пламенното му любене ѝ казваше това. Но собствените ѝ чувства към динамичния, чувствен мъж, за когото се беше омъжила, бяха по-сложни.

Джули беше сигурна, че никога няма да може да обича мъж, който не отвърща на любовта ѝ. Но за свое съжаление тя осъзнаваше, че сърцето не следва никакви правила. Против волята си се виждаше безнадеждно влюбена в собствения си съпруг. Огромно учудване будеше у нея фактът, че само един поглед към него караше кръвта ѝ да

запее във вените; само едно него докосване я правеше слаба и безпомощна от страст. Една любовна дума от него и тя би разголила душата си, осъзна Джули, усещайки колко е обречена каузата ѝ.

Един ден, когато беше излязла да язди с Фелисия, детето запита невинно:

— Какво ще носите на фиестата, госпожо?

— Не съм мислила много за това, момиче — отвърна Джули, намръщвайки се. Не беше донесла кой знае колко дрехи със себе си в Сан Франсиско, а оттогава не си беше купила нищо ново. — Една от най-хубавите ми рокли, предполагам.

Род рядко я поглеждаше през деня, за да забележи липсата на подходящ гардероб, а нощем я предпочиташе гола.

— Ако ми позволите, госпожо — предложи плахо Фелисия, — бих искала да ви дам една рокля. Тя е много красива.

— Откъде ще я вземеш, момиче? — запита заинтересувано Джули.

— Леля Тереса ми каза, че била на една млада жена, която работела тук. Ще минат много години, преди да мога да я нося — осведоми я Фелисия. — Много ще се радвам, ако я облечете. Когато дон Родриго ви види, не може да не ви обикне.

Джули беше учудена от схватливостта на детето. Толкова прозрачна ли беше, запита се тя разсеяно, че едно дете да надникне в душата ѝ и да види незадоволената любов, пленена там? Още по-учудващ беше фактът, че Фелисия знаеше, че Род толкова малко се интересува от собствената си съпруга. Всички в ранчото ли знаеха, че дон Родриго е влюбен в Елена, въпреки че се беше оженил за една гринга? Че в действителност копнее по друга?

— Ако роклята ми става, на драго сърце ще я нося, Фелисия — каза накрая Джули.

Думите ѝ бяха възнаградени с блестяща усмивка и радостна прегръдка.

Денят на сватбата изгря ярък и чист. Беше топло, но не прекалено. Предния ден навън в двора бяха подредени дълги маси, за да има място за цялата храна, беше построена и платформа за оркестъра на мариачите, нает за събитието. Самата сватбена церемония щеше да се състои на закрито, в малкия параклис, който от години служеше на семейството. Отец Хуан щеше да изпълни ритуалите пред

олтар, украсен със стотици цветя и горящи свещи. Седем часът вечерта беше времето, определено за церемонията, непосредствено след което щеше да дойде фиестата.

Джули беше развълнувана и зарадвана от роклята, която Фелисия ѝ даде в деня на сватбата. Никой, дори Род, не я беше виждал, затова щеше да бъде абсолютна изненада за всички. Джули някак си беше стигнала до убеждението, че дори Тереса не знае, че Фелисия ѝ е дала роклята, затова не повика камериерката си, за да ѝ помогне да се облече. В последната минута реши да не вдига косата си, избирайки да я остави свободно пусната по раменете в безредие от къдрици.

Гостите вече бяха седнали, когато Джули влезе в параклиса под ръка с Род. Той беше направо смаян, когато я видя. Тя изглеждаше покъртително красива в тази рокля, която създаваше у него неясното чувство, че нещо не е наред, че вероятно я е виждал облечена от жена, на която много е държал. Но, разбира си, това беше невъзможно. Род остави очите си да бродят свободно по стройната ѝ фигура, съблазнително изложена на показ в памучната рокля, състояща се от две части. Изключително ниско изрязаното деколте на корсажа беше бродирано с тюркоазни и розови цветя, бухналите ръкави стояха ниско смъкнати на раменете, оголвайки сметанено бялата ѝ плът — гледка, която накара кръвта да забушува във вените му. Ярката тюркоазна пола, издуваща се над няколкото фусты, беше бродирана по ръба и талията с розови и сребристи цветчета.

Род беше толкова омаян от вида на Джули, че не помисли за факта, че изборът ѝ на рокля беше свършено неподходящ за аристократична испанска сватба. Или че една добре възпитана гринга няма да се появи пред хората облечена като метиска. Дори Джули не осъзнаваше какви чувства предизвика появянето ѝ. Повечето гости се бяха приготвили да присъстват на сватбата на Родриго Делгадо и Елена Монтоя и изненаданият шепот, който се надигна в параклиса, когато стана ясно, че не Род ще бъде младоженецът, се превърна в нисък ропот. Но колективното шокирано ахване, когато дон Диего застана пред олтара, осветен от стотиците запалени свещи, беше оглушително.

Елена изглеждаше като крехък магнолиев цвят в традиционната рокля от сметанено бял сатен и дантела, с висока яка и дълги ръкави. Носеше огромен букет от бели цветя, лицето и косата ѝ бяха изцяло

закрити от бяла мантия, прикрепена с висок гребен, украсен със скъпоценни камъни. Джули неохотно призна, че изглежда девствена и необикновено красива. От възхитеното изражение по скулптираното лице на Род личеше, че и той мисли същото. Но ако трябваше да се каже истината, мислите му бяха съсредоточени върху собствената му съпруга, а не върху невестата на баща му.

Дон Диего правилно беше предположил, че приятелите му ще бъдат достатъчно учтиви да не задават въпроси относно странното развитие на събитията. Поздравленията след церемонията, които се трупаха от всички страни върху новобрачните, бяха искрени и безрезервни.

В първия си свободен момент Елена се насочи право към Джули и Род с блеснали в гняв черни очи.

— Как смееш да се появяваш на сватбата ми облечена като някоя никаквица от селото! — изфуча тя сърдито. — Очаквах да се облечеш с достойнство, както подобава на съпругата на испански благородник.

Джули ахна от оскърблението, червени точки избухнаха в мозъка ѝ. Искаше да издере очите на Елена, но се въздържа, за да не злепостави Род с непристойно поведение.

— Мисля, че Джули изглежда очарователно, Елена — намеси се Род, шокирайки и двете жени. — Сигурен съм, че отдаваш прекалено голямо значение на нейния избор на облекло.

Усмивката на Джули беше ослепителна, което още повече очарова Род.

Елена, раздразнена, се обърна рязко и бързо се изгуби сред тълпата от гости, докато Род отвеждаше Джули към друга група хора, с които още не се беше запознала. Тази вечер тя се запозна с толкова много приятели и съседи, че усещаше как главата ѝ бръмчи, пълна с испански имена, от които езикът ѝ се оплиташе.

Малко след това започна фиестата и музиката засвири в градината, осветена от стотици фенери, които висяха на дълги редици над главите на празнуващите. Оркестър от най-добрите музиканти сред пастирите започна да свири лека музика с китари и маримби. Джули се намери въввлечена във вихъра на танците, минаваща от партньор на партньор, когато излиятелните пастири се присъединиха към тържеството. С ъгъла на окото си тя видя Род да танцува с Елена и неохотно допусна в мисълта си, че са привлекателна двойка. Род беше

облечен изцяло в черно и сребристо, с къс жакет и прилепнали панталони, които не оставяха нищо на въображението. Джули не обръщаше внимание на нахалството, с което Елена флиртуваше с Род, когато тъмните ѝ очи изпращаха послания, каквито само съпруг би трябвало да получава.

Дон Диего не обръщаше внимание на простъпките на Елена. За всички беше очевидно, че е напълно обсебен от младата си съпруга. Но той далеч не се чувстваше увереният младоженец, за какъвто се представяше. Отдавна не беше спал с жена. И още по-отдавна не беше имал такава млада и красива жена като Елена. Години наред желанието му към жените беше вехнало, така че сега практически почти не съществуваше. Тоест, докато не реши да се ожени за Елена. Сега единственото му изгарящо желание беше да консумира брака си, отново да стане любовникът, какъвто беше в младостта си, да създаде още един наследник с младата си невеста и да докаже мъжествеността си пред целия свят.

За да укрепи куража си, дон Диего пиеше на воля от алкохола, който предвидливо беше осигурил за гостите си, така че когато те започнаха да се разотиват, гордият испанец трябваше да бъде отведен до брачната си стая от един от доверените си приятели. Елена го последва смирено, извила чувствените си устни в загадъчна усмивка.

Когато останаха сами в стаята си, тя се насочи към бутилката вино, която беше поръчала да бъде оставена тук. Дон Диего посегна към плъзгащата се покрай него фигура, но не успя да я хване и това го накара да се намръщи объркано.

— Искам да вдигна тост насаме със съпруга си — каза весело Елена, подавайки му препълнена чаша бургундско.

— Не мисля, Елена — започна нерешително дон Диего, — че имам нужда от още една чаша. Видът на красивата ми съпруга достатъчно ме опиянява и без помощта на алкохола.

— Само една, съпруже — замоли го Елена, правейки красива гримаса. — Моля те, направи ми това удоволствие.

— Как мога да откажа на такова приятно предложение?

Дон Диего безпомощно вдигна рамене и прие чашата. Ръката му, обикновено толкова уверена, трепереше така силно, че капна няколко капки на чисто бялата си риза.

Докато той отпиваше от виното си, Елена започна бавно да се съблича, спирайки от време на време, за да напълни празната чаша на съпруга си. Дон Диего, толкова омаян от вида на полуоблеченото тяло на съпругата си, не забелязваше, че равнището на виното в бутилката драматично спада. Когато Елена надяна една прозрачна нощница, която разкриваше повече, отколкото скриваше, възстариат мъж буквално онемя.

— Легни си, съпруге — измърка с кадифен глас Елена. — Аз ще дойда при тебе веднага щом среща косата си.

Дон Диего нямаше нужда от второ подканване; свали дрехите си и се заклатушка пиянски към леглото, плъзвайки се уверено между чаршафите. Беше сигурен, че ще се прояви възхитително тази нощ с младата си съпруга. Елена нарочно държеше погледа си извърнат от голото тяло на съпруга си, нямайки желание да съзерцава застаряващата плът, толкова различна от тази на мъжественото тяло на сина му.

Дон Диего моментално се унесе в сън, напълно безчувствен към замръзналото тяло на Елена, която лежеше неподвижно до него. В сънищата си той отново беше младият жребец, мъжествено отнемащ девствеността на съпругата си, възторгнат от радостните ѝ викове, които извикаха усмивка на устните му.

В друга част на огромната къща Джули се беше оттеглила за сън сама. Род имаше работа, трябваше да се погрижи за удобството на гостите, които бяха останали да нощуват тук. Джули беше изтощена, защото тази вечер и благородници, и пастири я канеха непрекъснато, нямайки търпение да се завъртят с нея в буйните танци. Няколко пъти беше забелязала как Род поглежда намръщено към нея, докато тя се въртеше из двора в ръцете на някой красив мъж. Когато той влезе тихо в стаята ѝ късно през нощта, тя вече беше заспала дълбоко. Ужасно му се искаше да я събуди, за да се люби с нея, но въпреки това реши да не я разбужда и се върна в стаята си, изгаряйки от желание към магьосницата с кехлибарена коса, за която така нерешително се беше оженил.

Елена слушаше с досада противните звуци, носещи се откъм спящия ѝ съпруг. Къщата беше утихнала, когато тя стана от девственото си брачно легло и се промъкна боса по тихите коридори, спирайки пред една затворена врата, наострила уши, за да чуе и най-

слабите звуци, долитащи отвън. Завъртайки полека дръжката, тя отвори вратата, чиито панти бяха извънредно добре смазани, и надникна вътре с вече свикнали с тъмнината очи. Като не видя никакво движение близо до леглото, тя се промъкна неусетно в стаята, затваряйки безшумно вратата зад себе си. Подобно на котка се добра до леглото и се изтегна до спящия мъж.

Макар и упоено от съня, тялото на Род реагира силно на нежните извивки на плътта, притискаща се така настоятелно към него. Раздвижвайки се неспокойно, в състояние средно между съня и будуването, ръцете на Род се сключиха около топлата женска плът и той измърмори нежно:

— Ах, скъпа, радвам се, че дойде при мене. Тялото ми копнее за тебе.

Ръцете на Род започнаха бавно да възбуждат тръпнещата плът на Елена, докато устата му я вкусваше жадно и я поглъщаше. Без да се колебае, той дръпна тънката нощница през главата ѝ и я хвърли на пода.

— Миришеш на рози — измърмори Род, заравяйки устни в меката ямка на гърлото ѝ.

Елена изстена тихо.

Устата ѝ беше отворена и готова, когато устните на Род страстно я плениха. Търсецният му език накара тръпки на екстаз да пропълзят по нея и тя се притисна към широките му рамене, страхувайки се, че ще се удави в прилива на желание. Устните му бавно слязоха надолу, за да погаят чувствителното набъбнало зърно. За първи път в живота си Елена изпитваше истинска страст, докато тялото ѝ се извиваше под неговото. Вземайки ръката ѝ, той я отведе към себе си, докато собствените му ръце бродеха свободно между разтворените ѝ крака, а пръстите му изследваха скритите бездни на нейната женственост. Елена беше наелектризирана от твърдостта му и стон на екстаз се изтръгна от устните ѝ.

Род възприе звука като сигнал за взаимно задоволяване на страстта им, надигна се и проникна дълбоко в нея. Елена замря, потискайки един вик на болка, когато той брутално атакува девствеността ѝ, и Род замръзна на място. Но Елена не му позволи да спре, окуражавайки го с думи и притискайки го здраво с ръце и крака, за да не може да се изплъзне.

Дори да искаше, той не можеше да спре. Беше стигнал точката, откъдето няма връщане, и тялото му взе нейното в пристъп на насилие, със свирепи тласъци, заравяйки се докрай в нежната ѝ плът. Елена беше също толкова настоятелна като него, задоволявайки отдавна подклажданата си страст. Измъченият стон на Род беше замайваща подкана и скоро двамата достигнаха върховната наслада, понесени във вихрушката на един свят, който сами бяха създали.

— Родриго, любов моя — прошепна Елена, когато задиша достатъчно бавно, за да може да говори. — Истинският ми съпруг. Знаех, че няма да ми откажеш сватбената нощ, за каквато винаги съм си мечтала.

Род уморено разтърси глава, болезнено осъзнавайки, че току-що беше дефлорирал съпругата на баща си. Но му беше трудно да мисли ясно, когато едни жадни устни облизваха изкусително шията и гърдите му, когато едни малки ръце изследваха плътта му. После изведнъж думите, които жената в обятията му изрече, придобиха кристална яснота. Сватбена нощ? Истински съпруг? Той осъзна какво точно беше извършил тази нощ и дъхът излезе от дробовете му с мощен тласък.

— За бога! — извика той. — Майко божия! Елена, какво правиш в леглото ми? Къде е баща ми?

— Татко ти спи блажено, Родриго — изрече снизходително Елена. — Не трябва да се безпокоим за него още няколко часа. Страхувам се, че дон Диего здравата се напи.

— Това не ти дава правото да търсиш чуждо легло точно тази нощ — укори я ужасеният Род.

— Заслужавам истинска сватбена нощ, Родриго — отвърна Елена нацупено. — Години наред мечтаех само какво ще бъде, когато се любя с тебе. Не можех да оставя един старец да вземе това, което е твое по право.

— Това е невъзможно, Елена. Аз имам съпруга, а ти си омъжена за баща ми. Върни се в леглото му. Забрави, че това се е случило, и се дръж като почтена съпруга.

— Копеле! — извика Елена с опасно блеснали черни очи.

— Моля те, Елена — изрече Род. — Джули спи зад онази врата. Необяснимо как, но стройната фигура на Джули изникна пред него, за да му се подиграе, и красивото ѝ лице го осъждаше заради възмутителния му грях.

— Хм — изфуча презрително Елена, — ако съпругата ти е жена на място, щеше да спи при тебе, а не в друга стая. Не ми казвай, че я обичаш, защото знам, че не е така.

Род беше твърде зает да сваля галещите го ръце на Елена от различни части от тялото си, за да отговори. Но накрая си възвърна дар слово.

— Елена, за бога, престани да ме измъчваш, преди да забравя, че си съпруга на баща ми!

— Люби ме отново, Родриго, беше прекрасно, точно както съм си мечтала — изпъшка Елена, стискайки здраво раменете му.

— Не си ли забравила нещо, Елена? — изскърца Род с пресипнал глас, бързо губейки самоконтрола си в кадифения капан на омайната испанка. — Как ще обясниш на съпруга си липсата на девственост?

Елена се изсмя високо и звънливо.

— Съвсем просто. Когато се събуди на сутринта, ще му разкажа какъв невероятен любовник е. Дори ще има капки кръв на чаршафа, за да докажат думите ми, както и да потвърдят собствената му мъжественост.

— Проклятие! Всичко си планирала!

— Да, любов моя — отвърна кадифеният шепот на Елена. — Всичко, само не и как да те убедя да се любиш отново с мене.

— Съпругата ми...

— Няма нищо общо с това. Този момент във времето беше предопределен много отдавна. Нищо и никой не може да промени факта, че те обичам и че принадлежа само на тебе, Родриго. Никой друг мъж няма право да иска това, което винаги е било твое.

Страстните думи на Елена като че ли събориха задръжките на Род, когато той почувства копринената ѝ плът да се плъзва по отново втвърдяващото се негово тяло и всяка свързана мисъл изчезна сякаш в поток гореща лава. Тогава той изведнъж като че ли си възвърна здравия разум и грубо я отблъсна. Как можеше тази жена да се държи по такъв отвратителен начин?

— Върни се при баща ми, Елена. Ще се опитам да забравя случилото се, ако и ти го забравиш.

Решавайки да не го притиска твърде много тази нощ, Елена послушно стана и излезе от стаята, усмихвайки се потайно. Тихо се плъзна в леглото, което споделяше с дон Диего, но не преди да убодее

пръста си с една игла и да накапе малко кръв по чаршафите. Вината на Род заради случилото се тази нощ беше толкова огромна, че му отне куража да се яви пред Джули на закуска следващата сутрин. Разговорът им беше кратък и замря, когато Елена нахлу в трапезарията, искрейки от щастие. Дългият, изпълнен с любов поглед, който отпрати към Род, не мина незабелязан за Джули.

— Бракът като че ли ти се отразява добре, Елена — забеляза тя кисело.

— Така е, когато имаш великолепен любовник — измърка Елена, хвърляйки кос и многозначителен поглед към Род.

Джули някак си не можеше да си представи, че застаряващият дон Диего може да бъде великолепен любовник. Но пък Елена вероятно нямаше основа за сравнение.

— Къде е дон Диего тази сутрин? — запита Джули.

— Още е в леглото — отвърна с хитро изражение Елена. — Горкият, изтощен е след... след всичките събития от вчера.

Род внезапно скочи на крака и излетя от стаята, като едва не преобърна стола си в бързината. Озадаченото изражение на Джули го проследи до вратата, докато Елена внезапно прояви силен интерес към храната в чинията си.

Дон Диего влезе точно в този момент, положи нежна целувка на челото на съпругата си и зае мястото си начело на масата. Джули помисли, че той изглежда изтощен и по-стар от годините си, и се запита дали Елена е причината за тази промяна. Възможно ли беше дон Диего да е неспособен да задоволява тази страстна млада жена, запита се Джули, прикривайки едно изкискване в шепата си. Реши да остави новобрачните насаме и излезе, за да потърси Фелисия.

В мига, когато останаха сами, дон Диего започна да се извинява на съпругата си.

— Елена, любов моя, трябва да ми простиш.

— Да ти простя ли? — запита тя невинно. — За какво?

— Че пих твърде много. Че заспах в такава важна вечер. Сигурно много съм те разочаровал.

— Напротив, Диего. Ти беше всичко, което една жена може да си пожелае за съпруг. Нежен любовник, страстен, умел. Беше прекрасен. Истински тигър.

Ако Елена се съмняваше, че думите ѝ звучат истински, трябваше само да погледне сияещото лице на дон Диего.

— Не си спомням... всичко, което се случи — призна плахо дон Диего, премигвайки бързо. — Но тази сутрин... кръвта по чаршафите... Аз... надявам се, че не съм ти сторил нещо лошо, скъпа.

— Казах ти, Диего, ти ме направи извънредно щастлива — увери го Елена. — Беше много нежен.

Късно през нощта, в усамотението на спалнята им, дон Диего неуспешно се опита да легне със съпругата си. Но колкото и да се мъчеше, усилията му се проваляха. Елена не можеше да бъде пощастлива от този развой на събитията.

— Може би едно питие ще ти помогне, съпруге мой — подсказа му тя хитро. — Ще те отпусне. След снощи може би си изтощен.

Дон Диего с благодарност прие предложението на съпругата си. Едно питие доведе до второ и така, докато главата му се отпусна на гърдите и той започна шумно да хърка. Когато лекото разтърсване не можа да го събуди, Елена стана от леглото, обилно се поля с любимия си парфюм и тръгна на пръсти по тъмния коридор към стаята на Род. Някак си беше уверена, че ще е сам.

След като грижливо беше избягвал Джули през по-голямата част от деня, Род отчаяно искаше да отиде при нея през нощта. Но се страхуваше, че по някакъв начин тя ще открие възмутителната му тайна, че е сложил рога на собствения си баща, макар и без да иска. Затова остана в собственото си легло, въпреки факта, че искаше да се сбогува както трябва с нея. Само след няколко часа пастирите щяха да подкарат добитъка и той трябваше да тръгне с тях.

Докато денят напредваше, Джули беше озадачена от студеното държание на Род. Струваше ѝ се, че той нарочно прави така, че да не се срещат. Тя знаеше, че той трябва да замине на следващия ден, а не беше идвал в леглото ѝ още отпреди сватбата на баща си. Дали си въобразяваше, или пък нежеланието му да се люби с нея беше пряко свързано с това събитие? Джули не можеше да не си зададе този въпрос. Елена със сигурност изглеждаше щастлива от брака си. Тези дни направо цъфтеше.

Когато наближи края на деня, Джули реши, че ако Род не дойде при нея тази вечер, тя ще отиде при него. В края на краищата, нямаше да го има няколко седмици и тя не можеше да му позволи да тръгне,

без да научи причината за отчуждението му. И така тя отвори вратата между стаите им точно когато Елена хвърли нощницата си и се вмъкна в леглото на Род. Нито той, нито тя видяха как Джули се мярка в очертанията на вратата. Но Род беше оставил една свещ на нощната масичка и Джули без никакви затруднения разпозна прегърнатите им тела в леглото.

Изпаднала в безмълвен бяс, тя чу как Род се надига на лакти и казва:

— Елена, какво правиш с леглото ми?

— Баща ти беше по-любвеобилен от обичайното тази вечер, любов моя — изсмя се Елена, — и му трябваше доста повече вино, за да го упои. Поне има утехата на сънищата си, в които още е силният любовник, а не един импотентен глупак.

— Ти си глупачката, Елена, ако си мислиш да продължаваш с това... това възмутително поведение. Омъжена си за баща ми, а аз нямам желание да предавам съпругата си. Измами ме веднъж, но никога повече.

— Не, Родриго, не го казвай. Ти взе девствеността ми и аз ти принадлежа. Люби ме. Изгарям за тебе.

Високото възмутено ахване на Джули издаде присъствието ѝ и двамата обърнаха глави към нея, но тя беше твърде смаяна, за да се помръдне. Явно Род и Елена се бяха любили и друг път. Откога беше всичко това? Виждайки потресената ѝ физиономия, той изстена, обзет от паника. Но не и Елена. Триумфалното ѝ изражение накара Джули да действа. Тя се извърна рязко, нощницата се развя около глезените ѝ, показвайки чифт изваяни прасци, и ръката ѝ затръшна вратата така силно, че звукът отекна в стихналата къща.

— Върви си в стаята, Елена — заповяда рязко Род. — И не идвай отново тук. Вече наранихме достатъчно много и баща ми, и съпругата ми.

Не дочака да види дали Елена ще се подчини, скочи и нахлу през вратата между двете спални, затваряйки я зад себе си с решително затръшване.

— Джули — изрече Род нежно, — кълна се, не съм искал нещата да се развият така.

— Кажи го на баща си! — възрази Джули, все още ядосана.

Род има благоприличието да се изчерви.

— Не мога да залича направеното, но мога да кажа, че съжалявам, че никога не съм искал да те нараня. Когато Елена дойде при мене първия път, аз спях и помислих, че си ти. Тя ме измами и всичко беше само тогава, онзи единствен път.

— Върви си, Род. Нямам какво повече да ти кажа. Още от началото ти даде съвсем ясно да се разбере, че за тебе не съм нищо повече от пречка, че Елена е истинската ти любов. Е, честит да си й. Ако баща ти не възразява срещу връзката ви, и аз няма да възразя.

— Джули, скъпа, Елена не означава нищо за мене.

— Затова ли станяхте любовници? Откога е всичко това? Бяхте ли любовници, когато ме доведе тук?

— Не, кълна се. Беше само веднъж. След...

— След сватбата? Е, няма значение, тази игра е за двама — намекна тя, искайки да го уязви така, както той я беше наранил. — Щом ти си свободен да си вземеш любовница, и аз ще го направя.

— Никога! — изкрещя Род с типична мъжка самомнителност. — По-скоро ще те видя мъртва, отколкото да позволя това да се случи! И за да не стане така, че в мое отсъствие да забравиш, че си омъжена жена, ще ти оставя едно напомняне.

Преди Джули да разбере какво смята да прави Род, той сграбчи предната част на нощницата ѝ и я раздра, хвърляйки двете половини в двата ъгъла на стаята. Джули със страх започна да отстъпва назад, внезапно изплашена от мрачния, гневен непознат, за когото се беше омъжила. Но... страх ли караше гърдите ѝ да туптят по този необичаен начин, когато той я докоснеше? Страхът от него ли караше бузите ѝ да се зачервяват? Затова ли зърната ѝ набъбнаха и ставаха извънредно чувствителни, когато той ги поглъщаше с арогантния си поглед? Страхът ли караше интензивна топлина да се разлива в корема ѝ? Род стигна с един скок до нея, грабна я и я метна на леглото стоварвайки се тежко върху ѝ.

Целувката му беше жестока, наказваща, устните ѝ се сплескаха болезнено срещу зъбите му, докато в устата ѝ не се появи вкус на кръв.

— Ти си моя, скъпа. Никога не го забравяй — изрече той с безмилостен тон.

Проникващият му език имаше вкуса на кръвта ѝ и той усети за миг пристъп на вина, но тя отмря, когато в ума му отново изникна заплахата ѝ.

— Моля те, Род, недей. Не така — замоли се Джули.

До момента тя не знаеше на какво е способен, когато го възбуди ревността.

— Ще оживееш, съпруго моя, а когато свърша, ще знаеш, че не е разумно да ме дразниш с приказки за други мъже.

— Тези правила не важат ли и за тебе, съпруге мой? — възрази сърдито Джули, вече нехаейки докъде може да го докара бесът му.

Род не отговори. Вече силно възбуден, той искаше само да излее гнева си върху жената, която се гърчеше под него, да я бележи завинаги.

Ако не беше толкова разпален, щеше да си даде време да подкладе желанието ѝ докрай, да свири на тялото ѝ като на фино настроен инструмент. Но гневът на Род беше двоен. Разгорещените нападки на Джули не само бяха го извадили от кожата му, но се дразнеше и от собствените си недостатъци, а именно от това, че беше извършил изневяра със съпругата на баща си. Според него Джули трябваше да понесе яростта му, защото беше открила тайната му. По някакъв извратен начин той смяташе да се оневини пред себе си, като унизи съпругата си, макар че тя нямаше никаква вина.

Искаше да я вземе насила, да нахлуе брутално в неподготвения ѝ проход с все по-дълбоки и по-дълбоки тласъци, нарочно разпалвайки собствената си страст, докато тя не усети, че му реагира против волята си. Устните и ръцете му дразнеха и разпалваха, разбуждайки я, докато и тя не експлодира в пристъп на наслада в същото време, когато и той достигаше собствения си зенит.

— Копеле такова! — изхлипа Джули, отблъсквайки го от себе си. — Никога няма да ти го простя!

— Но ще ме помниш — възрази той сардонично.

И излезе, оставяйки я като купчина развалини в средата на омачканото легло.

Род вече беше заминал, когато Джули се събуди на следващата сутрин. Тя усети само облекчение, че няма да бъде принудена да се изправи лице в лице с него, след като така жестоко я беше взел предната нощ. Но трябваше да се срещне с Елена. Видяха се на масата за закуска и Джули би дала всичко, само и само да може да стане и да избяга. Гордостта ѝ обаче беше толкова силна, че тя нямаше да даде на тържествуващата Елена удовлетворението да разбере колко силно я беше наранил Род. Или колко много означаваше той за нея.

— Ще кажеш ли на дон Диего? — запита Елена без никакви предисловия.

Тонът ѝ намекваше, че нея никак не я интересува дали съпругът ѝ ще разбере за авантюрата ѝ с Род.

Макар Джули да не обичаше особено много гордия дон, защото не беше показал нито разбиране, нито любезност към нея, тя не би могла да се застави да го нарани по такъв начин.

— Нямам намерение да казвам каквото и да било на дон Диего — възрази тя разгорещено. — Ако искаш той да разбере, трябва сама да му го кажеш.

— Може би така и ще направя — сви рамене Елена. — Толкова малко ли се интересуваш от съпруга си, че му даваш благословията си да... да си вземе любовница?

— Чувствата ми към Род не са твоя работа — изсъска Джули, не можейки да понася Елена заради снизходителния ѝ тон.

— Очевидно е, че не му даваш особено много удоволствие — заключи ехидно Елена, — иначе не би имал желание да търси разтуха при друга жена.

— Откога предаваш дон Диего, Елена? — запита внезапно Джули.

Елена се усмихна тайнствено.

— Защо не питаш Родриго? И го попитай да ти каже колко ни е хубаво на двамата, когато сме заедно.

Джули не можеше повече да понася злонамерените намеци на Елена. Стигаше ѝ да знае това, че Род е взел бившата си годеница в леглото си, докато собствената му съпруга е спяла в съседната стая, и не би понесла сега да стои и да слуша разказа за всички интимни подробности от съвкуплението им. Изправяйки се в целия си дребен ръст, решително изпъвайки тесните си рамене, Джули излезе от стаята. Звънливият смях на Елена ехтя зад гърба ѝ дълго време — много след като се беше отдалечила от трапезарията.

В следващите седмици Джули забеляза лека промяна у някога гордия дон Диего. Покъртителен беше начинът, по който угасналият му поглед жадно следваше разкошната фигура на Елена. Цялата къща знаеше, че тя се е изнесла от стаята на съпруга си и се е върнала в предишната си стая. Сякаш действията ѝ бяха отнели мъжествеността му и Джули почти съжали възрастния мъж, макар че той почти не беше разговарял учтиво с нея още откакто тя беше дошла в дома му. За Джули беше очевидно, че Елена има намерение да продължи връзката си с Род след завръщането му и че никак не я е грижа кой знае за това. Изведнъж тя почувства силна симпатия към дон Диего.

През тези седмици тя се държеше настрана, предпочитайки да излиза на езда с Фелисия, когато детето беше свободно от уроци. Сега вече беше станала опитна ездачка и се радваше на свободата, която ездата ѝ даваше. Трябваше да мисли за много неща, а Фелисия, усещайки разсеяността ѝ, яздеше мълчаливо до своя идол — както преждевременно развитото дете беше започнало да мисли за Джули.

Джули нямаше представа какво ще се случи, когато Род се върне след откарването на добитъка. Но беше сигурна за едно — нямаше да стои бездейно, докато съпругът ѝ продължава връзката си със своята мащеха. В дългите часове, прекарани в езда през деня, и в безкрайните нощи в самотното легло Джули стигна до тъжното заключение, че обича своя горд, аристократичен съпруг въпреки факта, че той обича друга. Жестокостта, с която я взе в нощта преди заминаването — нощта, когато научи, че е спал с Елена, беше достатъчно доказателство, че той не я обича, че се чувства хванат като в капан в един брак без любов и се е обърнал към Елена. След дълги часове, прекарани в разговор със себе си, Джули реши да помоли Род да я отведе обратно в Сан Франсиско — още щом се върне от Сан Антонио, и да живее собствения си живот така, както му харесва. Там нямаше да

е по-зле, отколкото тук, в ранчото, където Род и Елена демонстрираха любовта си под носа ѝ.

Един ден Джули минаваше покрай стаята на Елена и чу отвътре високи, сърдити гласове. Нямаше намерение да подслушва, но любопитството я накара да се спре пред вратата.

— Елена, съпруго моя — умоляваше пречупеният глас на дон Диего, — не може да продължава така. Заради тебе се отказах от силните напитки, защото затъмняват паметта ми за удоволствията, които споделяхме в леглото. Но това не беше достатъчно. Защо си решила да ме измъчваш? Каза, че съм великолепен любовник. Какво съм направил, че да се променят чувствата ти? Искам те в леглото си.

— Отблъскваш ме, Диего — изсумтя презрително Елена. — Не мога да понасям съсухрените ти ръце по плътта си.

Дон Диего остана като ударен от гръм.

— Какво има, любов моя? Ако съм направил нещо...

— Точно това е, Диего, не си направил изобщо нищо.

— Не... не разбирам — заекна дон Диего, наранен и смутен. — Накара ме да повярвам, че си била във възторг от съвкуплението ни.

— Какво съвкупление? — изсмя се презрително Елена. — Ако беше останало на тебе, още да съм девствена.

— За бога! Какво говориш?

— Остарялата ти плът ме отвращава — изфуча Елена с глас, пълен с омраза. — Омъжих се за тебе само поради една причина, за да бъда близо до Родриго.

— Родриго? Какво общо има той с нас двамата?

— Всичко — заяви жестоко Елена. — Когато многото вино те направи неспособен да изпълниш съпругеските си задължения, един друг Делгадо беше напълно готов и склонен да задоволи младата невеста, нуждаеща се от утеха в брачната си нощ.

— Господи, да не би да искаш да кажеш...

— Прекарах сватбената си нощ в обятията на Родриго. Беше прекрасно, Диего. Синът ти е невероятен любовник.

Лицето на дон Диего стана бяло като платно.

— Но... ти ми каза... Кръвта по чаршафите...

— Всичко беше нагласено. Да не ме мислиш за глупава? Синът ти и аз сме любовници. Още от вечерта, в която се омъжих за тебе — заяви Елена, преувеличавайки нарочно.

Дон Диего като че ли се сгромоляса вътрешно, остарявайки поне с десет години само за миг. Беше свършено деморализиран. Отпускатки се немощно на един стол, той измърмори разсеяно:

— Това не е повече, отколкото заслужавах, предполагам. Колко уместно — синът ми да украси с рога собствения си баща.

— Какви глупости приказваш, Диего?

— Нищо, което да те засяга, мръснице — отвърна дон Диего, отрицвайки гнева си срещу жената, която беше почел с името си. — Но кажи ми, не изпитваш ли вина заради злото, което стори на снаха ми?

Все още слушайки отвън пред вратата, Джули беше шокирана, когато чу как дон Диего говори със състрадание за нея.

— Не изпитвам никаква симпатия към жена, която не може да удържи съпруга си да не ѝ кръшка — заключи високомерно Елена. — Тя не заслужава Родриго. Той беше предопределен да бъде мой.

Дон Диего изгледа Елена с поглед, пълен с ненавист, сякаш я виждаше за първи път. Странно, как досега не беше забелязал отмъстителната ѝ природа или егоизма ѝ. Но дали беше по-добър от нея, запита се той. Усещайки единствено отвращение, внезапно му се дощя вече да няма нищо общо със съпругата си, да няма какво да ѝ каже. Бавно, с вид на победен, възрастният мъж се изправи на крака, навел примирено глава.

— Свърших с тебе, Елена — каза той с глас, в който се долавяше сарказъм.

Джули не изчака, за да чуе отговора на Елена, защото избяга още в мига, когато чу тътрещите се стъпки на дон Диего да приближават към вратата. Отдалечи се и се приготви да се крие през оставащите часове от деня.

На следващия ден нямаше толкова късмет. Преди да успее да излезе от къщата, дон Диего, изглеждайки невероятно остарял, я пресрещна и я помоли да влезе в кабинета му. Джули помисли, че знае какво ще последва, и си каза да бъде твърда, за да чуе думите на дон Диего. Пожела си да не беше трябвало да става свидетелка на падението на гордия дон. Приемайки учтиво поканата, тя нямаше друг избор, освен да последва възрастния мъж в кабинета му.

Джули едва се беше настанила в едно кресло, когато дон Диего проговори.

— Знам, че не можем да бъдем наречени приятели, дъще — започна донът. Джули помисли, че това е много меко казано, но си замълча. — Време е да склуча мир с тебе. Не бях добър с тебе, а съпругата ми и синът ми...

Започна да се задушава от собствените си думи и Джули се разтревожи, виждайки как цветът на лицето му се променя и дишането му става плитко и затруднено. Реши да облекчи задачата му.

— Знам, дон Диего — призна тя тихо. — Няма нужда да го изричате.

— Знаеш? Как? Кога...

— Натъкнах се на тях в нощта, преди Род да замине с добитъка.

— Майко божия! — изруга възрастният мъж. — Само като си помисля, че взех тази никаквица за съпруга!

Лицето му ставаше все по-червено и Джули поиска да го успокои, забравяйки колко жестоко се беше отнесъл с нея, когато пристигна в ранчото.

— Всичко е наред, дон Диего. Примирих се с факта, че Род обича Елена. Аз съм натрапницата. Ако не бях аз, той и Елена щяха да са женени, както е било предвидено.

— Грещиш, дъще — възрази дон Диего, стряскайки Джули с неочакваното обръщение. — Ако Родриго обичаше Елена, щеше да се ожени за нея още преди години, вместо непрекъснато да отлага сватбата.

— Бил е влюбен в Мария, а и...

— Не, Джули, грещиш. Любовта му към Мария беше детинска и щеше да умре от естествена смърт с възмъжаването на Родриго. Трябваше да му кажа... изобщо не биваше... — Изречението му прекъсна по средата. После дон Диего внезапно запита: — Обичаш ли сина ми?

Джули се изчерви силно, усещайки как цялото ѝ лице става пурпурно.

— Аз... аз...

— Не се страхувай да го признаеш, дъще. Винаги съм усещал, че си боец. Ако обичаш сина ми, бори се за това, което е твое.

— Защо ми казвате тези неща? — запита подозрително Джули.

— Защото искам синът ми да бъде щастлив — изненада я отговорът на дона. — И усещам, че щастието му е свързано с тебе.

Опитай се да не го съдиш прекалено сурово за това, което са направили двамата с Елена. Отчасти грешката е моя, защото се ожених за тази жена и ги подтикнах един към друг, когато прекрасно знаех, че тя се омъжва за мене само заради името Делгадо.

— Има моменти, когато той не е особено добър с мене — призна Джули с тих глас, спомняйки си последната им съвместна нощ. — А има и други, когато е нежен, дори любящ. Той е арогантен, невъзможно горд, понякога ми се иска да го убия. Но... но го обичам въпреки факта, че той не ме обича.

За първи път дон Диего погледна състрадателно красивата си снаха, съчувствайки на болката ѝ. Но отговорът ѝ го задоволи. Джули не беше страхливка. Той беше сигурен, че тя ще остане в ранчото, докато Родриго се върне, независимо какво може да направи Елена, за да я изгони.

Джули загледа любопитно как дон Диего отваря чекмеджето на бюрото си и изважда оттам един запечатан плик.

— Дъще, бих искал да ми направиш една услуга. Ако аз... поради някаква... причина... не съм тук, когато Родриго се върне, искам да му дадеш този плик. Писмото вътре обяснява много неща.

— Защо няма да бъдете тук, дон Диего? — запита Джули, потискайки тръпката на някакво мрачно предчувствие.

— Това няма значение — нетърпеливо вдигна рамене донът. — Важното е съдържанието на това писмо. Ще направиш ли това, за което те моля?

— Разбира се, щом такова е вашето желание — кимна Джули. — Но не може ли Елена...

— Не! — възкликна донът, скачайки на крака. — Елена не бива да узнава! Разбрахме ли се?

— Да — обеща Джули, без да разбира добре случващото се.

— Добре — въздъхна дон Диего, явно облекчен. — Ще ти покажа къде стои писмото. — Той стана и с несигурна стъпка се запъти към камината. — Ела тук, дъще.

Джули послушно се приближи.

Възрастният мъж внимателно издърпа една тухла, която Джули дори не беше осъзнала, че е разхлабена. Сложи писмото в кухнята.

— Никой, освен тебе не бива да знае за това скривалище, Джули. Дори Родриго. Когато... когато дойде времето, покажи му го. Тук вътре

има и други неща, освен писмото. Синът ми ще разбере.

После той сложи отново тухлата на мястото ѝ и се обърна към Джули; лицето му приличаше на стар пергамент, пожълтяло и с трошлив вид. Джули, неспособна да издаде и звук, само кимна.

— Искам да знаеш, дъще, че ако можехме да започнем отново, нещата между нас щяха да бъдат различни.

— Още не е късно, дон Диего — напомни му тя, трогната.

— За тебе... може би не е, но за мене... — и той примирено сви рамене. — Елена ме накара да разбера колко съм безполезен.

— Дон Диего мисля...

— Сега върви, дъще — прекъсна я той. — Уморен съм. Няма значение какво ще се случи, помни обещанието си — каза дон Диего, усмихвайки се тъжно, с което изплаши Джули. — Кажете... кажи на сина ми, че го обичам.

Преди да разбере какво става, Джули вече стоеше в коридора пред затворената врата. Колкото и да се опитваше, не можеше да разсее силното предчувствие, от което я побиваха студени тръпки. Тръгна бавно, мина през къщата и излезе на двора, съсредоточена върху последните думи на свекъра си. Звучаха така, сякаш я молеше да предаде предсмъртното му желание, помисли тя ирационално, погълната от цялата тази смущаваща история.

Изведнъж Джули пребледня, всички цветове се оттеглиха от лицето ѝ.

— Господи! — извика тя на висок глас. — Не-е-е-е! Дон Диего, недейте!

Озова се на половината път обратно към кабинета, когато чу изстрела. Хлипайки, с името на дон Диего на уста, тя и Елена стигнаха до кабинета едновременно, но Джули отвори вратата.

Дон Диего лежеше на пода с кървава дупка в средата на челото. Малокалибреният пистолет едва се виждаше в голямата му ръка. Джули отчаяно си пожела писъкът, който чуваше, да престане, докато не откри, че излиза от собственото ѝ гърло. До нея Елена цялата се огъна и се строполи в краката ѝ.

След два дни останките на гордия испански гранд дон Диего Делгадо бяха положени да почиват до първата му съпруга доня Алисия, майката на Род. Отец Хуан извърши кратката церемония, на

която присъстваха само Джули, Елена, прислужниците и малцината пастири, останали да пазят ранчото.

За да може дон Диего да бъде погребан с благословията на църквата, Елена каза на отец Хуан, че смъртта на съпруга ѝ е резултат от нещастен случай, който станал, докато той чистел оръжието си. Само двете жени и Тереса, която помагаше да приготвят покойника за погребението, знаеха истината.

След като дон Диего беше положен да почива във вечен покой, Джули се почувства достатъчно възстановена от шока да види свекъра си паднал мъртъв от собствената си ръка, за да се конфронтира с Елена.

— Твоя е вината, че дон Диего е мъртъв — обвини Джули високомерната испанка.

— Не съм натиснала аз спусъка — нехайно вдигна рамене Елена.

— Прекрасно можеше и да си ти — отвърна сърдито Джули. — Чух те как му каза, че ти и Род сте любовници. Как можа да бъдеш толкова жестока, Елена? Най-вече ти трябва да съзнаваш колко горд е дон Диего. Не може да не знаеш какво ще му причини изневяратата ти. Защо му каза, когато знаеше, че той няма да понесе срама?

— Откъде да знам, че този стар глупак ще се застреля? — отвърна Елена, тръсвайки абаносовите си къдрици.

— Какво ще кажеш на Род, когато се върне и разбере, че баща му сам е отнел живота си?

— Той няма защо да научава истината — предупреди я Елена, святкайки с обсидиановите си очи. — Само трима души знаят какво се случи в действителност, а Тереса никога няма да тръгне да ми противоречи. Оставаш само ти.

Завоалираната заплаха не убягна на Джули.

— Откъде можеш да бъдеш сигурна, че Тереса няма да каже нищо? — запита подозрително Джули.

Елена се усмихна зловещо.

— Тя е много привързана към племенницата си — намекна хитро испанката. — Ще бъде жалко, ако на това дете му се случи нещо.

— Господи, Елена! Дори и ти няма да паднеш толкова ниско, нали? — възкликна смаяна Джули.

— Не ме познаваш, ако мислиш така, вещице — подметна високомерно Елена. — Знам, че много цениш това метисче. Щом

искаш то да е живо и невредимо, ще направиш добре, ако последваш примера на Тереса и си държиш езика. А още по-добре, напусни ранчото. Направи го, преди Родриго да се върне.

— На тебе много ще ти хареса, нали, Елена? — трепереше Джули от едва потискан гняв. — Няма да стане. Оставам тук. Поне докато Род не се върне. Колкото до Фелисия, само направи нещо против това невинно дете и ще съжаляваш.

След този бурен разговор с Елена Джули излезе и се постара повече да не се сблъсква с нея. Малко след това забеляза Елена да говори с Мануел, един красив пастир, който не беше отишъл с другите да кара добитъка, защото си беше наранил крака, докато обуздавал някакъв непокорен кон. Беше останал да върши разни работи из ранчото. Джули не можа да не се запита какво толкова има да каже Мануел, което да представлява интерес за жена с родословието на Елена. Но в момента нямаше особено много време да си задава въпроси относно този странен съюз, защото имаше да мисли за нещо много по-важно. Не беше виждала Фелисия вече няколко дни и се тревожеше за безопасността на детето. Реши да пита Тереса защо не вижда племенницата ѝ.

Намери жената в кухнята и веднага я запита какво става с детето. Отговорът на Тереса никак не се хареса на Джули.

— Доня Елена прати Фелисия в мисията. Тя... не я иска в ранчото. Мислех... мислех, че знаете.

— Никой не ме питал — каза огорчено Джули. — Но като си помисля, вероятно най-добре е да остане там, при отец Хуан. Тук не е в безопасност, а добрият отец ще се погрижи да не ѝ се случи нещо, докато е под неговите грижи.

Тереса я разбра идеално.

— Много благодаря, доня Джули, задето така се грижите за нея. Фелисия често говори за вас. Много ви обича.

— И аз я обичам, Тереса. Точно затова искам да е на сигурно място. Всъщност — добави тя замислено, — аз лично ще поговоря с отца и ще се погрижа да я наблюдава внимателно, докато Родриго не се върне.

Тереса се усмихна широко, белите ѝ зъби блеснаха сред мургавото лице.

— Фелисия не обича да стои далече от ранчото, но ще остане с отец Хуан, докато не ѝ бъде позволено да се върне.

Докато дните минаваха, Джули все повече осъзнаваше, че Род и пастирите трябва всеки момент да се върнат от Сан Антонио. Как щеше да постъпи, когато той си дойде, питаше се тя мрачно. Още ли хранеше огорчение заради жестокото му отношение към нея в нощта, преди да замине? Щеше ли да продължи връзката си с Елена сега, когато дон Диего вече не стоеше на пътя им? Би ли могла изобщо да забрави, че той я унизи, че я третираше като своя собственост, докато свободно отдаваше любовта си на Елена? Мозъкът ѝ вреше от емоции и чувства, които я докарваха до ръба на отчаянието.

Защо не можеше Род да я обича, питаше се унило Джули. Само ако Елена не живееше в същата къща, може би тя и Род щяха да имат шанс за щастие. Но разбира се, това беше само предположение. Нямаше гаранция, че Род би я обикнал, ако Елена вече не се намесва в чувствата му. Нямаше никаква гаранция. Умът на Джули беше толкова объркан, че тя нямаше представа как ще посрещне Род, когато дойде моментът.

В последните дни тя на няколко пъти забеляза Елена да говори с Мануел, но беше толкова вбесена от постъпката на високомерната испанка, изгонила Фелисия от ранчото, че ѝ беше все едно, дори тя да говореше със самия дявол.

Джули беше тотално изненадана един ден, когато Елена се приближи към нея и я запита дали може да я придружи на сутрешната ѝ езда. Сините очи на Джули се присвиха подозрително, тя беше сигурна, че съперницата ѝ не е намислила нищо хубаво. Вместо обяснение Елена каза:

— Много е самотно тук, като ги няма Родриго и дон Диего. Можем поне да се опитаме да бъдем приятели, щом трябва да живеем заедно.

Джули беше скептична, не желаейки да се доверява на жена с темперамента на Елена. Вътрешният ѝ глас я предупреждаваше да не вярва на невинното предложение за приятелство.

— Можеш да яздиш, където пожелаеш, Елена.

За съжаление Джули се обърна, преди да види доволната усмивка, която се изписа на чувствените устни на испанката.

Денят беше свършен; времето беше топло, но не горещо. Ездата по околните хълмове беше освежаваща, гледката — великолепна. Джули никога нямаше да се умори да се възхищава на разкошните балонести бурени, които подминаваха — огромни топки, направени почти от нищо, на странните розови цветчета по върховете на други храсти, щръкнали като знамена, на бодливите езици на кактусите, наричани испански ками.

Яздейки заедно с Елена, която водеше, Джули стигна доста подалече, отколкото имаше обичай, без да знае колко са се отдалечили от ранчото. Затова беше свършено неподготвена, когато една банда мъже се изсипа иззад хълмовете, нападайки ги като същинска монголска орда. Нямаше смисъл да се опитват да бягат и Джули разбра със свито сърце, че няма изход. Само за минути тя и Елена бяха обкръжени от десетина страшно изглеждащи мъже, размахващи всякакви оръжия.

Безмълвен вик се надигна в гърлото на Джули, когато позна мъжа с белег на лицето, който дърпаше устата му в подобие на постоянна усмивка.

— Педро! — възкликна тя, усещайки как страхът се настанява в гърдите ѝ като огромна буца.

— Да, госпожо, Педро — отвърна бандитът. — Да не мислите, че съм ви забравил? Как бих могъл, когато имаме недовършена работа с вас?

Значението на думите му не убягна на Джули и тя сподави един вик, обзета от неистова паника.

С трескав поглед затърси приятелско лице сред бандитите. Къде беше Муриета? Той сигурно не би допуснал Педро да я нарани, макар че Род я беше предупредил, че този бандит може да бъде безмилостен и жесток, когато има изгода от това. Поглеждайки към Елена, Джули шокирана видя, че спътничката ѝ е външно спокойна, без да показва каквито и да било признаци на страх.

Обръщайки отново вниманието си към Педро, Джули загледа напрегнато как той подкарва коня си към Елена и отново се учуди на куража на испанката пред лицето на опасността. Макар че буквално трепереше от страх, Джули напрегнато се вслуша в думите на Педро, когато той се обърна към Елена.

— Носите ли, доня Елена? — чу тя въпроса на бандита.

— Да — кимна ентузиазирано Елена. — Мануел не ти ли каза, че всичко ще бъде както съм обещава?

— Братовчед ми Мануел е добър човек — отвърна Педро. — Вярвам на думите му. — Той замълча, облиза дебелиите си устни и хвърли кос поглед към Джули. — Тя знае ли?

Елена се усмихна самодоволно и сърцето на Джули се сви в пристъп на паника. Нещо не беше наред, изобщо не беше наред. И тя скоро разбра какво точно.

— Тази мръсница няма представа какво я очаква — каза Елена на Педро. — Само я отведи и изпълни твоята част от уговорката, преди някой да е дошъл.

Педро протегна ръка и Елена извади една тежка кесия от джоба на кожената си пола, поставяйки я в мръсната му лапа. Педро се намръщи и я претегли внимателно в дланта си, сякаш преценяваше тежината ѝ.

— Не е толкова тежка, колкото бих искал, доня Елена — каза той кисело.

— Дон Родриго смята, че това е достатъчно заплащане за услугата, която ти е поискал — осведоми го високомерно Елена.

Джули внезапно оживя? Род, извика тя безгласно. Значи Род стои зад това!

— Какво става тук, Елена? — запита тя, събрала смелост. — Какво общо има Род с тази работа?

— Колко си наивна, Джули — изрече подигравателно Елена. — Да не мислиш, че съпругът ти се интересува от тебе? — И преди Джули да успее да отговори, тя продължи: — Когато тръгна, Родриго ме помоли да намеря начин да го отърва от тебе. Остави аз да избира как, но даде ясно да се разбере, че му е все едно дали си жива или мъртва.

— Не ти вярвам, Елена — възрази яростно Джули. — Род може да не ме обича, но го познавам достатъчно, за да знам, че няма да падне толкова ниско, че да поръча убийство, за да се отърве от нежеланата си съпруга. Лъжеш.

— Грешиш, Джули — противопостави се Елена. — Родриго най-накрая разбра, че двамата сме предназначени един за друг. Той ми принадлежи и винаги е бил мой. Но сърцето му е прекалено нежно, за да те отпрати сам, затова остави на мене да се отърва от тебе.

— Със сигурност не е имал предвид да ме дадеш на банда главорези! — извика Джули, смазана от жестокостта на Елена. — Ако ми беше казал, сама щях тихо и мирно да напусна ранчото.

— Родриго не разпореди изрично смъртта ти — призна неохотно Елена, — но остави всичко в ръцете ми. След като Диего така уместно се самоуби, аз реших, че и тебе трябва да премахна безвъзвратно.

— Не! — изпищя Джули, обхваната от паника.

— Да, госпожо — намеси се Педро, нямайки търпение да се наслади на плячката си. — Сега ти си моя. — Когато се уморя от тебе и приятелите ми се наситят, ще се отървем от тебе, стига да си още жива.

Грубият му смях предизвика ледени тръпки на страх по цялото тяло на Джули.

— Ако се измъкне жива, ще пратя всички пастири от ранчото по петите ви — предупреди мрачно Елена, хвърляйки застрашителен поглед към Педро.

Думите на Елена накараха Джули да се задейства и тя трескаво затърси някакъв начин да избяга от жестоката съдба, която със сигурност я очакваше в ръцете на Педро. Смушка внезапно коня си и се впусна в галоп, макар да знаеше, че начинанието ѝ е обречено.

Педро изруга на висок глас, пришпори собствения си кон и в миг настигна плячката си, грабна я от седлото и я настани пред себе си.

— Е, госпожо — изрече бандитът, — значи не искаш да се възползваш от гостоприемството ми?

— Пусни ме! — замоли се Джули, борейки се срещу железните му ръце, които я държаха здраво. — Елена, не прави това с мене! — завика тя. — Сигурна съм, че Род не е имал предвид да ме нараниш. Пусни ме и никога повече няма да ме видите.

Елена не си даде труда да отговори. Вместо това обърна коня си и спокойно се отдалечи в посока към хасиендата.

— Елена! Не-е-е-е!

Джули викаше с всички сили, но Елена не ѝ обърна никакво внимание.

По една случайност никой не забеляза малкото, угрижено лице, което надничаше към тях иззад издатината на една скала.

— Къде ме водиш? — запита Джули, рискувайки един предпазлив поглед към ужасния бандит, който я стискаше здраво с мощните си ръце.

— Скоро ще разбереш, госпожо — направи гримаса Педро и белегът повдигна крайчеца на устата му в сатанинско подобие на усмивка.

— Къде е Муриета? — запита с надежда Джули. — Той знае ли какво правите вие с Елена?

— Шефа го няма — нехайно сви рамене Педро. — Когато се върне, тебе вече няма да те има.

— О, господи, не! — отчая се Джули.

Муриета беше последната ѝ надежда. Тя някак си беше убедена, че той ще я спаси, преди Педро да ѝ е направил нещо.

— Той ме остави да командвам — похвали се Педро, издувайки бъчвоподобните си гърди. — Аз съм шефът, докато той не се върне от Сан Франсиско, където замина по работа.

Сърцето на Джули се сви и тя нарочно обърна лице настрани, за да не види Педро колко я е страх.

В следващия един час Джули беше толкова заета да се пази от мръсните ръце на Педро, които бродеха свободно по тялото ѝ, че нямаше време да се отдава на все по-нарастващия си страх. Възмутените ѝ ахвания само подклаждаха веселостта на бандита и той се смееше безжалостно на напразните ѝ опити да предпази нежните си гърди и бедра от грубите му набези.

Обмисляйки как да избяга, Джули се вглеждаше в околния пейзаж, забелязвайки разположението на слънцето спрямо редицата хълмове, по които не преставаха да се изкачват, и запомняше изгледа на местността. Забеляза с интерес, че пътят им минаваше покрай едно сухо речно легло, за да навлезе в един каньон, и внимателно запомни всичко това. Щом избягаше, а тя беше сигурна, че ще успее, искаше да може да намери обратния път.

Обратния път закъде, запита се отчаяна Джули. След онова, което Елена беше сторила с нея, нямаше начин тя да се върне в Ранчо Делгадо. А ако можеше да се вярва на Елена, Род беше виновен за отчаяното ѝ положение точно толкова, колкото и испанската му любовница. Как можа, викаше вътрешно Джули. Как можа Род да я предаде по такъв грозен начин?

Изведнъж тя забеляза, че бандитите са се наредили в нишка един зад друг и изчезват в цепнатина, образувана от две високи скали. Загледа любопитно, когато Педро наближи скалите, подканвайки коня си да премине през тесния проход. Мястото едва стигаше за коня и конника, но те някак си се провряха и излязоха в малка, тясна долина, сгушена в подножието на един хълм. Пет-шест порутени колиби като че ли бяха изникнали от самите склонове на хълма и Педро се насочи към една от тях, а останалите бандити тръгнаха по петите му.

— Какво искате, по дяволите? — запита той троснато. — Гледайте си работата.

— Ами жената? — изстъпи се един, явно по-смел от останалите. — Кога ще ни я дадеш?

— Копеле такова! — изплю се Педро. — Кой е шефът тук? Ще стигне и до вас, щом свърша с нея. Разбрахте ли? Хайде сега, вървете!

Недоволно мърморещите мъже като че ли не искаха да тръгват. Всички познаваха много добре жестоката природа на Педро и разбираха, че момичето може би няма да остане живо след него и така ще се лишат от полагащото им се развлечение.

Докато мъжете се съвещаваха помежду си за привилегията кой да я изнасили пръв, Джули отчаяно търсеше как да избяга. Но положението ѝ изглеждаше безнадеждно. Бруталната хватка на Педро беше оставила синини по ръката ѝ и тя виждаше как натъртеното място започва да почернява. Беше безполезно да се дърпа, но алтернативата беше още по-ужасна.

Джули изведнъж осъзна, че бандитите полека се разотиват, явно разрешили разногласията си.

— Хайде, мръснице — ухили се сладострастно Педро, — време е да си платиш дълга.

Джули изкрещя високо и пронизително, когато Педро я блъсна на пода на колибата и полите ѝ се увиха около кръста, когато тя тежко тупна долу. Очите на бандита блеснаха жадно и той облиза устни при

вида на стройните бели крака и нежното заоблено седалище. Протегна ръка, безцеремонно я вдигна на крака и я хвърли по лице върху мръсното одеяло на тесния одър, който заемаше единия ъгъл на оскъдно обзаведената колиба. В следния миг започна да къса дрехите ѝ.

Джули започна да се бори яростно, риташе и пицеше, но без никаква полза. Огромната сила на Педро я държеше прикована към твърдата повърхност на одъра. Той изруга гневно, обърна я по гръб, смъкна обувките и чорапите ѝ и с чорапите върза ръцете ѝ за таблата на леглото; така двете му ръце останаха свободни, за да разголят гърдите ѝ и да разкъсат полата ѝ, докато в същото време той смъкваше панталоните си пред ужасения ѝ поглед.

Непреодолим страх овладя сърцето на Джули при вида на члена на Педро, огромен и пулсиращ, стърчащ от набитото му тяло. Само като си помислеше как наказващият му инструмент я похищава, тя си представи как ще я разкъса на милион парчета.

— Няма къде да бягаш, мръснице — изхили се Педро, докато Джули се дърпаше от изследващите му ръце и уста. — Педро знае как да доставя удоволствие на жените си. Ти като че ли си от ония, дето им харесва най-напред да ги понатупат. Педро ще ти достави това удоволствие. Да, а когато свърша, ще ме молиш за още.

Тогава Джули усети дебелите му устни да опипват мокро лицето и гърдите ѝ и се задави от ужасния му дъх, гъсто лъхащ на чесън. Когато той жестоко ухапа едното нежно зърно, внезапната болка я накара да извика, което само още повече го разпали. Подобните му на чукове ръце безжалостно я мачкаха, а когато Джули почувства огромната му ерекция притисната към корема ѝ, търсейки да влезе в нея, овладя я паника, каквато не беше изпитвала никога до този момент в живота си.

Тогава се случи нещо странно. Педро издаде задавен вик и омекна; дебелилото му тяло едва не я задуши, когато той се стовари тежко върху нея. Тъй като ръцете ѝ бяха вързани, Джули не можеше да го избута настрана и остана да лежи неподвижно, едва дишайки под ужасната тежест на бандита.

Изведнъж непоносимата тежина изчезна и Джули вдиша дълбоко, поемайки дълги, треперещи глътки въздух. Обърна глава и

видя неподвижното тяло на Педро на пода, напълно вцепенено, с локва кръв, която се събираше под него.

Едва тогава тя осъзна присъствието на брадатия мъж, застанал над Педро, който спокойно изтриваше ножа в ивичестото си наметало. Макар че широките поли на сомбрерото му закриваха лицето, тя разбра, че го е виждала и преди. Това беше същият бандит, който така напрегнато се беше взирал в нея онзи ден, когато двамата с Род бяха срещнали Хоакин Муриета по пътя си към ранчото.

Джули беше шокирана. Най-напред почти щеше да бъде изнасилена от ужасния Педро, а сега май един от другарите му искаше да направи същото. Никога нямаше да прости на Род, че я беше изложил на толкова болка и мъки, закле се Джули, чакайки бандита да направи първата крачка.

Но това, което се случи после, беше нещо, което Джули никога нямаше да забрави, дори да доживееше до сто години.

— Направи ли ти нещо, Джули? — запита мъжът с глас, напълно лишен от акцент.

Този глас! Колко пъти Джули беше чувала същия този глас да ѝ говори с любов и нежност! Колко пъти си беше припомняла всяка дума, извиквайки в спомена си този нежен глас в моментите на тревога и отчаяние! Но това не можеше да бъде! Не и с бандата на Хоакин Муриета!

— Татко? — запита тя с глас, треперещ от емоции. — Ти... ти ли си?

Карл Дарси бързо се приближи към дъщеря си, освободи ръцете ѝ с бързо рязване на ножа и хвърли едно одеяло върху разголеното ѝ тяло.

— О, Джули, скъпата ми дъщеричка — промълви той, прегръщайки уплашеното момиче. — Този... този негодник направи ли ти нещо? Това е последното място, където очаквах да те намеря.

— Не, татко, ти дойде навреме, преди той... той... да беше... да беше ме наранил — заекна Джули. — Но какво правиш тук? С Муриета? Защо не ми се разкри, когато за първи път те видях? Не разбирам.

— Това е дълга и ужасна история, детето ми — каза Карл. — Но тя ще почака. Най-важната ми грижа сега е твоята безопасност; трябва да те измъкна оттук, преди някой друг да е дошъл да търси Педро.

Джули погледна към окървавеното тяло, потискайки една тръпка на успокоение.

— Той... мъртъв ли е?

Карл кимна, след като побутна Педро в кръста с върха на ботуша си и не получи никакъв отговор.

— Ако не е, скоро ще умре — отвърна той навъсено.

— О, господи! Татко, какво ще правим?

— Никой не ме видя да влизам тук — обясни Карл с тих глас. — Уверих се, че е така. Но нямаме време. Обуй си обувките, Джули, и си оправи дрехите колкото можеш. Наложително е да напуснем това място колкото може по-скоро.

Джули последва съвета му и оправи колкото можа остатъците от разкъсаните си дрехи.

— Ти не беше с Педро и другите мъже, когато ме отвлякоха — каза тя, докато приглаждаше роклята си.

— Останах в лагера — осведоми я Карл, — да го пазя. Аз съм по-стар от повечето хора на Муриета и те често ме оставят тук, за да пазя. Нямах да знам, че си с Педро, ако не бях чул как мъжете си говореха недоволно за красивата жена, която е завел в колибата си, и как се обзалагаха колко време ще мине, преди да им я даде. Когато някой спомена дон Родриго, разбрах, че ти си тази жена.

— Готова съм, татко — каза Джули, хвърляйки очаквателен поглед към него. — Какво ще правим сега?

Имаше толкова много неща, за които искаше да пита баща си, но двамата трябваше да почакаат, докато стигнат на безопасно място.

Карл предпазливо се приближи към единствения прозорец на колибата и повика Джули при себе си.

— Виждаш ли онази редица дървета над колибата? — посочи той. Джули кимна. — По това време на деня повечето мъже, които не са на стража, са в сиеста и спят. Няма да е трудно да се измъкнем от прозореца и да стигнем до тези дървета, без да ни видят.

— А после какво, татко? Ти каза, че има стражи около лагера. Как ще излезем от долината?

— Вярвай ми, дъще — усмихна се тайнствено Карл. — Много съм разузнавал по тези хълмове. Ако стигнем дърветата, без да ни видят, останалото ще бъде лесно. Готова ли си?

И той стисна ръката ѝ, за да ѝ придаде смелост.

— Да, татко — каза Джули, дишайки дълбоко, за да потисне страховете си.

Карл се прехвърли през прозореца пръв, благодарен, че естествено слабата му фигура никога не беше се поддавала на затлъстяване. Тъй като колибата беше прилепена до склона на хълма, разстоянието от прозореца до земята беше минимално. Както се беше надявал, наоколо нямаше никого и той махна на Джули да се провере през тесния отвор. Тя се измъкна доста по-леко от баща си и след секунди вече стоеше до него.

— Предстои ни дълго катерене, Джули — прошепна Карл, — мислиш ли, че ще се справиш?

— Мога всичко, стига ти да си с мене, татко — увери го Джули, започвайки да се катери.

— Почакай — предупреди я Карл, като я хвана за ръката. — Ако ни открият, продължавай. Не спирай за нищо на света. Ще ги задържа колкото мога.

— Не, татко! — изпъшка Джули. — Няма да те оставя!

— Дъще! — изрече Карл със строг тон. — Ще направиш точно каквото ти казвам. Знаеш какво могат да ти сторят тези подлудели от страст мъже, ако те хванат. Яздих с тях достатъчно дълго, за да знам, че ще пожелаеш да си мъртва далече преди да са свършили с тебе.

Джули се вгледа в любимото лице на баща си, виждайки с вътрешния си поглед не брадясалия бандит, който стоеше пред нея, молейки я да го изостави, а нежния мъж, който я обичаше и се грижеше за нея цели шестнадесет години, и разбра, че ще му се подчини.

— Ще направя както искаш, татко.

Думите засядаха мъчително в гърлото ѝ, заплашвайки да я задушат.

Доволен, Карл хвана ръката ѝ и я потегли след себе си по затревения склон. Напредваха трудно, но не чак толкова. Джули очакваше всеки момент предупредителен вик или — още по-зле — куршум в гърба. На половината път до целта тя вече се задъхваше, по-скоро пречка за баща си, отколкото помощ. Но за щастие нямаше нито изстрели, нито предупредителни викове и те се скриха под закрилящите ги сенки на дърветата.

Когато най-накрая Джули се отпусна на земята, с тежко повдигащи се от усилието гърди, Карл ѝ позволи само малка почивка.

— Още не бива да си почиваме, Джули — предупреди я той, карайки я да се изправи. — Наоколо има стражи.

— Къде можем да отидем, татко? — запита угрижено Джули, поглеждайки към лагера, който започваше да се раздвижва след сиестата.

— Върви след мене — нареди рязко Карл. — Опитай се да не вдигаш шум. Знаем едно място, където ще бъдем в безопасност.

Джули нямаше нужда от по-нататъшно подканване; изправи се несигурно на крака и се закатери след баща си към хребета на хълма. Макар че му вярваше безрезервно, не можеше да не помисли със свито сърце каква добра мишена представляват на фона на хоризонта.

Карл спря внезапно, поради което Джули се блъсна в него, и посочи към един гъсто преплетен храсталак.

— Тук вътре ще си в безопасност — увери я той.

Макар да говореше уверено, Джули помисли, че си е загубил ума, когато той се зае да атакува мескитовите храсти; беше сигурна, че е полудял. Но противно на предположенията ѝ пред нея се откри малък отвор, до момента закриван от храстите.

— О, татко! — ахна тя, развълнувана. — Пещера! Как я намери?

— Рових се много из тези хълмове, скъпа. Познавам ги като дланта си. Когато намерих тази пещера, реших да не казвам на никого, мислех, че ще дойде време, когато ще ми трябва подобно скривалище. Бързо влез вътре. Трябва да пълзиш.

Подчинявайки се на мига, Джули падна на ръце и крака и след секунди се намери в една тъмна, влажна дупка, голяма горе-долу колкото малка стая, но с много нисък таван. Карл я последва моментално.

— Ще си починем тук за малко, а после ще се промъкна обратно в лагера. Не искам да ме свържат със смъртта на Педро. По-късно, когато всичко бъде безопасно, ще се върна тук за тебе — каза Карл, когато забеляза смаяния поглед на дъщеря си.

— Защо не можем да тръгнем още сега? Защо трябва да се връщаш в лагера? Много е опасно.

— Имаме нужда от коне, скъпа — обясни търпеливо Карл. — Тук сме забутани в пущинаците. Сигурен съм, че останалите ще

започнат да те търсят, щом открият бягството ти. Ще направя така, че пак да ме оставят тук на стража. Когато те тръгнат, ще открадна два коня, ще изляза от долината и ще се върна по тунела да те взема.

— Тунел ли? Какъв тунел?

Джули се огледа наоколо, но в тъмнината не видя тунела, за който говореше баща ѝ. — Къде извежда?

— Тунелът е в далечния край на пещерата — разкри Карл. — Води до другата страна на долината, недалече от мястото, откъдето влязохте с Педро.

— Колко време трябва да остана тук сама? — запита Джули, трепвайки.

— Няма да е много, дъще — увери я Карл, потупвайки я по рамото. — Една нощ може би. Ще вляза през другата страна и ще те взема. При никакви обстоятелства не бива да напускаш пещерата. И каквото и да правиш, не се опитвай да вървиш сама през тунела. Има разклонения, а без мене никога няма да намериш пътя. Трябва да ме послушаш. Джули.

Тя нерешително кимна. Сега, когато беше открила баща си, не искаше да се разделят дори за минута.

— Можем ли... да поговорим малко, преди да тръгнеш? — изрече тя с треперещ глас.

Погледът на Карл омекна, спирайки върху красивата му дъщеря, която не беше виждал почти три години. Тя вече не беше дете, беше станала невероятна красавица, а се беше и омъжила. Вече не представляваше малкото момиченце, което той някога беше люлял на коленете си. Толкова много неща се бяха случили оттогава, че и той усещаше нужда да поговорят.

— Мога да остана петнадесет минути, скъпа, но не повече.

— Само ми кажи как така стана, че яздиш с бандата на Хоакин Муриета. Какво те накара да предприемеш такава стъпка?

Карл се изчерви, не знаейки откъде да започне. Това беше разказ за луди надежди, осуетени мечти и абсолютно разочарование. Сага за човешката алчност и жестокостта към ближния.

Накрая той изрече:

— Не трябваше да напускам Ню Йорк. Не бях създаден за златокопач. Имах си магазинчето за цигари... имах и тебе. Но реших

да изоставя всичко, което ми беше скъпо, заради обещанията за лесно забогатяване.

— Не ме интересува, че не си забогатял, татко. Намерих те и само това има значение.

— Точно там е работата, дъще. Наистина забогатях. Намерих златна жила, която надминаваше и най-лудите ми мечти.

— Какво се случи? — запита Джули, озадачена.

— Човекът, който разработваше съседния участък, разбра за находката ми. Казал на някои от приятелите си. В деня, когато тръгнах за Сан Франсиско, за да регистрирам участъка си, те ме причакваха край пътя.

— Какъв ужас! — възкликна Джули.

— Преди да разбере какво става, ме простреляха, откраднаха ми документите и ме оставиха да умра. По-късно разбрах, че са регистрирали на свое име участъка ми.

— Ти не отиде ли при властите? — запита объркана Джули.

— Доста по-късно. Хоакин Муриета ме намери на пътя по-скоро мъртъв, отколкото жив. Някои от добрите неща, които разправят за него, сигурно са верни, защото той ме закара в лагера си и ми помогна да оздравея. Когато се възстанових, отидох в Сан Франсиско да съобщя за случилото се, но положението беше безнадеждно. Няма истински закони в Калифорния: Притежанието е девет десети от закона, а аз нямах нищо, с което да докажа, че участъкът е мой.

— Защо не ми пишеше? Защо не се върна в Ню Йорк?

— Много се срамувах — призна той. — Нямах нищичко. Джобовите ми бяха празни, участъкът ми — откраднат, всичко ми беше ограбено.

— Какво направи?

— Единственото, което можех. Намерих Муриета и го помолих да ме вземе в бандата си. Мисля, че ме харесва, защото ми позволи да яздя с хората му въпреки възраженията на Педро и на някои от по-младите.

— Това обяснява защо беше с Муриета тогава, когато Род и аз пътувахме за Ранчо Делгадо.

— А, да, съпругът ти — изрече с тих глас Карл Дарси. — Искаш ли да ми кажеш как така се озова в Калифорния и се омъжи за испанец?

Джули въздъхна, болезнено осъзнавайки, че сега е неин ред да оголи душата си. Започна с внезапната смърт на леля Лавиния и мръснишкото поведение на Хюго, стигайки до запознанството си с Поли.

Карл със съжаление узна за смъртта на сестра си, но изрази на глас възмущението си по повод попълзновенията на Хюго. — Никога не съм го харесвал — каза той сърдито. — Ако някога се върна в Ню Йорк, ще го накарам да съжалява, че ти е посегнал.

Джули скри усмивката си; трудно ѝ беше да си представи как слабичкият ѝ баща си разменя удари с едрия Хюго, няколко години помлад и доста по-тежък от него.

— Значи се присъедини към Поли и дойде в Калифорния, за да ме намериш, а си намери съпруг — изрече замислено Карл Дарси. — Много съм изненадан, че дон Родриго изобщо е решил да се ожени за гринга.

Джули веднага се зае да обясни мотивите на Род да се ожени за нея.

— Той не ме обича, татко — каза тя в края на историята. — Но проклетата му испанска чест го задължи да се ожени за мене. Той си имаше годеница. И... и баща му ме мразеше. Едва преди смъртта си се помири с мене. Аз... убедена съм, че Род също ме мрази.

— Никой не може да те мрази, скъпа — увери я Карл. — Най-малкото пък съпругът ти. Сигурен съм, че преувеличаваш. Като ви видях двамата заедно, бях сигурен, че е съюз по любов.

— Защо не ми се разкри тогава, татко? Само ако бях разбрала кой си, всичко това нямаше да се случи.

Джули не можа да не изпита известно огорчение към баща си, задето я беше оставил да отиде с Род в мрачната атмосфера на Ранчо Делгадо.

— Отначало бях толкова шокиран, че те намирам в Калифорния, когато мислех, че си на сигурно място в Ню Йорк, че не можех нито да мисля, нито да действам. Тогава видях колко покровителствено се отнасяше дон Родриго с тебе. Изглеждаше толкова любящ, толкова загрижен, че ми се стори най-добре да те оставя на новия ти живот. Със сигурност нямаше нужда от един такъв неудачник като мене да ти се влачи по петите.

— Татко, аз те обичам! Освен това, грешиш. Род изобщо не се интересува от мене. Обича Елена. Доказа ми го, като я направи своя любовница. Бракът ни не биваше да се състои. Ако не беше Род, сега нямаше да съм в това положение — обясни Джули, с лице, потъмняло от болка. — Той... той искаше да се отърве от мене. Преди да тръгне да прекарва добитъка, казал на Елена да направи така, че да ме няма, когато се върне. Платил на Педро да ме премахне.

— О, дъще, само да знаех — изрече Крал със съжаление. — Можеш ли да ми простиш, задето позволих на гордостта ми да надделее над любовта ми към тебе? Не искам да гледаш на мене като на бандит, издирван от закона.

— Няма какво да ти прощавам, татко — възкликна Джули. — Пак сме заедно. Род ще помисли, че съм мъртва, и с Елена ще могат да се оженят.

— Трудно ми е да повярвам, че дон Родриго ще отиде толкова далече, че да заповяда смъртта ти — каза Карл с явно съмнение в гласа. — Сигурна ли си в това?

— Аз... не знам — призна замислено Джули. — Елена каза така, но не съм убедена. Тя няма да се поколебае и да излъже, за да постигне каквото е намислила. Мислех, че познавам Род. Той е горд мъж, понякога арогантен, но убиец?... Не че мисля, че ще му бъде трудно да убие някого. Методът му ме озадачава. Той не е човек, който ще остави друго, особено жена, да му върши мръсната работа.

— Обичаш ли го, дъще? — запита Карл, бързо забелязвайки нотката на нежност в гласа на Джули, когато говореше за съпруга си.

— О, татко — завайка се тя, — не мога да направя нищо. Още го обичам. Нещо умря в мене, когато той... когато спа с Елена. Помислих... О, няма значение какво съм помислила — вдигна тя рамене, примирена с живота без опияняващите целувки и ласки на Род, които караха кръвта ѝ да бушува във вените.

Макар че Карл искаше да поговори още с Джули, не можеше повече да отлага тръгването си.

— Трябва да вървя, скъпа — каза той сухо и се изправи. — Но ще се върна веднага щом мога. Зад тебе има няколко бутилки с вода и малко храна. Сложих всичко това там, когато открих тази пещера. Сега се радвам, че съм бил така предвидлив. Помни, не излизай за нищо на света. Ще дойда за тебе веднага щом мъжете напуснат долината.

— Вярвам ти, татко — усмихна се Джули през сълзи. Копнееше той да остане, да я утешава, да говорят още за това, как са живели след раздялата. — Ще направя както казваш.

Джули загледа с трепет как баща ѝ внимателно намества обратно храстите пред отвора на пещерата, докато започнаха да изглеждат така, сякаш нищо и никой не ги е размествал. Вътре стана толкова тъмно, че тя се почувства откъсната от света. Но изтощението ѝ беше толкова огромно, че скоро заспа дълбоко. И тогава започнаха сънищата.

Род. Винаги Род. Обичащ. Мразещ. Нежен, мил, арогантен, изпълнен с ненавист, непоносим. Горд. Мъж, изпълнен с толкова много противоречия, че тя не знаеше какво е отношението му към нея, докато той не направи Елена своя любовница, пожелавайки да се отърве от съпругата си. И тогава тя стана за него само пречка, нежелано бреме. Той го доказа, когато жестоко я накара да му реагира в нощта, преди да замине за Сан Антонио.

Но как помнеше тя начина, по който Род караше плътта ѝ да пее от желание; как устните и ръцете му ѝ даваха повече удоволствие, отколкото беше познала за всичките си осемнадесет години. Още от самото начало беше разбрала, че любовта и страстта му принадлежат на Елена, а не на нея, съпругата гринга, недостойна за името Делгадо. Но тя имаше своите сънища.

Карл се придвижваше внимателно надолу по хълма, поглеждайки нервно към удължаващите се сенки, които даваха добро прикритие на предпазливия му ход. От положението на залязващото слънце разбра, че мъжете вероятно са се събудили след сиестата и без съмнение търсят Педро. Карл си насили да мисли за всичко друго, само не и за това, какво щеше да стане с Джули, ако я открият. Каквото и да станеше, той не биваше да допуска тя да попадне в ноктите на тези негодници, които със сигурност щяха да я изнасят. Дори ако това означаваше да... дано не, не трябваше да мисли за възможността да го хванат. Беше решен да отведе Джули на сигурно място, независимо какво щеше да му струва.

Карл знаеше, че ако Муриета беше тук, нещата щяха да бъдат доста по-различни. Муриета беше посвоему джентълмен, въпреки факта, че живееше като престъпник. Карл някак си не вярваше, че той би могъл да бъде убеден да участва в подлия план за отстраняването на Джули, както беше станало с Педро.

Спря се при ъгъла на колибата, с ръце, заети с панталоните, все едно, че току-що се връщаше, след като беше отишъл да свърши неотложна нужда. Дотук добре, помисли той с благодарност. Но оптимизмът му не трая дълго.

— Ей, Карлос! Къде се губиш?

Беше един много млад мъж с измамно добряшка външност на име Пако.

— По нужда — ухили се Карл, правейки жест към разкопчания си панталон.

— Виждал ли си Педро? — запита Пако, оглеждайки по-възрастния мъж с подозрение.

— Не съм, Пако. Бях в сиеста. Събудих се преди малко, когато стана нужда да се облекча. Педро може би е още с момичето.

Пако се изсмя противно и направи неприличен жест.

— Педро винаги си е бил лаком. Казвам, че е време да ни я даде. Ако има нещо останало след него. Хайде, Карлос, може би ще бъдем

първите след Педро да опитаме тая руса мръсница. Става ми само като си помисля как ще се настаня между тия бели бедра.

— Върви — махна Карл с ръка, потискайки желанието да стисне за гърлото този безсрамен бандит заради отвратителните му забележки по повод Джули. — Аз съм по-стар от тебе и кръвта ми вече не е толкова гореща, както беше на младини.

— Тъкмо причина да вземеш момичето, докато е още свежо. Дори на старите мъже им трябва вкус на младичко от време на време. За да ти докажа, че съм добронамерен, ти върви пръв — предложи щедро Пако.

Карл не можеше да направи или да каже нищо повече, когато Пако го помъкна със себе си към колибата на Педро. Карл се надяваше, че ще бъде достатъчно добър актьор, за да убеди Пако, когато открият тялото на Педро.

За негов късмет не стана нужда да показва способностите си. Точно когато стигнаха до колибата, където Педро беше вкарал Джули, един мъж изскочи от отворената врата с диви викове.

— Господи, той е мъртъв! Педро е мъртъв!

— Как може? — запита Пако, явно объркан. — Кой го е направил, Хосе?

— Момичето! — изрече убедено Хосе. — Няма го! Някак си е успяла да го убие и да избяга. Наистина е вещица!

— Хм! — изсмя се Пако. — Невъзможно! Педро никога няма да позволи някаква жена да го надвие. Ела да видим тялото. Може би ще намерим отговора.

Карл усети, че самообладанието започва да го напуска, докато влизаше заедно с двамата по-млади мъже в колибата на Педро. Миризмата на смъртта се носеше във въздуха и той видимо пребледня, когато се озова лице в лице с това, което беше извършил. Макар да яздеше заедно с Муриета, за първи път сега убиваше човек. Внимателно се доближи до вкочанясалия труп, правейки се, че усеща гняв, какъвто в действителност не изпитваше.

Това, което видя, накара пот да избие по челото му, когато паниката го овладя. Педро лежеше по лице на мръсната отъпкана земя, протегнал дясната си ръка напред. Пред върха на единия пръст, изцапан със засъхнала кръв, се виждаха букви. „К-А-Р-Л-О-С“. Значи

беше живял още достатъчно време, за да си отмъсти. Беше изписал името на убиеца си.

— Проклятие! — изфуча Пако, поглеждайки към Карл. — Карлос! Ти си убил Педро и си пуснал момичето! Проклет гринго! Хванете го!

Колибата вече беше изпълнена с мъже, привлечени от виковете на Хосе, и Карл се видя хванат и жестоко мачкан от безброй ръце. Найлошите му предвиждания се бяха оправдали. Пак беше допуснал грешка.

— Защо, гринго? — озъби се Пако, след като вързаха Карл. — Толкова много ли искаше жената, че уби човек заради нея? Или само си искал да помогнеш на една от своите? Какво направи с нея, гринго? Къде е момичето?

— На сигурно място! — изхълца Карл. — Където няма да я намерите!

Колкото и да се беше провинил пред любимата си дъщеря, нищо, което Пако и другите можеха да му направят, нямаше да бъде в състояние да го накара да издаде къде е скривалището на Джули. По-добре да умре сама в пещерата, отколкото брутално да я изнасилват до смърт. Само да можеше да бъде сигурен, че Джули няма да се осмели да излезе сама от укритието си, когато той не се върне...

Силен удар в корема върна вниманието на Карл към собственото му отчаяно положение, когато болката го задави и го накара да повърне.

— Говори, копеле, иначе ще съжаляваш, че си се родил — заплаши го Пако. — Яздил си с нас достатъчно време, за да знаеш колко сме отмъстителни.

И сякаш за да подчертаят думите, масивните юмруци на Пако задумкаха безжалостно по лицето на Карл.

— Джули е моя дъщеря — изпъшка пребитият мъж, — но няма да ви кажа нищо друго.

И стисна уста в мрачна решимост.

— По дяволите! — изруга Пако в нов пристъп на гняв.

— Убий го, Пако — подкани го Хосе, подкрепен и от останалите.

— Не и преди да проговори — отвърна младият бандит. — Изведете го. И заровете Педро.

Никой не се реши да оспори узурпираната в отсъствието на водача власт на Пако и бандитите с готовност се подчиниха на заповедите му.

Карл знаеше, че все едно е вече мъртъв. Съжаляваше само за това, че не можеше да се върне при Джули и да я изведе на безопасно място. Беше престанал да бъде полезен и не оплакваше скорошния си край. Беше замаян и измъчен от раните. Колко още можеше да издържи, помисли той унило, когато го извлякоха на открито и го проснаха вързан на земята. В следващите часове щеше да разбере колко време ще се държи за живота въпреки болката, каквато никога досега не беше изпитвал.

Пако и Хосе подред измъчваха Карл с помощта на жилави камшици и остри ножове. Много пъти (той престана да ги брои) пленникът им изгубваше съзнание, само за да бъде съживен и безмилостното изтезаване на изпонараненото му тяло да започва отново и отново, докато той не пожела смъртта и не започна да се моли за нея.

Сред замаята Карл дочу жестокия глас на Пако да задава въпроса:

— Къде е момичето, гринго? Кажи ни къде е.

— Няма да проговори — реши Хосе, който беше започнал да се отегчава от това „развлечение“. — Още не съм вечерял и съм уморен. Казвам да го оставим тук цялата нощ. Ако оживее, утре можем да започнем оттам, където свършваме сега.

Одобрителен шепот се разнесе сред мъжете, които лесно убедиха Пако в правотата на Хосе.

— Може би си прав, приятелю — съгласи се той, ядосан от упорството на Карл. — Оставяме го за утре.

Мъжете се отдалечиха, за да си приготвят вечеря на лагерния огън, където по-късно щяха да се съберат, за да си разказват безкрайни истории за „подвизите“ си, и за момента забравиха онзи, когото познаваха под името Карлос.

Джули прекара първата си нощ в тайната пещера почти изцяло в будно състояние. Студът като че ли проникваше през кожата ѝ и навлизаше в костите. Макар че баща ѝ се беше погрижил да ѝ осигури храна и вода, нямаше никакви други удобства, като например одеяла, макар че тя обиколи лазешком наоколо в тъмното, търсейки с какво да

се завие. Зле облечена в остатъците от разкъсаните си дрехи, Джули нямаше почти никаква защита срещу влагата в пещерата.

На следващата сутрин тя се събуди рано, пийна малко вода, изяде парче сушено месо и търпеливо зачака баща ѝ да се появи. Изобщо не ѝ хрумваше мисълта, че той може и да не дойде.

Когато слънцето се вдигна, Карл Дарси беше жив. Все още. Пако инстинктивно усети, че няма никакъв смисъл да продължат да го измъчват. Той като че ли вече не разбираше какво му говорят, беше по-скоро мъртъв, отколкото жив. С фаталистично свиване на широките си рамене Пако реши да изведе мъжете от долината, за да търсят момичето. В края на краищата, колко далече можеше да стигне една беззащитна жена пеша, без храна, вода или кон? Щяха да си получат развлечението, обеща Пако, веднага щом я спипат, освен ако вече не беше станала жертва на диви животни.

След час лагерът на Муриета остана пуст в обляната от слънце долина, с изключение на един мъж, проснат в калта и очакващ безславната си смърт. Когато търсенето в непосредствена близост до лагера приключи, без да се открие и следа от избягалата плячка, бандитите, предвождани от Пако, излязоха от сигурното си убежище, за да претърсят околната планина Санта Лусия.

Към пладне Джули обезумя от тревога, защото баща ѝ не се появи. Знаеше, че хората на Муриета претърсват околностите, защото ги беше чула да минават много пъти покрай укритието ѝ, затаявайки дъх, за да не открият входа на пещерата. Но в момента сигурността на баща ѝ, а не нейното благополучие, беше основната и грижа. Джули виждаше с вътрешния си взор как му се случват какви ли не ужасяващи неща.

Клекнала близо до отвора, тя чуваше само тишината. Така беше вече повече от един час. Не чуваше дори случайни викове откъм лагера. Въображението ѝ се развихри. Дали не са излезли от долината, както беше предсказал баща ѝ, запита се тя. Ако беше така, защо тогава той не идваше да я вземе? Дали не е ранен? Или — още по-лошо — мъртъв?

Джули предпазливо отмести настрана малка част от мескитовото заграждение, което прикриваше убежището ѝ, помнейки предупредителните думи на баща си, но не можейки да остане на скрито, когато той може би имаше нужда от нея. Джули импулсивно

задърпа гъстите клони на храстите, които я държаха пленена в пещерата. Отвътре беше по-трудно да ги атакува, отколкото отвън, много по-трудно, отколкото си го беше представяла, и след минути ръцете ѝ вече бяха целите изподраскани и окървавени, с изпочупени нокти. Но тя не се предаваше. Когато се изтърколи през тесния отвор, който с такива мъки беше пробила, всеки инч видима кожа по тялото ѝ беше издраскан и натъртен от острите храсталаци.

Пренебрегвайки повърхностните си наранявания, Джули се огледа предпазливо, за да разбере дали е в безопасност. Когато се увери, че наоколо няма жива душа, тя се спусна надолу по хълма към лагера на Муриета. Не ѝ трябваше много време, за да стигне края на горичката, където с баща си бяха спрели да си поемат дъх. Взря се напрегнато в групата невинно изглеждащи колиби, облегли гърбове на склона на хълма. Никакво движение. Поглеждайки към корала, Джули видя, че вътре няма почти никакви коне, и се зарадва. Засега беше в безопасност, предположи тя, и тъкмо се нареди да се отдели от безопасното си укритие, когато си спомни думите на баща си да внимава за стражите, оставени да пазят лагера, докато другите ги няма. Имаше ли някой друг, освен баща ѝ там долу, запита се тя. Изведнъж заплахата за собствената ѝ сигурност ѝ се видя нищожна. Нищо друго нямаше значение, важна беше само безопасността на баща ѝ. Какво ли се е случило с него, че му е попречило да дойде да я изведе от пещерата?

Без да гледа дали е в безопасност, Джули дръзко се спусна на откритата поляна, за да пресече последните сто ярда в сърцето на лагера. Застрашителна тишина блъсна слуха ѝ, когато заобиколи колибата, където я бяха държали като пленница предния ден. Изпусна облекчено дъх.

— Дотук добре — измърмори под нос.

Но оптимизмът ѝ не трая дълго.

На около двадесет фута от нея един неподвижен труп лежеше на земята, с почерняло от слънцето и подуто лице, с невероятно издрано и окървавено тяло. Писъкът като че ли продължаваше безкрай и Джули отчаяно искаше да го прекрати, докато не осъзна, че нечовешките звуци излизат от собственото ѝ гърло.

— Татко! — изкрещя тя, спускайки се към баща си. — О, татко, какво са направили с тебе!

Хлипайки истерично, Джули коленичи и положи глава на неподвижните гърди на баща си. Удивление се мярна по тъжното й лице, когато усети слабата нишка на живота да помръдва във вцепененото тяло. Дори неопитното й ухо улови плиткото дишане и тя забеляза неравното повдигане и спускане на гърдите му.

— Ти си жив! — извика Джули. — О, татко, татко, не умирай! Не ме оставяй!

Мозъкът й се раздвижи, когато осъзна, че бандитите са напуснали лагера, оставяйки баща й да умре по такъв ужасен начин. Подтиквана от мисълта, че той поне е още жив и че тя е тук, способна да му помогне, Джули извади ножа от колана му и преряза въжетата. Не й отне много време да открие поточето, което лъкатушеше около лагера, напълни с вода една кофа, която зърна наблизко, и побърза към баща си. Прекара следващия половин час в измиване на лицето и многобройните му рани с помощта на парче плат, което беше откъснала от ризата си. Едва след това коленичи и започна да се моли — по-горещо, отколкото го беше правила досега.

Следващият проблем, пред който се изправи Джули, беше да намери подслон. Не можеше да остави баща си навън, на милостта на дивите животни или стихииите. Но не беше и достатъчно силна, за да го внесе в някоя от колибите. Можеше да го влачи, но се страхуваше да не влоши състоянието на раните му, които бяха много тежки. Седна да премисли дилемата си и тъкмо тогава Карл се свести достатъчно, за да поиска вода. Джули побърза да му помогне да се напие и макар че замъглените му очи се бяха втренчили в нея, той като че ли не я позна. Този факт я съкруши.

В края на краищата Джули не можа да направи нищо друго, освен да седи до баща си целия ден и цялата нощ, грижейки се за него, колкото можеше. Очевидно беше, че не бива да го мести, докато не се възстанови поне малко, за да може и сам да се движи. Не се осмеляваше да помисли за последиците, ако бандитите се върнеха, преди да е успяла да заведе баща си на сигурно място.

Въпреки твърдото й намерение да остане будна цялата нощ, за да пази баща си, силите я напуснаха дълго преди полунощ и тя заспа дълбоко, свита на топка до отпуснатото тяло на Карл. Добре, че се сети да обиколи колибите и да вземе одеялата, които намери там, за да не ги измъчва студът.

Първите бледи лъчи на зората докоснаха още спящата Джули, със следите от сълзи, набраздили цялото ѝ лице. Карл беше все така безжизнен. Самотният ездач, който влезе в закътаната долина, отначало не забеляза нищо. Беше очаквал хората му да ги няма тук, без съмнение водени от Педро, неговия лейтенант.

Дълбоки бръчки от умора прорязваха лицето на ездача, защото беше изминал дългия и изтощителен път от Сан Франсиско, беше научил, че за главата му е определена награда и че цяла армия претърсва хълмовете и планината Санта Лусия за него и неговите бандити.

Хоакин беше така потънал в мрачните си мисли, че едва не се спъна в двете спящи тела, проснати на земята. Дръпна рязко юздите и с почуда разпозна Карл, въпреки ужасно обезобразеното му лице. (От второто тяло видя само руса коса, подаваща се над ръба на одеялото).

Точно тогава Джули се събуди, може би усещайки, че не е сама. Две очи, сини като незабравки, се вторачиха в смаяния Муриета.

— За бога! — възкликна бандитът и тъмните му очи едва не изскочиха от орбитите. — Доня Джули! Какво правите тук?

Вече будна, Джули скочи на крака, разкривайки многобройните синини по тялото си, едва прикривано от разкъсаните ѝ дрехи. Очите на Хоакин се присвиха, той беше озадачен и разтревожен от плачевното състояние на Джули.

— Господин Муриета! — изпъшка с благодарност тя. — Слава на бога, че сте тук.

И тогава, за огромно смущение на Муриета, се разплака, поддавайки се на истерията, която през цялото време беше кипяла под повърхността, още откакто предния ден беше открила пребитото тяло на баща си.

Муриета веднага се озова до нея, обгръщайки треперещото ѝ тяло със силните си ръце. Толкова хубаво я усещаше в прегръдките си, помисли той лениво, докато успокояваше треперенето ѝ с нежни испански думи. След Росита никога не беше чувствал такава нежност към жена.

— Помогнете на баща ми, господине — молеше го отчаяно Джули. — Моля ви, не го оставяйте да умре!

— Баща ви? — смая се Муриета. — Карлос е ваш баща? — Джули кимна, не можейки да говори. — Може би трябва да започнете

от началото, момиче — каза той нежно. — Но нека първо да внесе баща ви в някоя от колибите и да се погрижа за него.

Много по-късно, когато баща ѝ вече си почиваше, настанен удобно в леглото, Джули седна на масата заедно с Муриета пред скромната закуска, която той беше приготвил. С нисък глас тя разказа на бандита как е била предадена от Елена и за ужасните си преживявания в ръцете на Педро, и за спасението, дошло в лицето на Карлос, който се оказал отдавна изгубеният ѝ баща.

— Педро заслужава съдбата си заради това, което се е опитал да ви направи — каза огорчено Муриета. — Нямаше да стане така, ако аз бях тук. Нямаше да се оставя Елена да ме заблуди така лесно. Но наистина се чудя на ролята на дон Родриго в тази история. Трудно ми е да повярвам, че той има нещо общо с вашето отвлечане. Не му е присъщо да действа така подмолно.

— И аз не исках да повярвам, но Елена...

— Ха, тя ли! — изсумтя презрително Хоакин.

— Тя... тя стана любовница на Род, след като се омъжи за дон Диего.

— Каква е ролята на онзи стар козел във всичко това? Изглежда ми по-скоро негова работа, а не на Родриго.

— Никаква. Дон Диего се застреля, когато научи, че доня Елена и Род са любовници.

— Не мога да кажа, че съжалявам за смъртта му — отвърна Муриета. — Но съжалявам, че не разкри какво знае за изчезването на Мария. Сигурен съм, че е знаел повече, отколкото казваше.

Джули мълча дълго време, размишлявайки над трагедията около смъртта на свекър си. Изведнъж Муриета запита:

— Кога излязоха хората ми от лагера, момиче?

— Вчера сутринта — отговори Джули. — Търсеха ме дълго време и едва след това заминаха.

— Глупаци — изрече презрително Муриета. — Най-вероятно Пако ги е повел. Винаги се мисли за водач. Но не се страхувай. Няма да им позволя да ти направят нещо лошо.

Джули му вярваше.

Карл започна да се възстановява, макар и бавно. С помощта на Муриета Джули се грижеше непрестанно за тежките му рани. Нанесените от ножове бяха най-лоши и някои загнояха въпреки

превръзките и лекарствата. По едно време той започна да бълнува говореше за майката на Джули и годините, прекарани в Ню Йорк, над магазинчето за цигари. Тогава Джули разбра колко голяма е била любовта между родителите ѝ и още повече се отчая, не вярвайки, че някога и тя ще бъде обичана така.

Муриета осъзнаваше положението с дрехите на Джули, които разкриваха повече, отколкото да прикриват, и представляваха източник на постоянно притеснение за нея, особено когато непрестанно улавяше жадния му поглед, в който се четеше едва прикривано желание. Още не беше подготвена да се справя със страстта на друг мъж.

Но за нейна изненада Муриета беше съвършен джентълмен. Предложи ѝ едни широки бели панталони и също толкова огромна риза. Двете неща, макар и безформени, ѝ харесаха неимоверно много и Джули с радост хвърли мръсните и разкъсани дрехи, с които беше облечена дотогава, а заедно с тях и неприятните спомени.

Минаваха ден след ден, но Джули и Муриета не забравяха, че тя не може да остане в лагера. Бандитите скоро щяха да се върнат и би било твърде опасно тя и баща ѝ да останат още, дори под покровителството на бандитския водач. Неговите хора бяха опасна пасмина, непредсказуеми и кръвожадни. И макар че Муриета без затруднение контролираше своите главорези, присъствието на жена в лагера създаваше прекалено голямо изкушение за мъжете, които обикновено доста дълго време оставаха лишени от секс.

Това, което Муриета не беше предвидил, бяха дълбоките чувства, които изпитваше към Джули. Като я виждаше всеки ден, без да може да я докосне или да се люби с нея, той се разкъсваше отвътре. Искаше я, както никога досега не беше искал никоя жена, включително своята Росита. Но той беше джентълмен и изпитваше огромна нежност към Джули. Жените не бягаха от него. Разбира се, откакто беше станал разбойник, порядъчните жени, такива като Джули, вече не бяха достъпни за него. Обикновено се задоволяваше с проститутки или с млади вдовици, които имаха нужда от пари и в замяна му даваха малко нежност. До момента нямаше оплаквания от незадоволеност.

Джули осъзнаваше чувствата на Муриета. Тъмните му, сякаш бездънни очи често се спираха върху нея и казваха много, но тя оставаше незасегната от мъжкия му магнетизъм. Никой мъж нямаше да заеме мястото на Род, дори и да се отнасяше с нея така добре, както

Муриета. Тя се молеше ден и нощ за бързото оздравяване на баща си, за да могат да напуснат лагера на Муриета, преди да му е хрумнало открито да прояви чувствата си.

В една влажна нощ Джули реши, че колибата, в която спеше заедно с баща си, е задушна, и излезе навън, за да подиша чист въздух. Бандитите още не се бяха върнали и тя знаеше, че няма опасност. Инстинктът я отведе към потока, който разделяше ливадата на две, и Джули се вгледа замислено в лунните петна, играещи по повърхността на водата. Макар че потокът не беше широк, на места беше дълбок до кръста ѝ и тя усети внезапна нужда да се потопи в хладните му води.

Подчинявайки се на импулса, Джули безгрижно изхлузи белите панталони, дръпна ризата над главата си и хвърли дрехите на земята. За секунда остана на място; голото ѝ тяло, обляно в сребриста светлина, се предлагаше на боговете.

Муриета стоеше недалече от потока и я гледаше, затаил болезнено дъх при вида на тази невероятна красота. Тя беше богиня, неземно същество от слонова кост и сребро, поднасящо себе си в дар на лунния си любовник.

Лек вятър развяваше медните къдрици, спускащи се в диво безредие по гърба ѝ; изящната извивка на седалището представляваше арка от ковано сребро, дългите стройни крака блестяха като слонова кост. Очите му проследиха изкусителните очертания на пълните ѝ гърди, плоския корем и копринения триъгълник, който го привличаше непреодолимо.

Желанието го задушаваше, копнежът по миналите дни се надигаше и замъгляваше разума му. Сякаш изпаднал в транс, той тръгна напред, хвърляйки дрехите си.

Джули се плъзна във водата и се засмя щастливо на коприненото усещане за хладина, което обля разгорещеното ѝ тяло. И тогава тя го видя — възбуденото му голо тяло се очертаваше ясно под лунната светлина. Без да изпитва никакъв срам, той вървеше към нея. Омагьосана, Джули не можеше да откъсне очи от ярката мъжка красота на Муриета. Стройното му тяло много приличаше на това на Род, той се движеше със същата мускулеста грациозност, подобно на диво животно. Синьо-черната му коса блестеше със сребристи оттенъци. Джули безпомощно отмести очи към тъмните кадифени косми, които растяха по широките му гърди, проследи тънката линия,

спускаща се като триъгълник по корема му към великолепната му мъжественост.

Муриета влезе във водата и Джули замръзна, знаейки точно какво ще последва.

— Не, Хоакин, не се приближавай — замоли го тя с треперещ глас.

— Знам, че е лудост, момиче, но не мога да избягам. Не исках това да се случи. Борих се срещу това, още откакто за първи път те видях да спиш свита до баща си.

— Аз съм съпруга на Род. Обичам го.

— Джули, не ми отказвай, скъпа моя. Имам чувството, че никога повече няма да те видя. Нека имам тази единствена нощ, за да я отнеса във вечността.

Ръцете му бавно се склупчиха около раменете ѝ, притискайки я към него; движението на водата правеше всичко да изглежда като в някакъв сън. Краката им се опираха едни о други, водата се плискаше около тях. Устата му плени нейната, докато ръцете му се обвиваха около голото ѝ тяло, притискайки я още по-плътно към него, за да усети напрежението във възбуденото му стройно тяло.

Призовавайки на помощ цялата си сила, Джули се отдръпна. Не искаше това. Искаше само Род. Мисълта за ръцете на друг мъж, които да изследват интимно тялото ѝ, я отвращаваше. Ако не можеше да има Род, не искаше да има друг мъж.

— Не, Хоакин, не го прави — замоли го тя тихо. — Род може да не ме обича, но аз няма да го предам. Не те искам.

— Обичам те, скъпа — изпъшка Хоакин. — И двамата знаем, че дните ми на земята са преброени. Позволи ми за последен път да вкуся щастие.

Джули се опита да протестира, но той заглуши думите ѝ с махване на ръка.

— Не, Джули, вярно е. Има определена награда за главата ми, а животът на бандита е пълен с насилие. Но ако ми позволиш да те любя, няма да ми е жал за него — изрече той с надежда.

— Съжалявам, Хоакин — каза Джули, искрено натъжена, и се отдалечи към брега. — Не мога да променя чувствата си.

— Така е — кимна Муриета. — Родриго е щастливец. Разбрах го още от самото начало. Но ако историята на Елена е вярна, той не

заслужава любовта ти.

— Не мога иначе, Хоакин. Може би един ден ще науча истината. Но дори Род да не ме обича, аз няма да обичам никой друг мъж.

— Ах, момиче — усмихна се той тъжно. — Ти си млада, изпълнена със страст, с живот. Не се предавай толкова лесно. Един ден щастието ще дойде при тебе и когато това стане, не забравяй Хоакин Муриета; спомни си, че той те обичаше, но уважаваше чувствата ти.

Много след това Джули щеше да си припомни пророческите му думи.

На следващия ден Пако, Хосе и останалите бандити се върнаха в лагера. Време беше Джули да си тръгне.

Когато Род, придружен от уморените пастири, навлезе в земите на Ранчо Делгадо, беше обзет от щастие, което го изненада. Седмиците, в които беше отсъствал, му изглеждаха по-скоро като години. Защо, питаше се той. Защо сега беше по-различно, не като преди? Усмивайки се замечтано, той си отговори сам на въпроса. Джули! Присъствието на Джули в ранчото правеше нещата различни. Никога не беше имало такава меднокоса, синеока магьосница, която да го очаква у дома, ако наистина го очакваше.

Род се изчерви, спомняйки си колко жестоко се беше отнесъл с нея в нощта, преди да замине. За бога, как го беше раздразнила тя тогава! Само да не беше открила присъствието на Елена в стаята му!... Елена не означаваше нищо за него. Макар че не разбираше какво точно изпитва към съпругата си, тя със сигурност му беше липсвала през тези няколко седмици.

Дълбоко в сърцето си Род отказваше да признае, че изпитва любов към тази стройна златокоса красавица, за която се беше оженил. Умът му кипеше от противоречиви емоции. Необяснимо защо си припомняше коприненото усещане на кожата ѝ срещу своята, сладкия аромат на плътта ѝ, присъщ единствено на нея, който го подлудяваше от копнеж. Щеше ли тя да го посрещне с отворени обятия, запита се той. Или още му беше сърдита заради това, че Елена го беше измамил на онзи единствен път? Род искрено се надяваше, че в негово отсъствие Елена се е решила да бъде истинска съпруга на баща му, защото той се беше закълел никога повече да не я докосне с плътски помисли. А и защо да го прави, когато желаше Джули?

Радостни викове огласиха въздуха, щом пред погледите на мъжете изникна хасиендата. Те пришпориха конете, за да стигнат час по-скоро в домовете и при семействата си. Род не изоставаше от тях, нетърпелив като младо момче да приветства любимите си хора.

Елена чакаше на верандата, величествена и красива, както винаги. Леко разочарование бодна Род, който напразно търсеше да види Джули. Когато не я видя, радостта от завръщането се налепи като

пепел по езика му. Дори баща му го нямаше, за да го посрещне, и Род се зачуди дали той не е разбрал по някакъв начин, че е бил предаден от сина си и съпругата си.

Елена се озова в обятията му още в мига, когато той слезе от седлото, без да гледа праха, полепнал по дрехите му, и едноседмичната брада, покарала по лицето му.

— Родриго, скъпи, колко се радвам да те видя! Само да знаеш какво преживяхме, докато те нямаше!

Род едва сега забеляза черните й дрехи и страх се промъкна в сърцето му.

— Джули! Нещо случило ли се е със съпругата ми, Елена? Каж ми, по дяволите, кажи ми!

Налагайки на лицето си трагично изражение, макар че искаше да се разсмее от все сърце, Елена започна предпазливо:

— О, Родриго, всичко беше толкова внезапно. Не знаехме какво става, докато не стана твърде късно.

— Какво се е случило, Елена? За бога! Твърде късно за какво? В тревогата си Род не забеляза, че е сграбчил крехките рамене на Елена и я разтърсва безмилостно.

— Моля те, Родриго! Спри! Как искаш да ти отговоря с тракащи зъби?

Той веднага я пусна.

— Съжалявам, Елена — извини се задъхан. — Къде е съпругата ми? Тя... мъртва ли е?

— При Муриета е.

— Какво? При Муриета! Проклятие! — изрева Род. — Не вярвам!

— Вярно е. Двете с Джули бяхме излезли на езда, когато ни обградиха хората на Муриета.

Род я изгледа с присвити очи.

— Как така ти избяга, а Джули не?

Елена вдигна елегантните си рамене, което поради някаква причина вбеси Род.

— Те не искаха мене. Педро, лейтенантът на Муриета, даде съвсем ясно да се разбере, че водачът им иска само твоята съпруга.

Род изригна ужасна ругатня, спомняйки си заплахата на бандита да му вземе Джули.

— Няма ли писмо за откуп? Някакво известие? Свела очи, Елена разтърси тъмните си плитки.

— Съжалявам, любов моя. Не съм получила никакво искане за пари, откакто отвлякоха Джули преди три седмици. Всъщност — наблегна тя, понижавайки заговорнически тона си, — Джули като че ли нямаше нищо против да отиде с хората на Муриета.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че тя е тръгнала с тях доброволно? — изпъшка невярващо Род.

Елена сви рамене и го изгледа съжалително.

— Така изглеждаше, скъпи. Иначе защо няма никакво известие за нея? — намекна тя многозначително. — Сега е или любовница на Муриета, или е мъртва.

— Не! — изкрещя Род. — Отказвам да повярвам, че Джули е мъртва. Колкото до другото — каза той, стиснал уста в тънка линия, — ще повярвам само ако го видя. Къде беше баща ми, когато стана всичко това? Какво направи той, за да открие Джули?

— О, Родриго, болно ми е да ти съобщавам такива ужасни новини. Баща ти е мъртъв.

Веждите на Род се свиха в пристъп на болезнена агония и той изгледа Елена с несигурно изражение.

— Мъртъв? Баща ми е мъртъв?

— Да, скъпи — кимна съчувствено Елена.

— Не мога да повярвам. Не е боледувал и един ден през живота си.

— Не умря от болест, Родриго — осведоми го Елена, правейки се на тъжна, каквато всъщност не беше. — Стана... нещастен случай. Ужасен инцидент.

— Какъв инцидент?

— Диего чистеше пистолета си. Той... той гръмна случайно и го уби на място.

— Трудно ми е да преглътна това, Елена — отвърна Род. — Баща ми знаеше как да се оправя с оръжията. Никога не би позволил да се случи подобно нещо.

— Инцидентите все пак се случват, Родриго.

Род позволи на пастирите само една нощ почивка, преди да ги изведе на следващата сутрин да търсят Муриета. Ако Елена казваше истината, а той нямаше причина да се съмнява в нея, Джули беше

отвлечена преди три седмици. Но наистина ли беше отвлечена, или доброволно се беше съгласила да тръгне с бандитите, както намекваше Елена? Това звучеше обяснимо, помисли Род, особено като се има предвид отвратителното му отношение към съпругата му в последните дни преди заминаването.

Всеизвестно беше, че Муриета има тайно скривалище някъде в планината Санта Лусия и шансовете на Род да го открие бяха практически нулеви. Безплодното му и угнетяващо търсене продължи цял месец, но в края на краищата той трябваше да се върне в ранчото заедно с изтощените си пастири. Джули или беше мъртва, или спеше щастливо в прегръдките на Хоакин Муриета.

Род нерешително пое юздите на управлението в ранчото, тъй като вече беше станал господар на мястото на баща си. Елена мъдро реши да не настоява да подновят връзката си още от самото му пристигане, предпочитайки да го остави да направи първата крачка. Род посвоему тъгуваше за баща си, но Елена егоистично отказваше да повярва, че таи силни чувства към липсващата си съпруга или че отвличането на Джули го е засегнало много силно.

Тук Елена грешеше. Род наистина тъгуваше за Джули. Силните му чувства към нея изненадваха и самия него; един ден Елена научи колко силен отпечатък беше оставила Джули върху него.

Разговорът им по време на вечерята остави Елена толкова ядосана, колкото не беше се чувствала никога дотогава през живота си.

— Родриго — започна тя колебливо, не знаейки откъде да подхване разговора. — Баща ти е мъртъв, ти беше в траур достатъчно дълго. По всяка вероятност съпругата ти също вече не е жива. Не мислиш ли, че е време да поговорим с отец Хуан?

Един мускул трепна на бузата на Род, когато отправи към Елена абсолютно неразбиращ поглед. Гласът му таеше измамно спокойствие:

— Какво искаш да кажеш, Елена? Какво трябва да обсъждаме с добрия отец?

— Не бъди толкова задръстен, любов моя — подразни го Елена. — И двамата сме млади, и двамата сме самотни. По едно време бяхме сгодени. Толкова лошо ли ще бъде да потърсим утеха един в друг? Няма ли да е най-разумно да се оженим?

— За бога, Елена, да не си полудяла? Ти още си в траур. Толкова скоро ли забрави, че баща ми те удостои с името си? Какво ще кажат

приятелите ни?

— Ще видят колко разумно е да се оженим — отвърна рязко Елена, раздразнена от упорството на Род и от нежеланието му да приеме предопределеното. — Да не мислиш, че вече не говорят за нас в селото, че живеем двамата съвсем сами в хасиендата? Питай пастирите, ако не ми вярваш.

— Отец Хуан никога няма да освети нашия брак — осведоми я хладно Род. — Каквото и да говорят, това, което искаш от мене, е невъзможно. Няма никакви сведения, че Джули е мъртва. Един ден аз ще я открия. И когато това стане, надявам се тя да ми прости за злото, което ѝ причиних. Твърде късно е да моля баща си за прошка, но ако мога да се реванширам на Джули, ще го направя.

Елена се извърна отвратена. Имаше и други начини да хване Родриго, помисли тя, и то не чрез безполезни разговори. Веднъж беше стигнала до него и пак щеше да го направи, закле се тя, а котешките ѝ очи блеснаха опасно.

Тази нощ Род остана да седи до късно в кабинета на баща си, пиейки от любимото си бренди повече, отколкото обикновено. Елена се беше погрижила питието да бъде повече от достатъчно. Когато най-накрая той се заклатушка към стаята си с мисъл, изпълнена с копнеж по Джули, Елена най-напред му отпусна достатъчно време, за да заспи, преди да се промъкне крадешком в стаята му и да се вмъкне съвършено гола в леглото му. При първия контакт с топлото ѝ тяло ръцете му жадно се обвиха около нея и тя въздъхна, доволна от реакцията му и от собствената си способност да го доведе до капитулация. Тя изобщо не се съмняваше, че отново ще станат любовници.

Род измърмори нещо насън, усещайки топлото тяло притиснато така интимно до него; това чувство проникваше в целия му сън. Той инстинктивно притисна ароматната плът към себе си, вдъхвайки сладкото ухание. Когато силната миризма на рози подразни сетивата му, Род отвори очи, осъзнавайки, че Джули никога не си слагаше парфюм от рози. Видя Елена да му се усмихва подканващо.

— Елена, какво, по дяволите, правиш тук? Помислих, че съм се изказал достатъчно ясно за връзката ни.

— Знаеш, че не искаш да кажеш това, Родриго — нацупи се мило Елена.

— Никога в живота си не съм бил по-сериозен, Елена. Нямам нито желанието, нито енергията да се любя с тебе тази нощ... или когато и да било.

— Тогава се отпусни, любов моя, и ме остави аз да свърша всичко — измърка съблазнително младата испанка, посягайки към задрямалата му мъжественост, за да започне да манипулира спящия му член така опитно, че Род реагира веднага.

В мига, когато пламтящата ѝ уста го обгърна, той се изправи рязко в леглото.

— За бога, Елена, откъде си научила това?

Но тя беше твърде погълната от сексуалното си желание, за да му отговори.

След внезапната смърт на дон Диего и докато Род отсъстваше, Елена често беше прекарвала дълги и приятни часове в обора с Мануел. Всичко беше започнало, когато пастирът беше поискал тя да му се отдаде като част от сделката за премахването на Джули. Отначало Елена се беше поколебала, но в края на краищата самотата и страстта я бяха хвърлили в мощните обятия на Мануел. Пастирът не беше особено сръчен в любенето, но беше невероятно страстен и доста осведомен в областта на чувствените удоволствия. Освен това, той толкова много приличаше на Род, че Елена често си представяше, че Род я държи в прегръдките си... Сега тя искаше да изпробва новопридобитите си познания върху него.

Макар да беше шокиран от очевидната изява на страст, той не можа да не се възбуди от нежната ѝ, топла уста. Елена се засмя дрезгаво, когато усети възбудата му, и този звук внезапно отрезви Род. Отвратен от себе си и от опита на Елена да го съблазни, той грубо я блъсна настрана.

— Не и този път, вещице — изрева той. — Няма пак да ме измамиш. Ако и когато реша да си взема любовница, ще ти кажа, но ако съм на твое място, няма да чакам този ден. Нямам желание да спя с тебе.

Елена изруга и излезе като фурия от стаята. Род не я видя как се промъква в обора, където Мануел я посрещна с отворени обятия. Възбудена и същевременно унижена, Елена реши, че е по-добре да се оттегли, докато намери Родриго в по-добро настроение. Така че в следващите дни напрежението помежду им се поуталожиха.

Един ден Род се натъкна на Тереса, докато жената вършеше някакви свои работи. Той изведнъж си спомни за очарователното дете, към което Джули толкова се беше привързала, и се почуди защо ли вече не го вижда в ранчото. Реши да попита.

Тереса неразбиращо го загледа в продължение на няколко минути, преди да отговори:

— Доня Елена не харесваше Фелисия. Детето трябваше да не ѝ се мярка пред очите и го пратихме в мисията.

— Защо Елена ще прави такава нещo? — запита Род, доста озадачен.

Тереса знаеше отговора, но реши да си държи езика зад зъбите.

— Кой знае, господине? — вдигна тя рамене, избягвайки пронизителния му поглед.

— Кажете на детето да се върне незабавно тук, моля те. Аз съм господарят, а не Елена. Знаем, че Джули много обичаше това момиченце, и няма да допусна Фелисия да бъде прогонена оттук само защото Елена не я харесвала.

— Да, господине — отвърна Тереса, доволна. — Ще пратя вест, че Фелисия може да се върне. Тя ще ви бъде много благодарна, защото това е единственият дом, който познава, откакто отец Хуан я повери в ръцете ми преди девет години.

Малко след този разговор Род започна да вижда Фелисия в ранчото, най-вече кацнала на любимото си място на оградата на корала, където се обучаваха конете. Обикновено той ѝ кимваше и ѝ се усмихваше, щом я видеше, но един ден тъжните ѝ очи на кошута го привлякоха като магнит.

Макар да знаеше много малко за момиченцето, той веднага позна този поглед. Джули му беше казвала, че Фелисия е метиска, но някъде в родословието ѝ имаше и чиста испанска кръв, предположи Род, достатъчно, за да я направи да изглежда чистокръвна и горда като Елена. Трябваше да пита Тереса за произхода на детето, помисли той почти инстинктивно.

— Здравей, Фелисия — приветства я приятелски Род, когато се приближи до детето. — Радвам се да те видя пак тук, в ранчото.

— Благодаря, дон Родриго — каза плахо Фелисия. — Сигурен ли сте, че доня Елена няма да се разсърди на леля Тереса, че ми е позволила да се върна?

— Аз вече говорих с нея — каза Род, спомняйки си сцената с Елена от предния ден, когато тя се беше разярила от решението му относно Фелисия.

Той обаче беше непреклонен. Докато беше господар на това имение, никой нямаше да има правото да пречи на Фелисия да живее в Ранчо Делгадо.

Дяволитото личице на детето грейна, когато то метна поглед към Род.

— О, господине! Вие сте толкова добър и мил. Харесва ми да живея в ранчото. Толкова бях щастлива, когато с доня Джули...

Тя спря внезапно и лицето ѝ почервения.

— Няма нищо, дете — увери я мило Род. — Знам, че я обичаше. Тя много пъти ми е казвала колко много те харесва.

Фелисия се засмя радостно.

— Ние бяхме големи приятелки, господине — призна тя плахо. — Но не ме обичаше толкова много, колкото вас.

— Тя ли ти го каза? — запита тихо Род.

— Нямаше нужда, господине, аз знаех.

Род въздъхна.

— Грещиш, дете. Не съм давал на Джули причина да ме обича. Но ти благодаря за тези хубави думи. Стига сме говорили за това. Още ли обичаш да яздиш?

— Да — отговори Фелисия, поглеждайки към него изпод гъстите си мигли.

— Искаш ли да пояздиш с мене? Много ще ми бъде приятно да се разходим двамата.

— Да, и на мене ще ми бъде приятно — засмя се Фелисия, скачайки от оградата, преди Род да ѝ подаде ръка.

Така започна първият от многото приятни часове, прекарани с очарователното дете, към което Род много се привързваше с всеки отминал ден. По принцип разходките им бяха кратки заради отговорностите на Род в ранчото. Но една прекрасна утрин той се видя с малко повече свободно време и двамата с Фелисия препуснаха към планините Санта Лусия. Яздиха в приятно мълчание може би два часа, когато Род внезапно осъзна, че момиченцето го няма.

Веднага спря, обърна се и забеляза, че Фелисия беше поизостанала. Беше спряла коня си и като замаяна се взираше в

ниските хълмове наоколо.

— Какво има, дете? — запита той тревожно и автоматично посегна към пистолета, който носеше винаги със себе си.

— Това е мястото — прошепна Фелисия, оглеждайки се наоколо с тъжни очи. — Тук доня Джули и доня Елена бяха нападнати от бандитите.

Род усети как кръвта му изстива.

— Откъде знаеш, дете? Може да е било някъде другаде. Дори Елена не можа да си спомни точното място.

— Не, господине — настоя Фелисия. — Тук беше. Аз ги видях със собствените си очи. Криех се ей там.

И тя уверено посочи един огромен камък на около стотина ярда разстояние.

Род беше поразен от неочакваните разкрития на Фелисия. Досега беше предполагал, че Елена е единствената свидетелка на онова, което наистина се беше случило през онзи ден.

— Какво правеше толкова далече от мисията, дете? — запита скептично Род.

— Няма да кажете на леля или на отец Хуан, нали, господине? — запита уплашено Фелисия. Род кимна тържествено. Доволно, момиченцето продължи: — След като доня Елена каза на леля Тереса, че не иска да ме вижда в ранчото, останах в мисията при отец Хуан. Леля каза, че там ще съм на сигурно място. Макар че не разбирах, направих каквото ми каза. Но доня Джули ми липсваше, липсваха ми и разходките с нея. Отец Хуан усети, че не ми е добре, и ми позволи да вземам някой кон и да яздя, когато поискам. Един ден стигнах близо до хасиендата, макар да знаех, че не бива, и видях доня Джули и доня Елена да излизат заедно на езда. Реших да ги проследя, но се държах достатъчно далече, за да не ме забележат.

— И какво стана? — прекъсна я Род.

Макар че нямаше търпение, направи гласа си да прозвучи любезно, за да не изплаши детето.

— И тогава видях бандитите да излизат иззад хълмовете. Хвана ме страх. Те имаха такъв свиреп вид. Скрих се зад камъка, да не ме видят, и зачаках да си тръгнат. — Фелисия се поколеба, поглеждайки Род с широко отворени очи изпод гъстата завеса на черните си мигли.

— Зле ли съм постъпила, господине? Страхливка ли излязох, че се скрих?

— Направила си точно каквото трябва, дете — похвали я Род. — Не си могла да направиш нищо друго. Това са жестоки хора без никаква съвест. Можеше зле да те наранят, ако те бяха открили.

Фелисия кимна сериозно, облекчена от думите на Род.

— Кажи ми всичко, което си видяла и чула, дете. Джули... доброволно ли тръгна с бандитите, както ми каза Елена?

— Не, не, дон Родриго! — изпъшка ужасена Фелисия. — Никога не бива да вярвате подобно нещо! Доня Елена греши. Доня Джули беше отвлечена, пищеше и се дърпаше, но онзи огромен бандит с белега на лицето беше много по-силен от нея. Макар че не чух какво казват, видях всичко съвсем ясно.

Педро, помисли Род със свито сърце.

— Вярвам ти, Фелисия — каза той и внезапна радост нахлу в сърцето му. Трябваше да се досети, че не може да вярва на Елена, когато става въпрос за Джули. Двете жени не се обичаха и Фелисия нямаше причина да го лъже. — Защо не ми каза това по-рано, дете?

— Аз... страхувах се — призна Фелисия, поклащайки глава. — Помислих, че леля и чичо може да ми забранят да яздя, ако разберат, че не съм ги послушала и съм се отдалечила толкова много. И... и ме беше страх от доня Елена.

— От Елена ли? Защо ще иска да ти направи нещо лошо?

— Не... не знам. Просто го усещам. Може би я е страх, че ще кажа на някого, че тя даде нещо на бандита, който отвлече доня Джули.

— Какво е дала на бандита?

— Не съм сигурна, господине. Но може да е било кесия.

— Може да е било?

— Трудно беше да се различи от такова разстояние — извини се Фелисия. Очевидното разочарование на Род я накара да добави: — Съжалявам, господине, не мога да кажа нищо друго, освен че изглеждаше като кесия, и то тежка.

— Добре си постъпила, момиче — усмихна се Род. — Ти си много наблюдателна и съм ти много благодарен. Ще те помоля за още едно нещо. — Детето кимна. — Накъде отведоха бандитите Джули?

— Тръгнаха към планината, дон Родриго — посочи с ръка Фелисия.

След този ден няколко дни подред Род излизаше сам на езда, винаги натам, където Фелисия за последно беше видяла Джули. След като стигнеше в тази точка, започваше да търси във всякакви посоки, надявайки се да се натъкне на убежището на Муриета. След две седмици агония се видя принуден да изостави издирването. Реши, че е време да изтръгне истината от Елена.

Същата вечер той я покани в кабинета си.

— Елена, преди няколко дни открих нещо, което ме озадачава. Свързано е с отвличането на Джули.

Елена си пое рязко дъх, страх проряза вътрешностите ѝ като остра кама.

— Какво си открил, Родриго? — запита тя невинно, насилвайки се да остане спокойна.

— Научих съвсем случайно, че Фелисия е тръгнала след тебе и Джули през онзи ден. Побягнала е, когато бандитите са излезли иззад хълмовете, и се е скрила, защото се е уплашила. Но е видяла всичко, съвсем, ясно.

— И какво си мисли, че е видяла? — запита презрително Елена.

— От това, което ми разказа, мога само да предположа, че си ме излъгала. Джули наистина е била отведена против волята си. Не е тръгнала доброволно с тях.

— Започвам да се ядосвам, че предпочиташ да вярваш на онова метисче, а не на мене — заяви Елена, изпадайки в ярост. — Казах ти какво видях. Мога ли да направя нещо, ако това дете е решило да пренебрегне очевидното? Трябва да знаеш, че тя обожаваше Джули, а мене ме ненавиждаше. Много би се радвала, ако може да оспори думите ми и да ме изкара лъжкия.

— Фелисия каза, че е видяла да даваш кесия на Педро. Искаш ли да ми разкажеш?

Гласът му накара Елена да потрепери, когато ледена тръпка на неустоим страх стисна сърцето и като с менгеме. Умът и напразно затърси какво да отговори, че да задоволи Родриго.

— Разбира се, дадох кесия на Педро — обяви високомерно Елена. — Да не мислиш, че щяха да ме оставят, без да ми ограбят ценностите? Макар че искаха Джули, ми взеха всичките украшения и всичките пари, които винаги нося у себе си. Изненадана съм, че поставяш подобен глупав въпрос, Родриго.

Род беше смутен. Естествено, бандитите на Муриета ще да са поискали ценностите на Елена. Той толкова искаше да изобличи предателството ѝ, че подобно просто обяснение не му беше дошло на ума. Нима Фелисия също е разчела погрешно готовността на Джули да тръгне с бандитите, запита се той унило, виждайки се там, откъдето беше започнал.

Накрая изрече на глас:

— Съжалявам, Елена. Нямам право да те обвинявам неоснователно или да приемам думите на Фелисия по-сериозно от твоите.

— Радвам се, че се осъзна, скъпи — усмихна се доволно Елена. — Познаваме се още от деца. Някога ти ми беше годеник и още те обичам. Никога не бих те излъгала. Един ден ще разбереш, че сме предназначени един за друг, а когато това стане, аз ще те чакам.

— Елена, знам колко съм те наскърбил, но нищо не можем да решаваме, докато не намеря Джули. Или... докато не разбере със сигурност, че вече не е между живите — добави той с отпаднал глас.

— Толкова ли те е грижа? — запита Елена кисело.

— Не... не мисля, че някога съм давал шанс на брака ни. Но в няколкото месеца, когато бяхме заедно, силно се привързах към нея.

— Привързаността не е любов, Родриго — напомни му Елена, отказвайки да признае факта, че Род вероятно обичаше Джули. — Освен това — намекна тя хитро, решила да направи нещо, което беше замислила от много време насам, — не исках да ти казвам, но има голяма вероятност Джули да е мъртва.

— За бога, Елена! Какво те кара да говориш така?

— Мануел — отвърна тя кратко.

— Мануел ли? Пастирът? Какво общо, по дяволите, има той с всичкото това?

— Мануел е братовчед на Педро. Разбира се, той няма нищо общо с престъпните деяния на Педро, но от време на време се виждат, нали са роднини. Педро казал на Мануел, че Муриета е отвлякъл Джули като отмъщение заради Мария. Когато му омръзнала, я дал на хората си. Според Мануел тя не е преживяла това.

Лицето на Род стана смъртнобледо и ако в момента не седеше на стола, не би могъл да се удържи на крака. Господи, не! Мисълта за

Джули, мачкана и жестоко изнасилвана от банда главорези, беше прекалено мъчителна.

— Не! — изкрещя той, разтърсен от картината на измъченото й тяло, лежащо под някой от онези безброй много мъже. — Ще ги убия! Кълна се, че ще отмъстя за нея, ако са я убили. Един по един ще ги проследя и ще ги изстребя!

Избухването му беше така емоционално, че Елена веднага съжали за тази лъжа, страхувайки се, че е причинила повече щети, отколкото полза. Когато Род излетя от стаята, за да потърси Мануел, Елена веднага се спусна след него. Но като по някаква магия Мануел го нямаше никъде. Когато преди време Елена беше споменала какво смята да направи, пастирът така се уплаши от гнева на Родриго, че си събра нещата и тихомълком напусна ранчото в глуха доба.

Деморализиран от лъжата й, както и от внезапното изчезване на Мануел, Род като че ли беше готов за следващия опит за съблазняване, както прецени Елена. Изправен пред възможността Джули да е мъртва, силно депресиран, щеше да бъде съвсем естествено Елена да може да се възползва от неговата тревога, от нервната му възбуда, от дългите безсънни нощи, които той прекарваше в безкрайни разходки из стаята си.

Дни наред тя внимателно го наблюдаваше, мислейки, че той скоро ще се реши да вземе някоя от привлекателните прислужнички в хазиендата или да потърси проститутка в селото. Съзнавайки обаче, че Род строго си е забранил да се възползва от прислужничките по такъв начин, макар че доста от тях нямаше да имат нищо против да легнат с привлекателния млад господар, Елена заподозря, че скоро ще отиде да си намери някоя проститутка в селото. Знаеше, че той е много мъжествен, със силно изразени сексуални нужди. Но очевидно не го познаваше така добре, както си мислеше. Да търси задоволяване при друга жена беше последното нещо, което точно сега би минало през ума на Род.

Късно една нощ Елена чу стъпките му да минават покрай вратата й; явно излизаше навън. Веднага скочи от леглото и изхвъркна от стаята.

— Родриго! — извика тя, което го накара да спре. — Къде отиваш толкова късно през нощта?

— Не ти дължа никакви обяснения, Елена — сряза я той и се обърна, за да продължи.

— Родриго, почакай!

Поемайки премерен риск, Елена дръпна прозрачната си нощница презглава и я хвърли в краката си. Задавеното стенание на Род ѝ придаде смелост.

— Защо да ходиш при проститутка, когато аз мисля много повече за тебе, любов моя? — измърка тя дрезгаво, разлюлявайки съблазнително хълбоците си.

Вратата към нейната стая беше широко отворена и голото ѝ тяло ясно се очертаваше на светлината на лампата; всеки съблазнителен детайл се запечатваше във възбудения мозък на Род. Гърдите с тъмни връхчета, леко издути от желание, стърчаха напред, дразнейки сетивата му. Но видът на изящно заоблените хълбоци, леко закръгления корем и абаносовите косъмчета, сгушени там, където се съединяваха бедрата ѝ, не се отрази на Род така, както Елена се беше надявала. Гледката на пищното ѝ тяло го изпълни с отвращение. Противно на това, което предполагаше Елена, той не беше тръгнал да си търси жена. Щеше да отиде в кабинета си, да вземе една бутилка и да се напие до забрава. Напоследък сънят идваше при него само след като притъпеше сетивата си.

— Не ми трябва проститутка, Елена — изсъска той, избутвайки я настрана. — И със сигурност не ми трябваш ти! Махни се от очите ми, отвращавах ме!

— Едно време не те отвращавах — възрази разгорещено Елена. — Нямаше оплаквания, когато взе девствеността ми!

— Това беше грешка, Елена, и ти го знаеш! Измами ме. Мислех, че е Джули.

— Е, от този единствен път аз забременях! — избъбри тя на един дъх. — Не ти беше никак трудно да посееш семето си в корема ми!

Род замръзна, цветът се оттегли от лицето му.

— Лъжеш! — изфуча той.

Елена се усмихна самодоволно, радвайки се на собствената си хитрост. Той никога нямаше да разбере, че Мануел е създал неговото дете.

— Нима се съмняваш в мене? — запита тя укорително. — Повярвай ми, любов моя. Жената разбира от тези неща. Сложи си

ръката на гърдите ми — Тя грабна ръката на Род и я положи на набъбналите си гърди. — Почувствай зърното.

Пръстите му започнаха бавно да изследват издутото зърно и изражението му ѝ подсказа, че го е убедила.

— Трябва да се оженим, скъпи — настоя Елена, възползвайки се от предимството си. — Нима искаш синът ти да се роди като копеле? Седмици минаха, откакто Джули беше отвлечена, и по всичко личи, че е мъртва.

Мисълта за смъртта на Джули беше ужасяваща. Дори да беше мъртва, той не можеше да се ожени за Елена. Но ако тя наистина носеше дете от него, помисли той с неохота. Ако беше бременна — а беше сигурен, че тя говори истината, — можеше ли да е от друг?

— Родриго? Какво мислиш? — запита загрижено Елена. — Казвам ти истината. Нося детето ти.

Хвана властно ръката му, но той я отърси като противно насекомо.

— За бога, Елена! Трябва да размисля! — извика Род. — Остави ме! Видът ти оставя лош вкус в устата ми. И се прикрий, не ме привличаш.

Смаяна, Елена грабна робата си и се прикри с нея. Как можеше Род да ѝ устоява, запита се тя. Колко пъти му се беше нахвърляла, само и само за да се види отхвърлена. Загледа подире му в учудване, докато той мина покрай нея на път към кабинета си, като се погрижи да заключи вратата.

На следващия ден, когато приближаваше обора, видя Фелисия, седнала на бала сено.

— Здравей, дете — поздрави я той, питайки се дали не го е чакала.

Трябваше да мисли за много неща и искаше само никой да не го закача, за да събере мислите си и някак си да ги подреди. Но приветливите очи на Фелисия го накараха внезапно да спре. Приликата ѝ с някого, когото беше познавал, отново се натрапи на паметта му, но бягащият образ отново му се изплъзна.

— Вярно ли е, дон Родриго? — запита сериозно момиченцето със загрижено изражение.

— Кое да е вярно, дете?

— Доня Елена ми каза преди малко, че ще се жените за нея. Вярно ли е?

— Не трябва да вярваш на всичко, което казва доня Елена — наежи се вътрешно Род.

Но отговорът му не задоволи Фелисия.

— Не можете, господине! Просто не можете — захлипа сърцераздирателно детето. — Как можете да причините това на доня Джули? Тя ви обича!

— Не разбираш, дете — заобяснява търпеливо Род. — Дори не знам дали Джули е още жива.

— Доня Елена не ви обича, господине! — избъбри Фелисия. — Не като доня Джули. Ако ви обичаше, нямаше да прави тези неща с Мануел в обора.

Род замръзна, инстинктът му подсказа, че е на ръба на огромно разкритие.

— Какво е правила Елена в обора с Мануел? — настоя той. Фелисия веднага застана нащрек, в изражението ѝ се прокрадна страх.

— Няма да ми се разсърдите, ако ви кажа, нали? — запита тя, неспокойна като младо жребче.

— Защо да ти се разсърдя, дете?

— Това, което видях... не е много хубаво. Доня Елена ще ми се ядоса много, ако разбере, че съм я шпионирала.

— А ти шпионирала ли си я, Фелисия?

— О, не, господине — отрече ужасена малката метиска. — Виждах доня Елена и Мануел да се срещат в обора, много пъти, но никога не съм ги шпионирала.

— Тогава откъде знаеш какво се е случило? — запита Род.

— Един ден отидох в обора да си подремна в сеното в някоя от яслите — разкри Фелисия, като се поколеба за момент, преди да продължи. — Събудих се от някакъв вик, сякаш някого нещо го болеше, и чух стонове. Когато тръгнах да видя какво става, видях... видях...

— Не се страхувай, дете — окуражи я Род, когато гласът ѝ се пречупи. — Никой няма да ти направи нищо лошо, ако ми кажеш истината.

— Доня Елена лежеше гола в сеното в съседната ясла, а Мануел беше отгоре ѝ, също гол. Тя извика, когато той си сложи... правеха

това, което животните правят, като се чифтосват. — Очите ѝ бяха окръглени като чинийки, и Род трябваше да се наведе, за да чуе думите ѝ. — Тя викаше и въртеше глава насам-натам, но не мисля, че Мануел ѝ е правил нещо лошо, защото го караше да не спира. Излязох си тихичко от обора, докато те още бяха... заети. Сърдите ли ми се, дон Родриго?

— Много ми помогна, дете — усмихна се благодарно Род. — Как бих могъл да ти се сърдя?

Той инстинктивно разбра, че детето му е казало истината. Фелисия беше много малка, твърде невинна, за да си измисли нещо подобно.

Докато се връщаше към къщата, умът му работеше трескаво, припомняйки си всичко, което Елена му беше казала. Трябваше му само един миг, за да разбере, че бременността ѝ е следствие от незаконната ѝ връзка с Мануел. Трябваше да знае, че Елена няма да се спре пред нищо, за да запази името си и да постигне собствените си цели. За какъв наивник трябва да го е смятала, че да съчини такава лъжа? Макар че никак не му харесваше това, което щеше да направи, необходимостта налагаше да постъпи именно така. Елена твърде дълго си беше разигравала коня безнаказано.

Намери я още в леглото. Сега, когато бременността ѝ вече беше разкрита, Елена се чувстваше напълно в правото си да се отдава на безделие. Стресна се, когато Род нахлу в стаята ѝ без никакво предупреждение, с окаменяло лице, плътно стисната уста и втренчен поглед. Сигурно враждебността му не беше насочена срещу нея, потръпна Елена.

— Какво има, Родриго? — запита тя, когато той застана пред нея, гледайки я неодобрително. — Мислех, че си отишъл да се видиш с отец Хуан във връзка със сватбата ни.

— Няма да има сватба, Елена. Никога не съм мислил да се женя за тебе. Да не ме мислиш за глупак, че да оглеждам чуждо копеле?

Смаяна, Елена моментално седна в леглото, оставяйки чаршафа да се плъзне до тънката ѝ талия и да оголи гърдите ѝ, насочени съблазняващо към Род. Ареолите им бяха потъмнели от бременността и той изруга полугласно собствената си глупост, че дори за миг е допуснал, че може да е баща на детето ѝ.

— Аз... не знам за какво говориш, Родриго — заекна Елена безпомощно. — Не съм познала друг мъж, освен тебе. Дори и баща ти.

— Мръсница! — изфуча вбесено Род. — Ами Мануел? Какво ще кажеш за приключенията ви в обора?

— Кой... кой ти е разправил тези глупости? — Страх стисна гърлото на Елена.

— Няма значение. Важното е, че са ви видели, друго не ти трябва да знаеш.

— Фелисия! — възкликна Елена и черните ѝ очи блъвнаха огън. — Само да я докопам...

Ако в ума на Род беше имало дори най-малкото съмнение, думите на Елена моментално го разсеяха.

— Нищо няма да правиш, Елена — заяви той, пресичайки я наскре думата. — Откога е връзката ти с Мануел?

— Той се възползва от мене — захленчи Елена, призовавайки по този начин съчувствието на Род в последен опит да го убеди в невинността си. — Да, той ме изнасили. Не можех да се защитя. Беше ужасно, Родриго.

И тя вътрешно се поздрави, че мисли толкова бързо.

— Изнасилил те е? Не мисля, Елена — възрази Род с привидно спокоен глас. — Ти си отишла доброволно при него.

Изведнъж нещо в Елена се пречупи и тя скочи към него, посягайки с нокти към лицето му и крещейки:

— Копеле! Кой си ти, че да ме осъждаш? Ти, който ме отхвърли заради една мръсна гринга! Да, доброволно отидох при Мануел! Ти ми показва какво е страстта, а после ме изостави, докато тялото ми копнееше да почувства мъж дълбоко в себе си. Твоя е вината за всичко, Родриго! Това дете можеше да бъде твое. Трябваше да бъде твое!

Род се извърна, отвратен, и се приготви да излезе.

— Чакай! — извика Елена — Какво ще правиш? Какво ще стане с детето ми?

— След две седмици тръгвам да прекарвам добитък към Сан Антонио. Очаквам да те няма тук, когато се върна.

— Да ме няма ли? — Елена се смути. — Това е моят дом сега. Аз съм вдовицата на баща ти.

— Това беше твоят дом. Реших друго за тебе. Докато се роди детето ти, ще останеш в мисията. Отец Хуан ще се погрижи да бъдеш

настанена удобно. Ще му оставя достатъчно пари за издръжката ти. След като детето се роди, можеш да си вземеш каквото имаш твое тук и да идеш където искаш. Не мога да наказвам едно невинно дете заради твоите грешки. Парите, които оставям, ще стигнат за тебе и детето за доста дълго време. Може би ще отидеш при родителите си в Испания — предложи той.

— Не можеш да ми го причиниш, Родриго — кипна тя.

— Имам пълното право, Елена. Ранчо Делгадо ми принадлежи и никой няма да помисли нещо лошо, ако реша ти да живееш другаде, стига да си добре осигурена.

Внезапно уморен от разговора, Род се обърна и се запъти към вратата. Смяташе, че всичко е уредено задоволително поне за него, ако не и за Елена. Но огнената испанка беше решила да има последната дума.

— Не съм приключила с тебе дори наполовина, Родриго! — изкрещя тя с глас, изпълнен с омраза. — Нито пък с онази твоя малка приятелка метиска, която ще съжалява, че се е родила.

Тази вечер в хасиендата пристигна тайнствен посетител. Карл Дарси не би могъл да се появи в по-неподходящ момент.

ЧАСТ ВТОРА
ЗАЛОГЪТ НА ЧЕСТТА

Обърканите мисли на Джули бяха на милион мили оттук, докато очите ѝ уморено сезираха през прозореца на стаята ѝ в пансиона на Мей Паркър. От мига, когато се беше върнала в Сан Франсиско, се чувстваше странно отдалечена и самотна, въпреки успокояващото присъствие на баща ѝ. Прощалните думи на Муриета я бяха оставили по-разтърсена, отколкото би искала да си признае. Знаеше, че не обича красивия бандит, че никой не може да заеме мястото на Род в сърцето ѝ, но предчувствията на Муриета за собствената му смърт я бяха разстроили.

Когато се върнаха хората му, Джули и баща ѝ трябваше да напуснат усамотената долина заради лошите чувства, свързани със смъртта на Педро. Макар Хоакин да беше сигурен, че може да контролира хората си, не искаше да излага Джули на опасност. Разбираше, че примката около врата му се затяга, и беше само въпрос на време, преди да настъпи краят му. Смъртта му неизбежно щеше да бъде насилствена, като се има предвид какъв живот беше водил. Така че той беше дал на Джули и Карл, още слаб от раните си, фургон, храна и доста голяма кесия с пари, които несъмнено бяха крадени, както предположи Джули, и двамата се отправиха на север към Сан Франсиско.

Прощалните думи на Хоакин още звъняха в ушите на Джули.

— Мисли за мене понякога, момиче, и знай, че любовта ми към тебе надхвърля границите на този свят.

Моментът беше съкрушаващ, но Джули не съжали за решението си да остане вярна на Род.

Пътят до Сан Франсиско, за щастие, мина безпрепятствено, за което Джули беше извънредно благодарна. Карл Дарси беше твърде слаб, за да я защити, ако се беше наложило.

Градът се беше променил драстично в месеците, след като Джули беше заминала заедно с Род. Нови постройки от грубо одялано дърво се извисяваха като одрани палци сред обветрените си съседи. Първото, което забеляза, беше отсъствието на палатката на Марти Слоун на

главната улица. На нейно място стоеше нова сграда с огромна табела, известяваща, че тук се предлага храна за изискани посетители. Цените бяха толкова високи, че Джули зяпна шокирана.

Улиците бяха по-оживени от всякога. Мъже бързаха насам-натам, като че ли без никаква цел или посока. Шумът беше оглушителен, в навалищата се чуваха няколко различни езика. Но едно нещо не се беше променило в разрасналия се град. Улиците. Все така представляващи морета от кал. Все така изровени от колела на фургони, конски подкови и ботуши на миньори, проправящи път към славата и богатството... или към неизвестността и смъртта.

Джули се запъти право към пансиона на Мей, благодарна на бога, че поне още едно нещо в Сан Франсиско си е останало същото, освен калните пътища, разбира се. Мей приветства Джули и баща ѝ с отворени обятия, без да задава никакви въпроси, макар че подозираше, че нещо се е случило между Джули и Род, та се е наложило тя да напусне Ранчо Делгадо. Разбира се, намирането на баща ѝ беше невероятен късмет и Мей изрази доволството си пред момичето.

Неизбежно беше Джули да разкрие на Мей странните обстоятелства, които я бяха накарали да напусне Род и ранчото. Макар че възрастната жена изказа сериозните си съмнения относно това, че Род стои зад действията на Елена, тя смяташе, че Джули е постъпила както трябва, като е дошла в Сан Франсиско заедно с баща си.

Джули научи от Мей, че Марти си е събрала багажа и се е запътила към златоносните полета, където имало нужда от нейните услуги. С всичките тези нови ресторанти, изникнали навред из града, палатката ѝ събирала все по-малко клиенти. Така че един ден тя си вдигнала нещата и тръгнала към Сакраменто, придружена от Уонг Ли. Мей призна, че Марти много и липсва.

Карл започна бързо да се възстановява под внимателните грижи на Мей. След като посъбра сили, той започна да разпитва Джули за бъдещето ѝ. Искаше ли да се върне на изток? Не, реши тя. Искаше ли да получи развод? Фактически, Джули нямаше никаква представа какво иска да прави. Обърканият ѝ ум не можеше да ѝ подсказе нищо. Макар че баща ѝ я притискаше да вземе решение, тя не можеше да му даде отговор. Животът ѝ като че ли беше влязъл в задънена улица.

Джули гледаше безстрастно през прозореца, когато баща ѝ се приближаваше към пансиона. Учудващо колко много се беше

промениял през тези няколко седмици, помисли тя. Слабата му фигура беше понапълняла благодарение на Мей, занемарената брада я нямаше и тя отново можеше да вижда скъпото лице, което толкова обичаше. Пясъчнорусата му коса беше грижливо сресана и той беше облечен в приятно изглеждащ делови костюм. Вече не приличаше на бандита Карлос, който някога яздеше с Хоакин Муриета. Бързи стъпки отекнаха по стълбите и Джули се обърна, когато баща ѝ влезе в стаята.

Карл беше поразен от унието на дъщеря си, на което беше свидетел напоследък. Животът като че ли я беше напуснал. Сякаш се люшкаташе по вятъра без цел и посока.

— Къде беше, татко? — запита тя почти безстрастно.

— Да наема кон — отвърна Карл, мъчейки се да привлече с нещо вниманието ѝ.

— Ще ходим ли някъде?

— Аз отивам, дъще, без тебе.

Карл най-накрая привлече вниманието ѝ и Джули му хвърли озадачен поглед.

— Тръгваш без мене?

Като че ли не ѝ се вярваше. Възможността баща ѝ отново да я изостави като че ли никога не ѝ беше минавала през ума.

— Само за малко. — Гласът на Карл звучеше нежно. — Когато се върна, ще знаем какво да правим по-нататък.

Седмици наред Карл беше наблюдавал как Джули потъва в апатия, изолирайки се от света, и вече не можеше да понася да гледа това обезцветено създание, в каквото се беше превърнала дъщеря му. И то заради дон Родриго Делгадо, за когото се беше омъжила. Явно беше, че Джули все още го обича. Като неин баща Карл се чувстваше задължен да открие лично за себе си източника на унието на Джули, дори това да означаваше сам да се изправи срещу гордия дон.

След като мисли дълго време, Карл Дарси реши да посети зет си и да научи от първа ръка дали този мъж е способен да предаде доверието на едно невинно младо момиче по този ужасен начин, който Джули му беше описала. Беше чувал, че испанците са жестоки хора, но някак си не мислеше, че дъщеря му би могла да се влюби в такъв мъж. Така че нямаше никаква друга алтернатива, освен да се срещне с дон Родриго и да научи истината, без Джули да разбере. Ако откриеше, че

донът е наистина човек, който бе наредил на любовницата си да го отърве от съпругата му, тогава Джули щеше да бъде по-добре без него.

Но ако съпругът на дъщеря му се окажеше невинен, Карл реши, че двамата заслужават нов шанс за щастие. Чувстваше се длъжен да отиде в Ранчо Делгадо, без Джули да знае, под чужда самоличност, и да научи каквото може за характера на дон Родриго Делгадо. Щом получише необходимите отговори, би могъл или да отведе Джули на изток, или да се погрижи тя да се събере със съпруга си.

Следващите няколко дни Джули протестираше срещу изненадващото решение на баща си, но без никаква полза. Карл беше го решил безусловно. И така, в една искряща утрин, оставяйки почти всички пари при нея, той напусна Сан Франсиско и пое по пътя към Ранчо Делгадо.

Заминаването на баща ѝ остави ужасна празнота в живота на Джули. Макар че Карл я увери, че няма да го има само няколко седмици, тя не можеше да не се почувства депресирана, след като тайнствената му мисия ѝ го отне във време, когато най-много имаше нужда от него. Не му беше присъщо да е толкова потаен.

Както често се случваше напоследък, мислите на Джули пак се устремиха към Род и към толкова малкото моменти на блаженство, които бяха споделяли. Щастлив ли беше сега, когато двамата с Елена бяха свободни да изразяват любовта си без задръжки или външна намеса, питаше се тя мрачно. Замисляше ли се той какво е станало с нея? Дали е жива или не? Имаше моменти, когато беше сигурна, че той се интересува от нея. Не както от Елена, разбира се, но начинът, по който се любеше с нея, ѝ подсказваше, че не му е безразлична. Или просто беше много добър актьор?

Имаше нощи, когато Джули копнееше да почувства силните ръце на Род да я прегръщат, искаше устата му да я възбужда и гали, ръцете му нежно да откриват чувствителните места по заоблената ѝ плът. Щеше ли някога отново да почувства това? Със сигурност никога нямаше да почувства любовта или да преживее екстаза, които беше имала с Род. Никой друг мъж не би могъл да я накара да изпита същото, което той я караше да чувства.

— Защо не отидеш на пазар, скъпа? — подсети я Мей, когато видят на мотаещата се сякаш без душа из къщата Джули я изпълни с неизмеримо състрадание. Заминаването на баща ѝ близо преди една

седмица я беше оставило по-угнетена от преди. — Има няколко нови магазини, сигурно ще ти бъдат интересни. Купи си нещо хубаво, да ти повдигне духа.

Въздъхвайки тежко, Джули не протестира, когато Мей буквално я избута навън под сияйната слънчева светлина. Денят беше прекрасен, свеж ветрец подухваше откъм морето.

Тя повървя безцелно из улиците, взирайки се безучастно във витрините. Сега в Сан Франсиско имаше повече жени, отколкото преди една година, и тя изведнъж прояви интерес към кройката на дрехите им и към разнообразните прически. Дори стигна дотам, да размени дружелюбни кимвания и по някоя и друга дума с жените, с които се разминаваше.

Чувствайки се много по-добре, отколкото се беше чувствала от месеци наред, Джули влизаше в магазините и прекарваше цели часове в разглеждане и пробване на изложените рокли. С малкото пари, които беше взела, предпочитайки да остави основната част в пансиона, на сигурно място, тя си купи привлекателна дневна рокля в нежен розово-лилав цвят с подходящо боне и обувки. Две нови фусти и една риза допълниха покупките и изчерпаха средствата ѝ. Облечена в новите си дрехи, след като уреди да пратят старите на домашния ѝ адрес, Джули беше готова да се върне в стаята си — уморена, но щастлива.

Съдбата обаче беше пожелала да стане другояче. Когато излезе на улицата, Джули чу силен звън на камбани. Следващото, което забеляза, бяха ордите от хора, тичащи в една посока. След това острата миризма на пушек и пепел нахлу в ноздрите ѝ и тя вече не съмняваше каква е причината за това вълнение. Пожар! Дума, която пораждаше толкова страх, че само споменаването ѝ предизвикваше паника. Веднъж започнал, пожарът можеше лесно да изравни със земята всички набързо издигнати постройки в Сан Франсиско и да погуби много хора.

Само за секунди Джули се озова повлечена от тревожната тълпа, която я дърпаше като мощно течение. Тя дори не забелязваше накъде тичат всички, докато не позна квартала, в който живееше. Безмълвен вик се надигна в гърлото ѝ, когато наближи пансиона на Мей Паркър и видя пламъците, които се издигаха във въздуха, посипвайки лицето ѝ с миниатюрни частици пепел.

Всички сгради между четирите пресечки горяха. Пламъците вече лижеха стените и покрива на пансиона на Мей, изпращайки във въздуха черни стълбове пушек. Поемайки трескаво глътки от задушния въздух, Джули си проби път през редицата мъже, които вече си подаваха един на друг кофе с вода. Пожарната беше пристигнала, мъжете помпаха яростно, но напразно, мъчейки се да угасят адския огън.

Джули изпусна облекчена въздишка, когато позна закръглената фигура на Мей, взираща се с изцъклени очи в единственото си средство за прехрана, което неумолимо се превръщаше в пепел. Тя си проби път до хлипащата възрастна жена.

— Мей — каза Джули, докосвайки я състрадателно по лакътя. — Толкова се радвам, че си в безопасност.

Продължавайки да хлипа, Мей се отпусна в ръцете на Джули.

— О, Джули — изстена тя, търсейки утеха при младото момиче. — Всичко отиде. Всичко, което имах, вече е прах и пепел.

С внезапно съжаление Джули осъзна, че и нейните собствени неща, включително парите, които ѝ беше оставил баща ѝ, сега горяха в пламъците. Пред лицето на това огромно нещастие не беше трудно да съчувства на Мей. Но какво би могла да каже на жената, отдавна минала средна възраст, чийто живот зависеше от пансиона ѝ и от всичко в него?

— Парите ми! — изстена Мей с внезапно подивял поглед, докато се взираше в пламъците, които вече обхващаха покрива. — Трябва да спася парите си!

Шумът от помпата и от множеството хора, които се суетяха наоколо, някои с очевидни намерения, беше така оглушителен, че отначало Джули не разбра какво ѝ казва Мей. Едва когато жената се откъсна от ръцете ѝ и хукна към горящата къща, Джули разбра какво намерение е имала.

— Не, Мей! — извика тя, безуспешно вкопчвайки се в роклята на хазайката си. — Върни се!

Шокът обаче правеше Мей безучастна към опасността; тя мина като светкавица покрай Джули и смаяните зяпачи и се втурна в пламъците, за да търси кутията с парите, която държеше под леглото си. Абсолютно неподготвена за това развитие, Джули можеше само да стои и да гледа след нея с изцъклени от страх светлосини очи и с

безпомощно движеща се уста, от която не излизаше нито звук. Трябваше да я спаси!

Страхът за жената, която беше обикнала, развърза краката ѝ и Джули и тя импулсивно се стрелна напред, задвижвана от сила, мощна от инстинкта за самосъхранение, външно необезпокоена от факта, че се беше устремила към сигурна смърт. Съдбата се намеси, приемайки облика на висок, небрежно красив мъж, чиито здрави ръце се ключиха като две стоманени ленти около тънката ѝ талия, издърпвайки я с мрачна решимост от ноктите на неизбежната смърт.

— Пуснете ме! — пищеше Джули, борейки се да се изтръгне от спасителя си. — Трябва да помогна на Мей!

Точно тогава се чу силен тътнеж и Джули загледа безпомощно как покривът на къщата на Мей хлътва надолу погребвайки храбрата жена. За свое щастие Джули припадна.

Събуди я острата миризма на пепел и сяра, но адът, в който се озова, беше съвсем истински. Отвори уста, за да изпищи, когато един успокояващ глас произнесе до ухото ѝ:

— Добре ли сте, млада госпожо?

Джули се огледа и се взря в едно лице с високи скули, солиден нос, усмихната, красиво оформена уста и пронизителни зелени очи. Гъста кестенява коса се къдреше привлекателно на тила и над челото на мъжа, придавайки му момчешки изглед. Беше виждала и преди това лице. Накрая осъзна, че се намира здраво притисната в обятията на мъжа, положила глава на гърдите му.

— Добре съм, благодаря ви — измърмори Джули. — Можете вече да ме пуснете.

— Само ако обещаете, че няма да правите глупости. Едва не загинахте.

— Мей! О, господи, Мей!

Всичко се върна в пристъп на непоносима болка. Тя започна тихичко да хлипа и сълзите ѝ мокреха ризата на мъжа.

Покъртен от плача на младата жена, той рязко се обърна и понечи да се отдалечи от мястото на пожара, все още здраво стиснал в прегръдките си плачещото момиче.

— Къде... къде ме водите? — изхълца Джули.

— Ще ви отведа в моя дом. — Думите му отприщиха нов порой от сълзи. — Няма да ви сторя нищо лошо, скъпа. Казвам се Брет Кейси

и макар че репутацията ми не е чак безупречна, никога не се отнасям зле с беззащитни млади жени.

Отначало това име не говореше нищо на Джули. Докато не рискува още един поглед към усмихнатото му лице. Брет Кейси. Мъжът, който ѝ беше спасил живота, беше същият, който я беше пренесъл през калната улица преди няколко месеца, събуждайки гнева на Род. Той беше и собственикът на игралната зала. Джули беше сигурна, че не я помни. В Сан Франсиско едва ли беше останал някой, който да помни, че тя е съпругата на дон Родриго Делгадо.

— Аз съм Джули Дарси, господин Кейси — изрече тя нерешително.

— Моля, наричайте ме Брет, Джули — усмихна се любезно Кейси. — Къде живеете? И каква ви е Мей, че рискувахте живота си за нея?

Забелязвайки, че Джули като че ли се е възстановила от шока, Брет нерешително я остави да стъпи на земята, без да пуска тънката ѝ талия, за да я подкрепи, ако още има нужда.

— Мей беше много добра моя приятелка — каза Джули, преглъщайки мъчително възела, заседнал в гърлото ѝ. — Единствената приятелка, която имах в Сан Франсиско. Тя ми беше и хазяйка. Живеех в нейния пансион. А сега я няма.

— Ами родителите ви? Те сигурно ще ви намерят друго място, където да живеете.

— Баща ми замина преди няколко дни по работа. Трябваше да стоя при Мей, докато се върне. — Тъжният глас на Джули и покъртителният ѝ поглед докоснаха някаква струна в закоравялото сърце на Брет. — Всичко, което имахме, изчезна в пламъците. Дрехи, пари, всичко — повтори тя, замаяна от размера на дилемата, която се изправяше пред нея.

— Ще пратим за баща ви, скъпа. Когато разбере какво се е случило, сигурен съм, че веднага ще си дойде.

Сините очи на Джули премигаха няколко пъти срещу Брет Кейси и той окончателно загуби ума си.

— Не знам къде е — призна тя донякъде засрамено. — Имаше да свърши лична работа. Увери ме, че няма да се бави много.

Брет интуитивно разбра, че емоциите на Джули са готови всеки момент да избухнат. Съзнаваше и че не може с чиста съвест да я

изостави на улицата в този град, където царуваше беззаконието. Все едно да хвърли дете на глутница вълци. А и тъкмо я беше открил и нямаше да я остави да му се изплъзне толкова лесно. Вече беше започнал да се влюбва в нея.

— Няма ли кой да се погрижи за вас? — запита съчувствено Брет. — Някакви приятели? Някакви роднини?

Преглъщайки конвулсивно, Джули поклати отрицателно глава. Добре съзнаваше какво ще стане с нея, ако остане да се оправя сама. За да оцелее, докато баща ѝ се върне, щеше да бъде принудена да се издържа сама, използвайки единственото, с което разполагаше. Изразителното ѝ лице предаде мислите ѝ на Брет Кейси, който със сигурност познаваше живота в такъв открит град като Сан Франсиско. И ако той успееше да направи това, което вече замисляше, в най-скоро време Джули Дарси щеше да топли леглото му.

Хващайки лакътя на Джули по начин, който не допускаше противоречие, Брет каза:

— Елате, Джули.

— Къде... къде ме водите?

— В моя дом. Трябва да си починете. Току-що преживяхте невероятен шок и никога не бих си простил, ако ви оставя сама и ви се случи нещо ужасно.

Нежно изречените му думи криеха много повече от това, което разкриваха.

Брет Кейси може и да беше комарджия и женкар, добре известен с безупречния си вкус по отношение на жените, мъж, който сменяше любовниците си толкова често, колкото и ризите си, но беше много великодушен към любовниците си; мъж, който почти не прибегваше до насилие. И най-вече, той не похищаваше насила невинни млади жени. А и никога не му се беше налагало.

Според него Джули беше влязла в живота му точно в подходящия момент. Сегашната му любовница Рита, една огнена мексиканка, ставаше твърде властна. И отгоре на това вече му досаждаше. Напоследък дори забележителният и чар и уменията ѝ не успяваха да го възбудят. Брет започваше да мисли, че се е преситил и че вече никоя жена не може да го отведе до някогашните висоти. Докато не срещна Джули. Инстинктивно почувства, че е намерил жена,

с която никога няма да му доскучае и винаги ще го възбужда. Сега, след като я беше открил, не искаше да я остави да му се изплъзне.

Много неща минаха през ума на Джули, докато обмисляше каква би била съдбата ѝ, ако бъде принудена да се справя сама. Много по-лоша, отколкото ако тръгне с Брет Кейси, който не изглеждаше нито страшен, нито опасен в сравнение с другите възможности. Люшкайки се на ръба на отчаянието, тя позволи на Брет да я отведе в игралната зала на няколко преки от мястото на пожара, който най-накрая беше овладян.

Джули заглежда любопитно големия салон на игралния дом. За първи път виждаше отвътре зала за хазартни игри и нямаше да го забрави.

Първото, което забеляза, бяха позлатените стени. Яркочервени завеси висяха пред дългите прозорци на фасадата, червена плюшена пътека застилаше стъпалата към горния етаж. Другото, което се набиваше на очи, беше дългият бар, лъснат с восък, който хвърляше тъмни отблясъци, също като дървения под и подиума. Над бара висеше огледало в позлатена рамка, което отразяваше редиците бутилки на лавиците. Елегантно беше думата, която идваше на ума на Джули. Дори растенията, засадени в саксии, и плювалниците бяха чисти и лъщяха. Джули осъзна, че стои със зяпнала уста и широко отворени очи, взряна в Брет, който закачливо ѝ намигна със зелените си очи и я настани да седне до една малка полирана маса. По това време на деня посетителите бяха малко и с изключение на бармана, който ги оглеждаше любопитно, нямаше кой да се намеси в разговора им.

Когато Джули седна удобно, Брет отиде до бара и донесе оттам изящна чаша, пълна с кехлибарена течност, която като че ли улавяше отблясъците на златистата ѝ коса, карайки Брет да затаи дъх от възхищение.

— Какво е това? — запита Джули подозрително, докато разклащаше златистата течност в чашата.

Брет се засмя добронамерено.

— Само бренди, скъпа. Помислих, че може да ти успокои нервите.

Джули не направи никакво движение, за да поднесе чашата към устните си, все още изпълнена с недоверие. Беше чувала много

слухове за различните начини, с които безпомощните млади жени можеха да бъдат направени покорни и податливи.

Развълнуван, Брет взе чашата от ръката ѝ и отпи голяма глътка.

— Нали виждаш, няма наркотици, няма какво да ти направи нещо лошо. Не бих те наранил. Вече ти го казах.

Убедена, че Брет няма да ѝ навреди с нищо, Джули деликатно отпи от златистата течност, изненадана, че брeндитo се спуска така леко по болезнено стегнатото ѝ гърло. Против волята си започна да се отпуска, без обаче да престава внимателно да наблюдава дяволски красивия Брет Кейси.

— По-добре ли си? — запита той с усмивка. Джули кимна.

— Ти ли притежаваш всичкото това? — осмели се да зададе въпроса Джули, махвайки с изящната си ръка.

— Игралният дом е изцяло мой — отговори гордо Брет. — Първият по рода си в Сан Франсиско.

— Много е... красиво — изрече Джули.

Поради някаква причина невинната ѝ забележка като че ли развесели Брет и той се засмя гърлено — приятен звук, който накара ситни бръчици да се появят покрай красивите му зелени очи.

Той поръча вечеря за двама им. Джули се нахвърли лакомо на храната, внезапно осъзнавайки, че не е яла от сутринта. Докато се хранеха, игралната зала закипя от живот, мъже заприиждаха от улицата, след като опасността пожарът да се разрасне беше ликвидирана. Някои от посетителите бяха изцапани със сажди, карайки Джули да осъзнае мъчително жестокия факт, че Мей Паркър беше мъртва. Изражението ѝ стана толкова тъжно, че Брет се опита да потисне импулса си да поеме крехката ѝ фигура в обятията си и да я утеши.

— Какво има, скъпа? — запита той с глас, в който се четеше загриженост.

— Не мога да не мисля за Мей. Тя е мъртва и... погребението ѝ... не знам какво да правя.

— Ще се погрижа — обеща Брет, потупвайки успокояващо ръката ѝ.

— Защо ти? Дори не познаваш Мей — запита предпазливо Джули.

— А, тук грешиш, скъпа Джули. Всички познават Мей Паркър. Много я харесвах и уважавах в общността. За мене ще бъде чест да уредя всичко. Не си измъчвай хубавата главичка с това.

— Много си мил — каза тихо Джули.

Тя наистина не беше срещала мъж като Брет Кейси. Дори Хоакин, който казваше, че я обича, не можеше да бъде поставен в една категория с Брет. Муриета беше закоравял престъпник, човек, чийто живот беше посветен на престъплението. Докато Брет, който също не можеше да бъде упрекат в безупречност, доколкото Джули можеше да съди, не обичаше насилието и прекарваше времето си в приятни занимания. Сравнен с нейния горд, арогантен съпруг, той изглеждаше обикновен и дори доста чаровен.

Доволен от плахата реакция, с която Джули беше посрещнала любезността му, Брет се отпусна на стола и започна да изучава профила ѝ. Костите ѝ бяха деликатно изваяни, устата пълна и щедра, а гладката ѝ кожа блестеше в бледозлатисти тонове въпреки очевидната ѝ умора. Тя усети, че той я разглежда, и гъстите ѝ мигли се спуснаха над скулите, напълно скривайки яносините ѝ очи. Брет беше толкова омаян от косата с цвят на мед, която галеше твърдите, високи гърди, че не забеляза жената с напрегнат поглед, която се приближаваше с убийствено изражение, изкривило в гримаса красивите ѝ черти.

— Коя е тази мръсница, Брет? — нахално запита жената. — Не ѝ е мястото тук.

Брет като че ли не се смути от избухването ѝ, усмихвайки се най-приятелски към натрапницата.

— Това е Джули, Рита. Току-що преживя ужасен шок. Както виждаш, приключваме с обяда. Джули, запознай се с Рита, една от моите... служителки.

Джули се усмихна любезно, но Рита не се успокои.

— Какво още си ѝ предложил заедно с обяда, скъпи? — Гласът ѝ беше като коприна, но същевременно смъртоносен като ухапване на усойница.

— Вадиш си прибързани заключения, Рита — отвърна Брет и усмихнатото му лице помръкна.

Рита веднага долови предупреждението и нерешително започна да отстъпва. Макар че Брет никога не я беше наранявал, имаше

моменти, като сегашния, когато тонът му опровергаваше репутацията му на благонравен човек.

— Нямах... нямах нищо предвид, скъпи — измърка Рита.

— Ревността не ти отива, малката ми. Джули не може да ти вземе нищо, което е твое.

Смисълът на думите му беше съвсем ясен и Рита има приличието да се изчерви.

Джули наблюдаваше и слушаше разговора между Рита и Брет с широко отворени очи и уши. Последното, което искаше, беше да се намесва между някой мъж и любовницата му, каквото явно беше положението на Рита. Мислейки, че е време да си тръгне, тя се надигна малко несигурно. Брендито беше нещо, без което би могла да мине по-нататък, реши тя с донякъде замаяна глава.

— Къде отиваш? — запита Брет с рязък глас.

— Аз... трябва да тръгвам — избъбри Джули, сякаш имаше къде да отиде.

— Къде ще идеш? — запита лаконично Брет.

— Аз... аз...

— Точно както си го мислех — прекъсна я той малко троснато. — Няма да ти позволя да излезеш отгук, само за да свършиш в някоя тъмна уличка, просната по гръб.

Джули ахна, шокирана от грубия израз. Но това като че ли запали искрица на реакция у нея, когато тя внезапно седна отново на стола си.

— Не си отговорен за мене, Брет.

— Аз поемам отговорността за тебе, Джули — каза той нежно.

— Да не си полудял, Брет? — намеси се язвително Рита. — Тя е права. Остави я. Не е твоя грижа. Само ще ти създаде неприятности. Големи неприятности.

— Млъкни, Рита — предупреди я остро Брет. — Изчезвай отгук. Двамата с Джули трябва да поговорим.

— Хм! — отвърна мексиканката, обръщайки се с рязко движение на късата си черно-червена пола, която предизвикателно изшумоля около стройните ѝ колене. — Внимавай, Брет, или ще намериш леглото си празно тази вечер.

— Това обещание ли е? — усмихна се дяволито Брет.

Джули се изчерви силно и отчаяно си пожела да беше някъде другаде, само не и да става свидетелка на любовния живот на Брет

Кейси.

В мига, когато Рита си тръгна, Брет отправи цялото си внимание към Джули.

— Да поговорим за непосредствените ти нужди, скъпа. Какви са плановете ти?

— Баща ми скоро ще се върне в Сан Франсиско — изрече с надежда Джули. — Ще оцелея дотогава. Аз съм силна, ще си намеря работа.

— Имам едно предложение, Джули, което би решило всичките ти належащи проблеми за удовлетворение и на двама ни.

Джули изфуча сърдито:

— Не се интересувам от предложението ви, господин Кейси. Сега, ако ме извините...

— Чакай, скъпа, не си вади прибързани заключения. Искането просто да ти предложи работа.

— Тук? — изграчи невярващо Джули. Тази мисъл беше смехотворна. — Какво бих могла да правя?

— Можеш ли да пееш? — Тя поклати отрицателно глава. — Да танцуваш? — предположи Брет. Нов отрицателен жест. — Справяш ли се с картите?

— Виж, Брет — започна Джули, — оценявам това, но...

— Не е толкова безнадеждно, колкото си мислиш. Мога да те науча на всичко, което трябва да знаеш за „Блек Джак“, само за един ден.

— Не знам — каза скептично тя.

— Е, аз знам, скъпа. Можеш да се настаниш в една от стаите горе и освен това ще ти плащам и малка заплата. Тук има много дрехи, така че няма нужда да купуваш.

— Какво... какво върши Рита? — запита Джули, внезапно спомняйки си неприлично късата пола и ниско изрязания корсаж, който скриваше само зърната на гърдите ѝ.

Брет мълча дълго време, подбирайки внимателно думите си.

— Рита забавлява клиентите, грижи се те да си поръчват питиета, помага им... да забравят грижите си, такива неща.

Джули не беше съвсем невежа по въпросите на живота. Разбираше много добре какво правят Рита и останалите момичета в кръчмата.

— Няма да забавлявам клиентите ти нито тук, нито на горния етаж — заяви ти разпалено. — Това включва и тебе, Брет Кейси.

Широката усмивка на Брет напълно я обезоръжи.

— Никой не те моли за такова нещо, скъпа. Работата ти е съвсем законна. Имам много момичета, които се грижат за мъжете на горния етаж. Но нямам нито една с твоята външност и маниери, която да ги привлича към масите за игра.

— Това ще бъде само докато баща ми се върне — отстъпи тя.

Съгласен съм.

Брет ликуваше, сигурен, че решението на Джули е в негова полза.

— Значи се разбрахме — заяви тя, протягайки към него тясната си длан.

— Ела, ще ти покажа стаята ти — усмихна се Брет, обхващайки малката ѝ ръка в гладката си длан.

Неочакваното пристигане на Карл Дарси в Ранчо Делгадо му доказва, че нещата невинаги са такива, каквито изглеждат. Усети напрежение около себе си още в мига, когато беше поканен в кабинета на дон Родриго и най-накрая се озова лице в лице със зет си. Дълго преди да замине от Сан Франсиско, той беше решил, че ще държи самоличността си в тайна. Ако искаше да научи нещо за характера на мъжа, когото дъщеря му обичаше, можеше да го направи само инкогнито.

Род вдигна недоволно очи, поглеждайки намръщено към Карл, който беше нахлул в светилището му. Мислите му още се въртяха около Елена и колко я беше подценил. Познаваше я, откакто се помнеше, и му се струваше невъзможно тя да е способна така да го измами. Не можеше да не се пита дали тя по някакъв начин не е отговорна за изчезването на Джули. От нея можеше да очаква всичко. Но да се опита да представи едно копеле за негова плът и кръв — това беше повече, отколкото той можеше да понесе. Карл нямаше откъде да знае какви са мислите на Род и донякъде се стресна от недружелюбното посрещане. И тогава, така внезапно, както се беше запалил, враждебният поглед на гордия дон угасна, защото Род осъзна как изглежда в очите на посетителя.

— Простете ми — извини се той, усмихвайки се приятелски. — Неучтиво беше от моя страна да ви посрещам така. Имам да мисля за много неща напоследък и не съм искал да бъда нелюбезен. Но стига за мене, господине, моите проблеми не са ваша грижа. Аз съм дон Родриго. Тереса ми каза, че сте искали да ме видите.

Карл се насили да се успокои под любопитния поглед на Род.

— Всъщност, дойдох да се срещна с баща ви — излъга той безпроблемно, — но ме осведомиха, че е починал. Съжалявам да го чуя, дон Родриго.

Род любезно махна с ръка, приемайки съболезнованията на Карл.

— Каква работа сте имали с баща ми?

— Преди месеци дон Диего ми писа и ме покани в ранчото. Нали разбирате, аз развъждам коне. Ранчо Делгадо е добре известно с първокласните си коне. Покани ме да дойда и да остана колкото е необходимо, за да реша дали ще искам да купя някои от вашите животни. Но ако не е удобно...

И Карл нарочно остави изречението да увисне във въздуха.

— Ще уважа ангажимента на баща си към вас, господин...
господин...

Изведнъж Род разбра, че не знае името на непознатия.

— Блеър — отговори Карл. — Карл Блеър.

— Господин Блеър, можете да останете в хасиендата, докато вземете решение относно покупката — каза накрая Род. — Съжалявам само, че не можахте да дойдете в по-приятен момент. Смъртта на баща ми беше доста неочаквана и... и съпругата ми... тя беше... в момента не е тук.

Изведнъж Род загуби желание да говори за Джули с един непознат.

— Нямам намерение да се ровя в личния ви живот, дон Родриго — каза Карл. — Ще си върша работата колкото може по-незабележимо.

Елена избра точно този момент, за да нахлуе в кабинета, сумтейки от едва сдържан гняв.

— Ти ли нареди на Тереса да ми опакова нещата? — нападна го тя. — Нямах това право!

— Елена, имаме гост — предупреди я Род през зъби.

Тя вирна патрицианския си нос и изгледа пренебрежително мъжа, седнал срещу Род, но в следващия момент реши, че не си струва да му обръща внимание.

— Е, ти ли беше, Родриго?

— Какво имаш предвид, Елена?

— Ти ли нареди на Тереса да ми опакова нещата?

— Сметнах, че вчера сме уговорили всичко — каза уморено Род. — Да, аз помолих Тереса да ти помогне с опаковането. Някой от пастирите ще те откара до мисията. Вече пратих съобщение до отец Хуан и му обясних всичко.

— Родриго, само ако...

— Не пред госта ни — Тонът на Род съдържаше отчетливо неприятна нотка и Елена се огъна пред неизречената заплаха. — Това е господин Блеър. Ще остане като мой гост в ранчото. — После се обърна към Карл. — Господин Блеър, това е Елена, вдовицата на... на баща ми.

— А, да, чух, че дон Диего се оженил — призна невинно Карл. — Моите съболезнования, госпожо Делгадо.

Хвърляйки към Карл поглед, изпълнен с ядовита ненавист, Елена се извърна рязко и изхвърча от стаята.

— Трябва да я извините, господин Блеър — каза Род, като се изчерви. — Тя е напрегната и... не е на себе си. Помислих, че ще е най-добре за нея да прекара известно време в мисията, но тя не е съгласна с мене.

Карл нямаше представа какво става, но от това, което видя дотук, му се стори, че Род и Елена едва ли са любовници. Възможно ли беше Джули да е сгрешила, запитва се той. Или пък дон Родриго беше от мъжете, които лесно се уморяват от жените и бързо се отърват от тях? Точно този въпрос го беше докарал в Ранчо Делгадо и сега той му търсеше отговор.

По-късно същия ден Карл наблюдаваше отдалече как Род търпеливо съпровожда сърдитата Елена и една купчина сандъци към фургона, каран от един от пастирите. Сбогуването му с огнената испанка беше кратко и сдържано, което още веднъж накара Карл да се запитва дали зет му е наистина толкова жестокосърдечен. От това, което видя, си беше извадил заключението, че Елена няма желание да напусне Ранчо Делгадо. Дори от мястото, където беше застанал, чу съвсем ясно прощалните й думи:

— Копеле! Един ден ще ми платиш за всичко!

В следващите дни Карл се ориентираше из обширното ранчо. Често излизаше да язди заедно с Род и лека-полека започна да разбира сложната душа на испанеца. Горд, арогантен, неизменно любезен и щедър спрямо хората си и техните семейства, уважаван от всички. Карл оценяваше любовта на дъщеря си към този мъж. Но това, което не успяваше да разбере, беше защо Род не обича Джули.

След първата седмица, в която всеки ден живееше, хранеше се и яздеше с Род, Карл започна да подозира, че Джули греша в убедеността си, че Род иска тя да изчезне от живота му. Някак си не

можеше да го свърже с това жестоко деяние, което я беше хвърлило в ръцете на Педро, наемника на Муриета. До момента Род почти не беше споменавал липсващата си съпруга. Карл реши, че е време да разбере какви са скритите чувства на зет му; време беше да научи истината по своя си фин начин.

Двамата яздеха спокойно, разговаряйки за най-обикновени неща, когато Карл внезапно запита:

— Очаквате ли съпругата ви да се върне скоро? Бих желал да имам честта да се запозная с нея. Тя испанка ли е?

Болезненият тик, който пробяга по лицето на Род, накара по-възрастния мъж почти да съжали, че е задал въпроса.

— Струва ми се, че ви познавам вече достатъчно добре, господин Блеър, за да ви кажа, че съпругата ми беше отвлечена и... и може би е мъртва.

Гласът на Род беше напрегнат, думите едва излизаха от устата му, докато виждаше любимото лице на Джули пред мисления си взор.

— Кой би направил подобно нещо? — запита Карл, правейки се на шокиран.

— Елена е била с Джули, така се казва съпругата ми, когато това се е случило. Каза, че бил Хоакин Муриета.

— Вярвате ли й?

— Нямам причина да се съмнявам в Елена... поне в онзи момент нямах — прибави замислено Род. — Но сега не знам, макар че тя няма да си признае нищо.

— Ако простите любопитството ми, дон Родриго — прекъсна го Карл, — все пак каква ви е Елена? Освен съпруга на баща ви?

Род се взря за миг в Карл, питайки се защо говори така задушевно с човек, когото едва познава. Но странно, той не се притесняваше да говори открито с този прям, състрадателен мъж, когото се бе научил да уважава за краткото време, прекарано с него.

— Елена беше моя годеница. Трябваше да се ожена за нея, когато срещнах Джули. Ожених се за Джули при доста... хм... доста странни обстоятелства и я доведох у дома, в ранчото. Сега разбирам, че е било ужасен удар по гордостта на Елена, но се страхувам, че подцених ревността й и омразата й към Джули. Тогава баща ми се ожени за Елена и нещата тръгнаха още по-зле.

Карл беше чул почти същата история и от дъщеря си. Това, което искаше сега, беше истината за отвличането на Джули и дали Род действително обвинява Елена за това.

— Баща ви и Елена не се ли разбираха?

— Не знам — замислено вдигна рамене Род. — През това време аз ѝ позволих да... е, няма значеше. Достатъчно е да кажа, че нараних Джули по такъв начин, както никога не съм искал. Бих дал всичко за шанса да ѝ се реванширам заради това, че се отнесох така лошо с нея последната вечер, когато...

Той внезапно спря, осъзнавайки, че всеки момент щеше да разгласи интимни подробности от брака си, които би предпочел да не стават чуждо достояние.

— Говорите като мъж, който обича жена си — забеляза невинно Карл.

— Страхувам се, че това чувство дойде твърде късно, господин Блеър — призна с готовност Род. — Но във всеки случай, обичам съпругата си. Затова отказвам да повярвам, че е мъртва. Не е характерно за Муриета да убива невинни жени. По-скоро бих повярвал, че е отишла доброволно с бандита, отколкото да приема, че е мъртва.

Карл вече чу всичко, което трябваше да знае. Тези двама млади хора като че ли не бяха наясно, че изпитват любов един към друг, което беше позволило на Елена да раздели събраните от звездите влюбени, въпреки факта, че тя самата беше извлякла незначителна полза от усилията си. На Карл се падаше, или поне така предположи той, да изиграе ролята на Купидон и да събере съпруга със съпругата му сега, когато вече беше убеден, че страховете на Джули относно Род са били безпочвени. Очевидно това от самото начало е било заговор, замислен от Елена.

Съобразявайки се с гордостта на дъщеря си, Карл взе мъдрото решение да запази мълчание, защото така щеше да бъде по-добре. Щеше да пази за себе си местонахождението на Джули и да остане под чужда самоличност, докато не се върне в Сан Франсиско и не каже на дъщеря си какво е открил и по-специално това, че Род я обича. Да, точно това щеше да направи, да побърза да се върне при Джули. Ако всичко тръгнеше добре, можеха да се върнат в ранчото след две

седмици. Разбира се, Карл нямаше как да знае, че следващата седмица Род тръгва да кара добитък, защото не беше ставало дума за това.

По-късно същия ден Карл осведоми Род, че ще си замине на следващата сутрин, уверявайки го, че макар добитъкът на Делгадо да е сред най-добрите, които някога е виждал, не е точно това, което той търси. Сбогуваха се вечерта, с най-добри чувства, и Карл напусна Ранчо Делгадо, точно както беше планирал.

През почти двуседмичния си престой в ранчото той беше положил съзнателни усилия да се запознае с детето, към което Джули толкова се беше привързала. Карл и Фелисия прекараха заедно много щастливи часове, говорейки за Джули и за любовта между нея и момиченцето. По своя си неуловим начин Карл беше разпитал детето за отношенията между Елена и дон Родриго. Фелисия му беше помогнала много, накланяйки везните в полза на Род.

Сутринта, когато Карл напусна ранчото, беше напълно неподготвен да види една самотна фигура, яздеща след него така, сякаш я гонеше самият дявол. Бяха на известно разстояние от хахиендата и той дръпна юздите, за да дочака приближаването на детето.

— Какво правиш тук, момиче? — запита Карл любезно, когато конят на Фелисия спря до неговия.

— Знаете къде е тя, нали? — нападна го намръщена Фелисия. — Жива е, а вие не казахте на дон Родриго. Защо?

Карл се смая от пронизателността на това толкова малко дете. Фелисия беше наистина изключително момиченце, точно както я беше описала Джули.

— Не знам за какво говориш, Фелисия.

Тя го изгледа навъсено.

— Кой сте вие, господине? Откъде познавате доня Джули? Защо не я върнахте тук?

Карл въздъхна тежко, Фелисия не му оставяше никакъв избор, трябваше да й каже истината. Жестоко щеше да бъде да не постъпи така.

— Да, малката, Джули е жива. Аз съм баща ѝ.

— О, господине! — възкликна очарована Фелисия. — Заведете ме при нея! Моля ви!

— Не мога да го направя, дете — усмихна се нежно Карл. — Нима искаш леля ти и чичо ти да се тревожат? — Сведените очи на Фелисия и тъжното личице бяха повече, отколкото Карл можеше да понесе. — Ще ти кажа една тайна, но само ако ми обещаеш, че няма да я казваш на никого.

Тайна ли, господине?

— Да, много хубава тайна. Обещавах ли?

— Щом е хубава, да. Обещавам.

— Сега отивам при Джули. За да я доведа в ранчото.

— О, господине, това наистина е много хубава тайна. Дон Родриго знае ли?

— Тогава нямаше да бъде тайна, нали?

Фелисия като че ли се смути.

— Но не е редно. Дон Родриго трябва да знае.

— Той ще разбере, малката. Няма да мине много време. Ако всичко върви добре, ще се върна с Джули само след няколко дни.

Успокоена, поне за момента, Фелисия грейна от щастие.

След това двамата се разделиха и малката метиска пое по пътя си, скрила тайната в сърцето си, докато Карл се отправи към едно развитие на събитията, което щеше драстично да промени добре подредените му планове.

Той стигна едва до мисията в Сей Луис Обиспо, когато конят му окуця. Макар че нито беше посещавал мисията дотогава, нито се беше срещал с отец Хуан, Род беше говорил твърде често за добрия свещеник и Карл беше сигурен, че може да разчита той да му помогне. Ако отчето нямаше кон, който да замени срещу този на Карл, тогава най-малкото би могъл да прати известие до Род.

За негов лош късмет отец Хуан беше отишъл при един болен в селото и Елена посрещна посетителя. Отначало тя не позна Карл, но когато той заговори, обяснявайки в какво затруднено положение е изпаднал, тя се сети.

— Вие сте гостът на Родриго, нали? — запита Елена, оглеждайки го с присвити очи.

— Да, доня Елена. Ако си спомняте, запознахме се в кабинета на дон Родриго в деня, когато пристигнах.

— Да, спомням си. Дон Родриго каза ли ви нещо за мене?

— Трябвало ли е?

Елена се изчерви сърдито.

— Не си играйте с мене, господине. Трябва да ви е казал нещо.

— И да е казал, не си спомням.

— Лъжа, всичко е лъжа! — разкрещя се тя. — Истината е, че той ми направи дете и ме изостави! Прати ме в мисията, след като вече нямаше нужда от мене!

Карл беше потресен. Възможно ли беше това да е истина? Възможно ли беше да е преценил погрешно Род? Нима те двамата с Елена са заговорничили да се отърват от Джули и когато Елена е станала негова любовница, нима тогава бременността ѝ е попречила на удоволствието му дотам, че най-безочливо да я изгони? Господи, изруга мислено Карл, трябваше ли сега да премисли наново позицията си, да преоцени мнението си за мъжа, когото мислеше, че е започнал да опознава? Или Елена нарочно го лъжеше, за да дискредитира Род? В пристъп на прозрение Карл реши да се придържа към първоначалния си план, да върне Джули в Ранчо Делгадо и да остави Род сам да обясни всичко. Нямаше право да го съди прибързано.

Когато отец Хуан се върна, Карл размени окуцелия си кон за отпочинало животно, макар и не толкова добро, както призна самият свещеник, и продължи на север по Камино Реал към Сан Франсиско, не знаейки какви капани му готви съдбата.

Тази нощ заради закъснението в Сен Луис Обиспо, Карл потърси подслон в мисията Сан Мигел, на около осем мили от Пасо Роблес, където отец Луис го прие много радушно. След проста, но засищаща закуска той потегли рано на следващата сутрин, добре запълнил стомаха си с тортили и варени яйца.

Карл тъкмо беше излязъл от село Пасо Роблес, когато от планините се спусна Трипръстия Джак със своята банда главорези, които нападаха нищо неподозиращи пътници по Камино Реал. Преди да разбере какво го е сполетяло, Карл беше прострелян с два куршума, единият от които одраска главата му, а другият заседна в хълбока му, беше ограбен до шушка и оставен да умре. Лежа цял ден и цяла нощ там, където беше паднал, преди да го открие Рамона Санчес, обеднялата вдовица на един горд собственик на ранчо, който беше загубил всичките си земи и беше умрял малко след това в невероятна бедност.

Тя беше добра жена, веднага потърси помощ и Карл беше откаран в мизерната ѝ колиба, където тя безкористно се опита да спаси живота му. За нея нямаше значение, че той е гринго. Какво значение можеше да има такова нещо, след като човекът би умрял без нейната помощ? Призовавайки всичките си познания в областта на лечителството, щедро подплатени с горещи молитви, тя опази пациента си жив до сутринта, което само по себе си беше добър признак.

Рамона внимателно извади куршума от хълбока на Карл и зачака треската да спадне. Когато това стана, тя вече беше готова с отварите и лекарствата, приготвени специално, с цел да охладят и успокоят изгаряната от високата температура плът. Предвид състоянието на здравето му, отслабено от предишните рани, нанесени от Пако и Хосе, беше цяло чудо, че Карл все пак оживя. Ако дължеше живота си на нещо, то беше на упоритостта на Рамона и на отказа ѝ да приеме, че той може да умре. Карл остана дни наред в кома. А когато се възстанови дотолкова, че да може да говори, беше твърде слаб, за да тръгне на път. Можеше само да лежи и да се тревожи за Джули, да се пита колко ли се безпокои тя за това, че не се е върнал навреме. Поне я беше оставил добре снабдена с всичко необходимо под закрилата на Мей Паркър, мислеше Карл в един от моментите си на просветление.

Минаха няколко седмици, преди да се възстанови дотолкова, че пътуването вече да не представлява опасност за живота му. След като мисли много, той реши, че ще е по-добре да се върне в Ранчо Делгадо, тъй като беше по-близо и понеже се налагаше Род да отиде до Сан Франсиско, за да прибере Джули, защото в момента Карл не беше в състояние да предприеме такова дълго пътуване. След като убеди Рамона да го придружи, в случай че му стане лошо по пътя, той отново се отправи към Ранчо Делгадо.

На Карл му се стори, че всичките му усилия да събере Род и Джули са обречени на провал, когато стигна в ранчото и установи, че Род току-що се е върнал от прекарването на добитък и веднага е заминал за Сан Франсиско. Обезсърчен, по-възрастният мъж разбра, че е прекалено слаб, за да го последва. Най-доброто, което можеше да направи, беше да остане тук и да се възстанови, а да остави на съдбата да събере двамата влюбени и да вярва в божията преценка. Колкото до самия него, той беше доволен да остане в ранчото заедно с Рамона,

защото изключително много се беше привързал към стройната вдовица, която буквално го беше изтръгнала от ноктите на смъртта.

Докато седмиците минаваха, Фелисия започна да се отчайва и си пожелаваше да не беше обещавала на бащата на Джули, че няма да разкрие тайната. След като мина една седмица, момиченцето с нетърпение очакваше завръщането на Джули, но когато се изтърколи и втората седмица, а Карл още не се появяваше, Фелисия се притесни ужасно, представяйки си всякакви страшни неща, които може да са се случили на Карл, преди да е стигнал до Сан Франсиско. След като мина цял месец, Фелисия вече се отчая, че някога ще види Джули. Движеше се из ранчото с такава трагична физиономия, че Тереса заплаши, че ще почне да ѝ дава лекарство, от страх, че може да се е разболяла.

Род и пастирите се върнаха в Ранчо Делгадо след успешното прекарване на добитъка. Беше отсъствал почти два месеца от дома си. След като спа цели двадесет и четири часа и се натъпка с най-вкусните деликатеси на готвачката, той тръгна да обиколи ранчото, най-вече оборите, където очакваше да намери много нови жребчета. Не се изненада, а по-скоро се зарадва, виждайки Фелисия да язди един от любимите си коне. Странно, помисли Род, колко много му беше липсвало това забавно дете.

Като го видя, Фелисия се хвърли радостно в ръцете му, съвсем забравяйки, че той е господарят, а тя е просто една метиска.

— Липсвахте ми, дон Родриго — каза тя с плаха усмивка.

— И ти ми липсваше, момиче. Но не заслужавам ли по-голяма усмивка?

— Да, дон Родриго — съгласи се Фелисия, опитвайки се с всички сили да преодолее меланхолията си, хвърляйки ослепителна усмивка към него.

Род интуитивно усети, че тя е нещастна, и седна в една купа сено, като я настани на коленете си.

— Не искаш ли да ми кажеш какво не е наред, дете?

Тя мисли дълго време и изрече:

— Нередно ли е да издадеш тайна, господине?

— Не и ако опазването ѝ може да навреди на някого, дете.

Фелисия остана замислена толкова дълго, че Род се видя принуден да я попита отново:

— Е, ще навреди ли някому, дете?

Фелисия сви тънките си раменца.

— Мисля, че би могло, господине.

— Тогава най-добре е тайната да бъде разкрита — посъветва я Род. — Ако ми кажеш, обещавам да не казвам на никого. Освен ако има още някой, на когото...

— О, не — моментално го увери Фелисия. — Ако ще казвам на някого, само на вас.

Род зачака, изпълнен с любопитство и сигурен, че никога няма да предаде доверието на това дете. Фелисия си пое дълбоко дъх и избъбри:

— Помните ли господин Блеър? — Род кимна, питайки се какво общо има грингото с цялата тази работа. — Той е бащата на доня Джули.

— Какво? — извика Род, стряскайки Фелисия, която скочи на земята. Възможно ли беше това да е вярно? — Откъде знаеш, дете?

— Говорех често с него, докато беше тук, и доня Джули ми е разказвала много неща за баща си, които ми напомняха за господин Блеър, така че взех да подозирам нещо.

Род се учуди колко много знаеше това дете за Джули, много повече от самия него.

— Защо бащата на Джули не ми разкри самоличността си? Нищо не разбирам. Той изобщо каза ли ти нещо, дете?

— Много малко, дон Родриго. Но мисля, че ви е изпитвал, искал е да реши дали доня Джули трябва да се върне в ранчото.

— Дали трябва да се върне... За бога! Искаш да кажеш, че Джули е жива? И баща ѝ знае къде е?

— Да, господине. Доня Джули е в Сан Франсиско и баща ѝ ми обеща, че ще я доведе обратно в ранчото. Но той не се върна — почти изхлипа момиченцето, сгърчило жалостиво лице. — Той обеща, господине! След няколко дена, така каза. Това трябваше да бъде нашата тайна. Ами ако му се е случило нещо ужасно? Ами ако не е стигнал до Сан Франсиско?

Трудно беше за Род да мисли за друго, освен за това, че Джули е жива. Изненадващо, но разбираше защо тя се колебае дали да се върне тук, имайки предвид колко лошо се беше държал с нея. Питаше се кога и как е открила баща си. Но това нямаше никакво значение, важен беше само фактът, че Джули е жива и под закрилата на отдавна изгубения си баща.

Причината за това, че тя не се беше върнала, както господин Блеър беше обещал, представляваше съвсем друго нещо. Дали човекът не е бил нападател по Камино Реал и изобщо не е стигнал до Сан Франсиско, както се опасяваше Фелисия? Или пък Карл е изследвал характера му и е стигнал до заключението, че не е какъвто трябва? Колкото повече мислеше Род, толкова повече се убеждаваше в тъжната истина, че Джули вече не иска да има нищо общо с него.

— Господине, чувате ли ме? — запита Фелисия, изтръгвайки го от размишленията му. — Ами ако се е случило нещо ужасно с бащата на доня Джули?

— Смятам да узная това, дете — увери я Род с твърд глас. — Има само едно място в Сан Франсиско, където би могла да бъде Джули, а ако е там, значи ще я намеря. Аз... само се надявам, че не се е върнала на изток с баща си.

— Няма да го направи, господине, сигурна съм.

Род се усмихна на тънко завоалирания намек на Фелисия.

— Може би си права, дете, но ти обещавам, че ако Джули е в Сан Франсиско, ще я намеря и ще я доведа обратно в Ранчо Делгадо, където ѝ е мястото.

Род замина за Сан Франсиско още на следващия ден.

Джули имаше много причини да бъде благодарна на Брет Кейси. Очарователният комарджия не само ѝ беше предложил работа, спасявайки я по този начин от гладна смърт или нещо по-лошо, но и закрилата му се простираше доста надалече. Внезапната поява на Джули в игралната му зала стана причина за много предположения. Някои допускаха, че е стара приятелка на Кейси, дошла, за да поднови връзката си с него. Други я сметнаха за лесна плячка и бързо бяха освободени от тази си заблуда, когато Кейси заяви съвсем недвусмислено, че Джули е негова любовница и всеки, който се осмели да ѝ посегне, може да се смята за мъртвец.

Отначало Джули се вбеси от дръзкото и неоснователно изявление на Брет. Но се успокои, когато той ѝ обясни, че е излъгал, за да я защити. Трябваше да признае, че грубите златотърсачи, които си търсеха жени за задоволяване на нуждите си след дългите месеци копаене без женска компания, почти не ѝ досаждаха.

Истината обаче беше, че Джули в действителност не беше и никога нямаше да стане любовница на Брет Кейси. Тя харесваше и уважаваше този мъж заради любезността му към нея, заради това, че я закриляше, и да, дори заради вниманието, което проявяваше към нея. В месеците, през които се занимаваше с масата за „Блек Джак“ в игралната зала на Кейси, той често я бе молил да му стане любовница и фактически, а не само фиктивно. И всеки път, когато му беше отказвала, Брет я беше уверявал, че не се отказва толкова лесно.

Каква ирония на съдбата, мислеше си Джули, че двама мъже бяха изповядвали любовта си към нея, докато единственият мъж, когото тя някога би могла да обича, нехаеше за нея. Питаше се дали Род и Елена са щастливи заедно сега, когато вече я нямаше при тях, за да им усложнява живота. Дали вече той не я мисли за мъртва и дали не се е оженил за Елена?

Ако не беше щастлива, Джули поне беше доволна. Това, което ѝ пречеше да бъде напълно щастлива, беше отсъствието на баща ѝ. Нямаше вест от него вече няколко месеца и се страхуваше, че може да му се е случило нещо ужасно. Той със сигурност щеше да се върне или поне да се свърже с нея, ако е добре и всичко е наред. Тя не преставаше да се притеснява за непонятното му изчезване и започна да мисли, че вече го е изгубила завинаги.

Една вечер, малко преди да се появи при игралните маси, Джули седеше пред огледалото, взирайки се в отражението си. Беше се променила много от деня, когато пристигна в Сан Франсиско преди една година. Беше узряла, беше станала по-самоуверена, вече не беше онова наивно, неопитно момиче, отпредило се съвсем самичко да търси баща си в една неопитомена земя. Макар че беше преживяла много, това не беше огрубило чертите ѝ, нито се беше отразило на духа ѝ. Макар Род да я беше отхвърлил като нежелано бреме, Джули беше излязла от това изпитание много по-силна, много по-запозната с живота наоколо. Дори красотата ѝ беше съзряла и още повече допринасяше за чара ѝ.

Леко почукване на вратата накара усмивка да цъфне на устните ѝ. През всичките тези седмици, откакто се беше установила в игралната зала на Кейси, Брет никога не беше пропуснал да дойде и да я съпроводи до долния етаж, когато тя трябваше да се заеме със задълженията си.

— Влез, Брет — извика тя с нежен глас.

Вратата се отвори и Брет Кейси влезе в стаята, елегантен и красив, както винаги.

— Готова ли си, Бренди?

Бренди. Още една илюзия, увеличаваща тайнствеността ѝ. Името ѝ беше измислено от Флоси, едно от момичетата на Брет, които освен другите си задължения се грижеха клиентите да си поръчват питиета. Още първия ден, когато Джули се беше появила долу, за да поеме задълженията си, Флоси беше забелязала, че косата ѝ има цвета на топло бренди. Името веднага ѝ прилегна и дори Брет я наричаше Бренди. Но Джули не възразяваше. Това някак си се вписваше в новия ѝ начин на живот.

— Готова съм, Брет — обяви тя, прибирайки една изплъзнала се къдрица.

Зелените очи на Брет се плъзнаха одобрително по стройната фигура на Джули, изящно подчертана от изумруденозелената рокля от бляскав сатен, която едва прикриваше розовите връхчета на гърдите ѝ. Деколтето беше направено нарочно така, че да пълни очите на клиентите и да отвлича вниманието им от личните грижи дотогава, докато се разделят със златото си. Планът действаше невероятно успешно. Макар че в игралната зала работеха доста жени, някои от които бяха облечени много по-съблазнително от Джули, само жената, позната под името Бренди, беше в състояние да привлича мъжете като пчели към мед. От мига, когато влезеше в залата с изкусителната си походка, хванала Брет под ръка, до момента, когато излезеше по същия начин късно през нощта, тя представляваше постоянен обект на възхищение и извор на слухове.

За всички беше ясно, че Бренди е дама, и то такава, която не би предала доверието на своя покровител. Наоколо нямаше мъж, който да не завижда на Брет Кейси или да си мечтае какво би било, ако можеше да отведе жена като Бренди в леглото си. Повечето мъже и жени харесваха Джули, с изключение, разбира се, на Рита.

Когато Джули влезе в живота на Брет Кейси, отношенията на Рита с красивия комарджия бързо взеха да западат. Макар че така и така беше тръгнала към края си, връзката на Брет с огнената мексиканка прекъсна внезапно, когато Джули прекрачи прага на игралната зала. Брет вече не викаше Рита в леглото си — дори не само нея, но и никаква друга жена. Джули се беше настанила в сърцето му и той не желаше никоя друга. Така че Рита правеше всичко възможно да създава всякакви неприятности на Джули.

— Ставаш все по-красива с всеки изминал ден, скъпа — ухили се Брет. — Съзнаваш ли, че всеки мъж в Сан Франсиско те ревнува от мене?

Джули се изчерви красиво.

— Много лесно ти идват такива приказки на езика, Брет Кейси — упрекна го тя. — Освен това си всеизвестен женкар.

— Признавам — засмя се той. — Но ти би могла да промениш това.

— Брет — започна Джули, внезапно сериозна, — моля те, недей...

— Добре, скъпа, печелиш — отстъпи той, скривайки болката зад фасадата на хумора. — Няма да те притискам. Но ако промениш решението си...

— Няма.

— Ами ако ти предложи брак?

О, господи, замоли се безмълвно Джули, измъкни ме от тази бъркотия.

— Аз съм ти вечно признателна за всичко, което направи за мене, Брет, наистина. Но брак? Не може и дума да става. Хайде, да тръгваме.

Тази вечер мислите на Джули бяха разпокъсани и разстроени — повече от всякога. Предложението за брак от страна на Брет беше нещо ново. Дотогава той я беше искал за своя любовница. Сега беше внесъл ново измерение в предложенията си към нея. Разбира се, нямаше никаква възможност да се оженят. Тя още беше омъжена за Род. Но беше жена, събудена за радостите на любовта, колко време би могла да издържи без успокояващите обятия на Род? Самотата не беше състояние, което би искала да изследва в идващите години. Тя беше човешко същество; гореща, страстна жена, разбудена от един невероятно страстен и мъжествен мъж, умел познавач на изкуството на

възбудата. Можеше ли да бъде щастлива с мъж, когото не обича? Разводът не беше отговор, макар да знаеше, че Брет би могъл да бъде добър за нея. Някак си мисълта да бъде омъжена за друг, а не за Род, я отблъскваше. Тя горещо се замоли баща ѝ да се върне бързо, докато в същото време автоматично раздаваше картите на мъжете, които непрекъснато се трупаша около нейната маса.

Род изобщо не се и съмняваше, че никога досега не беше пътувал толкова скоростно към Сан Франсиско. Ядеше и спеше на седлото, спирайки само веднъж или два пъти, за да освежи в някой ромолящ поток. Ако беше срещнал бандити, те едва ли щяха да могат да го догонят. Прашен, схванат от неподвижното седене на седлото и с няколкодневна брада, Род се насочи към пансиона на Мей Паркър, сигурен, че ще намери там Джули, ако все още е в Сан Франсиско.

Преживя невероятен шок, когато спря коня си пред онова, което трябваше да бъде пансионът на Мей, само за да намери там някаква новопостроена сграда. Отначало помисли, че Мей е построила наново пансиона си, но скоро осъзна, че възрастната жена едва ли е имала толкова пари. На мястото на нейния пансион сега се издигаше кантората на адвокатите Мърфи и Харпър. Фактически, когато той се замисли по-дълбоко, целият квартал имаше недовършен вид, доста различен от овехтелите постройки, които някога се гущеха една до друга на тази улица.

Първият човек, когото Род срещна, знаеше какво се е случило и описа с големи подробности ужасния пожар, който беше отнел не само живота на Мей Паркър, но и на няколко други нещастници, имали лошия късмет да попаднат в огнен капан в самите си домове.

— Едно момиче — запита Род, дори не осъзнавайки, че е затаил дъх, — едно момиче на около осемнадесет години не беше ли сред жертвите? Красиво момиче, русо? Тя и баща ѝ може би са били наематели на Мей.

— Не си спомням човек с такова описание — отвърна мъжът, почесвайки голото си теме. — Ама не е невъзможно. Само че ми се струва, че повечето от умрелите бяха по-възрастни, не толкова подвижни, за да избягат бързо от пламъците.

Род си позволи да отдели няколко минути, за да оплаче Мей Паркър — жена, която много уважаваше, — преди да обмисли следващия си ход. Явно беше, че в този момент не беше по-близо до

намирането на Джули, отколкото когато беше тръгнал от Ранчо Делгадо. Объркано почесвайки покаралата си брада, той реши да си намери стая, да поспи и да пооправи вида си, преди да тръгне да я търси.

След няколко часа, отпочинал и извънредно красив в кожените си панталони, обгръщащи мощните му бедра, и в късия кожен жакет, обточен с ресни, който подчертаваше широките му рамене, Род тръгна из улиците на града. Макар че беше късен час, в игралната зала на Кейси имаше много народ и Род като привлечен с магнит мина през летящите врати и влезе в задимената зала.

Първата гледка, която се изпречи пред очите му, беше редицата редица от оскъдно облечени момичета, които се мятаха по сцената сред одобрителните подвиквания на златокопачите, зажаднели за женска плът. Той седна до една малка масичка, доста по-назад в залата, и се зае да наблюдава околните. След няколко минути една пищна тъмнокоса мексиканка се приближи към него с предизвикателна походка и го запита с гърлен глас:

— Ще пийнете ли нещо, господине?

Поканата в бляскавите ѝ очи беше абсолютно недвусмислена.

Рита беше забелязала Род още в момента, щом той влезе в кръчмата. Много отдавна не беше виждала мъж с такава външност и обноски. Рита веднага предположи, че това трябва да е богат собственик на ранчо, и бързо заложи на него. Реши, че тъкмо тя е жената, която може да осигури развлечение на този мъжествен непознат, който без съмнение се отегчаваше сред конете и добитъка си и беше тръгнал на лов за забавления.

— Уиски — отговори Род, оглеждайки без никакъв интерес пищната фигура на Рита.

Макар че от месеци не беше имал жена, сега имаше да мисли за по-важни работи, а не за бърз секс.

Мексиканката се отдалечи с предизвикателно полюшване на хълбоци и скоро се върна с бутилка уиски и две чаши. Род небрежно хвърли на масата две-три монети, които веднага изчезнаха в пищното ѝ деколте.

— Може ли да пийна с вас? — запита тя с кадифен глас.

— Разбира се, заповядай — сви небрежно рамене Род, докато Рита се настаняваше до него, сипвайки щедри дози уиски в двете

чаши, и после му подаде едната.

Той отпи полека, позволявайки на кехлибарената течност да се плъзне гладко в гърлото му, докато Рита изпи своята на един дъх.

— Казвам се Рита, скъпи — изрече тя, премигвайки съблазнително с дългите си мигли. — А ти?

— Просто Род — проточи той лениво. Няколко минути седяха мълчаливо, отпивайки от чашите си, после той запита: — Откога работиш тук, Рита?

— Осем, десет месеца — сви рамене тя небрежно, без да обръща внимание на посоката, в която тръгваше разговорът. — Защо питаш?

— Търся една жена.

Рита се изкикоти.

— Затова съм тук, Род. Ела, скъпи, стаята ми е горе.

— По дяволите, Рита! Не исках да кажа това. Търся съпругата си. Тя... изчезна и имам основание да смятам, че е в Сан Франсиско.

Рита се засмя многозначително.

— И си дошъл в игралната зала да я търсиш? Съпругата ти сигурно не е жена, която да се навърта в такива заведения.

Род се изчерви, осъзнавайки, че в думите на Рита има истина.

— Права си, Джули едва ли може да бъде видяна на подобни места. Не знам за какво съм си мислил.

— Явно не за мене — пошегува се Рита. — Но предложението ми си остава в сила. Мога да те накарам да забравиш за жена си, поне за малко.

— Без съмнение, Рита — отвърна сухо Род и се изправи в цял ръст. — Но аз...

Изведнъж замръзна, вперил очи в жената в изумруденозелена рокля, седнала на масата за „Блек Джак“, която раздаваше картите и се усмихваше на мъжете, скупчили се около нея.

Гъстата маса къдрици с цвят на мед бяха умело аранжирани около едно лице, което месеци наред беше безпокойло сънищата на Род.

— Джули!

Гласът му не беше по-висок от шепот, но Рита го чу и се взря в него със странно изражение.

— Коя е тази жена? Онази със зелената рокля, дето раздава картите? — запита Род със задавен глас.

Беше сигурен, че е Джули. По-зряла, по-красива — ако това изобщо беше възможно — и по-елегантна, отколкото си я спомняше. Но несъмнено това беше Джули.

— Това е просто Бренди — изсумтя презрително Рита.

— Бренди ли? Знаеш ли фамилията и?

— И да съм я знаела, не си спомням — нацупи се Рита.

— Откога работи тук?

Рита вдигна рамене с пълно безразличие.

— Два-три месеца. Защо питаш? Познаваш ли я?

— Аз... стори ми се, че я познавам, но... — заекна Род.

— Така действа на всички мъже. Лично аз не виждам защо — изсумтя мексиканката. — Ако си мислиш нещо за нея, по-добре недей — посъветва го тя кисело. — Тя е частна собственост на Кейси. Само той може да я докосва.

— Любовница на Кейси?

— Да, точно това казах, нали? — Рита започна да се уморява от този разговор. — Появи се кой знае откъде и Брет оттогава не поглежда друга жена. По дяволите! Искане ми се да я оскубя!

Какво ли мисли бащата на Джули, запита се Род сърдито. А пък и къде беше този тайнствен Карл Дарси, който като че ли влизаше и излизаше от живота на дъщеря си като някаква пеперуда? И Род изрече на глас, обръщайки се към Рита:

— Тази... м-м... Бренди има ли роднини в града?

— Не, поне аз не знам. Виж, Род, не искам да говорим за други жени. Ела, скъпи — подкани го тя, — обещавам, че ще те накарам да забравиш и Бренди, и тази твоя съпруга, която си тръгнал да търсиш.

Род нямаше желание да се люби с Рита. Как би могъл да очаква една жена като Рита да заеме мястото на меднокосата магьосница с яркосини очи, чието незабравимо любене беше се отпечатало завинаги в тялото и сърцето му?

Мисълта, че Джули е станала любовница на друг, беше непоносима за Род. Колкото повече си я представяше в ръцете на друг мъж, реагираща страстно на ласките му, съединена с него в акта на любовта, толкова повече растеше гневът му. Забравяше, че самият той беше хукнал като луд към Сан Франсиско, за да намери съпругата си и да я отведе обратно в Ранчо Делгадо. Забравяше и страстното си

желание да признае пред Джули любовта си още в мига, когато я открие.

Сега емоциите на Род представляваха кипящ котел. В светлината на това, което току-що беше научил от Рита, той вече не беше сигурен в собствените си чувства. От мига, когато разбра за Джули и собственика на игралната зала, любовта, която усещаше в сърцето си, беше започнала да вехне и да умира. Всичките му чувства бяха замрели в болезнената празнота между любовта и омразата. Нямахше представа какво ще прави по-нататък или как ще постъпи с Джули, когато се изправи лице в лице с нея. Можеше само да се надява, че гневът му ще се поуталожки, преди да се срещнат, иначе не би могъл да отговаря за действията си. Испанската му гордост не оставяше място за прошка.

— Защо си така намусен, скъпи? — запита лениво Рита. Стреснат от вида на пицната красавица и от факта, че все още беше тук, до него, Род се втренчи с неприязън в нея.

— Съжалявам, Рита. Не съм в настроение тази вечер. И започна да се отдръпва.

— Не бързай, скъпи — измърка Рита, надявайки се да го примами. — Сигурна съм, че мога да ти доставя удоволствие, ако ми дадеш шанс.

Род извади една монета от джоба си, подхвърли я небрежно към нея и тя се удари леко в пицния ѝ бюст, търкулвайки се между гърдите ѝ.

— Друг път може би — изрече той лаконично.

— Както искаш, скъпи — отвърна Рита с мрачна физиономия, от което ъглите на устата ѝ се извиха надолу. — Тук съм всяка вечер.

Род се върна на масата си с опасно бушуващи в главата му мисли. Известно време Рита го наблюдаваше с присвити очи, после се обърна, за да потърси нов клиент. Абаносовите очи на Род се връщаха като притеглени от магнит към масата за „Блек Джак“, където Джули седеше като богиня на трон, облечена в ослепително зелено. Брет Кейси, както винаги красив и изтънчен, се приближи до нея и пръстите на Род се свиха в юмруци с побелели от стискането кокалчета, когато видя комарджията да плъзва покровителствено ръка около тънката талия на Джули и да шепне интимно в ухото ѝ, толкова приличащо на изящна бисерна мида.

Стори му се, че погледът, който тя отправя към Брет, е заговорнически, като че ли двамата имат някаква тайна. Намръщи се, когато въображението му се развихри, разбуждайки остра болка някъде дълбоко в него. Подобни на два разгорели се въглена, очите му се забиха в Джули и нейния любовник; погледът му така гореше, че можеше да подпали цялата зала.

Внезапно Джули вдигна очи, сякаш усещайки погледа на Род, и почувства бруталната атака на блестящия му поглед, когато намери и задържа нейния. Шокът предизвика тръпки в тялото ѝ и накара кожата ѝ да настръхне, тя преглътна конвулсивно. Строгите му черни очи като че ли се пресягаха през разстоянието, което ги делеше, заключвайки я в затвора на едва скриваното му презрение.

Тънката ѝ ръка излетя към устните ѝ. Тя отвори уста, сякаш за да изпищи, но не можа да изрече нито една дума, не можа да си поеме дъх. Без да прекъсва зрителния контакт, Джули се надигна неуверено от табуретката си и усети, че краката ѝ се подгъват като гумени. Залитна, но за щастие Брет беше до нея и силните му ръце веднага я подхванаха.

— Бренди! — възкликна той с видима загриженост. — Добре ли си? — Джули кимва едва-едва. — Господи, така ме изплаши, скъпа! Изглеждаш, сякаш си видяла призрак.

— Не призрак, Брет, а демон.

Месеци наред Джули беше живяла със страха, че Род може един ден да дойде в Сан Франсиско и да се натъкне на нея. А сега най-лошите ѝ опасения се бяха сбъднали. Защо баща ѝ не беше тук, когато най-много имаше нужда от него? Нямахше ли кой да я защити от насилието, което тя знаеше, че се крие под ледената външност на Род? Не, отговори си тя безмълвно на въпроса. Дори Брет не би могъл да я предпази от яростта на съпруга ѝ.

Род наблюдаваше с присвити очи как Брет изпраща Джули до стаята ѝ, отнасяйки се с крехкото ѝ тяло така, сякаш беше изящно цвете. Трябваше да признае, че Джули наистина изглеждаше крехка с бледото си лице и сините очи, които сякаш поглъщаха всичко останало по деликатното ѝ лице. За него беше съвсем очевидно, че вината на Джули за поведението ѝ през тези няколко месеца беше причината за внезапното ѝ прилошаване. Както и страхът ѝ от него. Тя имаше основание да се страхува от него, помисли с горчивина Род, защото още нямаше представа какво би станало, ако се изправеше лице в лице с невярната си съпруга.

Отбеляза си в коя стая бяха изчезнали Кейси и Джули, както и колко време беше изминало, преди мъжът да излезе оттам сам и да се върне при масата за „Блек Джак“, където зае мястото на Джули. Малка искрица радост проблесна в мозъка на Род, защото Кейси излезе доста бързо от стаята на Джули.

Той изчака малко, докато се увери, че Кейси няма намерение да отиде отново в стаята на съпругата му, после стана и се запъти към стълбите. Съдбата пожела той да има късмет. Точно когато стъпи на първото стъпало, едно от момичетата на сцената падна и всички погледи се насочиха към оскъдно облечените танцьорки, което му позволи да влезе незабелязано в стаята на Джули.

Тя лежеше на леглото, облечена само в една къса риза. Униинето я вцепеняваше и едновременно с това я караше да се чувства напрегната. Понеже познаваше Род, тя знаеше, че е само въпрос на време той да се появи на прага ѝ, яростен и отмъстителен. Какво можеше да ѝ направи? Джули потръпна от лошо предчувствие. Ако можеше да се вярва на Елена, Род искаше тя да се махне от живота му завинаги, може би дори да умре.

Щеше ли да се ядоса, ако разбере, че е жива? Поемайки си дълъг, накъсан дъх, Джули се опита да си представи как ще реагира той на това, че я намира тук, в игралната зала на Кейси.

Тя беше толкова вдълбочена в мислите си, че не видя бавното завъртане на дръжката, нито чу тихото проскърцване на вратата, отваряща се под лекия натиск на Род. Едва приглушеното изщракване на ключа, завъртян в ключалката, я стресна и я накара да осъзнае смразяващия факт, че не е сама в стаята.

Тя моментално седна в леглото и видя високата, стройна фигура на Род, който се облягаше на затворената врата, със сардоничен поглед, оскърбително плъзгащ се по едва прикритото ѝ тяло. Джули почувства скритото насилие в стегнатите мускули около челюстта му. Беше почти като физически удар и тя инстинктивно се отдръпна.

— Род — прошепна тя с едва чут глас, в който треперенето се долавяше съвсем осезателно.

— Ти кого очакваше, любовника си ли?

Джули се изчерви, но Род погрешно взе това за признание за вина.

— Какво искаш? Как ме намери?

Насилвайки се да остане спокоен, Род пристъпи нехайно към леглото, но не успя да заблуди Джули, която го оприличи на пантера, готова да скочи.

— Дойдох да отведа „любящата“ си съпруга у дома, където ѝ е мястото — изрече подигравателно той. — Баща ти сигурно ти е казал, че беше в ранчото.

— Баща ми! — извика Джули, внезапно развълнувана. — Видял си го? О, слава богу! Мислех, че му се е случило нещо ужасно, когато не се върна в Сан Франсиско. Нямах представа къде е отишъл.

Черните очи на Род се присвиха подозрително. Не беше подготвен за този обрат на събитията.

— Баща ти се появи в хасиендата малко преди да тръгна да прекарвам добитък. Остана за малко. — Озадачено изражение се появи на лицето на Джули. — Любимият ти татко не си даде труда да разкрие самоличността си пред мене. Пропусна да спомене и че си жива, след всичките тези месеци, в които те мислех за мъртва.

Джули не можеше да прецени дали Род е доволен или разочарован от това, че я намира жива и здрава.

— Щом баща ми не ти е казал, ти как разбра, че съм жива и съм в Сан Франсиско?

— Фелисия ми каза — изрече той с кисел тон. — Тя прекарваше много време с баща ти и отгатна истината. Когато му изложила съмненията си, той признал кой е и ѝ разкрил, че ти си жива и си в Сан Франсиско. Обещал ѝ, че ще те върне в ранчото, и тя беше невероятно щастлива. Но не се върна и Фелисия много се разстрои. Тя ми разказа цялата история, след като се върнах от прекарването на добитъка. Няма нужда да казвам, че веднага тръгнах за Сан Франсиско.

Той спря, за да си поеме дъх, но Джули беше още замаяна от новината, че баща ѝ е трябвало преди седмици да се върне от посещението си в ранчото. Къде беше той сега?

— Откъде разбра, че работя в игралната зала на Кейси?

— По чиста случайност. Наблюдавах ви цялата вечер, тебе и твоя любовник. Да не мислиш, че нямаше да разбере, че си любовница на Кейси, след като всеки в този град го знае?

— Род, аз не съм...

— Джули — прекъсна я той сурово, — времето за лъжи отдавна мина. Сега искам само истината. Започни от самото начало, от момента, когато беше похитена, до момента, когато си станала любовница на Кейси. Беше ли любовница и на Муриета?

Разкошно обзаведената стая беше осветена от две високи свещи, поставени на нощната масичка, и от огъня в камината на отсрещната стена и Род едва не загуби контрол над сетивата си, когато видя как сиянието на лампата хвърля отблясъци върху русо червеникавата ѝ коса, оцветявайки я в златисти и медни тонове. Не беше забравил копринения допир на тези блестящи плитки, когато галеха тялото му, докато двамата правеха любов. Нито завесата на гъстите ѝ тъмни мигли, когато тя неуспешно се опитваше да скрие желанието, припламващо в яркосините ѝ очи, когато го искаше, или съблазнителните извивки на тялото ѝ, когато беше заситена от любов. Тя беше неустойимо създание и Род отчаяно се бореше да обуздае надигащите се чувства, затова лицето му изглеждаше каменно и непрощаващо, а очите — студени и празни.

Джули усети паника, гледайки суровите черти на Род, но решена да не отстъпва, възрази сърдито:

— Знаеш за отвличането ми повече, отколкото аз!

— Какво искаш да кажеш?

— Приеми го както искаш!

И тя нарочно обърна глава настрани.

— По дяволите, Джули, отговори ми! — настоя Род, сграбчвайки малката ѝ остра брадичка с палеца и показалеца си, за да я накара да го погледне в очите.

— Добре, Род, знам, че си по-силен от мене — сви рамене тя, победена за момента. — Можеш да ме накараш да направя какво ли не. Ако искаш да ти кажа как ти и Елена сте замислили смъртта ми, така да бъде.

— За какво, по дяволите, ми говориш? Дори не съм бил в ранчото, когато са те отвлекли хората на Муриета.

Пръскаща сини пламъци от очите си, Джули го нападна безмилостно:

— Елена ми каза, че си искал да се махна от живота ти, да ме няма, когато се върнеш от Сан Антонио. Само защото тя е направила всичко вместо тебе, не значи, че си освободен от всякаква вина. Имаш ли някаква представа какво беше намислил да прави Педро с мене, преди да ме убие?

— За бога, скъпа, не мислиш... Сигурно не вярваш, че имам пръст в нещо толкова отвратително? За какво чудовище си ме взела?

Мисълта за Джули в ръцете на Педро беше непоносима, но да знае, че тя го обвинява, че е заповядал да я отвлекат и може би да я убият — това беше прекалено страшно дори и да си го помисли.

Тя се вгледа продължително и неотклонно в ужасените очи на Род и прочете истината за себе си. Случилото се с нея беше изцяло дело на Елена, но това не променяше нещата помежду им.

— Род, може би си невинен, както твърдиш — призна с лека неохота Джули, — но не мога да забравя какво ми причини твоята любовница. Или болката, която ми причини ти, когато нарочно спа с Елена.

Род премигна.

— Педро... ужасно ли беше, скъпа? Разкажи ми. Познавам Муриета и ми е трудно да повярвам, че може да се държи толкова жестоко, особено към една красива жена.

— Хоакин не беше там. Педро командваше.

Джули не обърна внимание на високия стон на Род и продължи, разказвайки му всичко, което знаеше. Когато стигна до появата на Карл, той я прекъсна.

— Значи ето къде е бил баща ти. Слава богу, че е бил там, когато си имала нужда от него.

— И едва не загина тогава заради мене. Хоакин пристигна навреме, за да спаси живота на баща ми. Винаги ще му бъда благодарна. Когато се поправи, напуснахме лагера на Муриета и дойдохме направо тук, в Сан Франсиско.

В очите на Джули се появи замислено изражение, което Род нямаше желание да изследва тъкмо в този момент. Вместо това запита:

— Защо баща ти е отишъл в Ранчо Делгадо?

— Не знам. Каза само, че имал работа. Очаквах го да се върне след една-две седмици. Но това беше преди месеци.

— Предполагам, че е искал сам да научи за какъв отвратително разюздан мъж си се омъжила — не можа да се въздържи Род. — Особено след като си му казала, че съм планирал отвличането ти.

— След това, което ми каза Елена, как бих могла да мисля другояче?

— Можеше да имаш вяра в мене, скъпа — изрече Род с горчива убедителност; после внезапно смени темата. — Откога си любовница на Кейси?

Джули кипна в безсилна ярост. Ако Род беше решил да мисли, че тя е любовница на Брет, нямаше да го разубеждава. Беше му изгодно да смята така. Понеже много добре познаваше гордостта и арогантността му, беше сигурна, че той няма да повярва, ако узнае истината.

— Разбра ли за Мей Паркър? — запита тя, ловко избягвайки въпроса на Род.

— Да, първо там отидох — отвърна той мрачно. — Беше... беше голяма трагедия.

Джули кимна тъжно.

— Щеше да е жива, ако тогава не беше хукнала към горящата къща да спасява ценностите си. И аз можех да свърша като нея, но Брет ме спря, когато се опитах да последвам Мей в пламъците. След това, като разбра, че нямам къде да отида, а парите, които баща ми ми беше оставил, бяха изгорели в пожара, както и всичко, което имахме. Брет ме доведе тук, предложи ми работа, докато баща ми се върне, и се отнесе много добре с мене. Много съм му задължена.

— Можеше да си дойдеш у дома, Джули, вместо да му ставаш любовница — каза Род и в тихо изречените думи се промъкна

стоманена нотка.

— Вярвай каквото си искаш, Род. Не мога да те разубедея. Виждам, че няма да имам никаква полза, ако отричам да съм била в интимни отношения с Брет.

— Така е, никаква полза.

— Не е ли по-добре да си тръгваш? Върни се в ранчото. Елена без съмнение се тревожи за тебе.

— Тя вече не е в хасиендата.

— Не е в хасиендата? — повтори неразбиращо Джули.

— Точно това казах, скъпа. Аз... я отпратих. Когато се върнем, тя вече няма да се меси в живота ни.

— Да се върнем ли? Нямам намерение да се връщам с тебе. Така, както изхвърляш жените след употреба, нищо чудно вече да си сменил Елена с някоя друга.

— Ти си моя съпруга, Джули. Ожених се за тебе според ритуалите на църквата и докато си жива, не мога да те заменя. Твой дълг е да се върнеш с мене и да изпълняваш задълженията си.

— Задълженията ми?

Защо трябваше да повтаря всичко казано от Род, запита се неловко Джули.

— Искам да имам наследник. Като моя съпруга ти си единствената жена, която може да ми го даде. Говоря за законен наследник.

Червени гневни точки експлодираха пред очите на Джули.

— Никога! — избухна тя. — Няма да ти бъда разплодна кобила! Когато баща ми се върне, ще ме отведе обратно на изток, където ми е мястото.

Джули нямаше намерение да напуска Калифорния, но и не желаше да признава това пред Род.

— Твоето място е при мене. Ами ако баща ти не се върне? Тогава какво ще правиш?

— Имам работа. Брет се отнася добре с мене. Мога да остана тук колкото искам.

Джули нямаше представа как звучаха думите ѝ. Ако Род беше имал някакви съмнения, нейното избухване окончателно потвърди, че тя е любовница на Кейси, точно както намекваше Рита. Освен това, Джули нито веднъж не отрече обвиненията му.

Сега беше негов ред да изгуби самообладание.

— Мръсница! Кучка! Не си по-добра от Елена. Толкова добър любовник ли е Кейси, че го предпочиташ пред мене?

Думите му я удряха като камъни.

— Да! Да! — извика Джули в желанието си да го нарани, както той я беше наранил. — Той е много по-добър любовник, отколкото ти някога можеш да се надяваш, че ще бъдеш!

— Може би си забравила, скъпа? — изрече Род с измамно спокойствие. — Може би трябва да ти припомня как те карах да се чувстваш, как страстното ти тяло оживяваше под моя допир. Ела, съпруго моя, нека отново изживеем блаженството, което някога споделяхме.

Джули не се остави думите му да я заблудят.

— Остави ме на спокойствие, Род. Просто си иди и ме остави. Имаш позволение ми да кажеш на всички, че съм мъртва.

Тя си пожела да можеше да хвърли още думи върху му, защото знаеше, че ако той я докосне, е загубена.

Род се изсмя сардонично, усещайки объркването ѝ.

— Страх те е, че може да харесаш това, което ще направя с тебе, скъпа, така ли е? — Един дълъг пръст прокара нежна пътека от челото към челюстта, а след това по-надолу, към бледата кожа над тънката ѝ риза. — Страхуваш се, че Кейси може повече да не ти хареса, след като свърша с тебе?

— Арогантно копеле такова! — изскърца със зъби Джули. Трябваше ли да се бори с възбудата на собственото си тяло, както и с приканващия глас на Род и мъжественото му привличане, помисли тя унило.

Дяволска усмивка изви чувствените му устни. Пръстите на Род безсрамно се свиха около тънката материя, прикриваща гърдите ѝ, и я раздраха в миг. Джули ахна, когато той хвърли ризата настрана и горещият му дъх започна да гали нежната плът, която беше оголил пред жадния си поглед.

— Не го прави, Род — замоли се Джули, припомняйки си последната им нощ, когато той я взе с жестокост, която я остави наранена и обезверена. — Сгрешихме още от самото начало.

— Ах, скъпа, не помниш ли какво ни харесваше? — Тя помнеше. — Можеш ли да отречеш магията на нашето любене? — И не можеше

да отрече. — Нямам желание да те похищавам, но ако ми се противиш, ще го направя. Покажи ми какво кара Кейси да лудее по тебе.

Твърди пръсти започнаха да галят раменете ѝ и се плъзнаха уверено надолу, за да обхванат гърдите ѝ. Устата му жадно плени нейната, езикът му се пъкна между устните ѝ, за да я обладае, напомняйки ѝ, че тя му принадлежи и той смята да я има изцяло, по всякакъв начин. Езикът му се отдръпна, после отново се плъзна между нежните контури на устните ѝ като жив пламък, а след това изведнъж задълба между тях, за да отпие жадно от неповторимия ѝ нектар. Той я галеше и милваше, пръстите му подпалваха кожата на шията ѝ, играеха си с гърдите ѝ, за да продължат надолу по тръпнещия стомах и до къдравите косъмчета, скриващи нейната женственост.

Джули изстена, борейки се с надигащата се страст, проклинаяки начина, по който тялото ѝ набъбваше и пулсираше под търсеците му пръсти.

— Моля те, Род, не ми го причинявай.

— Какво да ти причинявам, скъпа? — запита той невинно. — Да те карам да се чувстваш като жена? Обичам да наблюдавам сините ти очи да блясват в пламъци, стройното ти тяло да почервенява от желание.

Той се засмя, разпръсвайки магията, която беше пленила сетивата ѝ.

— Мразя те, Род! — изсъска Джули, задавяйки се от тази лъжа. — Не те искам! Не искам това!

— Тялото ти казва друго, скъпа. Не виждаш ли как зърната ти се пресягат към устните ми?

Езикът му галеше чувствителното зърно и Джули усети как то оживява под ласките му. Устните му не можеха да устоят на нежната розова пъпка и той я взе в устата си, дразнейки я леко с език, засмуквайки я с влудяваща прецизност. Когато започна да прави това и с другото зърно, Джули изстена високо, защото в слабините ѝ започна да пулсира болка, издигаща се като спирала из цялото ѝ тяло.

— Още ли не ме искаш, скъпа? — засмя се Род с нисък, гърлен звук.

— Да! Да! — изпъшка Джули, борейки се отчаяно да не падне отвъд ръба на лудостта.

Явно не бързаше да засити собственото си желание, Род плъзна ръце надолу, за да обхване мекото хълмче в основата на бедрата ѝ, масажирайки го леко с дланта си. Когато пръстите му я намериха отворена за него, когато разбра, че ножницата ѝ е готова той да проникне в нея, прошепна тихо:

— Влажна си от желание, нали, любов моя? Още ли настояваш, че не ме искаш?

Джули изведнъж се видя просната на леглото, а Род лежеше до нея. Тя се обърна към него, заравяйки лице на гърдите му, подтиквана от желание като див жребец.

— О, Род, побързай! — изхлипа тя, извивайки се под ръцете и устните му.

— Още не, скъпа — прошепна дрезгаво той. — Твърде дълго чаках това. Искам да те докосвам, да те вкусвам, да те изпълня със себе си, когато дойде моментът.

Тежестта му се отмести от нея и Джули изстена смутено. Отново чу развеселения му кикот и ако не беше в такова отчаяно положение, на драго сърце би го удушила.

— Само ще си сваля дрехите, любов моя — засмя се тихо Род. Тя чу шумоленето на кожа, а после тежестта му отново я притисна към мекия дюшек, притискайки пълните ѝ гърди към широката му гръд, покрита с нежни косми.

Мъжествеността му стърчеше дръзко срещу мекия ѝ корем, гладък като сатен, но втвърден и молец. Той започна от устата ѝ, прокарвайки пътека от течен огън по тялото ѝ до болезнено чувствителните я гърди; поемаше ги една по една в устата си, играейки си с тъмните зърна, докато не настръхнаха и връхчетата им запълниха приятно устата му. Когато ръцете му разтвориха краката ѝ и устните му слязоха, за да намерят най-чувствителното ѝ място, Джули протестира яростно.

Род плъзна тялото си нагоре, за да се взре в очите ѝ.

— Този път печелиш, скъпа, но следващия път няма да ми се изплъзнеш толкова лесно.

Изгарящият му поглед я държеше в плен, докато той навлизаше с рязък тласък в копринената ѝ влажност. Дългите ѝ крака се вдигнаха, за да притиснат хълбоците му и да го привлекат още по-дълбоко в нея. Жаждата му я надмогна и Джули се усети увлечена в порой от наслада,

която я поглъщаше и я издигаше в небесата с вик на избавление, разтърсващ я със спазми от диво удоволствие, в абсолютен синхрон с неговия ритъм, докато той я водеше през все по-растящата страст към върха на експлодиращото желание.

Род усещаше как нейната магия го обхваща и обгръща заедно с горещата ѝ плът, чуваше острият ѝ викове на наслада и позволи на собствената си страст да го овладее. Яхна гребена на желанието и радостните му викове се смесиха с нейните, изпълвайки осветената от огъня стая.

Останаха известно време да лежат един до друг, Джули беше положила глава на гърдите му. Сърцето му биеше силно в ушите ѝ и той прокара нежно ръка по гърба ѝ, обсипан със ситни капчици пот. Джули беше толкова успокоена, че сякаш плуваше в някакво еуфорично състояние, докато не чу подигравателния смях на Род, който моментално я върна на земята.

— Е, скъпа, още ли предпочиташ любовника си пред мене?

— Да, дявол такъв, да! — извика тя, без да мисли. — Той поне не се опитва да извлече душата от тялото ми. Когато свършиш с мене, не ми остава нищо. Изцедена съм, волята ми е унищожена.

Прибързано изречените ѝ думи веднага вледениха настроението на Род. Нямаше никакво желание да слуша за Брет Кейси.

— Облечи се — нареди той рязко. — Тръгваме.

— Как ли пък не! — възрази Джули. — Оставам тук.

— Връщаш се в Ранчо Делгадо заедно с мене.

— Само през трупа ми!

— Това може да се уреди, скъпа.

Сега той я гледаше с хладни и същевременно развеселени очи, които като че ли проникваха в душата ѝ, докато устните му се извиваха в кисела усмивка. Макар че думите му бяха произнесени с привидно спокойствие, заплахата се усещаше съвсем ясно.

— Род — заекна Джули, вече с по-мек глас, — позволи ми да остана тук, докато се върне баща ми. След това пак ще поговорим.

— Да не ме мислиш за луд, скъпа? На баща ти може да му се е случило нещо и изобщо да не се върне. Ти си моя отговорност.

— Род, моля те — изрече нежно Джули, — нима можеш да бъдеш толкова безсърдечен?

— Безсърдечен ли? Така ли наричаш мъжа, който иска съпругата му да се върне при него въпреки факта, че е топила леглото на друг мъж?

Род още искаше Джули, независимо от всичко, но искаше тя да се върне при него по своя воля. Само като си представеше живота без нея, някаква жестока болка отваряше огромна бездна в него — бездна, която нищо не можеше да запълни. Само свирепата му гордост не му позволяваше да признае колко много му е липсвала тя, колко е имал нужда от нея. Нямахше да бъде толкова глупав да изрече на глас любовта си, докато не се увери, че Джули му отвърща със същото. А в този момент изглеждаше, че Брет Кейси е заел сърцето ѝ.

— Аз... не мога да тръгна с тебе, Род — повтори Джули. — Още не, във всеки случай. Не мога да оставя работата при Брет. Той зависи от мене. Дължа му най-малкото това заради всичко, което е направил за мене.

— Бих казал, че му е било добре заплатено — намекна сухо Род, оглеждайки най-безсрамно голото ѝ тяло.

Джули се изчерви сърдито.

— Род, ние с Брет не сме... не сме били...

— Недей, Джули, лъжата не ти приляга. Но ще ти предлага сделка. Ще ти позволя да останеш още малко, ако — в което се съмнявам — баща ти се върне. В замяна очаквам да държиш възхитителното си тяло далече от твоя любовник. — Джули кимна енергично. Това беше обещание, с чието изпълнение нямаше да има проблем. — Чакай, не съм свършил — добави той сухо. Джули зачака търпеливо с въпросителен поглед. — За да не бъдеш прекалено самотна, каквато си страстна кучка, ще продължа да те посещавам тук, в стаята ти, от време на време... когато стане нужда.

И той се изсмя на остроумието си.

— Копеле! — извика възмутено Джули. — Трябваше да знам, че ще си поискаш порцията плът.

— Грешеш, скъпа, една порция няма да ми стигне. Искам всичко. Всеки възхитителен инч от тебе ми принадлежи. Не го ли доказах вече достатъчно?

— Доказа, че си сръчен в любенето. Винаги съм го знаела.

Очите на Род блеснаха гневно и той хвърли пронизителен поглед към Джули.

— Внимавай, скъпа, отиваш твърде далече.

Устните на Джули залепнаха сърдито една о друга, но убийственият ѝ поглед беше невероятно красноречив.

По-късно, след като Род излезе тихо от стаята, Джули даде воля на мъката си. Чиста истина беше, че тя все още се водеше съпруга на Род и той можеше да я принуди да се върне с него, когато си реши, но имаше ли нужда да я унижава, да я третира като някакво притежание? Още повече я угнетяваше това, че той щеше да продължи да се държи с нея по този отворителен начин, ако тя продължеше да отказва да се върне заедно с него в Ранчо Делгадо.

Какъв живот обаче щеше да води там с него, запита се мрачно Джули. Не беше казал много за Елена, само това, че вече не е в ранчото. Щеше ли един ден да се върне и да внесе отново смут в живота им?

Само ако Род я обичаше, въздъхна тъжно Джули, тогава тя би могла да му прости почти всичко. Само да ѝ беше казал, че се интересува от нея, поне мъничко. Изпитваше ли друго чувство към нея, освен страст? За Джули беше съвсем очевидно, че той я смята за свое притежание, а Род не се разделяше лесно с притежанията си. Дори да не я искаше, никога не би позволил на друг мъж да я притежава. Но тя някак странно съзнаваше, че независимо колко често беше заявявала, че мрази този свой мъжествен съпруг, независимо колко унижения беше понесла от него, тя го обичаше.

През следващите седмици Род старателно избягваше стаята на Джули. Макар че всяка вечер седеше на обичайната си маса в игралната зала на Кейси, показвайки студено презрение, докато Кейси не изпратеше Джули към стаята ѝ не се върнеше при масата за „Блек Джак“, той не предприемаше никакви опити да говори с нея. Вместо това убиваше времето, пиейки заедно с Рита, която пърхаше около него, докато Джули беснееше вътрешно. Род изглеждаше напълно доволен цяла вечер да седи и да си пие уискито, докато огнената мексиканка буквално го съблазняваше пред очите на съпругата му.

Джули не можеше да не се запита дали Род не се възползва от щедрите прелести на Рита, след като тя се оттеглеше в стаята си късно през нощта. Някак си мисълта, че той се люби с Рита, я притесняваше. Най-вероятно точно такава беше положението, както смяташе Джули, иначе Род щеше да дойде при нея, каквато си беше страстна свиня, мислеше тя с презрение. Първото ѝ чувство беше облекчение. Поне нямаше да иска тя да го задоволява, щом друга жена беше заела мястото ѝ в леглото му. Но съвсем необяснимо, следващото чувство, което я порази, беше ревност. А възможно ли беше това да е ревност? Онова зеленооко чудовище? Макар че Джули порядъчно се упрекна, задето изпитва такива противоречиви емоции, не можеше да си помогне.

Брет Кейси, винаги нащрек, щом станеше дума за любимката му, забеляза нейната разсеяност през тази дълга седмица. Отначало я приписа на продължаващото отсъствие на баща ѝ, но бързо се освободи от тази заблуда, когато забеляза как очите ѝ непрекъснато се отклоняват към красивия испански дон, когото Рита смяташе за своя частна собственост. Какъв беше Родриго Делгадо на Джули, питаше се той. Ревността го изгаряше като развихрен пламък. Макар че никога не му беше давала никакви аванси, Брет лелееше мисълта, че един ден тя ще бъде негова.

Тази вечер той реши, че е дошло времето да постави искането си по по-настоятелен начин, да направи нещо повече, а не само да си седи

със скръстени ръце и чака Джули да дойде при него по своя воля. Брет беше решил, че тази нощ Джули ще стане негова любовница. Нямаше да стои безучастно, докато друг мъж не дойде и не я отвлече под носа му. Джули му принадлежеше, самоубеждаваше се твърдо красивият комарджия, на него и на никого друго. И той веднага започна да се подготвя за една вечер, която смяташе да превърне в начало на нова любовна връзка.

Род се беше отпуснал, седейки на обичайната си маса, отпивайки от обичайното си уиски, когато Рита се присламчи изотзад и обви стройните си ръце около шията му. Меките ѝ гърди се притиснаха чувствено към гърба му, докато тя се облягаше с цялата си тежест на мускулестите му рамене. Род помисли, че шансът е твърде силен, за да му устои, обърна се, хвана кикотещата се Рита за кръста и я дръпна в скута си. Беше опитал всичко, за да вразуми Джули, само не и да ѝ каже колко много се нуждае от нея, така че защо да не я накара да го поревнува? И се усмихна хитро.

Джули беше шокирана и отвратена от игричките на Род с мексиканката. И така, предвид настроението ѝ, тя не се възпротиви, когато Брет небрежно ѝ предложи да си почине и да се присъедини към него за една късна вечеря. Когато тя се усмихна в знак на съгласие, той поръча в стаята ѝ да бъде изпратено нещо специално, за да отпразнуват месеците, прекарани от нея тук с него.

— Наредих на Зак да те замества до края на вечерта — осведоми я нехайно Брет. — Напоследък ми изглеждаш уморена. Трябва ти почивка, заслужаваш я.

Джули беше готова да направи всичко, само и само да не гледа как Род се прави на глупак пред Рита. Не че се интересуваше какво прави той, опитваше се да се самоубеждава тя.

— Предполагам, че си прав, Брет — съгласи се колебливо Джули. — Една вечер почивка сигурно ще ми дойде добре.

— Ела тогава, скъпа — проточи той лениво, докато плъзваше ръка около тънката ѝ талия.

Усмивката му беше заразителна и Джули отговори също с усмивка, която освети лицето ѝ. Дватама тръгнаха нагоре по стълбите. Макар че беше с гръб към него, тя усещаше пронизителния поглед на тъмните, обвиняващи я очи на Род.

В мига, когато Джули изчезна в стаята си заедно с Кейси, Род грубо блъсна Рита на пода и ѝ изръмжа да го остави на спокойствие. Надигайки се с всичкото достойнство, което успя да призове, тя се отдалечи в търсене на по-податлива плячка, като ругаеше нахалния испанец, който явно не знае какво иска.

След като мина един час и Кейси не излезе от стаята на Джули, Род беше готов да нахлуе в стаята на съпругата си и буквално да я изтръгне от ръцете на любовника ѝ. Но вместо това той започна да се налива, изпразни една бутилка и нареди да му донесат друга. Гневът изкривяваше красивите му черти, стомахът му се преобръщаше, като си помислеше как Джули реагира на друг мъж по същия влудяващ начин, по който реагираше на него. Тя е една разблудна кучка, реши той мрачно, която не може да изкара и седмица без мъж в леглото си.

Мина втори час, после трети, а Кейси все още се намираше в стаята на Джули, съвсем сам с нея. Да не смята да прекара там нощта, запита се Род. Мислите му се бъркаха.

А Джули се забавляваше. Брет беше се постарал да подготви специално тържество, гарнирано с подходящо вино, и двамата полека си хапваха от изисканите ястия. Той я забавляваше с комични истории, докато коремът не я заболя от смях. Брет беше в най-добрата си форма, остроумен и очарователен, внимателен и готов да ѝ угоди. Тя отхвърли Род и невъзможните им взаимоотношения далече назад в ума си, започвайки да се отпуска в съблазняващата атмосфера, точно както беше предвидил Брет.

Виното се лееше без ограничения и скоро Джули се почувства връхлетяна от странна леност, защото не беше свикнала със силните напитки. Чувстваше крайниците си натежали, тялото ѝ се носеше в еуфоричен облак. Усещайки в какво настроение е тя, Брет се възползва от размекването ѝ и започна да действа.

Хващайки я за ръцете, той я настани на красив диван за двама и седна до нея, привличайки омекналото ѝ тяло към мускулестите си гърди.

— Добре ли се настани, скъпа? — запита той, отгърквайки брадичка в ухаещите ѝ коси.

— М-м-м — измърмори Джули сънено.

Толкова ѝ беше добре така, сгушена до Брет, без да става нужда да води словесни двубои, както с Род. С Род никога не можеше да се

отпусне, винаги се страхуваше да свали гарда, какво остава пък да покаже истинските си чувства в някой момент на слабост, когато тялото и умът ѝ изгаряха в страстта. Страстта не беше част от отношенията ѝ с Брет. С Род тя можеше да мисли само за ръцете му, които усещаше по тялото си, за горещата му уста, за твърдите му мускули, които играеха под ласките на нейните пръсти. Фактически тя и сега чувстваше ръцете му върху гърдите си.

Брет действаше внимателно, разкопчавайки миниатюрните копченца по гърба на роклята на Джули. Когато ги разкопча докрай, полака смъкна корсажа по отпуснатите ѝ рамене, оголвайки двете сладки издутини от твърда плът, увенчани от две розови пъпки, които щръкнаха под дланта му като зрели черешки в мига, когато ръцете му ги овладяха. Нисък стон неволно се изтръгна от гърлото на Джули, придавайки още смелост на Брет.

Устата му не можеше да се противи на импулса да поеме тези внезапно набъбнали зърна, да ги облизва и засмуква.

— Копнях толкова дълго за този момент, скъпа — измърмори Брет между две нежни захапвания. — Стани и ме остави да те съблека. Нямам търпение да се заровя дълбоко в сладката ти плът. Кълна се, че няма да съжаляваш, Бренди. Обичам те.

Внезапно нещо в Джули като че ли прещрака и тя изтрезня почти мигновено, за да се види съблазнявана от Брет Кейси. Господи, потръпна тя. Ако Род ги завари така, ще я убие! Той сигурно знаеше точно колко време е прекарал вече Брет в стаята ѝ. У нея не съществуваше и капка съмнение, че не може да позволи на Брет да се люби с нея. Единственият мъж, на когото наистина искаше да се отдава, беше собственият ѝ съпруг.

— Не, Брет, недей — започна да се противи Джули, изненадвайки го, като го бутна с внезапно подновена сила. — Не искам това.

— Остави нещата на мене, скъпа — ухили се Брет. — Да не мислиш, че нямам опит с жените? Само си погледни гърдите — и той докосна с пръст едно от розовите зърна. Когато то набъбна под допира му, той се засмя многозначително. — Тялото ти казва нещо съвсем друго.

Джули се изчерви и се разгневи.

— Жената невинаги може да контролира тялото си — осведоми го тя хладно. — Особено когато мъжът е изкусен в съблазняването.

Тя мислеше не само за Брет, но и за Род, който свиреше на нея като на фин инструмент, използвайки тялото ѝ по такива начини, че реакциите и никога не бяха вяли, а интензивни до болка.

Брет се разкъсваше. Господ знае, че искаше Джули, повече от всяка друга жена. Но освен това той я обичаше. Никога не би направил нарочно нещо, с което да предаде доверието ѝ към него. Знаеше, че никога няма да може да я насили, макар че копнежът му по нея го тласкаше към точката, от която нямаше връщане назад.

— Бренди — измърмори той с мъка, изписана на красивото му лице. — Надявах се тази нощ да бъде специална, да стане ново начало за нас. Но виждам, че не си в настроение. Няма да те насилвам, скъпа. Означаваш толкова много за мене. Но няма да се откажа лесно от тебе.

— Брет, съжалявам — прошепна Джули. — Не ни е писано да сме заедно. Моля те, иди си сега, искам да поспя.

Зелените очи на Брет станаха тъжни, усмивката му — меланхолична, но той успя да целуне нежно челото ѝ, преди да тръгне към вратата.

— Бъди винаги мой приятел, Брет — помоли го Джули, внезапно трогната до сълзи. — Някой ден може да имам нужда от помощта ти.

— Винаги, скъпа — обеща Брет. — Винаги ще бъда до тебе.

И излезе, оставяйки Джули със странно усещане за празнота. Макар че беше доста изтрезняла, тя още се чувстваше замаяна и се досъблече полека, плъзвайки се гола между чаршафите, твърде уморена, за да облече нощница. На долния етаж пък Род беше в още по-лошо състояние. Ръцете му вече трепереха, когато вдигна отново бутилката и се опита да си налее още едно питие. Но в нея нямаше нищо. Той изруга полугласно, хвърли я и започна да се надига от мястото си, когато забеляза Кейси да слиза полека по стълбите. На лицето на комарджията беше изписано странно изражение, което Род не мога да разгадае. Със сигурност не изглеждаше като мъж, прекарал последните три часа в любене с привлекателна жена, помисли мрачно той.

Сядайки отново на стола си, Род зачака нетърпеливо, докато танцьорките не излязоха на сцената, привличайки вниманието на цялата зала. Тогава, както и предния път, той се възползва от врявата,

за да се промъкне на горния етаж. Не помисли, че съпругата му може да е заключила вратата си, когато дръжката се обърна леко и безшумно под натиска му.

В тъмната стая той различи очертанията на спокойно спящата Джули. Проклинайки сенките, които го объркваха, Род внимателно се промъкна към нощната масичка, надявайки се да е запомнил къде точно се намира тя, и запали лампата, която намери там. Стаята веднага се освети в приглушена светлина и помътените очи на Род се насочиха към леглото, където Джули лежеше увита в чаршафите, извадила насън изпод тях единия си изящно оформен крак. Дълги къдрици кехлибарена коса, върху която лампата хвърляше бронзови отблясъци, закриваха лицето и едното сметанено бяло рамо. Изтощена от любенето на Кейси, помисли горчиво Род, бързо сваляйки собствените си дрехи, като изруга, когато копчетата на ризата внезапно отказаха да му се подчиняват. Но дори звукът от събличането не събуди Джули.

Поглеждайки с едно око към сенките в стаята, Род забеляза остатъците от ядене, изстиващи на масата. Може би любовна вечеря, помисли той с горчивина, като видя отворената бутилка превъзходно вино и празни чаши отстрани на двете чинии. Пристъпи бос към масата, взе бутилката и чашите, занесе ги на нощната масичка и сипа вино и в двете, разливайки доста от него. После обърна вниманието си към спящата си съпруга, дръпна предпазливо чаршафите и между тях двамата не остана нищо, освен дългите ѝ копринени къдрици.

Род стоеше и я гледаше прехласнат, може би цяла вечност, пиейки жадно от гладкото съвършенство на младото ѝ гъвкаво тяло. Никъде не виждаше никакъв белег и ръцете му сами посегнаха и леко я обърнаха по гръб. Джули продължаваше да спи, докато замъглените от страст очи на Род се наслаждаваха на набъбналите ѝ зърна, които сякаш подканваха сънувания от нея любовник. Очите му бавно се отместиха към медноцветната горичка от къдриви косми, скриваща прелестните листенца на секса ѝ.

Като виждаше Джули така разголена и уязвима, това възбуди Род така, както никога досега. Спазми на еротично удоволствие се надигнаха от пулсиращите му слабини, докато цялото му същество не се превърна в кълбо от оголени нерви. Когато преди малко се изкачваше по стълбите, беше гневен, дори способен да я нарани

физически, ако бъдеше предизвикан. Но сега, като виждаше Джули така, сладка и невинно съблазнителна, облечена в мантия от съблазняваща голота, той искаше само едно — да ѝ достави наслада, повече наслада, отколкото някога беше познала.

Очите на Род попаднаха върху чашата с вино, която беше налял, и той се отпусна на леглото до Джули. Бавно потопи пръст в рубинената течност и леко намокри зърната на гърдите ѝ с нежни кръгови движения. И тогава влажните от виното палци на ръцете му полека приближиха зърната към устата му, която нежно засмука надигащите се розови пъпки.

Джули изви гръб под ласката, сънувайки невероятно еротични картини, само да открие, че сънят ѝ в действителност не е сън, когато един глас прошепна дрезгаво до ухото ѝ:

— Събуди се, скъпа. Не искам да пропуснеш удоволствието, което сега ще ти дам.

Очите ѝ внезапно се отвориха и в слабата светлина тя видя съпруга си да лежи гол до нея, а по чувствената му уста имаше рубинени петна.

— Род — прошепна тя сънено, — помислих, че си само сън.

— Не, скъпа, никакъв сън не може да се сравни с истинското.

— Род, за Брет...

— Шшт, не говори, Джули. Нека се наслаждаваме на тази нощ без конфликти и кавги. Сега не е време за изповеди. Време е за любов.

По ирония на съдбата Джули не можа да каже нито дума повече, защото Род потопи пръсти във виното и започна да го разнася с кръгови движения по гърдите ѝ, снишавайки уста, за да отпива капките, събрали се в браздата между тях. После устата му покри кадифените ѝ устни, пленявайки нейния вик на наслада, докато ухаещият му на вино език вкусваше ароматните ѝ дълбини. Вдигайки глава, той прокара с пръст ленива пътека от пикантната течност по вътрешната повърхност на устните ѝ, а после мина отново по нея с езика си.

— О, господи, Род! Какво правиш с мене? — извика Джули в агония.

— Тази нощ искам да извлека душата от тялото ти — прошепна той с пресипнал глас.

Нежните ръце на Род се спуснаха надолу, за да погаят гърдите ѝ, използвайки отново виното, за да масажират и загреят плътта ѝ. Течността се оказа невероятно еротична и когато изсъхна, сякаш взриви сетивата ѝ. Очите ѝ излъчваха наслада, подутата от прилив на удоволствие уста блестеше мокро от изсъхналите винени капчици. Тялото ѝ се притисна възбудено към топлата твърдост на голите му бедра и гърди.

— Още не, скъпа — каза Род, дишайки тежко. — Но... скоро... скоро.

В неспокоен делириум на възбуда Джули усети как той започва бавно и мъчително да слиза по корема ѝ надолу към пъпа и към твърдата плът на вътрешната повърхност на бедрата ѝ, движейки се в бавни, лениви кръгове по сметанено гладката ѝ кожа. Тогава тя ахна, когато той потопа пръсти във виното, пъкна ги в нея и започна да я овлажнява, докато нежните му манипулации не я докараха почти до финала. Без да обръща внимание на полугласните ѝ протести, той бързо се отдръпна преди бурната ѝ експлозия.

Силната възбуда на Джули разпали и неговата. Род целуваше и галеше всяка частица от тялото ѝ. Тя замря в наслада, когато той леко я разтвори, разделяйки светлите косъмчета, и горещият му език се вмъкна в нея, за да започне да я изследва и да попие всяка следа от виното. Вик на тих екстаз се изтръгна от устните ѝ, когато той започна да гали гърдите ѝ, а езикът му създаваше смут в нея, отново и отново, докато отпиваше от виното, примесено със сладостта на нейните сокове. Джули искаше той да спре, но знаеше, че ще умре, ако това стане.

Сякаш всяко нервно окончание беше съсредоточено в слабините ѝ, помисли тя, докато се извиваше и гърчеше, разтърсвана от тръпки. Внезапно едно усещане между болка и екстаз се съсредоточи под неуморния език на Род и Джули усети как се извива безпаметно срещу горещата му уста. Беше невероятно, не приличаше на нищо, което дотогава беше изпитвала, когато вълни от пулсираща наслада и интензивно удоволствие се пръснаха от слабините ѝ по цялото ѝ тяло и тя захлипа конвулсивно, омеквайки под ръцете му.

Слизайки полека на земята, Джули отвори широко очи пред доказателството за любовта на Род, което жадуваше да получи удовлетворение. Великолепната му мъжественост стърчеше от тъмната

гора, увенчаваща слабните му, като колона от деликатно прошарен с пулсиращи жилки мрамор. Той прошепна името ѝ с дрезгав глас, натезал от желание, докато се придвижваше нагоре и навлизаше в нея гладко и дълбоко. Джули ахна и Род се засмя, отдръпвайки се леко, за да навлезе още по-дълбоко. Искеше да експлодира заедно с нея, но нарочно се въздържаше, заравяйки пръсти в меката плът на седалището ѝ, за да освободи напрежението.

За свое учудване, след първата кулминация, която беше изпитала само преди секунди, Джули усети как отново отвърща на настойчивите тласъци на Род, които неотклонно я повеждаха по пътеката на горещите спазми на възторга. Род усети реакцията ѝ, наслади ѝ се, остави се на силата ѝ и вече не можеше да контролира експлозията, която заплашваше да го пръсне на парчета.

— Свърши заедно с мене, любов моя — подкани я той дрезгаво, шепнейки на ухото ѝ, докато ръцете му я притискаха към него.

И тогава великолепната сила в него избухна и отнесе двамата над ръба на пропастта, екстазът им се превърна в бял пламък, твърде ярък, за да гледат в него. Когато той омекна и се изплъзна леко от нея, тя въздъхна в изтощена отмала и скоро заспа.

Когато Джули се събуди на следващата сутрин, Род го нямаше. И за нейно огромно объркване не го видя цял месец. Нямаше представа, че е заминал да търси баща ѝ — от златоносните участъци на север, близо до Америкън Ривър, до планината Санта Лусия, където прекара седмици наред в бродене из хребетите с надежда да открие неоткриваемия баща на Джули. Ако се беше сетил да се отбие в собственото си ранчо, щеше да намери Карл Дарси, вече напълно възстановил се, да чака с нетърпение завръщането му, надявайки се той да доведе и дъщеря му.

Междувременно Джули правеше всичко възможно, за да прикрие ранените си чувства от Брет. Привидно изглеждаше същата, приятелски настроена, блестяща, щастлива. Но Брет усещаше, че под повърхността на красивата му служителка се таи промяна. Тя като че ли съвпаднаше по време с изчезването на испанския дон, който беше постоянен посетител от няколко седмици насам, а сега изведнъж изчезна. Брет почти беше решил да запита Джули какво има между нея и дон Родриго, но мъдро реши да се въздържи и да не играе ролята на ревнив глупак. Доколкото знаеше, Джули не беше говорила с красивия

испанец, нито се беше сближавала с него по някакъв начин през цялото време, което той беше прекарал в игралната зала.

Колкото до Джули, тя беше сигурна, че никога повече няма да види Род, и се почувства връхлетяна от угризения заради внезапното му изчезване след всичко, което бяха споделили. Усещаше се дълбоко наранена от това, че означаваше толкова малко за Род, та той дори не реши да се сбогува с нея. Поне остана със спомена за една неповторима нощ, който щеше да пази навеки.

Нямаше никаква представа защо Род беше решил да си тръгне, преди тя се събуди. Той се страхуваше, че след тази нощ на неописуем екстаз ще загуби контрол и ще започне да настоява тя веднага да се прибере с него в Ранчо Делгадо, далече от Брет Кейси. Беше достатъчно умен, за да разбере, че ако постъпи по този начин, ще внесе повече раздор помежду им и ще отслаби и без това тънката разделителна линия между любовта и омразата, които ги свързваха. Единственият му шанс да отклони чувствата ѝ от Брет Кейси, разсъди той, беше да намери баща ѝ и да го доведе в Сан Франсиско. Надяваше се, че тогава Джули ще се върне у дома заедно с него. И най-вече Род искаше любящата си съпруга, която да е доволна да бъде завинаги до него. Нямаше нито желание, нито склонност да държи пленница в хазиендата си.

Една сутрин по време на дългото отсъствие на Род Джули закусваше с Брет в почти празната зала, когато забеляза една самотна жена да минава покрай вратата, а после да влиза вътре. Не различи добре чертите ѝ, защото слънцето беше зад гърба ѝ и лицето оставаше в сянка, но отбеляза разсеяно, че е зле облечена и над раменете ѝ се вее облак мастиленочерна коса.

Жената тръгна решително към бара и поговори малко със Зак, който веднага ѝ посочи Брет. Докато се приближаваше към тях, Джули видя, че е по-млада, отколкото беше предположила, фактически момиче.

— Господин Кейси? — запита момичето с треперещ глас. Брет кимна кратко, раздразнен от неканената посетителка. — Дойдох да питам за работа.

Брет огледа с недоволно изражение окъсаните дрехи на непознатата, преди да отговори:

— Съжалявам, нямам нищо за вас.

После се обърна към Джули, без да обръща повече внимание на жената, сякаш беше под достойнството му.

Джули ахна, шокирана. Отначало не позна горкото създание, което не само изглеждаше недохранено, ами и болно. Но тогава младата жена заговори и Джули беше абсолютно сигурна, че я познава, въпреки че лицето ѝ беше подутото от сравнително пресни наранявания.

— Поли? — запита Джули с треперещ от вълнение глас. — Ти си Поли, нали? Не ме ли помниш?

Жената обърна бавно глава и се взря неразбиращо в нея. В този миг Джули вече беше сигурна, че това е нейната приятелка Поли. Нямахме как да сбърка тези огромни зелени очи. Но къде беше съпругът ѝ и как се беше озовала в такова незавидно положение?

— Господи, Поли, какво ти се е случило? — запита най-накрая Джули, изплашена от окаяното състояние на приятелката си.

Поли се вгледа отсъстващо в Джули, преди в очите ѝ да проблесне разбиране.

— Джули? О, Джули, ти ли си наистина?

И се строполи разплакана в приятелската прегръдка.

— Познаваш ли тази... жена? — направи гримаса Брет, явно взел Поли за обикновена непозната от улицата.

— Тя е моя приятелка — изсъска Джули, разгневена от безсърдечното отношение на Брет към окаяното състояние на Поли. — Пътувахме заедно с кораба до Калифорния. Тя се омъжи и замина със съпруга си. Аз... не знам какво е станало с горкото момиче.

Когато научи, че Поли не е това, за което я беше сметнал първоначално, Брет веднага промени отношението си и настоя тя да седне. После нареди да донесат закуска за умиращото от глад момиче. Усилията му бяха възнаградени с благодарната усмивка на Джули.

Когато Поли изяде докрай вкусната храна в чинията си, Джули започна полека да я разпитва какво е преживяла.

— Трябва да поговорим, скъпа — каза тя, хващайки тънката, похабена от работа ръка на Поли в гладката си длан. — Къде е съпругът ти, Поли? Защо те напусна?

Поли обърна огромни, трагични очи към приятелката си, от което сърцето на Джули се сви болезнено.

— Той е мъртъв, Джули. Конър е мъртъв. — И захлипа тихичко.

— Искаш ли да ми разкажеш?

Поли хлъцна, после кимна.

— Конър откри малка, но богата жила злато — започна тя, преглъщайки сълзите си. — Ние... пазехме го в тайна, защото се страхувахме, че някой може да открадне златото, което бяхме събрали, и да ни убие, преди да сме успели да регистрираме участъка си. Когато скри няколко чувала с кюлчета, Конър реши, че е време да го отнесе в кантората и да попълни документите за участъка.

Поли спря, за да си поеме дъх, с блеснали от болка очи.

— В нощта, преди той да поеме към Сан Франсиско, четирима мъже нахлуха в колибата ни точно когато вадехме златото от скривалището.

— О, не! — възкликна ужасена Джули.

— Бяха златокопачи, които работеха на съседния участък. Започнали да ни подозират и решили да разберат дали Конър действително е намерил злато. Не му дадоха шанс да се защити, убиха

го, Джули. После си поделиха златото и... и... о, господи, не мога да продължа!

— Всичко е наред, Поли — успокой я Джули. — Не е нужно да казваш нищо повече. Разбирам.

— Наистина ли, Джули? Знаеш ли какво е съпругът ти да падне убит пред очите ти? Аз... държаха ме като пленничка... тези четири чудовища... и ми се изреждаха седмици наред. Знаеш ли какво е да те бият до припадък, защото не си искала да се подчиниш на гнусните им прищевки?

— Толкова съжалявам, Поли — прошепна съчувствено Джули. — Сигурно е било ужасно. Как избяга? Или те пуснаха?

— Да ме пуснат ли? Ха! Ако зависеше от тях, още щях да стоя там вързана и да се моля да умра. Единият, по-млад от другите, започна да ме съжалява. Възползвах се от милостта му, а и от жаждата му за злато. Не само се правех, че ми е приятно, когато дойдеше при мене, но и му предложих едно чувалче злато, само за него, ако ми помогне да избягам.

— Имала си чувалче със злато?

Това беше Брет, който досега не се беше обадил.

— Имаше още едно чувалче, което скрихме под една дъска на пода, малко преди те да нахлуят в колибата. Предложих го на Ханк, така се казваше той, за да ми помогне да стигна до Сан Франсиско.

— Слава богу, че се е съгласил — ахна благодарствено Джули, — и че дойде тук, в игралната зала. Можеш да останеш тук в моята стая. — И тя изгледа настоятелно Брет. — Когато Поли се поправи, ще й дадеш работа, нали, Брет?

Брет изгледа Поли със съмняващ се поглед, но състраданието го накара да кимне утвърдително. И той великодушно предложи:

— Няма защо тя да спи в твоята стая. Горе има много празни стаи. Ще те оставя да я настаниш в една от тях. Когато се възстанови, ще поговорим за работа.

— Благодаря — измърмори признателно Поли, донякъде стресната от внушителната и красива външност на комарджията.

— И аз ти благодаря, Брет — изрече с топъл глас Джули. — Ти си най-добрият приятел, който едно момиче може да си пожелае.

Брет направи гримаса.

— Бих могъл да бъда и повече, Бренди, много повече. Преди тя да успее да отговори, той стана грациозно, извини се и се отдалечи.

Поли се вгледа замислено в него, после в приятелката си.

— Какъв ти е той, Джули? Защо те нарича Бренди? И... къде е съпругът ти?

— Не тук, Поли — предупреди я Джули, оглеждайки се, за да види дали наблизко няма клиенти. — Нека се качим горе и тогава ще ти разкажа всичко, което искаш да узнаеш.

По-късно, когато крехката фигура на Поли беше настанена удобно в леглото, Джули разказа всичко, което се беше случило с нея в изминалата една година. Когато спомена името на Род, Поли не можа да не забележи копнежа в гласа ѝ. Помисли, че в тази връзка има нещо много повече, отколкото приятелката ѝ казваше.

— Обичаш ли го, Джули? — запита нерешително тя. Джули се изчерви, свеждайки изразителните си сини очи, за да не се издаде.

— Аз... да... предполагам, че го обичам, макар че от това нямам никаква полза.

— Той нямаше да дойде в Сан Франсиско да те търси, ако не изпитваше силни чувства към тебе — настоя Поли.

— Грещиш. Аз съм единствената жена, която може да му даде законен наследник. Само това иска той от мене.

— Но се ожени за тебе, нали?

— Само защото проклетата му чест го задължаваше! — Внезапно осъзнала изтощеното лице на Поли и крайната ѝ отпадналост, тя добави: — Ще поговорим за това по-късно, скъпа. Сега си почини. Единственото, което ще искам от тебе, е да пазиш в тайна брака ми. Ако Брет открие това, може да настоява да се върна в ранчото при Род.

— Вижда се, че Брет е обсебен от тебе. Ти... вие двамата...

Джули се усмихна.

— Не, Поли. Ако питаш дали Брет ми е любовник, отговорът е „не“. Никога не сме били и никога няма да бъдем любовници. Брет е приятел. Много скъп приятел.

Хубаво беше Поли да е при нея, мислеше Джули, когато приятелката ѝ всеки ден се превръщаше в предишното искрящо и

жизнено създание. Подутините по лицето ѝ изчезнаха, също както и синините и отоците по тялото. Джули се грижеше приятелката ѝ да си почива и да се храни добре, докато слабата фигура на Поли не започна да възстановява предишните си пищни пропорции. Когато Джули реши, че тя вече задоволително се е възстановила, даде да преправят една нейна рокля и я подготви да я представи на Брет, който не я беше виждал от момента, когато тя влезе в игралната му зала преди няколко дни.

Брет отказа да повярва, че тази невероятна чернокоса красавица, облечена в искряща златиста сатенена рокля, е същата онази пребита и изтощена жена, която беше дошла да търси работа при него. Сега, когато отоците бяха изчезнали, Брет се удивляваше на красотата на младата жена, възхищавайки се на облака абаносовочерни коси, обграждащи едно свежо лице с огромни изумруденозелени очи, които го наблюдаваха внимателно през завесата от гъсти тъмни мигли. Без нито миг колебание той се чу как предлага работа на Поли, която тя прие веднага и с изблик на момичешки ентузиазъм, който направо го очарова.

Един ден Джули чу вест, която я разстрои. Ако можеше да се вярва на слуховете, наказателен отряд от американци водил ожесточена битка някъде близо до Сен Луис Обиспо, в планината Санта Лусия, срещу Хоакин Муриета и смелите му бандити. Макар че доста от тях били убити, Муриета избягал и се укривал в тайнствената си планинска бърлога. Възелът около врата му се затягаше и Джули се опасяваше за живота му.

Род се върна неочаквано в Сан Франсиско, след като седмици наред напразно беше търсил Карл Дарси. Джули се уплаши, като го видя. Беше отслабнал, изглеждаше много по-слаб, отколкото когато го беше видяла за последно преди два месеца, и невероятно изтощен — тъмните му очи бяха хлътнали в орбитите. Тя се запита къде ли е бил и защо изобщо си е дал труда да се върне, докато не почувства изгарящия му поглед да я облива с горещо, напрегнато желание. Странно, но желанието му към нея разпали собствената ѝ жажда и погледът, който му отправи, донесе на Род невероятно удовлетворение.

Точно когато той реши да иде при нея и да забрави враждебността и претенциите, които ги разделяха, въвн на улицата, тъкмо пред вратата на игралната зала, се разнесе силен шум. Всички

очи се обърнаха към мъжа във военна униформа, окичена с капитански нашивки. Той държеше пред себе си голям буркан, в който имаше нещо неопределимо. Дори от мястото си Род чуваше смеха и подвикванията. Хората започнаха да се тълпят около мъжа и странния му товар. Род реши да види каква е работата.

Спря пред външния кръг зяпачи, за да чуе как капитанът, вдигнал високо буркана, се обръща към всички събрали се.

— Натъкнахме се съвсем неочаквано на него — разказваше той. — Патрулът ни ги обгради, преди да се сетят да бягат към скривалището си. Избихме ги до крак, до последния проклет разбойник.

— И Муриета ли?

— Аз сам го убих — похвали се капитанът. — Знаех, че никой няма да ми повярва, затова донесох доказателството.

Смаяният поглед на Род се прехвърли към буркана, който капитанът вдигна гордо над главата си, за да го видят всички. Беше гледка, която никога нямаше да забрави, до края на живота си. В буркана, плувайки гротескно в някаква течност, се намираше главата на бандита Хоакин Муриета. Възторжени викове и аплодисменти се чуваха навсякъде около Род, но той почувства само погнуса. Не можеше да повярва, че някогашният му приятел бива излаган на показ по такъв отвратителен начин. Извърна се от страшната гледка и едва не се сблъска с Джули, която току-що се беше присъединила към тълпата, за да задоволи любопитството си.

Джули никога не беше виждала такова оживление и понеже беше любопитна по природа, стана от масата за „Блек Джак“, за да научи каква е причината за оглушителната врява. Това, което видя, щеше да ѝ даде материал за сънуване на кошмари поне за един месец напред. Ръката, която се вдигна към устните ѝ, не можа да попречи на вика, изтръгнал се от гърлото ѝ. И тя се строполи в ръцете на Род.

Тъй като беше най-близо до нея, той подхвана омекналото ѝ тяло и тръгна нагоре по стълбите. Брет Кейси и Поли го последваха почти веднага. Макар че поздрави Поли с кимване, Род дори не можа да се учуди, че я вижда в игралната зала на Кейси.

— Аз ще я поема, Делгадо — настоя Брет, посягайки към Джули. — Знаем къде е стаята ѝ.

Поли отправи безмълвен поглед към Род и той разбра, че Джули се е доверила на приятелката си. Но вместо да създава паника в момент, когато това би било вредно за здравето на Джули, Род нерешително положи скъпоценния си товар в очакващите ръце на Брет.

Нищо не можеше да му попречи да последва Брет и Поли в стаята на Джули, реши войнствено Род, готов да се бие с всекиго за това си право. Ако нещо не беше наред със съпругата му, той искаше да знае, независимо от собственическия вид на нейния любовник Брет Кейси. Когато Джули се намери настанена на леглото, Поли ги изгони от стаята. Двамата мъже излязоха, но не и без да изкажат гласно протестите си.

След петнадесет минути Поли се появи пред вратата, набръчкала загрижено чело, и се обърна към Брет:

— Мисля, че трябва да повикаш лекар. Не мога да я свестя.

Брет хукна по стълбите, вземайки по две стъпала наведнъж. Род нахлу в стаята на Джули.

— Къде отиваш? — опита се да му препречи пътя Поли.

— Тя е моя съпруга — настоя упорито Род. — Имам право да бъда при нея.

Думите му извикаха скрита усмивка на устните на Поли.

Когато Брет се върна след около петнадесет минути с пълничкия лекар, който пухтеше, мъчейки се да не изостава от него, той шокиран и разтревожен видя Род да седи до леглото на Джули, притиснал почти безжизнено отпуснатата ѝ ръка до устните си. Преди да беше имал време да протестира, доктор Игнасио Вега с рязък тон помоли всички присъстващи да излязат незабавно от стаята.

В мига, когато вратата се затвори зад тях, Брет се обърна гневно към Род с опасен блясък в очите.

— Какво означава това, Делгадо? Каква ти е Бренди?

— Въпросът е на тебе каква ти е, приятелю — отвърна с въпрос Род.

— Бренди е жената, която обичам. Надявам се да я направя своя съпруга — отвърна разгорещено Брет.

Род се засмя тихо, опасен звук, който накара Брет да застане нащрек.

— Тя съгласи ли се да стане твоя съпруга?

— Не, но...

— Тогава не разчитай на това, Кейси — изрече провлечено Род, впивайки в него стоманения си поглед.

— Каж ми, Делгадо, защо толкова се интересуваш от Бренди? Защо избягваш въпросите ми?

Гласовете им вече бяха станали толкова високи, че Поли реши да се намеси, преди да са се хванали за гушите.

— Спрете! И двамата! — извика тя. — Помислете за Джули. Ами ако ви чуе как се карате?

— Ще продължим този разговор по-късно, Кейси — изръмжа Род. — Мисля, че има някои неща, които трябва да уточним.

— Като например? — изсумтя Кейси, внезапно застанал нащрек.

Преди Род да успее да отговори, доктор Вега се появи на прага на стаята и спорът веднага беше забравен, когато късогледият възстар мъж заоглежда внимателно ту Брет, ту Род.

— Кой от вас е съпругът на дамата? — запита той простичко. Когато не получи отговор, добрият доктор сви рамене и се опита да перифразира въпроса си:

— Кой е бащата на детето, която носи тя?

— Дете? — изрекоха в един глас двамата мъже.

— Вярвам, че точно това казах — отговори, вече малко ядосан, докторът.

Род изгледа Кейси с присвити очи, преди да отвори уста. В края на краищата, Джули беше негова съпруга и независимо кой беше бащата на детето, по закон то беше негово.

— Аз, дон Родриго Делгадо, имам честта да бъда съпруг на дамата — заяви той високомерно.

Брет беше невероятно изумен от дръзкото и изненадващо изявление на Род. Възможно ли беше това да е вярно, запита се той мрачно. И ако беше така, защо Джули го беше лъгала през цялото време? Мислите му спряха вихрения си бяг, когато лекарят отново отвори уста, обръщайки се към Род:

— Свестих съпругата ви, дон Родриго, и я прегледах щателно. Тя е в добро здраве, но трябва да знаете, че игралната зала не е място за бъдещи майки. — Род кимна тържествено в знак, че приема думите на доктора. — Предлагам да я отведете отгук и тя да се съсредоточи върху задачата бременността ѝ да мине без усложнения.

После той се обърна рязко и остави тримата насаме. Излизайки от шока, Род извика след отдалечаващия се доктор:

— Съпругата ми знае ли?

— Оставих съпругът да ѝ каже това — отвърна докторът, без да спира, докато слизаше по стълбите.

Брет имаше нужда да получи отговори. И то колкото може по-скоро. Сдържайки галопиращите си емоции, той погледна към Поли за обяснение, като знаеше, че може да ѝ вярва, че ще каже истината.

— Е, Поли — каза той с тон, който не търпеше възражения, — какво знаеш за тази работа? Този (без малко не каза „мазник“, но мъдро премисли подбора на думите си) мъж женен ли е за Бренди... Джули?

Поли никак не искаше да наранява Брет, защото беше започнала да го уважава и да го харесва през седмиците, откакто се беше запознала с него. Винаги беше любезен с нея и я уважаваше, дори след като беше научил, че е била използвана като курва от четирима мъже. Но Поли знаеше, че той заслужава да разбере истината, затова си пое дълбоко дъх, за да се успокои, и се изправи пред него.

— Да — призна тя. — Джули и дон Родриго се ожениха преди една година.

Брет като че ли се стопи вътрешно и заприлича на човек, преживял жестоко поражение!

— Трябва да поговорим, дон Родриго — каза той, събирайки всичките си сили.

— И аз мисля така — отвърна Род, тръгвайки подир Брет по коридора и към стаята, която предположи, че е неговият кабинет.

— Мисля, че и двамата имаме нужда от това — изрече Брет, сипвайки две чаши уиски, като подаде едната на Род.

Глътна своята на един дъх и си сипа още една, докато Род замислено отпиваше от чашата си.

— Времето за гневни думи отдавна отмина, дон Родриго. Господи, човече, не разбираш ли, че аз едва не съблазних съпругата ти? Защо никой от вас двамата не си даде труда да ми каже истината?

— Караш ме да се смея, Кейси — изсъска презрително Род. — И двамата знаем, че си съблазнил съпругата ми още преди месеци. Откога е твоя любовница?

— Вие с нея не си ли говорите? — отправи му презрителен поглед Брет. — Ако го бяхте направили, щеше да знаеш, че никога не сме били любовници, макар да не е било поради липса на желание от моя страна.

Род усети прилив на радост, премисляйки думите на Брет. Но не беше съвсем убеден.

— Останах с впечатлението, че вие с Джули сте в интимни отношения.

— Ще ти го повторя още един път, Делгадо, защото ти явно не разбираш положението. Никога не съм имал интимни отношения с жена ти. Не сме любовници и не сме били.

— Вярвам ти, Кейси — усмихна се Род, усещайки прилив на приятелски чувства към красивия комарджия, каквито не беше смятал, че ще е в състояние да изпита. — Сега ми трябва твоята помощ.

— Моята помощ ли?

— За да убедя Джули, че най-доброто място за нея е при мене, в Ранчо Делгадо.

— При тези обстоятелства съм съгласен с тебе. Мястото на една бременна жена е при бащата на детето ѝ, макар че се чудя как си успял да го направиш, защото имах впечатлението, че вие с Джули никога не сте се срещали, какво остава пък да сте прекарвали известно време заедно.

Род пусна една хитра усмивка.

— Повярвай ми, Кейси, правили сме го повече от един път, докато бях в Сан Франсиско. Достатъчно често, за да направя дете на Джули. А сега ще използваш ли влиянието си над нея, за да я убедиш да замине заедно с мене?

— Няма да ти обещавам нищо, Делгадо, но ще се опитам. Знаеш колко упорита може да бъде съпругата ти, когато си науми нещо. Мислиш ли, че подозира, че е бременна?

— Не знам, но смятам да ѝ кажа при първа възможност. — Род сподави една прозявка. — Денят беше изтощителен, Кейси. Ако не възразяваш, бих искал да се оттегля.

Брет кимна разсеяно. В странната връзка на Джули и съпруга ѝ все още имаше много неща, които той изобщо не разбираше.

— Кейси — повика го Род, стиснал дръжката на вратата, — ще прекарам нощта при съпругата си.

И излезе преди Брет, надигайки се в знак на протест, да беше успял да го спре.

Джули се събуди и инстинктивно се сгуши в топлото тяло до себе си. Беше ѝ толкова удобно, че никак не ѝ се искаше да се отдалечи от успокояващата прегръдка, на силните ръце, които така покровителствено я обгръщаха. Бавно започна да осъзнава, че не е сама, но когато го разбра окончателно, кръвта ѝ забушува и лицето ѝ почервения от гняв.

Род се събуди почти в същия момент. Усети мекотата ѝ да се притиска към твърдото му тяло, преди да почувства разбудването и внезапното ѝ отдръпване.

— Полека, скъпа — обади се той тихо.

— Род! — ахна смаяна Джули. — Какво правиш тук? Трябва да си тръгнеш, преди някой да ни е открил!

— Свършихме с игрите, Джули — каза Род, отмествайки кичур кехлибарени къдрици от очите и челото ѝ с нежно докосване. — Щом бъдеш в състояние да пътуваш, тръгваме.

— Да тръгваме? Да бъда в състояние да пътувам? — Съненият ѝ мозък отказваше да функционира, докато тя бавно асимилираше думите на Род.

— Спомняш ли си нещо от предишната вечер, скъпа? — запита нежно Род.

— Аз... раздавах картите, както обикновено, имаше някаква врява — започна да си припомня Джули, намръщвайки се, за да се съсредоточи. — Когато отидох да разбера какво става, видях... О, господи... Хоакин!

Тя зарови лице на рамото на Род, отказвайки да възприеме видяното снощи.

— Ти припадна, Джули. Спомняш ли си?

Тя поклати отрицателно глава, разтърсвана от импулсивно хлипане. Род започна да я гали нежно по гърба, докато клиповете не престанаха да тресат крехкото ѝ тяло.

— Цяла нощ ли съм била в безсъзнание? — запита тя изведнъж. — Спомням си, че дойде някакъв лекар, преглеждаше ме.

Пурпур обагри бузите ѝ, когато помисли как лекарят се беше докосвал до тялото ѝ. Този преглед ѝ изглеждаше съвършено неуместен.

— Не — бързо я увери Род, — докторът ти даде нещо да се отпуснеш и да те накара да заспиш.

— Ако е било само припадък, защо си повикал лекар? — запита Джули, озадачена от недомлъвките на Род.

— Доста ни изплаши, защото не се свести веднага.

— А... добре ли съм сега? — запита угрижено Джули.

Род разбра, че е дошъл моментът да каже на Джули за бременността ѝ. Учудваше се, че досега не го е забелязала, но пък тя си беше доста невинна по отношение на повечето неща, които една жена би трябвало да знае, без да ѝ ги казват. Може би това се дължеше на факта, че беше останала без майка в решаващите за оформянето ѝ години.

— Няма ти нищо, скъпа — започна Род и усмивка озари чувствените му устни. — Ще си имаме дете.

— Дете ли? Не, Род, не е възможно — възпротиви се яростно Джули.

Едно дете точно сега само щеше да усложни живота ѝ. Род без съмнение би приветствал появата на наследник, но щеше ли това да го накара да я обича, запита се тя.

— Докторът го потвърди, скъпа — отговори Род, силно развеселен. — Ти не подозираше ли?

Джули се изчерви.

— Не... не съвсем. Пропуснах два месечни цикъла, но помислих, че е защото... защото твоето присъствие беше толкова смущаващо за мене. Сигурно се е случило в онази първа нощ — изрече тя замислено.

— Поговорих си надълго и нашироко с Кейси — призна Род. — Той ми каза, че вие с него никога не сте били любовници. Повярвах му.

Джули му хвърли обвинителен поглед, питайки се защо ли е решил да повярва на Брет, а отказваше да повярва на нея.

— Брет сигурно ме мрази, задето го излъгах — каза тя тъжно. — Опитах се да ти кажа истината за нас, но ти реши да повярваш на най-лошото.

— Не мисля, че Кейси би могъл да те мрази, но е съгласен с мене, че трябва да се върнеш в ранчото. Искам да се грижа за тебе,

Джули. Сега трябва да мислиш за нашето дете, скъпа.

В този миг Джули болезнено силно осъзна факта, че Род нито веднъж не беше казал, че я обича. Дори това, че тя носеше детето му, като че ли не променяше чувствата му към нея.

— Не искам твоето дете, Род — избъбри Джули, без да помисли.

Тялото му се стегна, студено изражение се настани на лицето му. Усети силно колко го презира собствената му съпруга точно в този момент, когато тя отричаше майчинските си инстинкти и се отказваше от детето, създадено от него. Нищо ли не чувстваше Джули към него, запита се той унило. Тяхното дете нищо ли не означаваше за нея? Гневът накара гласа му да прозвучи по-сурово, отколкото беше намерението му.

— Няма значение какво искаш, Джули. Остава си факт, че след седем месеци ти ще ми родиш наследник.

След тези думи той стана от леглото толкова внезапно, че едва не преобърна нощната масичка, бързайки да се облече. Знаеше, че ако остане, ще бъде принуден или да се люби жестоко със съпругата си, или да я нарани физически.

— Къде отиваш? — запита Джули със слаб глас, осъзнавайки колко е ядосан.

— Още от самото начало ми даде ясно да разбере колко малко те е грижа за мене — изрече презрително Род. — Но ето какво ще ти кажа. Ти ще се върнеш с мене в Ранчо Делгадо и ще ми дадеш дете след седем месеца. Нищо не може да промени това! Нищо! Ще се върна да те взема след два дни. Като имам предвид състоянието ти, ще направя всичко, което ми е по силите, за да бъде пътуването ти до ранчото възможно най-удобно.

И без да каже дума повече, се обърна и излезе от стаята.

Джули имаше чувството, че всичко е против нея. Брет се държеше така, сякаш беше забравил, че ѝ се е обяснил в любов, и правеше всичко възможно, за да я убеди, че мястото ѝ е при съпруга ѝ. Дори Поли го подкрепяше със солидни доводи в полза на Род и на връщането в Ранчо Делгадо. Джули едва не се изсмя на глас, когато приятелката ѝ съвсем спокойно ѝ каза, че съпругът ѝ я обича и че тя би трябвало да му даде шанс да докаже любовта си.

Според Джули единственото чувство, което изпитваше Род към нея, беше страст. И чувство за собственост. Тя прекрасно би могла да

мине без тези емоции. Радваше се, че никога не беше изпуснала и една думичка колко много го обича. Какво унижение щеше да бъде за нея той да се подиграе на любовта ѝ.

Имаше моменти през тези два дни, когато тя наистина мразеше това дете, което носеше в себе си; ненавиждаше това, че семето на Род се беше хванало в нея в един от моментите ѝ на слабост, когато тялото ѝ я беше предало. А имаше и моменти, когато мисълта да роди детето на Род я омайваше. Поне щеше да има част от него, която да ѝ отвърща с любов, признаваше тя пред себе си, макар и неохотно.

След като минаха тези два дни, Джули беше принудена да се сбогува с Поли със сълзи на очи и да преживее също толкова сърцераздирателно, макар и с по-малко външни чувства сбогуване с Брет, докато Род наблюдаваше с циничен поглед и абсолютно невъзмутим.

— Ще ни идвате на гости, нали? — запита Джули със сълзи в гласа.

— Ще дойдем за кръщенето — обеща Брет с весел глас, макар че чувстваше всичко друго, само не и радост в момента на раздялата им.

— Ще дойдем, Джули — повтори като ехо Поли и изпълненият ѝ с обожание поглед се отправи към Брет.

До този момент Джули нямаше никаква представа, че Поли изпитва силни чувства към Брет, но сега желаше всичко най-добро на приятелката си. Поли заслужаваше силен, любящ мъж да се грижи за нея, а Брет имаше нужда от любовта на добра жена като Поли.

Пътят до Ранчо Делгадо отне почти две седмици. Верен на обещанието си, Род се съобразяваше със състоянието на Джули и се грижеше да ѝ е удобно. Всяка вечер отсядаха в някоя от мисиите, пръснати покрай Камино Реал, и така пътят минаваше леко. Спряха първо в мисията Сан Хосе сред гора от гигантски секвои и в Сан Карлос Боромео де Кармело де Монтерей, близо до Кармел, където беше погребан отец Сера. Джули беше възхитена от снежнобелите пясъчни плажове и превитите до земята кипариси, както и от пясъчниковите стени, куличките в мавритански стил, уникалните прозорци и красивото разположение на мисията между морето и планините.

Друга спирка по пътя им стана мисията Сан Антонио де Падуа, разположена в планинското село Холан — третата по възраст мисия в

Калифорния. В Пасо Роблес Джули набра бадеми от знаменитите бадемове градини на мисията Сан Мигел. Добрият свещеник ѝ предложи вода от минералния извор, която много не ѝ хареса, но Род я накара да я изпие.

Когато навлязоха в планината Санта Лусия и мисията Сен Луис Обиспо се изправи пред очите им, Джули разбра, че Ранчо Делгадо вече е само на няколко мили. При други обстоятелства тя би се радвала на бавния ход и на гостоприемството на свещениците във всяка мисия, в която отсядаха, и на отнемащите дъха гледки на море и планина, съчетани в неповторима красота.

Но Джули пътуваше с един непознат; студен, дистанциран непознат, който се грижеше за нуждите ѝ, но нищо повече. Нито веднъж не се опита да я докосне. Всяка нощ тя спеше сама в самотното си легло и всеки ден пътуваха в почти пълно мълчание. Някъде дълбоко в мозъка на Джули беше заседнала мисълта, че Род не я обича, докато в мислите на Род все повече се настаняваше увереността, че Джули не иска тяхното дете. И за двамата упорити млади хора ситуацията беше станала невъзможна, но поради свирепата им гордост нито единият, нито другият направиха нещо, за да подобрят непоносимото положение, възникнало помежду им, което правеше от живота им невероятна бъркотия и не им позволяваше да видят голямата любов, която хранеха един към друг.

Джули позна кой е самотният ездач, който идваше в галоп срещу тях, още преди да беше различила добре малката горда фигурка, чиято дълга черна коса се вееше гордо зад гърба ѝ. Фелисия сякаш знаеше, че идват, защото в действителност ги очакваше всеки ден.

— Дон Родриго, доня Джули, най-последно се върнахте! Казвах им аз, че ще доведете доня Джули, казвах им, господине!

— На кого си казвала, дете? — усмихна се снизходително Род, почти толкова щастлив, че вижда Фелисия, колкото и тя него.

— На господин Дарси, разбира се — отговори спокойно момиченцето.

— Баща ми е тук? — извика Джули и от силното вълнение лицето ѝ пребледня.

— Да, госпожо — кимна Фелисия. — От много седмици е тук в хазиендата.

Джули с радостен вик пришпори коня си и се впусна към къщата въпреки предупредителните викове на Род. Карл Дарси, изтощен, но въпреки това здрав на вид, стоеше на верандата, очаквайки дъщеря си. Рамона Санчес беше застанала до него.

— Татко! — извика Джули, хвърляйки се в обятията на баща си. — Толкова се тревожех за тебе! Какво се случи?

В този момент Род вече беше стигнал при тях и повтори въпроса на съпругата си, а в гласа му се дочуваше лека неодобрителна нотка.

— Това е нещо, което и аз бих искал да узная, господин Дарси. Както и защо решихте да скриете от мене самоличността си. И докато обяснявате, бих искал също да разбера защо скрихте от мене факта, че Джули е жива и е в Сан Франсиско.

Карл въздъхна дълбоко, усещайки, че този негов зет със строгото лице няма да бъде доволен, докато всичко не бъде изложена докрай пред него.

— Да влезем вътре — предложи той, — там е по-удобно. Тогава ще ви разкажа всичко. Но най-напред — и той се обърна, притегляйки Рамона към себе си, — бих искал вие двамата да се запознаете с Рамона Санчес, жената, която спаси живота ми.

— Татко! — ахна тревожно Джули. — Как така е спасила живота ти?

Род подкани всички да влязат вътре с думите:

— Първо да седнем, а след това ще чуем обясненията. — Острият му поглед не пропусна силната розовина по бузите на Джули и възбудата ѝ, затова първата му грижа в този момент беше благополучието на съпругата му и на нероденото му дете.

— Е, татко — настоя Джули, въртейки се на стола си. — Искам да чуя всичко, което ти се е случило, от момента, когато ме остави в Сан Франсиско.

Карл Дарси запозна да разказва и разказът му отне почти един час. Докато говореше, погледът му често се отклоняваше към плахата Рамона, чиито очи, изпълнени с обожание, като че ли поглъщаха мъжа, чийто живот беше спасила.

Джули веднага хареса Рамона и излиятелно благодари на величествено красивата млада мексиканка. После зараказва собствената си тъжна история — за смъртта на Мей Паркър и за работата си в игралната зала на Кейси, където я беше намерил Род.

Разказът я изтощи, което не остана скрито от Род. Той стана изведнъж и грубо прекъсна Джули по средата на изречението.

— Господин Дарси... Карл, съпругата ми има нужда от почивка. Ще довършим този разговор по-късно.

— Род! Няма да ме отпращаш като непослушно дете! — възропта Джули. — Не съм виждала баща си от месеци.

— Джули — отговори кротко Род, точно сякаш смърряше непослушно дете, — трябва да мислиш за нашето бебе. Знам какво е добро за тебе, а точно сега имаш нужда от сиеста.

— Вие с Джули ще имате дете? — зарадва се Карл. — Дъще, нямаш представа колко ме ощастливяваш. Когато заминах от Сан Франсиско, бях убеден, че погрешно си преценила дон Родриго, че той няма нищо общо с отвличането ти. Наистина се радвам, че и ти си стигнала до същото заключение и сте се помирили.

Джули хвърли презрителен поглед към Род.

— Не сме се помирили, татко — призна тя тъжно.

— Но... щом ще имате дете... помислих, че... е... направи както казва съпругът ти, скъпа. Сигурен съм, че Родриго знае какво е най-добре за тебе. — Ясно беше, че Карл е смутен от неясната забележка на Джули. — Ще поговорим по-късно. И, Джули, бих искал да се сприятелиш с Рамона. Тя е прекрасна жена.

— Ела с мене, Рамона — отзова се охотно Джули. — Ще се опознаем по-добре, докато се приготвям за почивката, за която настоява съпругът ми.

Тя хвърли убийствена усмивка на Род, а той ѝ отвърна с подигравателно ухилване.

Когато жените излязоха от стаята, Карл бързо запита:

— Какво искаше да каже дъщеря ми? Вие двамата сигурно сте изгладили различията си. Тя носи детето ти, нали?

— Бих искал да имах прост отговор на този въпрос, Карл, но положението е доста сложно — призна открито Род. — Джули носи моето дете, няма никакво съмнение. Но това е дете, което аз... ѝ направих насила. Тя не ме обича, не иска и детето ни. Даде ми съвсем ясно да разбера какви са чувствата ѝ, и то много пъти.

Как Джули се беше променила по толкова драматичен начин, зачуди се Карл. Той ясно беше чул — неведнъж — как дъщеря му признава своята любов към съпруга си.

— Сигурен съм, че грешиш, Род — беше всичко, което каза той на глас, предпочитайки да поговори с Джули насаме, преди да издаде някаква нейна тайна.

— Искан ми се да съм сбъркал — въздъхна със съжаление Род. — Джули означава много за мене; повече, отколкото смятах, че е възможно. Но стига вече за моите проблеми, какви са твоите планове? Виждам, че ти и красивата Рамона сте нещо повече от приятели.

Приятното лице на Карл светна, когато стана дума за привлекателната вдовица.

— Толкова ли е очевидно? — ухили се той по момчешки. — Защо според тебе толкова исках Джули и Рамона да се сприятелят? Ако Рамона е съгласна, смятам да я направя своя съпруга. Последните няколко години не са били никак леки за нея.

— Добре дошли сте да живеете в дома ми колкото поискате — беше великодушното предложение на Род.

— Искрено съм ти благодарен, Род. Трябва да призная, че нямах представа къде бих могъл да се установя с новата си съпруга. Всичко, което имах, изгоря в пожара. Участъкът ми отдавна беше откраднат, а не ми харесва да бъда бандит. Но не искам да се превърщам в бреме за тебе. Смятам да ти се отплатя по начин, който да ти е полезен.

Род се взря напрегнато в Карл; харесваше го все повече с всяка изминала минута.

— Ако си говорим истината, Карл, имам нужда от някого, на когото да мога да се доверя. След смъртта на баща ми работата в ранчото е твърде много за сам човек. Би означавало много за мене, ако мога да прехвърля част от този товар на тебе.

Карл изпусна дълга въздишка на облекчение.

— Ти намери своя човек — възкликна той зарадван.

— Ако вие двамата с Рамона искате да бъдете самостоятелни, има една удобна къщичка, недалече от хасиендата, която може да ви служи идеално. Същата, където живя Муриета със семейството си; от известно време стои празна. Заведи Рамона да я види и ако ви харесва, няма да отнеме много време да бъде приведена във вид, който да ѝ хареса.

Ако това означава нещо за тебе, Род — усмихна се Карл, — мисля, че Джули е направила добър избор, като се е омъжила за тебе.

Следващите дни минаха в оживена дейност. Карл предложи брак на Рамона и тя веднага прие; помолиха отец Хуан да извърши простичката церемония в параклиса, веднага щом къщата стана годна за обитаване. Джули почти моментално хареса Рамона. Тя беше сигурна, че красивата и мила вдовица ще бъде добра съпруга на баща ѝ. Беше благодарна и на Род, че позволи на баща ѝ да остане в ранчото. Той я увери, че Карл му прави огромна услуга, като остава тук, за да му помага.

Един месец, след като Джули и Род се върнаха в ранчото, Карл и Рамона бяха оженени от отец Хуан пред събралите се членове на семейството и всички работници. Сред фиестата, последвала церемонията, сияещите новобрачни се оттеглиха в собствената си обновена къщичка, оставяйки Джули и Род насаме за първи път след завръщането им.

Род не беше докосвал съпругата си, откакто се бяха върнали в ранчото, макар че копнееше да почувства мекотата ѝ да се разтапя пред твърдото му тяло. Имаше моменти, когато мислеше, че ще умре от желание, толкова огромна беше жаждата му. Всеки ден виждаше как тя става все по-красива, ако това беше възможно, как разцъфва, как бременността красиво оцветява бузите ѝ и продава изключителен блясък на яркосините ѝ очи.

Род си припомняше колко бързо Джули се възпламеняваше под ласките му, дори ако първоначално се беше колебала; как стройната ѝ фигура му даваше повече удоволствие, отколкото всички други жени, които беше познавал. Но в последните няколко седмици той я беше отблъснал още повече от себе си, забранявайки ѝ да язди заедно с Фелисия, като настояваше тя всеки ден да си почива добре, и дори стигна дотам, че ѝ диктуваше каква и колко храна да изяде.

Предвид независимия характер на Джули и нейната избухливост тя непрекъснато се бунтуваше, не искайки да повярва, че ездата е опасна, обвиняваше Род, че нарочно ѝ отказва и най-невинното удоволствие. Викаше и вилнееше пред лицето на прекалено покровителственото му държание спрямо нея, докато Род не почувства, че му се иска да я заключи в стаята ѝ като непослушно дете. За всички, освен за самата Джули, беше абсолютно очевидно, че Род изпитва силни чувства към нея и прави всичко, което му е по силите, за да пази нея и детето в безопасност и добро здраве.

Джули изглеждаше невероятно красива в деня, когато се състоя сватбата на баща ѝ. Носеше същата бродирана пола и блуза, които беше облякла в деня на сватбата на дон Диего и Елена. Предвидливо беше отпуснала полата в кръста, за да не притиска наедриялата ѝ талия, така че леката издутина на корема ѝ се криеше под пищните поли. През цялата вечер Род не можеше да откъсне очи от нея, изгарян от желание отново да вкуси неповторимата ѝ пламенност.

Когато Карл и Рамона тръгнаха към собствения си дом, Род съзнаваше, че болката в слабините му повече не може да бъде възпирана. Както беше казал веднъж на Джули, не беше евнух и нямаше намерение да живее като такъв. Беше мъж, с потребности на мъж, чиято съпруга напълно беше в състояние да утоли невероятната му жажда. Следователно, тъй като мъжките му апетити бяха огромни и понеже от дълго време беше държан на сексуален пост от безразличието на Джули, Род реши да сложи край на студенината, която ги разделяше веднъж и завинаги.

Джули беше твърде възбудена, за да заспи. Още чувстваше интимния допир на тъмните очи на Род до зачервената си кожа, докато разгорещеният му поглед я пронизваше неведнъж през цялата тази вечер. Плътта ѝ гореше под погледа му, а той я докосваше навсякъде. Или поне така ѝ се струваше. Седмици наред Род не беше предприел нито една стъпка, за да се люби с нея, а вместо това я засипваше с подигравателни грижи, докато надутото му държание не я докара до лудо отчаяние. Дори милата Фелисия не беше в състояние да я спаси от дивите ѝ изблици. Как искаха от нея да живее в такава близост до Род и да не го желае? Да не се люби с него?

Може би след раждането на детето любовта в сърцето ѝ щеше да се отприщи, надяваше се тя, и да запълни огромната празнота в душата ѝ. В последните месеци Джули беше стигнала до радостното заключение, че иска детето на Род. Искаше го с всяка фибра на тялото си, макар да беше решена, че той никога няма да научи истината от самата нея.

Когато Джули се оттегли за през нощта, Род ѝ остави само толкова време, колкото да се приготви да си легне, след което тихо се промъкна в стаята ѝ през междинната врата, която не беше използвана още от завръщането им, и застана опрян на рамката, наблюдавайки я

как реши разкошната си меднозлатиста коса, чиито вълни нежно галеха заоблените ѝ хълбоци.

Стаята беше полутъмна, осветена само от нежното сияние на лампата, което превръщаше Джули в скулптура от сребро и злато. Само рубинените връхчета на гърдите ѝ, стърчащи под тънката копринена тъкан, внасяха цвят в бледо алабастровата ѝ плът. Бременността беше уголемила съвършено изваяните ѝ гърди, забеляза Род, но точно колкото да ги направи още по-привлекателни. Той копнееше да погали леката издутина под талията ѝ, където растеше неговото дете, и дълбоката му въздишка най-накрая ѝ подсказа присъствието му.

— Не мърдай, скъпа — прошепна Род, поглъщайки я с очи. — Никога не съм виждал по-красива картина.

Очите им се срещнаха, впиха се едни в други и останаха така, а наситените с емоция мигове отекваха в сърцето ѝ. Род беше облечен само с тънък копринен халат, хлабаво вързан на кръста, и противно на нашепващите ѝ инстинкти Джули си пожела да развърже колана и той да остане пред очите ѝ гол, възхитителен в своята мъжественост. Лека усмивка повдигна ъгъла на устата му, сякаш беше прочел мислите ѝ и напълно се съгласяваше с тях.

Насилвайки се да остане спокойна, Джули запита:

— Какво искаш, Род?

— Не е ли очевидно, скъпа? Искам да се любя с тебе. Искам да почувствам нежното ти тяло да се извива от наслада под моето. Искам да те чуя да викаш от радост.

Подобно на хищник, преследващ плячката си, Род се изправи в цял ръст и с леки, плъзгащи се стъпки тръгна през стаята към мястото, където беше застанала Джули.

Тя преглътна конвулсивно, мъчителната му близост пропъждаше всяка свързана мисъл от главата ѝ. Без да чака покана, Род се отпусна до нея на леглото, където беше седнала, за да срещне косата си. Вземайки четката от омекналите ѝ пръсти, я хвърли на пода. После устата му жадно покри нейната. Натискът на устните му стана посилен, той започна умело да ги възбужда и дразни, за да ги накара да се разтворят, и навлезе дръзко в устата ѝ, принуждавайки я да отговори на целувката му. Изгарящите ѝ устни молеха за облекчение и той им дари наслада, запалвайки нов огън в тях.

Ръцете му забродиха свободно и умело по гърчещото се от удоволствие нежно тяло на Джули. Тя внезапно се стегна, когато той леко докосна заоблените извивки на чувствителните ѝ гърди, после прокара нежна линия по ребрата до леко изпъкналия ѝ корем, а след това слезе към заоблените хълбоци и гладките ѝ бедра. Меденосладка топлина се разля из нея, докато Род сръчно развързваше връзките на нощницата ѝ и измъкваше тънката като паяжина дреха над главата ѝ. След секунди и неговият халат вече лежеше до нощницата на пода. Вихрушка от емоции разтърсваше Джули, но тя нямаше сили да устои на мощната му аура, която я обгръщаше в облак от чувствено удоволствие.

Джули беше загубена. Целувката му беше магия, освобождаваща сърцето ѝ от мразовитата празнота, и собствената ѝ любов насочваше реакциите ѝ. Чувстваше се обзета от нетърпение, докато Род полека я полагаше на меката повърхност на леглото и нежните ѝ ръце се увиваха около врата му, а тялото ѝ се притискаше към мъжествената му твърдост, усещайки как свръхчувствителните ѝ зърна се трият в окосмените му гърди. Род я гледаше с нежно изражение, вирайки се в очите ѝ, а гласът му прозвуча като дрезгаво измъркване:

— Обичай ме, скъпа, обичай ме.

— Аз наистина те обичам. Обичам те — повтаряше тя неспирно.

Само да беше истина, помисли Род, когато чу думите ѝ.

Само да можеше да я задържи в този свършен миг, откъснат от времето, на ръба на вечността.

Притискайки я към себе си, той овладя устните ѝ, а тя му върна целувката с безусловно отдаване, докато ръката му проправяше пътека по корема ѝ и надолу към бедрото. Тя усещаше горещината и твърдостта му. Когато устните му се впиха в чувствителните, набъбнали зърна, Джули не можа да сдържи ахването, породено от внезапно нахлулата наслада.

Докато галеше едното заоблено кълбо с език и устни, ръката му милваше другото, чието розово връхче се беше превърнало в топченце от мрамор. Мекият му масаж пръсна потоци от желание през нея и тя изскимтя нетърпеливо.

— Спокойно, любов моя, спокойно — прошепна Род, — толкова отдавна чакам, а сега не бързаме.

Ръцете му изследваха с подлудяваща настойчивост нежните линии на гърба, талията и ханша ѝ, обгръщайки заоблените кълба на седалището, докато устните му оставяха огнена следа по ребрата, спирайки, за да целунат и погалят издутината на корема, преди да се придвижат надолу към златистата горичка, прикриваща съкровището, което беше само негово. Разделяйки къдравите косъмчета, пронизващият му език се плъзна вътре, и започна да гали

миниатюрната розова пъпка. Джули издаде задавен вик, когато тялото ѝ се изви към влажната топлина на устата и езика му, и вплете пръсти в къдравата му черна коса, за да го привлече още по-близо до себе си.

Страстта караше кръвта ѝ да тупти бясно, докато тялото ѝ се гърчеше под атаките на неуморния му език. Усещаше ту горещина, ту нетърпим студ, превръщаше се ту в пламък, ту в струя лед, докато умелите му докосвания я водеха до все по-зашеметяващи висини на екстаза. Джули не вярваше, че дрезгавите викове, молещи за избавление, излизат от нейната уста, но беше така. Тогава тялото ѝ внезапно започна да вибрира от разтопен огън, който я освободи в пристъп на неподозирани усещания, разпращащи я из пространството във вид на милиони частици.

Род ѝ остави само един момент за отдих, коленичил пред разтворените ѝ крака, и влезе в нея бързо, така втвърден, че чак го болеше. В първия момент Джули едва можа да реагира, но когато тласъците му започнаха да стават все по-мощни, тя усети, че се надига към него. Чувстваше как той се стреми да възпира страстта си заради нейното състояние и това изненадващо запали някаква искра някъде дълбоко в скритите бездни на душата ѝ.

Род буквално я повдигна и я преобърна, така че тя легна върху него. Краката ѝ веднага обхванаха стройната му талия, тя изви гръб, източвайки назад крехката си шия, и започна да го язди. Някъде от едно място дълбоко в нея започна да извира течен огън, пламъците я обхващаха неудържимо и тя усети как изгаря в тях.

Когато Род почувства кулминацията ѝ, стегнатото му и блестящо от пот тяло се разтърси в дълга конвулсии и освободените му от всякакви задръжки тласъци увлякоха него и нея в буря от гръмове и светкавици, която като че ли щеше да продължи вечно. Но след малко тя свърши, само за да започне отново, жаждата им един за друг сякаш нямаше граници и те се впиваха един в друг с неутолимо настървение, отново и отново, докато нощта не се превърна в зора.

Джули се събуди първа, смаяна от чувството за пълнота, което изпитваше. Погледна хитро към Род, чието голо тяло още беше мокро от любенето им. През цялата тази дълга нощ собствената ѝ нестихваща жажда я беше шокирала и същевременно хвърлила във възторг. Признанието, че вече не може да се лиши от любенето на Род, се беше изтръгнало от някакво място в нея, където отсъстваха всякакъв разум и

логика. Колкото повече се опитваше да пренебрегва истината, толкова по-настоятелно я усещаше. Тя обичаше Род. С цялото си сърце и душа. Ако нямаше друг избор, би останала с него цял живот, приемайки трохите на неговите чувства, живеейки за нощите, когато страстта щеше да го подгонва към леглото ѝ.

Тя позволи на подсъзнателните си мисли да изплуват на повърхността и без да съзнава, ги изрече на глас.

— О, Род, любов моя, защо не можеш да ме обичаш така, както аз те обичам?

Без тя да знае, Род се беше вече събудил — почти в същия миг, когато и тя, но поради някаква необяснима причина се беше престорил на заспал. Усещаше, че е на ръба на някакво голямо откритие, и лежеше в очакване, забавяйки дишането си до равномерен ритъм, докато Джули се въртеше неспокойно до него.

Изпълнените ѝ със страст думи породиха необузdana радост, която се разля във вените му. Искеше да пее, да танцува, но не помръдна. Само изрече много тихо:

— Обичам те, любов моя. Обикнах те от момента, когато те видях за първи път, от деня, когато те направих моя, макар че обстоятелствата бяха против нашия съюз още от самото му начало.

Джули замря в неверие. Възможно ли беше? Род наистина ли я обичаше? Или играеше някаква жестока игра? Шокът я остави без думи, но тя някак си успя да изрече една дума:

— Наистина?

— Наистина, скъпа — отекна Род с очи, блеснали от любов.

Толкова отдавна беше мечтал Джули открито да изрече любовта си към него, че когато това се случи, го изпълни с тъга. Колко ужасно — през всичките тези месеци те са се обичали един друг, но са се въздържали и са потискали емоциите си. И той въздъхна.

— О, Род, защо не ми каза? — запита Джули, най-накрая възвръщайки си дар слово.

— Защо ти не ми каза? — предизвика я Род, навивайки една кехлибарена къдрица на пръста си.

Тя потъна за момент в мислите си, докато призоваваше всички причини, поради които беше смятала, че Род не я обича.

— Най-напред беше Елена. Ти имаше чувства към нея. Не можех да се състезавам с такава красива и изтънчена жена, каквато ми се

виждаше тя.

— Никога не съм обичал Елена, Джули. Не знаеш колко съжалявам, че за кратко се поддадох на чара ѝ. Знам, че те нараних, но ти обещавам, че това няма да се повтори. Джули — изрече той умолително, — прощаваш ли ми? — Тя мълча толкова време, че той се уплаши, че няма да иска да му прости. — Сега знам каква жена е Елена. Способна е на всичко, за да постигне целите си.

— Прощавам ти, Род — обърна се усмихната Джули към него. — Няма да позволя нищо да застане на пътя на нашето щастие. Елена я няма и нашето дете расте в мене като доказателство за любовта ни.

Род се прокашля нервно.

— Хм, скъпа, относно детето... Не съжаляваш, нали? Не бих могъл да понеса, ако...

Надигайки се на лакът, Джули се надвеси над него и ярки къдрици се посипаха по гърдите му, докато устните ѝ лекуваха съмненията му с нежна целувка.

— Разбира се, искам твоето дете. Когато синът ни...

— Или дъщеря ни — вметна той с шеговит тон.

— Или дъщеря ни — потвърди тя, вдигайки рамене — се озове в ръцете ми, радостта ми ще бъде пълна.

— Майко божия! Джули, обичам те. Ако нещо ти се случи, ще умра.

И ръцете му я притиснаха толкова силно, че тя леко изписка.

— Нищо няма да ми се случи, любов моя — увери го Джули. В този момент Род се чувстваше непобедим, толкова обзет от любов, че беше способен цял ден да се люби с Джули, макар че цялата нощ беше правил точно това. Но предпазливостта взе връх и той нерешително се отдели от нея, ставайки от леглото с едно грациозно движение. Загрижен за нейното състояние, той добре осъзнаваше, че я е изтощил с дългите часове на споделена страст, а здравето ѝ точно сега беше твърде крехко, за да бъде излагано на опасност.

— Не ставай още, любов моя — посъветва я той, обгръщайки я с изпълнен с любов поглед. — Поспи си. Сигурен съм, че доста съм те уморил снощи. Ще бъда в кабинета си. Ако искаш, ще те изведа на езда.

Очите на Джули блеснаха дяволито, но тя се сдържа и само кимна. След минути вече спеше дълбоко, усещайки се по-спокойна,

отколкото се беше чувствала месеци наред.

Мина доста време след пладне, когато Джули се облече, хапна малко и отиде да потърси Род за обещаната разходка. Точно както беше казал, той си беше в кабинета, свел тъмнокосата си глава над купчина документи. Когато вдигна очи към нея, я дари с лъчезарна усмивка, която накара сърцето ѝ да забие лудо. И тя му отвърна с усмивка, интимна като целувка.

— Ако продължиш да ме гледаш така, скъпа, никога няма да излезем на тази разходка, която ти обещах.

В гласа му се долавяше леко учудване, сякаш му беше трудно да повярва на всичко, което се беше случило помежду им предната нощ, и на любовта, която споделяха.

Джули се засмя искрено, омайвайки Род със звънливата си радост.

— Мисля, че предпочитам разходката, ако не възразяваш.

— Само още малко, скъпа — ухили се той в отговор. Джули се зарахожда разсеяно из приятната стая, докато Род се занимаваше с документацията си. Очите ѝ бяха необяснимо привлечени от тухлите около камината и внезапно нещо в ума ѝ прещрака. Писмото! Как беше могла да забрави писмото, чието скривалище преди толкова месеци ѝ беше показал дон Диего? След всичко случило се напоследък тя беше забравила посланието, което беше толкова важно за свекъра ѝ, че последните му думи бяха свързани с опазването му.

Род загледа любопитно как Джули отива като в транс към камината и започва като че ли напълно безсмислено да опипва грубите тухли наоколо му.

— Знам, че е тук, Род, но не мога да го намеря — заоплакваш се тя, явно разстроена. — Беше толкова отдавна, че съм забравила.

— Какво си забравила? Моля те, Джули, не трябва да се вълнуваш, не е добре за бебето.

— Писмото, Род! Не си спомням коя тухла да извадя.

— За бога, Джули, за какво говориш?

Род вече се беше озовал до нея и безуспешно се опитваше да отведе съпротивляващата се млада жена от камината.

— Род, моля те, не разбираш. Баща ти ми показа едно писмо, малко преди да умре, и ме накара да обеща, че ще ти го дам. Той...

каза, че е много важно. За да бъде на сигурно място, го скри в един тайник зад тези тухли, но не мога да го намеря.

Красивите черти на Род изразиха явно учудване.

— Писмо! Важно писмо! — повтори той, взирайки се с празен поглед в редиците тухли около камината. — По дяволите! Ако тук зад някоя от тези тухли има тайник, ще го намеря!

Мина може би един час, докато Род не откри една тухла, която стърчеше на около четвърт инч пред другите. Той я извади с помощта на ножа си и издаде триумфален вик, когато измъкна един запечатан плик от тайника.

Джули зачака, останала без дъх, докато той чупеше печата и мълчаливо четеше посланието на баща си. Рязката му въздишка и внезапното пребледняване обезпокоиха Джули; ръката му инстинктивно се вдигна към гърлото, сякаш му беше трудно да диша.

— Майко божия! Това писмо, Джули, то обяснява всичко. Загорялото му лице беше пребледняло, а ръката, държаща писмото, трепереше неконтролируемо.

— Род, любов моя, какво има? Какво е написал баща ти, че толкова се развълнува?

— За Фелисия... и Мария.

— Какво общо има Фелисия с Мария? — Внезапно челото ѝ се проясни и ръката ѝ излетя нагоре, за да стисне гърлото ѝ. — О, не! Фелисия е дъщеря на Мария!

— Да — кимна полека Род. — Фелисия е моя...

— Твоя дъщеря! — ахна Джули, задавяйки се от думите.

— Не — отвърна Род с тъжен поглед, замъгляващ чертите му. — Никога не съм докосвал Мария. Фелисия е дете на баща ми! Тя е моя сестра!

— О, Род, не! Как е могъл, като е знаел колко много обичаш Мария?

— Според това писмо тя е станала негова любовница, докато ме е нямало, докато съм бил в училището. — Силна болка насълзи очите му. — През цялото време, докато съм я пазил за сватбата си с нея, баща ми... Господи! Аз я обичах!

— Затова ли той отказваше да се ожениш за нея? — запита Джули.

— И затова, и защото тя беше метиска. Сега всичко ми става съвършено ясно. Когато Мария разбрала, че е бременна, предпочела да избяга, вместо да ми каже истината. Отишла при монахините в Сонора.

— Тя не е знаела, че ще се влюби в тебе, Род — напомни му нежно Джули.

— Може би не — допусна той. — Но пък може и да ме е използвала.

— Баща ти знаел ли е, че тя носи детето му, когато е избягала?

— Според това писмо — не. Научил го едва след като се родила Фелисия и той получил писмо от монахините, че Мария е умряла при раждане и не могат да задържат дъщеря ѝ. Сигурно тя е казала кой е бащата, преди да умре. Татко направил единственото възможно нещо, накарал да доведат детето в Ранчо Делгадо и чрез отец Хуан го настанил при Тереса. Искал е тя да бъде в ранчото, без да трябва да я признае. Погрижил се е за благополучието на детето, но нищо повече. Мисля, че е започнал да съжалява, но пък са били минали много години и гордостта му е попречила да изпълни дълга си.

— Поне Фелисия е била отгледана от добри хора и е получила обич през всичките тези години — изрече замислено Джули, спомняйки си как Тереса се грижеше всеотдайно за осиновената си дъщеря.

— Слава на бога заради това — прибави искрените си чувства и Род. — Но не мога да разбера защо е пазил тази тайна цели десет години.

Той беше горд мъж, Род. Твърде горд, за да признае, че е взел едно младо момиче като Мария. А и тя е била метиска. Но когато ти си се влюбил в нея, е било по-лесно да не ти даде разрешение за женитба, отколкото да признае, че е съблазнил едно невинно младо момиче. Ако е знаел за детето, може би сам щеше да се ожени за нея.

— Съмнявам се — изсмя се сухо Род. — И Мария го е знаела! Баща ми би се погрижил за детето, но никога не би се оженил за жена от долно потекло. Кръвните връзки бяха всичко за него. Само ако Мария ми беше казала, че е любовница на баща ми... щях да я разбера.

— Съжалявам, Род — изрече нежно Джули. — Знам колко си разочарован.

— Само като си помисля за баща ми и Мария, дори след всичките тези години, кръвта ми кипва. Как е могъл!

Той обори глава в шепите си и остана така няколко минути, давайки воля на отчаянието и угризенията, от които беше страдал през цялото това време заради изгубената си любима.

Възцари се мълчание, в което Джули остави Род да скърби и да се справи с това, което наистина се беше случило преди толкова много време. Изведнъж очите ѝ пак се отклониха към отворения тайник и тя видя, че макар отворът да беше тесен, назад имаше още доста място. Острите ѝ очи забелязаха, че вътре има още нещо. Привличайки вниманието на Род към откритието си, тя го накара да извади оттам пакет документи, които, след като и двамата внимателно ги огледаха, се оказаха оригинални актове за получена земя.

— Питам се къде ли ги е скрил баща ми. Предположих, че са в сейфа му, но не ги намерих там.

— Виж, Род! Тук има още някакви торбички! — извика развълнувана Джули.

И внимателно извади една изненадващо тежка торбичка, развърза връвта и загледа с широко отворени очи как златен поток се изсипва от вътрешността върху отворената ѝ длан.

— Златен прах — сви рамене Род, очевидно незаинтересуван. В този момент той мислеше за Фелисия и за факта, че тя е негова сестра. — Сложи всичко обратно, Джули. Тук ще са на сигурно място. Аз... трябва веднага да намеря Фелисия. Ще дойдеш ли с мене, скъпа?

— Разбира се, любов моя, заедно ще ѝ го кажем. Но не е ли по-добре първо да говориш с Тереса? Фелисия ѝ е като родна дъщеря.

— Права си, любов моя. Мъдростта ти надминава моята. Ти върви при Тереса, а аз ще сложа тухлата на мястото ѝ и ще подредя нещата.

След малко Род вече говореше с Тереса и възможно най-предпазливо ѝ обясни, че Фелисия е негова сестра, каза ѝ и как е узнал това. Отначало жената само гледаше смаяно Род, отворила неразбиращо уста, докато Джули не я увери, че всичко е истина, че дон Диего не е казал на никого през всичките тези години, но го е признал в писмо, което е написал малко преди смъртта си.

— Дон Родриго — запита Тереса със страх, — нали не мислите, че аз, искам да кажа... не знаех нищо! Отец Хуан ми даде Фелисия.

Вярвам, че и той не знае истината. Казали му, че родителите на детето били убити от индианци, това казах и аз на Фелисия.

Разбира се, Тереса знаеше всичко за Мария, но не и причината за внезапното ѝ изчезване. Като всички други, и тя предполагаше, че дон Диего е изпратил Мария надалече, за да ѝ попречи да се омъжи за сина му.

Род бързо премахна опасенията на жената.

— Не те виня, Тереса, не виня и отец Хуан. Благодарен съм ти, задето така добре си се грижила за сестра ми през цялото това време.

— Аз... предполагам, че ще искате сега тя да живее при вас. В хасиендата, искам да кажа.

— Да, Тереса. Фелисия принадлежи към моето семейство, мястото ѝ е при мене и Джули. Но не се отчайвай. Ти си единствената майка, която това дете някога е познавало. Чувствата ѝ към тебе никога няма да се променят.

Тереса се усмихна плахо.

— Ще ѝ кажете ли, господине, или искате аз да ѝ кажа?

— Аз сам ще ѝ кажа. Къде е тя?

— Мисля, че една от кобилите се е ожребила, и Фелисия е в обора, да види новото попълнение.

— Благодаря, Тереса. — Тя се обърна да си върви, но Род я спря с леко докосване. — Бих искал ти и съпругът ти да останете близки с Фелисия. Вие двамата сте любимите ѝ леля и чичо.

— Ще ви бъдем много благодарни, господине — усмихна се Тереса.

След като икономката си тръгна, Род хвана Джули за ръка и тръгна да излиза, но тя го спря.

— Род, мислех си нещо. Може би трябва сам да се видиш с Фелисия. Това е между двама ви. Когато свършите разговора, доведи я в къщата, за да мога да я приветствам с добре дошла в дома ѝ.

Род намери Фелисия в обора, омагьосана от гледката на черното жребче, което подскачаше на тънките си крака в една от яслите. Загледа с отнесени очи как сестра му посяга да погали главата на жребчето, докато гордата майка ги гледаше с внимателни очи. Още му беше трудно да повярва, че това очарователно момиченце е кръвно свързано с него. Толкова приличаше на Мария, че той се изненада, че

не е забелязал приликата досега. Сякаш усетила присъствието му, Фелисия се обърна към него.

— Дон Родриго! Вижте жребчето на Карменсита. Не е ли красиво? Толкова царствено. Като дук... или принц.

— Искаш ли да му дадеш име?

— Може ли?

— Да.

— Тогава ще трябва да помисля един-два дни.

Тя беше толкова сериозна, че Род едва се сдържа да не се засмее.

— Фелисия, имам да ти кажа нещо важно, затова те потърсих тук.

Тя обърна спокойното си лице към Род. Кожата ѝ блестеше като бледо злато и той се смая, като усети колко много прилича на майка си. Лицето ѝ имаше доста от костната структура на дон Диего, както и от неговата собствена.

— Обичаш ли историите, дете?

— О, да, господине! — възкликна радостно Фелисия. — Особено ако свършват щастливо.

— След като ти разкажа тази история, ще прецениш сама.

Фелисия се приближи към него и се настани удобно до коляното му, чакайки го да започне.

— Това е истинска история, дете, за едно красиво момиче на име Мария и един горд испански дон. Донът се влюбил в Мария и двамата имали дете, но Мария не му казала, че ще роди неговото дете, и избягала, преди донът да може да се ожени за нея.

— Щял ли е? Да се ожени за Мария, искам да кажа? — запита Фелисия и умният ѝ въпрос изненада Род.

Господ да му прости лъжата, но нямаше сърце да разочарова детето с мръсната истина.

— Аз... бих искал да мисля, че са щели да се оженят.

— Временно успокоена, Фелисия зачака той да продължи, а в тъмните ѝ очи се четеше интелигентност, далеч надхвърляща обичайната за такава крехка възраст.

— Знаеш ли какво се опитвам да ти кажа, дете? — запита Род, затаявайки дъх.

— Мария е моята майка, а дон Диего е моят баща — прошепна Фелисия в изблик на внезапно прозрение. — А... а аз съм ваша сестра.

Род се вгледа в малкото, изразително личице, търсейки признаци на отхвърляне, но видя само смайване.

— Да, Фелисия, ти си моя сестра. Когато ти си се родила, дон Диего те е взел от манастира, където майка ти избягала, и те довел в ранчото, за да те отгледа Тереса. Нали разбираш, дете, той е искал да бъдеш близо до него. Майка ти умряла, когато ти си се родила. По свой собствен начин той те е обичал.

— Винаги съм чувствала, че съм различна от децата на пастирите — изрече замислено Фелисия. — И... и дон Диего беше много добър с мене. Мислите ли, че щеше един ден да ми каже това, дон Родриго?

— Ако беше доживял до днес, сигурен съм, че щеше, Фелисия. Сигурен съм, че е смятал, че си много малка, за да разбереш, иначе досега вече щеше да ти го е казал. Но умря, преди да може да ти разкрие истината.

— Много обичам леля Тереса, но винаги съм знаела, че тя не е моята майка. — Изведнъж момиченцето се замисли. — Откога знаете, че съм ваша сестра?

— Научих го едва днес. Беше написано в едно писмо, което баща ми оставил за мене. Там той обяснява всичко.

Фелисия инстинктивно прие всичко, което Род ѝ беше разказал досега, с обичайната си възторженост и със силата на характера, присъща на всички от рода Делгадо.

— Краят е щастлив — усмихна се тя плахо.

Джули никога не се беше чувствала по-радостна. Влизането на Фелисия в семейството беше отпразнувано с фиеста, на която присъстваха всички пастири и семействата им, прислужниците, отец Хуан, Карл и Рамона, а след това имаше борба с бикове на собствената арена на хасиендата. Род беше един от матадорите и макар че Джули беше извънредно горда от поведението и способностите му, тя през цялото време се страхуваше за него. Но нямаше защо да се притеснява. Род беше изучил това изкуство още като малко момче и ако решеше, можеше да живее в Мексико или Испания, прехранвайки се от борба с бикове.

Джули беше толкова погълната от Род и Фелисия, че месеците на бременността ѝ буквално летяха. Завръщането на баща ѝ в нейния живот беше друга от причините тя да бъде спокойна и щастлива.

Виждаше се с него почти всеки ден, както и с Рамона. Много ѝ харесваше това, че баща ѝ е намерил толкова радост в брака си с красивата вдовица.

Докато бременността на Джули напредваше, Род рядко напускаше хасиендата. Както и леглото ѝ. Реши да прекарва всяка нощ със съпругата си, спеше в прегръдките ѝ и разбира се, се любеше с нея. С известен шок той осъзна, че на Джули ѝ остават само четири седмици, докато роди, а той още се люби с нея, макар и много предпазливо.

Рамона и Тереса го уверяваха, че и двете са способни да акушират на съпругата му, когато дойде моментът, но Род още не можеше да спре да се притеснява. Един ден той отведе Тереса настрана и дискретно започна да ѝ задава въпроси.

Тереса с ужас разбра, че Род и Джули още изпълняват интимните си съпружески дейности, и направо му каза, че трябва веднага да престане, защото рискува здравето на нероденото си дете. Тъй като Род нямаше намерение да наврежда на съпругата или на детето си, той започна да планира пак да се премести в собствената си спалня. Знаеше, че не може да си вярва, че ще успее да лежи в едно легло с омайната си съпруга и да не се люби с нея. За него тя не преставаше да бъде красива, въпреки че талията ѝ непрекъснато наедряваше. Мислейки, че Джули знае всичко около интимния живот на жените пред раждане, той не се сети да я осведоми защо така внезапно е напуснал леглото ѝ.

Джули обаче си имаше свои теории. Гледайки се в огледалото, тя намери причината, поради която Род внезапно беше изпитал желание да спи другаде. Изглеждаше гротескно. Коремът ѝ беше огромен, тялото бе станало така несъразмерно, че тя беше сигурна, че това отблъсква Род. Иначе защо би напуснал леглото ѝ, когато тя имаше най-много нужда от него? Тя копнееше за неговата близост и закрила, за присъствието му в леглото ѝ, особено сега, когато не изглеждаше особено добре. Знаеше, че той вече не може да я желае, защото изглежда ужасно, но това не означаваше, че трябва напълно да се отдръпне от нея, нали?

Род усещаше объркването на Джули, но нито веднъж не му хрумна, че е защото той проявява нечувствителност към нейните нужди. Знаеше само това, че понеже тя беше в напреднала бременност,

сигурно, изпитваше неудобство, но тъй като не разбираше много от тези неща, остави на жените да я утешават. Понеже не беше живял близо до жена, готова всеки момент да роди, той не знаеше нищо за настроенията, съмненията и нуждите на такива жени, затова прекарваше часове наред в усилена работа, вместо да подкрепи съпругата си, която изведнъж се почувства необичана и пренебрегната. Той се потопи в работата с добитъка, прекарвайки дълги часове на седлото, докато не усетеше, че е готов да падне от изтощение.

Виждаше Джули доста рядко, а когато се срещнеха, беше неизменно нежен и внимателен, което я караше да се чувства още по-нещастна. Понеже добре познаваше ненаситния му апетит, тя се самоубеждаваше, че Род се среща с някоя жена в селото, което за нейния объркан ум представляваше чудесно обяснение за вечерните му закъснения и явното му изтощение. Помисли да го попита направо, но гордостта не ѝ позволяваше. Ако Род намираше облекчение при друга жена, тя не искаше да знае. Тази необяснима липса на общуване между двама души, които страстно се обичаха, беше основната причина за последвалите събития.

Джули не беше единствената, която знаеше, че Род закъснява всяка вечер или че някои вечери спи при пастирите на полето, вместо да се върне у дома след събирането на добитъка, когато беше прекалено уморен, за да си наложи подобно усилие. Род не знаеше, че движението му из хасиендата от известно време беше под непрекъснато наблюдение.

Мануел Рохас беше останал в Сен Луис Обиспо, след като от страх напусна Ранчо Делгадо, защото беше убеден, че Род непременно ще научи, че е бил връзката между Елена и Педро в плана ѝ да се отърве от доня Джули, и разбира се, щеше да го накаже.

Тогава той случайно научи, че Елена е напуснала хасиендата и се намира в мисията. Посети я и шокиран научи, че тя е бременна. Съдейки по наедряването ѝ, Мануел разбра, че детето може да е само от него, защото дон Родриго дори не беше в ранчото по времето, когато Елена трябва да е заченала.

По принцип Мануел не беше лош човек, фактически, по нищо не приличаше на братовчед си Педро. Почти толкова висок, колкото и Род, с широки рамене, едър и здрав, той много приличаше на него. Именно тази прилика беше привлякла Елена към него в началото. Мануел не искаше да прави зло на Джули, но се остави да бъде убеден от Елена, която използва сексуалната си привлекателност, за да го вкара в коварния си заговор.

Така че, когато Мануел видя Елена и научи, че ще става баща, той започна да моли високомерната испанка да се омъжи за него заради детето им.

Резкият смях на Елена изкара гневна червенина по мургавото лице на Мануел.

— Да се омъжа за тебе! — изфуча тя презрително. — Аз съм Монтоя, а ти си мексиканец — каза тя, сякаш това обясняваше всичко.

— Бях достатъчно добър в леглото — изтъкна сърдито Мануел. — Кой ще се погрижи за тебе и за детето? Родителите ти са още в Испания. Мислиш ли, че ще те приемат с копеле?

Мануел не знаеше нищо за парите, които Род така великодушно беше дал на Елена, а ако зависеше от нея, нямаше и да научи.

Седмиците минаваха, а Мануел непрекъснато убеждаваше Елена, че ще е в нейна полза да се омъжи за него. Едва когато отец Хуан я осведоми, че Род се е върнал в Ранчо Делгадо с бременната си съпруга, Елена най-накрая даде съгласието си. Два дни след набързо сключения брак с Мануел тя роди здраво момченце. След като прекара в мисията две седмици, през които се възстановяваше, тя и детето се преместиха при Мануел в една малка къща в селото.

Елена ненавиждаше новия си живот. Загубата на положение — от господарка до жена на прост селянин — беше унизителна и въбесяваща. Цялата ѝ ненавист беше съсредоточена върху Джули, върху която хвърляше цялата вина. Ако Джули не ѝ беше откраднала Родриго, разсъждаваше Елена, сега тя щеше да бъде глезената съпруга на богат дон вместо другарка на безимотен селяк. Изглеждаше ѝ несправедливо тази мръсна гринга да заема онова място, което по право принадлежеше на нея, на Елена. Скоро омразата ѝ се пренесе от Джули към Мануел и даже към невинния ѝ син. Тя започна да крои планове за отмъщение и да мисли за деня, когато щеше да стовари мъстта си върху Джули и да изостави Мануел, вземайки, разбира се, грижливо скътаните пари.

Един ден ѝ хрумна нещо, което със сигурност щеше да шокира и да нарани Джули, и то много жестоко. Но за да изведе докрай плановете си, ѝ трябваше помощта на Мануел. Така че след една нощ на интензивни сексуални наслади тя постави въпроса пред задоволения си съпруг.

— Струва ми се, че е време да се махаме отгук, Мануел — каза тя, чувствено прокарвайки ръце по раменете и гърдите му.

— Мислех, че искаш да останеш в Сен Луис Обиспо — отвърна той лениво.

— Вече не.

— Къде ще отидем?

Елена безгрижно вдигна рамене.

— Може би в Сонора. Някъде, където никой не ме познава и не знае... не знае нищо за мене. Вече не мога да понасям ехидните погледи и жестоките подмятания на тези... тези селяни.

Мануел въздъхна уморено.

— Вероятно си права, Елена. Ако напуснем това прокълнато място, може би няма да се караме толкова много и ще станеш полюбяща съпруга и майка.

Какъв глупак, помисли Елена, извивайки презрително уста. Мануел беше луд, ако смяташе, че тя някога ще му бъде истинска съпруга. А детето му! Това копеле си беше жива спънка за нея. Един ден щеше да се отърве и от двамата.

— Разбира се, че ще стана по-любяща — излъга тя, усмихвайки се приятно. — Но и ти трябва да направиш нещо за мене в замяна. Трябва да докажеш, че ме обичаш.

Очите на Мануел се присвиха подозрително.

— Какво си намислила?

— Не мога и няма да замина оттук и да започнем наново живота си, докато не въздам правосъдие. Съпругата на дон Родриго трябва да бъде наказана. Тя трябва да усети същата болка, която причини на мене.

— За бога, Елена! Не причинихме ли вече достатъчно вреда? Сигурно съзнаваш какво е изстрадала от ръцете на Педро. Не можеш ли да се удовлетвориш с това?

— Не! — извика Елена, разкъсвана от бяс. — Ти чу отец Хуан. Родриго му казал, че бащата на Джули я спасил, преди Педро да ѝ направи нещо. Веднъж! Само веднъж искам тя да почувства същата болка, която аз изстрадах заради нея. И ми трябва помощта ти.

— Жената е бременна, Елена. Нямах ли милост?

— Ако ми помогнеш, Мануел, обещавам, че няма да я докосвам и няма да ѝ навреждам физически. Нероденото ѝ дете няма да пострада от ръцете ми.

Елена беше много убедителна, но Мануел не се поддаваше толкова лесно. Той не мразеше Джули, не ѝ желаше злото. Само искаше да осигури добър живот за съпругата си, която като че ли никога не беше доволна, каквото и да ѝ предложеше. Тогава Елена изведнъж разбра, че единственият начин да си осигури сътрудничеството на Мануел е чрез сина му, затова го заплаши, че ще вземе детето и ще го отведе там, където той никога няма да го намери. Горкият мъж, чиято интелигентност беше доста по-малка от тази на съпругата му, най-накрая се съгласи. С радост в сърцето Елена изложи пред него простичкия си план и му каза каква е неговата роля. След

това тя го възнагради с невероятен изблик на страст, която остави и двамата без дъх.

Мануел започна да изпълнява своята част от сделката, като наблюдаваше внимателно движението на Род. Отначало с разочарование разбра, че той рядко напуска границите на хасиендата. Но когато започна събирането на добитъка, положението драстично се промени само за една нощ. Бившият му господар започна да прекарва дълги часове на полето, вземайки активно участие в работата, която, както Мануел знаеше от собствен опит, щеше да трае няколко седмици. Когато Елена узна, че някои нощи Род се връща в хасиендата едва на разсъмване, а често пъти и изобщо не се връща, тя се зарадва, защото знаеше, че моментът за нейното отмъщение най-накрая е дошъл.

Предвид настроението на Джули, тази сутрин тя би повярвала на всичко. Не беше виждала Род за повече от двадесет минути на ден, Фелисия беше заета с уроци, дори и баща ѝ като че ли нямаше особено много време, което да посвещава на бременна жена с толкова променливо настроение, че е готова да избухне в сълзи и при най-малкото предизвикателство. Най-хубавите ѝ моменти в безкрайните отегчителни дни бяха в средата на сутринта, когато правеше гимнастика на двора, преди слънцето да стане прекалено силно и да я накара да влезе вътре.

Тази сутрин не беше изключение. Сама в двора, без никого за компания, само със спомените. Джули живо си припомняше всичките отминали прекрасни месеци, когато двамата с Род станаха едновременно приятели и любовници. Допреди няколко дни, помисли тя тъжно, когато той започна да се държи така, сякаш не са нищо повече от повърхностни познати. Да не би да е срещнал друга, питаше се тя ревниво. Нима любовта му към нея беше охладняла, докато фигурата ѝ се разрастваше в чудовищни пропорции и тя вече не бе в състояние да задоволява страстта му? Дълбоката ѝ въздишка беше повторена от ветреца, който раздвижи листата над главата ѝ. Бебето се размърда неспокойно и Джули тромаво се отправи към далечния ъгъл на двора, за да отговори на безмълвната заповед на детето.

Без тя да забележи, една дребна, забулена фигура се отдели от сенките и зачака Джули да стигне до нея, преди да се изстъпи дръзко на пътя ѝ.

— Добър ден, Джули.

Тя замръзна. Нямаше начин да сбърка чий е този дрезгав глас. Какво прави тук Елена, запита се тя и тръпка на необясним страх, стягащ мускулите ѝ, пробяга през нея, докато тялото ѝ не се вцепени. Прикривайки бушуващите емоции, тя запита:

— Какво искаш, Елена?

— Да поговорим, Джули, нищо повече.

Елена не можа да не отправи презрителен поглед към изпъкналия корем на съперницата си, мислейки, че издънката на тази гринга не биваше да бъде наследникът на рода Делгадо.

— Тогава казвай и си тръгвай — изрече нетърпеливо Джули, не можейки да контролира издайническото потреперване на гласа си.

Не можеше нито да забрави, нито да прости на тази жена, заради която едва не беше загубила живота си.

Елена се усмихна вътрешно, усещайки страха на Джули, и се поздрави за надмощието, което печелеше над съперницата си.

— Няма да ми отнеме много време, за да кажа каквото имам да казвам. То засяга Родриго и мене.

— Ти и Род? — повтори Джули неразбиращо. — Какво искаш да кажеш?

— Ти може да си каквото и да е, Джули, но не си глупава — изрече подигравателно Елена. — Ние с Родриго... се виждаме от няколко седмици.

— Не ти вярвам! — възкликна Джули, внезапно обзета от страх.

— Вярно е. След като напуснах хасиендата, си взех малка къща в селото. Малко след като ти се върна, Родриго осъзна, че не може да живее без мене, и дойде при мене. Станахме любовници.

— Не! — ахна Джули и издутьят ѝ корем потрепна.

— Да! — усмихна се победоносно Елена. — Знаеше ли, че носех детето на Родриго, когато напуснах хасиендата? — При вида на ужасената Джули тя добави: — Питай Тереса, ако не ми вярваш.

Джули беше прекалено шокирана от злостните разкрития на Елена, за да отговори, затова само гледаше невярващо предполагаемата любовница на Род.

— Трябва ли да приема спокойно думите ти? Къде е това дете, което било на Род?

Без нито дума Елена се обърна и се запъти към едно уединено място, обградено с храсти, и вдигна от меката трева едно бебе, видимо

на няколко месеца.

— Знаех, че няма да ми повярваш, затова донесох сина си. Казва се Родриго, като баща си. Не е ли красиво дете?

Джули започна да се поти обилно и залитна към пейката, когато усети, че краката ѝ се огъват. Елена я последва, държейки в ръцете си бебето като доказателство за любовта на Род към нея.

Очите на Джули, против волята ѝ, постоянно се връщаха към детето. Към сина на Род, ако можеше да се вярва на Елена. Съдейки от ръста му, сигурно Род го беше създал по време на дългото ѝ отсъствие. Много приличаше на Елена, но това, което наистина я убеди, беше къдравата му черна коса и здравето тяло, толкова подобно на това на Род, че сърцето ѝ се сви болезнено, като го видя.

Елена усети несигурността на Джули и нанесе финалния удар.

— Ако не ми вярваш, ела в дома ми довечера и ще видиш със собствените си очи онова, което умът ти отказва да приеме.

— Какво... какво искаш да кажеш?

— Родриго ще дойде довечера при мене. Мога да му дам това, което ти не можеш. Когато се люби с мене, не съществува нищо друго, освен нас двамата и любовта ни един към друг. Много пъти ми е казал, че иска ти да се махнеш, за да може да признае нашия син и да ме върне в хазиендата.

Ако Джули не беше толкова разстроена, щеше да разбере колко ирационални са думите на Елена. Но всичко, за което можеше сега да мисли, беше внезапното охлаждане на Род към нея и бебето, което Елена държеше в ръце. Нима всички тези месеци щастие са били илюзия, запита се тя горчиво. Липсваше ли ѝ нещо, че Род се беше върнал при Елена?

— Ще дойдеш ли довечера, Джули? — чу тя въпросителните думи на испанката. — Достатъчно смела ли си, за да научиш истината? Сигурно боли, когато се почувства нежелана, когато разбра, че в действителност си само пречка за Родриго, а той изобщо не биваше да се жени за гринга.

— Къде? — прошепна Джули. — Къде живееш?

С дяволска усмивка, скрита в ъгълчето на устата, Елена ѝ разказа точно как да стигне до нейната къща.

— Бъди там точно в десет часа — побърза да добави тя, — ако искаш да откриеш какво прави съпругът ти всяка нощ. Върви по

верандата, докато стигнеш до спалнята.

Лекото трепване на гласа на Елена подсказа на Джули какво се разиграва в спалнята ѝ.

След като съперницата и изчезна така тайнствено, както се беше появила, Джули не можа да накара краката си да се задвижат, затова остана седнала на пейката по-дълго от обичайното. Толкова дълго, че Тереса дойде да я търси.

— Доня Джули — изрече жената с лек укор, когато намери господарката си в далечния ъгъл на двора, — разтревожих се, когато не се върнахте навреме за обяд. Фелисия ви чака в трапезарията.

Джули я изгледа неразбиращо, сякаш не можеше да вникне в думите ѝ, и това силно разтревожи икономката.

— Госпожо, да не сте болна? — запита по-възрастната жена. — Нещо с бебето ли? Ще пратя за дон Родриго.

— Не! — извика Джули, когато споменаването на съпруга ѝ пробуди сетивата ѝ. — Добре съм наистина — прибави тя вече по-меко.

— Тогава елате, госпожо, обядът ви ще изстине.

Джули се изправи малко несигурно с помощта на загрижената Тереса, но внезапно си спомни думите на Елена.

— Тереса — запита тя рязко, — Елена беше ли бременна, когато напусна хасиендата?

Жената не се усъмни във въпроса на Джули. С изключение на господарката ѝ всички знаеха, че Елена сега живее в Сен Луис Обиспо със съпруга си Мануел. Голямо падение за високомерната испанка, изсумтя вътрешно Тереса.

— Да, доня Джули. Когато замина оттук, само дон Родриго и аз знаехме за състоянието ѝ. Той я откара в мисията и я предаде на грижите на отец Хуан, докато се роди детето. Не след дълго всички научиха, че има дете. Особено след като напусна мисията и отиде да живее в селото с...

— Стига! — извика Джули измъчено. — Не искам да чувам нищо повече. Не искам вече да чувам името ѝ!

Тереса беше озадачена от явното отвращение на Джули спрямо Елена, защото не знаеше как испанката беше наранила господарката ѝ, както и какво беше научила преди малко тя в двора. Но беше

достатъчно умна, за да разбере, че ако говори за Елена, това няма да се отрази добре на Джули.

— Не сте на себе си днес, госпожо — изрече икономката на глас. — Защо не си идете в стаята и да ви донеса поднос с храна? Фелисия е умно дете. Тя знае, че скоро ще родите, затова ще разбере, ако не обядвате с нея.

Джули позволи на Тереса да я преведе през двора до френския прозорец, който водеше към спалнята ѝ. Не протестира, когато добрата жена ѝ помогна да се съблече и я настани в леглото. Слез малко Фелисия ѝ донесе поднос с храна. Безстрастният тон, с който Джули отговаряше на въпросите ѝ, скоро убеди момиченцето, че снаха ѝ се нуждае от почивка, и то излезе, за да си потърси друга компания.

Джули се чудеше какво да направи. Наистина ли искаше да узнае дали Елена и Род са любовници? Нямахше ли да е по-добре да мисли, че Елена е лъжкия, вместо да се изправи срещу болката от предателството на Род? Наистина ли искаше да види изневярата му с очите си? Да, реши тя с болка, не можеше да вярва на думите на Елена. Трябваше да остави на Род благого на съмнението, докато не се докаже истината. Джули имаше много ясна представа за измамната природа на Елена, прекрасно знаеше по колко много начини тази горда испанка ѝ беше показвала омразата и презрението си. Това беше нещо, което трябваше да направи, реши Джули. Някак си щеше да се озове в дома на Елена точно в десет часа тази вечер.

Джули знаеше точно колко време ще ѝ трябва, за да стигне до Сен Луис Обиспо, и си направи план. Присъедини се към Фелисия, Рамона и баща си на вечерната трапеза. Род, който не беше вечерял от доста време с тях, имаше работа някъде извън къщата. След като се нахрани, тя се извини и се запъти към стаята си, казвайки, че ще си легне. Не след дълго чу как баща ѝ и Рамона си тръгват. След малко Фелисия дойде да ѝ пожелае лека нощ. Дори да си беше помислила, че Джули се държи малко странно, малката не каза нищо. Сякаш мина цяла вечност, преди къщата да утихне. Едва тогава Джули излезе от стаята си и крадешком се промъкна през вратичката на двора.

Тя благодари на бога, че луната се беше издигнала нависоко и ясно осветяваше местността и пътя ѝ към обора. Почти всички коне бяха заети с пастирите в събирането на добитъка, но Джули с благодарност видя, че Род предвидливо беше оставил коня, който

обикновено впрягаха в малката карета, купена специално за нея, когато тя вече не можеше да язди на седлото си.

С тромави движения Джули успя да впрегне каретата и доста трудно се намести на седалката. Вземайки юздите, тя цъкна леко с език и конят потегли бавно напред. По друго време не би излязла незабелязана от хасиендата и най-вероятно някой щеше да я спре. Но всички работници бяха заети в събирането на добитъка, така че в хасиендата не беше останала жива душа, с изключение на Карл Дарси, чиято къщичка се намираще недалече от господарския дом.

Така че Джули излезе незабелязано и тръгна през безкрайните акри на Ранчо Делгадо, без да срещне никого от пастирите, които лагеруваха из околните хълмове.

Беше почти десет часа, когато стигна до Сен Луис Обиспо. Следвайки указанията на Елена, тя скоро намери къщичката, която испанката подробно ѝ беше описала. Улиците бяха пусти, макар че от няколкото кръчми по двете страни на тясната непавирана улица долиташе порядъчно силен шум. В този момент Джули се почувства толкова самотна, колкото не се беше чувствала през целия си досегашен живот.

Къщата на Елена беше в края на една тиха улица. Джули прекара каретата покрай потъналата в тъмнина постройка и я вкара сред високите храсти недалече от нея. След като слезе с мъка, тя върза коня на един храст и се приближи предпазливо към къщата. Звукът от стъпките ѝ прозвуча като гръмотевица в ушите ѝ, но в действителност беше почти неразличим, докато тя леко пристъпваше на верандата, за да заобиколи и да стигне до спалнята, както ѝ беше казала Елена.

Вървейки плътно в сянката, Джули спря внезапно, когато стигна един френски прозорец, отворен, за да пропуска в стаята свежия повей на вятъра. Сърцето ѝ биеше болезнено в гърдите, а краката ѝ трепереха толкова силно, че тя беше сигурна, че няма да може да се придвижи по-нататък. Сериозно се замисли дали да не се върне в хасиендата, без да е научила истината, разсъждавайки, че в действителност няма желание да узнае дали Род спи с Елена. Вече беше видяла детето, това не беше ли достатъчно доказателство? Не, реши тя упорито, никога нямаше да получи удовлетворение, докато не видеше със собствените си очи своя неверен съпруг в леглото на Елена. Тази жена ѝ беше причинила толкова много мъка, че тя не можеше да приеме думите ѝ като единствено доказателство.

Обстановката в спалнята беше внимателно подготвена. Една лампа светеше ярко и за Джули нямаше никакво съмнение кои са двамата, заети с интимни игри в леглото. Замъглените от страст черти на Елена се различаваха съвсем ясно, защото лицето ѝ беше обърнато към прозореца. Тя и любовникът ѝ се отдаваха на страстни игри и появата на Джули беше сигналът за върховната консумация.

Джули полека излезе от сянката, докато леглото и двамата на него не изпъкнаха изцяло пред очите ѝ. Тя беше така погълната от сцената, която се разиграваше пред нея, че не осъзна как от гърлото ѝ се изтръгва задавено ахване. Не беше така обаче с Елена, която тревожно очакваше знак, че Джули е пристигнала. В мига, когато знакът дойде във вид на задавен вик, тя реагира моментално.

Джули не можеше да отвърне очи от вцепеняващата гледка, която се разкриваше пред нея като поредно действие в еротична пиеса. Макар че не можеше да различи лицето на мъжа, а виждаше само широкия, мускулест гръб и раменете му, тя инстинктивно разбра, че това е нейният съпруг. Задавеният от страст глас на Елена скоро премахна всичките ѝ възможни съмнения.

— Родриго, любов моя, изгарям за тебе. Вземи ме сега.

Джули не можа да разбере тихия, дрезгав отговор на Род, но действията му ясно говореха за желанието му, когато той разпалено зацелува Елена. Голите им тела бяха великолепни, грациозни като на танцьори в езическа церемония, посветена на бога на любовта.

Устните и ръцете на Род прогаряха огнена пътека по зачервеното тяло на Елена, докато тя стенеше високо и викаше името му отново и отново. Шокираните очи на Джули виждаха как гърдите на Елена набъбваха от наслада, как кораловите им зърна се превръщаха в средоточия на удоволствие, стърчейки като зрели черешки. Джули си заповяда да се махне, но мозъкът ѝ отказваше да я послуша.

Когато къдравата глава на мъжа — на Род — се спусна между разтворените бедра на Елена, черна болка прониза и задуши сърцето ѝ. Тогава виковете на Елена я извлякоха от замаята.

— О, да, Родриго, любов моя, да! Свърши с мене сега! Свърши с мене!

Надигайки се над стройното тяло на Елена, мъжът, който според Джули беше Род, все още с извърнато лице, навлезе дълбоко в топлите, влажни бездни, които се отваряха жадно под него.

Джули не изчака кулминацията, обърна се рязко и движейки се толкова бързо, колкото ѝ позволяваха натежалото тяло и издутият корем, се отдалечи, заслепена от сълзите, които извираха от очите и. Целият ѝ свят се беше разпаднал под краката ѝ, целият ѝ живот лежеше унищожен пред нея, без да се споменава и разбитото ѝ сърце. Вече нищо нямаше значение за нея. Всичко, което беше останало от

всепоглъщащата ѝ любов към Род, беше детето му, лежащо под сърцето ѝ.

Колкото и да не ѝ се искаше да си го признае, съвършено очеводно беше, че Род иска от нея само да му роди наследник. Ако правилно си спомняше, той беше започнал да се отнася към нея като към истинска съпруга едва след като беше научил, че тя носи детето му. Джули знаеше, че Род се отнася добре с нея само заради детето. Като осъзна всичко това, тя безразсъдно реши, че не може повече да остане в Ранчо Делгадо. Искаше да нарани Род, да му нанесе такъв удар, какъвто той ѝ беше нанесъл, когато беше разкъсал сърцето ѝ. И тогава ѝ хрумна, че единственият начин, по който да го нарани толкова дълбоко, е като му отнеме детето. Подтиквана от непреодолимата си гордост, Джули си каза, че ще направи точно това.

Каретата се движеше полека в тъмното, но Джули се надяваше, че изчезването ѝ няма да бъде открито докъм обяд. Докато пратят за Род и докато претърсят ранчото, тя можеше да се надява на един-два дни преднина, за да стигне възможно най-далече. Но къде да избяга, питаше се тя, без да си дава сметка за вредата, която необмислените ѝ действия можеха да ѝ нанесат.

Джули нямаше намерение да занимава баща си със своите проблеми. Той си имаше Рамона и свой собствен живот. Оставаше ѝ само Брет Кейси. Чудеше се дали той още се интересува от нея, за да ѝ даде подслон. Или щеше да настоява тя да се върне при съпруга си? Но без никакво съмнение Брет беше последната ѝ надежда за убежище. Решена, че за нищо на света няма да се върне в хасиендата, Джули насочи каретата към Камино Реал; мислите ѝ бяха в такова състояние, че изобщо не се сети за опасностите по този път. Нямаше пукната пара, нямаше вода и храна, а и всеки момент щеше да роди.

Слънцето се беше издишало високо в небето, когато Джули за първи път се сети за храна. През цялата тази дълга нощ, докато разни болезнени картини нахлуваха в мозъка ѝ, тя дремеше на мястото си, докато конят, теглейки каретата, непригодена за подобни пътувания, следваше коловоза. Тя знаеше от опит, че всяка от мисиите по Камино Реал с готовност ще ѝ предостави храна и подслон. Само трябваше да помоли. За нещастие обаче добрите отци от повечето мисии щяха да си спомнят, че това е съпругата на дон Родриго Делгадо.

Объркана от дилемата, която се изправяше пред нея, Джули не чу фургоните, приближаващи зад нея, докато не се изравниха с каретата ѝ. Изтощена от това, че цяла нощ беше седяла, тя с огромна радост посрещна присъствието на други човешки същества. Като узна, че не е сама по безкрайния път, това ѝ донесе огромно облекчение.

Фургоните бяха общо шест. Преселници, помисли Джули, поели на юг да търсят златоносните полета. Тя дръпна юздите, когато стигна едно по-широко място на пътя, и зачака фургоните да се приближат. Първият спря, когато Джули даде знак, че иска да говори с хората.

Мъж на средна възраст, с обветрено и преждевременно остаряло лице, караше първия фургон, а съпругата му, подобна на птица, седеше до него, висока и с изправен гръб. Двамата бяха объркани, че намират в пустошта млада жена в напреднала бременност, пътуваща в местност, където обирите и убийствата бяха всекидневно явление.

— Господи, момиче, какво правиш тук сама? — обърна се към нея мъжът. — Казвам се Мика Дейвис, това е съпругата ми Марта. Къде е съпругът ти? Да не е луд да те оставя да бродиш сама в твоето състояние?

— Той е мъртъв — излъга Джули, измисляй в момента история, която да задоволи любопитството на семейство Дейвис. — Останах сама в едно малко село, когато съпругът ми почина от ухапване от змия. Трябва да стигна до Сан Франсиско. Там имам приятели, които ще се погрижат за мене.

— Няма да стигнеш далече с тази каручка — забеляза Мика.

— Тя е всичко, което имам.

Страдалческото изражение на Джули и тъжната ѝ история докоснаха една чувствителна струна в сърцето на Марта. Самата тя беше оставила дъщеря приблизително на такава възраст в Илинойс.

— Как се казваш, дете? — запита любезно Марта.

— Джулиет. Приятелите ми ме наричат Джули — Двамата изчакаха учтиво, докато тя не добави: — Джули Дарси.

— Искаш ли да пътуваш с нас, Джули? — запита колебливо Марта. Ние отиваме точно в Сан Франсиско.

— Е, Марта — намеси се строго Мика, — не говори прибързано. Не знам дали трябва да се нагърбим с отговорността за жена пред раждане. Трябва първо да се посъветваме с останалите, да видим те какво мислят.

— Мика — възкликна Марта с упрек в гласа, — наш християнски дълг е да се погрижим за това клето дете. Сигурна съм, че и останалите ще се съгласят. Най-малкото, жените.

— Може би, жено, но аз все пак мисля...

— Моля ви, — намеси се Джули, — не искам да ставам причина за раздори помежду ви. Освен това, аз мога да пътувам много по-бързо само с каретата си, а и добре познавам пътя.

— Тогава какво искаш от нас? — запита направо Мика.

— Трябват ми припаси. Вода, храна и... едно-две одеяла. Колкото да стигна до Сан Франсиско. Нямам пари, но този пръстен би трябвало да ви компенсира за нещата, които ще ми дадете.

Джули измъкна от пръста си тежкия златен пръстен, който Род ѝ беше дал, след като отец Хуан ги беше оженил, и със съжаление го постави в протегнатата ръка на Мика.

Той претегли пръстена, погледна към съпругата си и после пак към Джули.

— Имаме ли достатъчно припаси? — запита той.

Марта кимна тъжно. Никак не ѝ харесваше мисълта да остави една млада жена без закрила по този толкова опасен път. И тя го каза на Джули.

— Държа на думата си, госпожо Дейвис — усмихна се благодарно Джули. — Искам да ми продадете това, от което имам нужда. Добре съм. Бебето ми ще се роди след няколко седмици, а дотогава аз ще съм стигнала на сигурно място в Сан Франсиско, при моите приятели.

Марта нерешително се остави тя да я убеди и скоро каручката на Джули беше натоварена с достатъчно припаси за няколкодневен път. След като обядва със семейство Дейвис и тяхната група, тя поблагодари на новонамерените си приятели и продължи по пътя си.

За щастие се беше отдалечила на няколко мили, когато керванът от фургони беше нападнат от Трипръстия Джак и неговата банда. Той беше доста по-различен от Хоакин Муриета или от другия популярен герой на епохата — Пико. Докато Пико и Муриета бяха любимци на хората, всички се бояха от Трипръстия Джак и го ненавиждаха. И то с основание. Той нападаше и грабеше безразборно, отнемаше живота на хората без никакви угризения.

Когато бандитите обреха всички ценности от безпомощните пътници в кервана и жестоко и методично изнасиха всички жени, независимо от възрастта им, преспокойно избиха всички, които бяха оцелели от бруталната им атака. След това подпалиха фургоните. Ако Джули беше избрала да остане с групата, съдбата ѝ щеше да бъде като тяхната.

Не знаейки какво е сполетяло новите ѝ приятели от кервана с фургонали, Джули продължи пътя си към север. Направи си лагер за през нощта и спа, увита с одеяло, в каретата, но детето ѝ силно протестираше, понеже беше притиснато; то така започна да ритва, че тя се принуди да слезе от каретата и да доизкара нощта легнала на влажната земя.

На следващия ден тя стигна близо до град Кармел и я сполетя злополука. Загуби едно колело и беше така разтърсена, че мина много време, преди да се размърда и да огледа щетите, които за нейно огромно съжаление бяха големи и тя нямаше начин да се справи с тях. От последното си пътуване с Род преди няколко месеца знаеше, че мисията Сан Карлос Боромео де Кармело де Монтерей е съвсем наблизо. Слава бог, че добрият отец Сера се беше погрижил всичките двадесет и една мисии по Камино Реал да отстоят на един ден път една от друга, въздъхна тя уморено.

След като разпрегна коня, за да го води, Джули потегли пеша. Преди да беше направила и десет стъпки, я хванаха първите болки и това, от което се беше страхувала от мига, когато напусна ранчото, се случи. Щеше да роди преждевременно! Обзе я страх. Толкова голям, че би могла да го яхне, ако можеше да използва скала като камък за качване. Премервайки времето между контракциите, Джули изчака последната да отmine и полека започна да се качва на гърба на коня. Не успя цели три пъти и сълзи на гняв и болка замъглиха погледа ѝ. Но отказа да изпадне в паника, защото знаеше, че ако се провали, това ще означава смъртна присъда за бебето ѝ.

На четвъртия опит Джули успя да метне натежалото си тяло на гърба на покорното животно и го подкара към мисията, за да потърси помощ. На объркания ѝ от болка ум се стори, че са минали часове, преди да стигне до портата. С последни сили успя да дръпне шнура на звънеца и припадна.

Сутринта, след като Джули беше излязла незабелязано от ранчото, Род влезе в хасиендата уморен, изтръпнал от ездата и невероятно мръсен, но във весело настроение. Събирането на добитъка беше почти приключило, пастирите можеха да жигосат животните и без него. Те бяха напълно способни да се справят, което за него беше огромно облекчение. Не беше виждал Джули дни наред, не беше говорил с нея и вината заради това, че без да иска, я беше пренебрегнал, го гнетеше безмилостно.

Повечето жени изглеждаха грозни и тромави по време на бременността, но не и Джули, мислеше Род с нежност, припомняйки си как стройното ѝ тяло полека се издуваше, хранейки детето му, но си оставаше все така грациозно и красиво за неговите очи. Дълбоко съжеляваше за факта, че напоследък нямаше свободно време, за да глези съпругата си и да ѝ угажда, както тя безспорно заслужаваше, но сериозно смяташе в следващите няколко седмици да ѝ се реваншира за липсата на внимание. Джули щеше да има цялото му внимание, закле се той, защото вече беше осведомил пастирите си, че възнамерява този път да не идва с тях, когато ще прекарват добитъка, а ще остане със съпругата си, за да я подкрепя по време на раждането.

Всичко беше тихо, когато той влезе в хасиендата. Намери Тереса в кухнята и тя му каза, че Фелисия е заета с уроците си, а Джули още не се е появила тази сутрин.

— Да не е болна? — запита тревожно Род. Не ѝ беше присъщо да се излежава.

— Не, дон Родриго — увери го Тереса. — Доня Джули не е болна, макар че ми се видя доста уморена и разстроена вчера. Затова я оставих да поспи до по-късно тази сутрин.

— Тогава няма да я безпокоя, Тереса. Така и така трябва да се изкъпя, преди да бъда годен за компания на когото и да било. Погрижи се да ми приготвят вана.

Много по-късно, след като се беше изкъпал, обръснал и потпочинал, Род влезе в стаята на Джули през междинната врата, смятайки да обядва заедно с нея, но видя, че я няма. Отначало му се стори странно, че не е чул никакъв шум от стаята на съпругата си, но скоро забрави тревогите си, тръгвайки да я търси из къщата.

Намери Фелисия, която се беше върнала от уроците, но от Джули нямаше и следа. Като го видя, детето влетя в протегнатите му ръце.

— Много ми липсваше, Родриго — каза тя плахо.

Преди известно време Род настойчиво я беше помолил да се обръща към него по име.

— И ти ми липсваше, дете, но сега съм си у дома и ще се грижа за тебе и Джули. Къде е тя? — запита Род и тъмните му очи напразно затърсиха закръглената фигура на съпругата му.

— Още спи. Леля Тереса ми каза да не я безпокоя.

Тръпка на лошо предчувствие пробяга по гърба на Род. Някаква твърда буца заседна на гърлото му и той едва успя да я преглътне.

— Няма я в стаята й, дете.

— Сигурно грешиш. Трябва да си е в стаята.

Паника обзе сърцето на Фелисия, докато се взираше в Род с изплашени очи.

Той внезапно се извърна рязко и изтича към стаята на Джули, последван плътно от Фелисия. Както се опасяваше, стаята беше празна, а леглото изрядно оправено, сякаш никой не беше спал в него. Двамата бавно и методично претърсиха хасиендата, но без никакъв успех.

— Може би е при баща си? — предположи Фелисия с надежда в гласа.

— Разбира се — съгласи се веднага Род. — Защо не се сетих за това?

Макар че облекчението му беше огромно, той все пак не можа да потисне страха, пълзящ по гръбнака му.

Джули не беше при Карл и Рамона. Не я намериха и в околностите на хасиендата. Когато търсенето ги отведе до обора, Род шокиран откри, че конят и каретата, които съпругата му понякога използваше, ги няма. След като разпита прислужниците, той научи, че никой не я е виждал, след като снощи се оттеглила за почивка. Само Тереса можеше да хвърли малко светлина върху внезапното ѝ изчезване.

— Доня Джули вчера беше разстроена, господине — каза тя на Род. — Не беше на себе си.

— Как така, Тереса? Моля те, разкажи ми всичко.

— Вчера, когато я намерих в градината по обед, изглеждаше смутена и започна да задава странни въпроси.

Измъчено изражение овладя красивите черти на Род.

Какви въпроси?

— За доня Елена и... и... за детето й.

— За бога! Не и Елена! Ако има пръст в това, ще я убия. Продължавай, Тереса, кажи какво още каза Джули.

— Не много, господине. Искаше да знае дали доня Елена е очаквала дете, когато е напуснала ранчото.

— Ти какво й каза? — запита Род, започвайки да разбира.

— Истината — вдигна рамене Тереса. — Доня Елена беше бременна, когато замина оттук, какво друго да й кажа?

— Обясни ли й, че Мануел е баща на това дете?

— Тя не ми даде възможност. Доня Джули ми каза, че не искала да чува нищо повече за доня Елена. Дали... дали не сбърках, господине?

Род въздъхна тежко.

— Не те виня, Тереса. Страхувам се, че съпругата ми отново е била излъгана от Елена. След като поговоря с господин Дарси, заминавам веднага за Сен Луис Обиспо. Ако Елена или Мануел са там, ще го узная, по един или друг начин.

Фелисия започна да хлипа тихо и Род веднага се насочи към сестричката си.

— Не плачи, дете. Ще я намеря. Не може да е отишла много далече, не и в нейното състояние.

— Но защо ще заминава, Родриго? Не ни ли обича?

— Нямам отговор, Фелисия, но скоро ще го намеря. Джули нямаше да ни изостави, ако не е била предизвикана. Трябва да не забравяме, че жена, която ще има дете, е много уязвима, понякога дори си въобразява разни неща. Аз напоследък бях твърде зает, за да й обръщам такова внимание, каквото заслужава. Страхувам се, че Елена пак е замислила да ми отмъщава, но по такъв начин, че най-много да ме заболи.

Карл Дарси поиска да придружи Род, но той настоя тъстът му да остане в хасиендата, за да пази жените и да се погрижи работата в ранчото да върви както досега, ако той самият се сблъска с някакви трудности и бъде принуден да отложи завръщането си. Карл нерешително се съгласи, но само след като Род му обеща, че ще го извести, когато Джули бъде намерена или когато му стане ясно какво се е случило с нея. Той даде нареждания на пасторите относно

жигосването, взе едни дисаги с припаси и на залез-слънце потегли към селото. Джули вече имаше няколко часа преднина.

Първата му спирка беше мисията, където разпита отец Хуан и разбра, че Джули не е потърсила убежище при добрия мисионер. Свещеникът каза на Род как да намери къщата на Мануел и той веднага се отправи натам, за да се срещне лице в лице с Елена. Ако Елена се беше срещнала с Джули... но не, дори не искаше да мисли за това.

Малката къщичка, пред която се озова Род, по нищо не можеше да се сравни със собствената му хасиенда или с тази на семейство Монтоя. Чу, че вътре плаче дете. Накара сърцето си да се втвърди, за да не се размекне от този жаловит звук, и почука на вратата. Когато никой не се отзова на почукването, Род взе нещата в свои ръце и отвори вратата, изненадвайки се, че я намира отлостена. В дневната нямаше никой и той се упъти към отчаяния звук на бебешки плач, който долиташе откъм спалнята.

Род беше готов да се бие, но с изненада видя Мануел Рохас да седи на леглото, държейки плачещо бебе в ръцете си. Когато той нахлу в стаята, бившият му пастир изобщо не се изненада.

— Къде е тя, Мануел? — залита гневно Род. — Ще я намеря, независимо къде се е скрила.

— Замина, дон Родриго — отвърна Мануел, отпуснал съкрушено рамене.

— Заминала? Къде?

— Кой знае.

— Да не искаш да ми кажеш, че е изоставила детето си?

Род би повярвал, че Елена е способна на всичко, но мисълта, че е избягала, без да вземе детето си, му се стори отблъскваща.

— Да, господарю — кимна тъжно Мануел. — Тя обеща, че ще заминем оттук, тримата. Каза, че ще се посвети на мене и детето ни. Но трябваше да се досетя, че Елена не може да се примири с живота, който аз можех да й осигуря.

— Сигурно не си изхарчил всичките пари, които й дадох?

— Пари ли? Не разбирам, господарю. Не знам нищо за никакви пари.

— Когато Елена напусна ранчото, аз й дадох достатъчно пари, за да живее в комфорт години наред.

— А, това обяснява много неща. Не трябваше да се съгласявам да ѝ помогна. Никога не съм искал да нараня доня Джули. Но... Елена може да бъде много убедителна.

— Знам — изчерви се Род, припомняйки си собствения си опит с безскрупулната испанка. — По-добре започни от самото начало. Ако някой от вас е посегнал на съпругата ми, обречени сте.

— Не сме наранили доня Джули, тоест не физически. Планът беше на Елена, но това не ме освобождава от вина.

Род гореше от нетърпение, но се застави да слуша, докато Мануел не разказа всичко докрай. Когато бившият му пастир млъкна, той едва се сдържаше, разбирайки докъде е стигнало коварството на Елена.

— Как си могъл да стоиш безучастно и да позволиш на тази жена да нарани съпругата ми по такъв отвратителен начин? — извика той, стискайки юмруци в едва сдържана ярост. — Жена ми е бременна в осмия месец! Колко отвратително сте постъпили, да използвате собственото си дете, за да я нараните! Тя ме изостави, мислейки, че не я обичам и не я искам. Само господ знае къде е отишла и в какво състояние е сега. Сигурен ли си, че е дошла тук снощи, както Елена е уредила?

— Да, Елена видя доня Джули на прозореца да ни гледа. Продължихме според плана едва когато се уверихме, че тя ни вижда.

Род се бореше да не скочи и да убие Мануел на място. Само детето в ръцете му го възпираше. Имаше ли право да остави сираче едно невинно създание?

— Би трябвало да те убия, Рохас. Благодарни се на сина си, че си още жив.

— Сгреших, дон Родриго. Право е да ме накажете. Особено заради това, че помогнах на Педро да отвлече доня Джули, като знаеше какво може да ѝ се случи.

— Заподозрях Елена, че е уредила отвлечането, още когато Джули ми разказа всичко, но нямах представа как точно е станало — изрече мрачно Род.

— Педро ми е братовчед — призна Мануел. — Елена му обеща злато, ако я отърве от доня Джули. Муриета го нямаше, Педро командваше и прие предложението на Елена. Тя искаше доня Джули да бъде отстранена окончателно.

— Господи! — избухна Род. — Трябваше да я убия, вместо да я гоня от ранчото. Ако не чакаше дете...

И гласът му секна.

— Искам да поправа грешката си, господине. Нека ви помогна да я намерите.

— Какво те кара да мислиш, че ще ти повярвам, Рохас? — изсъска гневно Род.

Това, че научи истината за отвличането на Джули от един от извършителите, само подклаждаше яростта му.

— Кълна се в главата на сина си — изрече тържествено Мануел. Род се изненада от явната любов на Мануел към сина му.

— Може да съм луд, но ти вярвам, Мануел, и ще приема помощта ти. Моите пастири са готови да тръгнат по следите ѝ. Но не очаквай, че лесно ще забравя и ще простя. Какво ще стане със сина ти, докато те няма?

— Елена замина, без да помисли за бъдещето му — изфуча презрително Мануел. — Когато се събудих тази сутрин, съпругата ми я нямаше и детето плачеше от глад.

— Трябва да му се намери дойка — каза Род. — Занеси го при отец Хуан. Той ще намери някоя жена да се грижи за детето, докато поотрасне.

— Добре — съгласи се Мануел с благодарност. — Ще го занеса още сега. После ще намерим доня Джули.

Род си пожела нещата да бяха прости. Докато чакаше Мануел да се върне, започна да размишлява над възможностите. Къде ще иде една бременна жена, преживяла силен емоционален шок? Ако беше дошла при мене, мислеше той, всичките ѝ съмнения и страхове щяха да бъдат опровергани.

Род внимателно започна да съпоставя всички факти и стигна до заключението, че Джули има само едно място, където да отиде... при приятелите си в Сан Франсиско. Брет и Поли биха ѝ предоставили подслон, ако сметнеха, че той я е малтретирал. Доколкото знаеше, Джули не беше взела нищо със себе си — нито пари, нито храна. Както е била разстроена, вероятно не е и помислила за опасностите, които я заплашват. Ако тръгнеше веднага, вероятно би могъл да я настигне, преди да е отишла твърде далече. Щеше да пътува много по-бързо на кон, отколкото тя с каретата. Когато Мануел се върна и двамата

тръгнаха към ранчото, за да осведомят Карл за всичко случило се, нощта вече се спускаше. Колкото и да искаше да тръгне на път, Род реши, че е най-добре да изчака до сутринта и тогава да потегли. Джули вече имаше ден и половина преднина.

Колкото по на север отиваше той, без да намери и следа от нея, толкова по-силен страх го обземаше. Когато неочаквано се натъкна на останките от още димящ керван от фургони, ледена паника сви вътрешностите му. Явно това беше работа на бандити, помисли той, гледайки труповете, разпръснати наоколо. Само като си помислеше, че Джули може да е била сполетяна от същата съдба, цял настръхваше. Много от труповете, лежащи сред димящите останки, бяха обезобразени до неузнаваемост и Род със свито сърце разбра, че не може да напусне тази брутална кланица, без да погребее мъртвите.

Двамата с Мануел веднага се заеха с тъжната си задача. Най-трудното, пред което трябваше да се изправят, беше да намерят достатъчно равно място, за да изкопаят общ гроб. Род откри една лопата и започна да копае, оставяйки Мануел да събере обезобразените тела. След няколко часа работата беше свършена, но двамата мъже бяха твърде изтощени, за да продължат пътя си, затова стъкнаха огън и се разположиха на лагер за през нощта.

След като изядоха оскъдната си вечеря, Род се зави в едно одеяло и се приготви да заспи близо до огъня. Не знаеше защо погледна към Мануел. Мексиканецът се беше навел над огъня, разглеждайки някакви неща, които лежах в отворената му длан.

— Какво е това, Мануел? — запита Род.

Мъжът се сви виновно.

— Аз... помислих, че е грехота да погребваме мъртвите с ценностите им, дон Родриго. В тези пръстени има достатъчно злато, за да осигуря добър живот за мене и сина ми. Сърдите ли ми се, господине?

Род беше готов да смърти Мануел за това, че ограбва мъртъвци, но размисли. Бандитите бяха откраднали почти всичко ценно и ако бяха пропуснали някоя и друга дрънкулка, нямаше причина Мануел да не вземе тези неща за себе си.

— Не, Мануел, не се сърдя. Задръж си съкровищата. Мануел се усмихна широко и големите му бели зъби блеснаха в мрака.

— Вижте, господине — махна той, хванал един пръстен, за да го покаже на Род. — Не знам как бандитите са го пропуснали. Хубаво гравирани и много тежък. Дори има инициали отвътре.

Род потисна един изплашен вик, когато страхът го прониза като внезапна светкавица. С треперещи пръсти взе златната лента и веднага позна инициалите, които беше наредил да издълбаят преди месеци, когато купи тази халка за Джули в Сан Франсиско.

— Майко божия! — извика той, прободен от силна болка. — Откъде го взе?

И така пребледня, че Мануел се уплаши да не се е разболял внезапно.

— Странна работа, господине — разкри мексиканецът, почесвайки глава. — Когато вдигнах една от жените, този пръстен изпадна от устата ѝ. Мисля, че го е скрила там, когато са ги нападнали бандитите.

— Този пръстен принадлежи на съпругата ми! Сам ѝ го дадох. Тази... тази жена, от която е изпаднал пръстенът, беше ли бременна? — Род нямаше представа, че е затаил дъх, очаквайки отговора на Мануел, и го изпусна в дълга, болезнена въздишка.

— Не, господине — бързо го увери бившият му пастир. — Нямаше бременни жени сред мъртвите. Нямаше и деца под пет години.

Силни тръпки разтърсиха мощното тяло на Род.

— Слава богу! Но... но как се е озовала венчалната халка на Джули у онази убита жена? — запита се той гласно. — Освен ако... — Следващата му мисъл беше още по-ужасяваща дори от перспективата да намери съпругата си сред мъртвите. — За бога! Мислиш ли, че бандитите са я отвели със себе си?

— Не ми се струва вероятно, господарю. За какво им е жена в напреднала бременност? Само ще им пречи. По-вероятно е и нея да я беше постигнала същата съдба като тези нещастни хора в кервана, ако е била с тях.

Това му прозвуча логично, разсъди Род с облекчена въздишка. А ако по някаква случайност са отвели Джули, как така пръстенът се е оказал у тази мъртва жена? Отговорът дойде бързо. Явно тя го е разменила за храна! И той изрече на глас предположението си.

— Да — съгласи се веднага Мануел. — Сигурен съм, че ще намерим госпожата някъде на пътя пред нас.

Род не се остави да бъде убеден толкова лесно, но реши да не показва страховете си. Сложи пръстена в джоба си с намерението да го постави на пръста на Джули в мига, когато я открие. Съдбата обаче реши този момент да се отложи доста повече, отколкото би желал.

На следващия ден се натъкнаха на изоставената карета на Джули и в гърлото на Род отново се стегна възел. Като разгледа каретата, той видя, че едно от колелата ѝ липсва, също както и конят, и това го накара да сметне, че Джули, решена на всяка цена да стигне до Сан Франсиско, някак е успяла да се качи на коня и е продължила пътя си яздешком. Убеден в правотата си, нареди на Мануел да се върне в ранчото, за да информира Карл. А самият той продължи напред, без да подозира, че в същия този момент Джули лежеше на няколко мили оттук в родилни болки.

Градът не беше далече и Род беше сигурен, че Джули е стигнала там само с няколко часа преднина. Сега вече най-вероятно Брет и Поли се грижеха за нея и я слагаха да си легне, тъй като беше изтощена от дългия път, помъчи се да се самоубеди той. Честно казано, никога досега не се беше радвал толкова на вида на Сан Франсиско, колкото в този миг. Не само поради очевидната в момента причина, но и заради това, че с него се случваше нещо странно, което не му харесваше.

Откакто беше пратил Мануел да се върне в ранчото, Род усещаше тръпки и завиване на свят, от което заключи, че има треска. Бяха необходими огромни усилия от негова страна, за да се задържи на седлото, и още повече, за да остане в съзнание. Не можеше да се разболеет точно сега, мислеше той уморено. Не и когато всеки момент щеше да открие Джули. Толкова много неща искаше да ѝ каже, толкова много искаше да направи за нея. Каквото беше писано, щеше да се изпълни.

Род слезе от коня пред игралната зала на Кейси и залитайки, се отправи към летящата врата. Казиното беше вече пълно и шумът, който оглуши ушите му, едва не го събори. Присвивайки очи, изморени от ярката светлина навън, той трескаво затърси някое познато лице. Поли го забеляза почти веднага и на лицето ѝ се изписаха шок и смущение.

— Род! Господи! — извика тя, хуквайки към него. — Какво ти се е случило? Изглеждаш ужасно.

С помътени очи, разрошена коса, небръснат от няколко дни, той наистина се чувстваше ужасно зле. Не само беше изтощен до крайност,

но и усещаше, че не може да се ориентира наоколо си. Отвори уста, за да каже нещо, но не се чу нито звук.

— Какво има, Род? — запита Поли, изплашена и обърквана от неочакваната му поява. — Къде е Джули? О, господи! Нещо случило ли се е с нея?

Род отново отвори уста, но този път очите му се извъртяха нагоре и огромното му тяло се строполи тежко на пода.

Писькът на Поли веднага привлече Брет Кейси и шокът му, когато видя проснатия на пода Род, беше не по-малък от нейния.

— Исусе! — експлодира Брет. — Какво прави той тук? Какво му е?

— Гори от треска, Брет — отвърна Поли, наведена над безчувственото тяло на Род, и положи ръка на челото му. — Побързай! Занеси го да легне, докато пратя някого да доведе лекар.

— Каза ли нещо? — запита Брет с надежда. — Каза ли защо е дошъл в града? А... спомена ли Джули?

Чертите на Поли омекнаха. Тя много добре знаеше за любовта на Брет към Джули и се беше надявала, че през изминалите месеци тези чувства може да са се променили. Беше направила всичко по силите си, за да го накара да забрави Джули, и през това време се беше влюбила отчаяно в него. Имаше моменти, когато усещаше, че той отвръща на чувствата ѝ, но докато не ѝ ги изкажеше съвсем ясно, тя трябваше да вярва, че Брет все още обича Джули.

— Нищо не е казал, Брет — отвърна тихо Поли и побърза да потърси помощ.

Треската на Род беше подобна на болестта, която се срещаше извънредно често в тази част от страната, както каза лекарят на разтревожените Поли и Брет. Не можеха да направят нищо друго, освен да го държат на легло, да го успокояват с лауданум и да оставят треската да мине по естествен път. Цяла седмица Род изгаряше от висока температура и се тресеше от ледени тръпки. През цялото време говореше някакви безсмислици. Макар че често викаше Джули, думите му бяха несвързани, което още повече плашеше Брет и Поли, тъй като не можеха да открият причината, поради която Род беше дошъл в Сан Франсиско точно когато съпругата му трябваше да роди.

В деня, когато треската му отслабна, той започна бързо да оздравява. Беше млад, силен, с желязно телосложение. От мига, когато

отвори очи и научи от разстроената Поли, че Джули не е идвала в Сан Франсиско, започна да се държи като обладан от някакъв дух. Брет трябваше насила да го задържи, за да не хукне да я търси, без сам да знае къде.

Самият Брет много се разтревожи, когато научи какво се е случило. Искаше му се да обвини Род, но не можеше да го държи отговорен за грозната постъпка на една ревнива жена, търсеца отмъщение.

— Има ли някой друг, при когото би могла да отиде? — запита той с надежда. — Жена пред раждане не тръгва на дълъг път, без да знае къде отива.

— Не познаваш Джули, ако смяташ така — отвърна Род. — Мануел ми каза, че Елена я убедила, че аз не я обичам и не я искам. Представлението, което те двамата изиграли за нея, е било окончателното унижение, което я е накарало да избяга от ранчото, без да помисли за собствената си безопасност.

— Род — намеси се внезапно Поли, — имам една идея, която може би си заслужава да се провери.

Двамата мъже веднага насочиха цялото си внимание към красивата брюнетка със зелени очи и миловидни черти, чието лице сияеше от вълнение.

— За бога, Поли! — възкликна Род. — Ако знаеш нещо, което може да ни помогне, кажи ми, моля те.

— Е — започна Поли, — ако аз бях пред раждане и ми трябваше помощ щях да отида в някоя от мисиите и да потърся убежище.

Двамата мъже се спогледаха, смаяни от простата логика в думите на младата жена.

— Разбира се! — зарадва се Род. — Защо не се сетих за това? Единствената ми мисъл беше, че Джули ще иска да отиде при приятелите си. Не ми и хрумна, че тя може да потърси помощ в някоя от мисиите.

— Понякога най-простото обяснение ни убягва — констатира сухо Брет — В състояние ли си да пътуваш? Ако можеш, ще дойда с тебе.

— Напълно съм в състояние — кимна Род нетърпеливо. — Има три мисии в близост до мястото, където Джули е изоставила каретата. Сан Мигел, Соледад и Сан Карлос Боромео де Кармело де Монтерей.

— Това е някакво начало — отговори Брет.

— Няма да тръгнете без мене — намеси се безапелационно Поли. — Когато намерите Джули, тя може да има нужда от женска помощ.

Брет ѝ се усмихна нежно. Тази излиятелна, пълна с любов жена за кратко време беше станала много важна за него. Макар че Джули винаги щеше да заема изключително място в сърцето му, той беше достатъчно умен, за да разбира, че бъдещето ѝ принадлежи на нейния съпруг — също както и любовта ѝ. В изминалите седмици той беше гледал Поли с нови очи и това, което виждаше, му харесваше. Време беше да се установи, да си вземе съпруга. Можеше да избере и нещо много по-лошо от тази малка Поли с блестящите очи, в чиято вяръност през идващите години нямаше и най-малък повод да се съмнява.

— Не виждам причина да не те вземем, скъпа — усмихна се Брет. — Ако Родриго не възразява, и аз нямам нищо против.

— Стига да издържи на темпото, Поли, си добре дошла — съгласи се Род, мислейки вече как скоро ще се срещне с Джули.

Скоро щеше да я отведе у дома, за да дочакат там раждането на своето дете, помисли той в радостно предчувствие.

На следващата сутрин тримата напуснаха разрастващия се град и започнаха да търсят Джули в мисиите. Бяха минали точно десет дни, откакто Род беше припаднал на пода в игралната зала на Кейси, а сега той пътуваше към съпругата си с подновени надежди.

Джули бавно дойде в съзнание, изненадана, че се вижда легнала на одър в една от подобните на килийки стаи на мисията, позната днес под името Кармел, под грижите на вещи индианки. Меките испански думи и успокояващият допир на ръцете им веднага донесоха облекчение на измъчения ум и тяло на Джули. Слава на бога, че беше стигнала тук навреме и детето ѝ беше в безопасност. Само това имаше значение, помисли тя, когато нова болка проряза корема ѝ, изтръгвайки от устните ѝ стон, който тя не успя да сподави.

Макар че бебето трябваше да се роди едва след няколко седмици, все пак не беше много подранило и Джули беше уверена, че ще оживее. Много пъти през дългите, изпълнени с болка часове името на Род се беше изплъзвало от устните ѝ, докато тя се мъчеше да роди тяхното дете.

Отец Енрике веднага разбра коя е красивата жена, която така тайнствено се беше озовала пред портите на мисията. Позна, че това е съпругата на дон Родриго Делгадо, защото съпрузите бяха пренощували тук преди няколко месеца. Но добрият свещеник не можеше дори да предположи какво е я довело в мисията, сама и пред раждане. И понеже Джули не можеше да обяснява надълго и нашироко, отецът направи каквото можа. Прати един енориаш с бърз кон до Ранчо Делгадо да повика дон Родриго да дойде при съпругата си.

Синът на Джули се роди точно в полунощ. Макар че бебето беше дребно, раждането беше дълго и болезнено, оставяйки я слаба и изтощена. В мига, когато плачещият ѝ син беше поставен в ръцете ѝ, тя с облекчение видя, че изглежда здрав, а силните му викове звучаха като музика в ушите ѝ. Доволна, че всичко е наред, Джули най-накрая си позволи възнаградението на един заслужен дълбок сън.

От този момент нататък възстановяването ѝ тръгна бързо. След три дни тя вече можеше да става от леглото и да се храни заедно със свещеника. Тогава той я видя за първи път след раждането.

— Как нарекохте сина си, госпожо? — запита той любезно.

Джули отдавна мислеше как да нарече детето си.

— Бих искала да се казва Карл, на баща ми — отвърна тя, усмихвайки се, когато помисли с каква радост баща ѝ ще приветства съименника си.

— Карлос е хубаво име — грейна отец Енрике. — Но не е ли редно да го наречете на вашия съпруг?

Джули се изчерви. Досега отецът не ѝ беше задавал въпроси, свързани с необичайната ѝ поява в мисията, и тя искаше нещата да си останат така.

— Мислех да го нарека Карл Родриго — прибави тя бързо. Свещеникът вдигна рамене, после каза:

— Съпругът ви трябва скоро да дойде тук. Пратих за него, когато пристигнахте така неочаквано. Той ще се радва да научи, че му се е родил син.

Джули пребледня, всички цветове се оттеглиха от лицето ѝ.

— Вие... вие сте пратили за съпруга ми? — заекна тя безпомощно.

— Да, дъще. Не съм питал за обстоятелствата, които са ви довели тук, нито ще питам. Това, което се е случило, е между съпруга ви и вас. Ако някой от вас иска моя съвет, трябва само да ме попита. Междувременно вие и синът ви сте на сигурно място тук, при мене, докато съпругът ви пристигне.

По-късно, останала сама в килийката си, кърмейки малкия Карл, Джули се разкъсваше от емоции. В дните, след като беше заминала от хазиендата, тя имаше много време да мисли за онова, което ѝ беше казала Елена, и да разсъждава над всичко, което беше видяла със собствените си очи. Накрая започна да съжалява, че толкова прибързано беше напуснала ранчото, без да даде на Род възможност да ѝ обясни. Беше избягала като капризно дете, без да помисли за собствената си безопасност и тази на детето. Детето на Род. Можеше поне да се посъветва с баща си, вместо импулсивно да бяга и да се излага на всякакви опасности. Дали той някога щеше да ѝ прости, запита се тя отпаднало. Скоро щеше да разбере.

В мислите на Джули не съществуваше никакво съмнение, че Род иска детето си, въпреки факта, че вече имаше син от Елена. През дългите часове, прекарани в размишления над дилемата ѝ, Джули беше сигурна в едно: никога нямаше доброволно да даде сина си на Род или

на някого друго. Той беше най-важното нещо в нейния живот. Не би могла да понесе да я отделят от него. Знаеше, че Род има право да ѝ вземе Карл, ако тя реши да го напусне, и не би могла да преживее това. Нямахме да позволи синът ѝ да бъде отгледан от Елена, която сигурно щеше да заеме нейното място в живота на Род, щом тя се оттеглеше.

А какво щеше да стане с чувствата ѝ, питаше се болезнено Джули. Тя обичаше Род. Винаги щеше да го обича. Може ли да се задоволи с трохичките на чувствата му, докато Елена се радва на любовта му? Трябваше да мисли и за Фелисия. Елена щеше да превърне живота на това момиченце в истински ад. Ревността на тази жена не познава граници, не се съобразява с възрастта, напомни си с горчицина Джули. След като дни наред се бори с емоциите си, тя стигна до мъчителното заключение, че заради сина си и Фелисия трябваше да се върне в Ранчо Делгадо и да стане отново съпругата на Род, живеейки с огризките от неговите чувства, доколкото ѝ е възможно. Но проклета да бъде, ако позволи на Елена да я победи. Докато е съпруга на Род, закле се Джули с мрачна решителност, ще се бори, за да го накара да я обикне.

Джули беше шокирана, когато баща ѝ пристигна, придружен от един пастир, и умът ѝ веднага регистрира факта, че Род не го е било толкова грижа за нея и сина му, за да дойде лично. Хлипайки щастливо, тя се втурна в отворените обятия на Карл Дарси.

— Джули, Джули — укори я нежно той, — какво те накара да хукнеш така? Родриго се поболя от притеснение, когато разбра, че те няма.

— Ако толкова се е разтревожил — изхълца щастливо Джули, — щеше сам да дойде.

— Той те търси още откакто откри, че липсваш. Последното, което чух за него, е, че бил в Сан Франсиско.

Джули беше дълбоко наранена от неодобрението в гласа на Карл. Как може да гледа със снизхождение на това, което ѝ беше причинил Род, а в същото време да я осъжда, че му е отговорила по единствения възможен за нея начин? Може би не е знаел за Елена. В такъв случай значи беше дошло време някой да му го каже, реши Джули.

— Татко, още не си видял съименника си — изрече тя гордо. — Ела в стаята ми и ще се опитам да ти обясня всичко.

Карл беше очарован от първия си внук. Стори му се, че детето прилича много на Род с тъмната си къдрава коса, и го каза на Джули.

— Сигурен съм, че Род много ще се зарадва на Карлос — отговори тя малко троснато. Стори ѝ се съвсем естествено да използва испанската форма на името. — Но ти знаеш ли, че Елена също му е родила син? Че са любовници? — Зачака по лицето на баща ѝ да се изпише шок, а когато това не се случи, беше озадачена. — Татко, не ме ли чу? Елена е любовница на Род!

Карл въздъхна тежко. На Род се падаше да изясни това със съпругата си, помисли той уморено, но знаеше, че не може да остави Джули да живее с това недоразумение — че съпругът ѝ ѝ изневерява, когато той, нейният баща, можеше да ѝ каже истината.

— Дъще, нали познаваш Мануел? Пастирът, който се занимаваше с конете в ранчото?

— Да, татко, но какво общо има той с това?

— Всичко. Мануел е баща на детето на Елена; станало е, докато е работел в ранчото.

— О, не, татко, сигурна съм, че грешиш! Тя никога не би... не и с прост пастир. Тя е твърде горда. А... Род ли ти го каза?

— Не, Джули. Мануел ми го каза. Двамата с Елена били оженени от отец Хуан малко преди да се роди синът им. Тя го накарала да ѝ помогне да извърши тази грозна измама, на която си станала свидетелка.

— Каква... каква измама? — запита Джули, вече сигурна какъв ще е отговорът.

Карл ѝ разказа подробно всичко, което Мануел му беше разкрил след завръщането си в ранчото, включително и това, че Елена е изоставила него и детето.

— Трудно е да се повярва, че тя ще направи подобно нещо — каза Джули, тъжно поклащайки глава. — Ти... сигурен ли си, че той не си го е измислил?

— За какво? Не, Джули, това е самата истина. Дори докарах Мануел със себе си именно за да ти го разкаже сам, ако откажеш да ми повярваш.

Когато Джули чу разказа на Мануел, тя се изненада, че Род го е оставил жив, а на това отгоре му е позволил да се върне в ранчото, докато не си спомни, че детето на Елена щеше да остане не само без

майка, но и без баща, ако го няма Мануел. Макар Род да не знаеше защо тя е заминала така внезапно, Джули не можеше да не се запита какви ще бъдат чувствата му, когато най-накрая двамата се изправят лице в лице. Щеше ли да ѝ се сърди, да я обвинява, че е изложила детето му на опасност? Като познаваше темперамента му, тя се страхуваше от евентуалните му реакции.

Карл искаше да потеглят към ранчото веднага щом Джули се почувства достатъчно силна, за да може да пътува. Лично тя нямаше търпение. Макар да беше още слаба и уморена от раждането, искаше час по-скоро да се изправи срещу Род и да научи какви са чувствата му към нея. Но най-вече искаше да му представи неговия син.

Карл и Мануел бяха дошли от ранчото с фургон, за да могат Джули и бебето да пътуват към дома си в най-големи удобства. В мига, когато Джули настоя, че вече се е възстановила достатъчно, за да пътува, баща ѝ се съгласи да потеглят незабавно. За да не уморява младата майка, той реши да разделят пътуването на по-малки етапи, като всяка нощ отсядат в една от мисиите. Първата им спирка, според плана на Карл, щеше да бъде мисията Соледад, само на няколко часа път.

Когато Джули с малкия Карлос на ръце, Мануел и Карл потеглиха на следващата сутрин, денят беше прекрасен. Макар че слънцето още не беше изгряло, разкошни виолетови и алени ивици вече обогряха хоризонта на изток. Нямаше вятър, нямаше никакви признаци, които да предвещават ужасната катастрофа, която природата щеше да стовари върху им.

Малката група пътници беше радушно посрещната от свещеника в мисията, който ги нахрани с възможно най-доброто, което можеше да им предложи, и им осигури легла. След като нахрани Карлос, Джули свали роклята си и легна на тесния одър с мисълта, че се е приближила с един ден до Род и до Ранчо Делгадо, единствения истински дом, който някога беше познавала.

Първите трусове почти не разтревожиха обитателите на Соледад. Земетресенията около разлома Сан Андреас бяха често явление и в повечето случаи представляваха само дребно неудобство. Рядко се случваха по-силни земетресения, които да предизвикат сериозни промени в спокойния живот на мисията.

Но когато бученето не спря, а стана все по-силно и по-застрашително, се разбра, че това не е някой от слабите трусове, които лесно можеха да бъдат пренебрегнати. Карл се събуди и видя как одърът му се плъзга по каменния под. Веднага разбра какво става, защото беше преживял доста земетресения, докато яздеше в бандата на Муриета. За щастие, никое от тях не се беше оказало сериозно. Но той беше научил едно нещо. Не бива да стоят вътре в кирпичените постройки, защото може много лесно да бъдат заринати под стените, които ги бяха подслонили.

Основната му грижа бяха Джули и внукът му. Той излезе бързо в тъмния коридор точно когато Мануел, на когото беше хрумнала същата идея, вече завиваше зад ъгъла. Двата нахлуха в стаята на Джули. Объркана и смутена, тя едва чуваше думите на баща си, докато той настойчиво я подканваше да побърза и да стане от леглото.

— Побързай, Джули, трябва да се махаме оттук! Много е опасно!

— Какво... какво има, татко?

— Земетресение! Побързай! Може да ни затрупа живи, всеки момент.

— О, господи! Карлос! Бебето ми!

— Мануел го взе. Ела — каза той, дърпайки я за ръката. — Ела с мене.

Джули се дръпна, за да вземе роклята си, но Карл грубо я повлече след себе си, грабвайки едно одеяло, докато минаваше край одъра.

— Остави дрехите. Нямаме време.

Той затича през пустата сграда на мисията на няколко стъпки след Мануел, който носеше малкия Карлос, протестиращ на висок глас против насилственото събуждане.

Спряха едва когато излязоха извън стените на мисията. Почвата под краката им се гънеше и отместваше, докато Джули не почувства, че залита. Наоколо им се отваряха пукнатини, които поглъщаха цели парчета земя, дървета и храсти; цял хълм изчезна пред стреснатия поглед на Джули. Това беше най-ужасното от всичките й досегашни преживявания.

Мятайки одеялото върху треперещите рамене на дъщеря си, Карл я настани в близката плевня и бързо се огледа наоколо. Ако имаха късмет да оцелеят от земетресението, на Джули щеше да й трябва

превоз. Наложил се да изскочи без обувки и полуоблечена в нощта, а и не се беше възстановила докрай от раждането. Нейното оцеляване и това на внука му лежаха изцяло на неговите рамене, но Карл прие спокойно отговорността си и веднага започна да действа.

Стана му съвършено ясно, че двамата с Мануел трябва да се върнат в мисията за конете и фургона, с който бяха дошли от ранчото. Оборът се намираше недалече от основната сграда на мисията и те щяха много бързо да впрегнат фургона, за да го откарат на безопасно място извън рушащите се стени. Може би най-лошото беше отминало.

Когато той й обясни какво иска да направи, Джули го замоли да не я оставя.

— Не се връщай там, татко. Страх ме е. Не ми трябва фургонът. Наистина.

— Нищо няма да ми се случи, скъпа — увери я Карл. — Само десет минути и съм тук. — Той взе бебето от ръцете на Мануел и го даде на дъщеря си с думите: — Ти ме накара много да се гордея, дъще. Карлос е чудесно момче.

После положи по една нежна целувка на челата на двамата и се насочи към мисията.

Когато Карл и Мануел минаха през портите, непрекъснатото бучене промени тона си и Карл се забърза, разбирайки, че най-лошото тепърва предстои. Стигнаха бързо до обора, успяха да усмирят изплашените коне и да ги впрегнат във фургона, за да ги изведат от мисията. Точно когато се изравниха с вратата на черквата, чуха слабия глас на свещеника. Карл дръпна юздите и надникна вътре. Видя слабата фигура на свещеника, който се опитваше да вдигне една ранена индианка и да я изнесе навън. Без да мисли за собствената си безопасност, Карл махна на Мануел да остане при конете, а той скочи, за да помогне на отца да спаси енорияшката си.

Карл успя да изведе свещеника и ранената жена извън черквата и да ги настани във фургона, но внезапно светът като че ли избухна под краката му, когато вълната на труса изригна от земните недра. Вече разклатените стени на черквата се срутиха пред очите му. Можеха да останат невредими, ако успеяха да обуздаят конете и да изкарат фургона на безопасно място. Но всичко се случи толкова бързо, че никой нямаше възможност да реагира на опасността.

Стените започнаха да се свличат пред ужасените им очи; всички стояха, омаяни от гледката, когато камбанарията, извисяваща се над покрива на черквата, започна неизбежния си път надолу. Нещастните жертви останаха пленници на собствените си вцепенени крака, когато тонове кирпич и камъни се стовариха върху тях. Само Карл прояви присъствие на духа и побягна в последния миг. Това му спаси живота.

Паникьосаната Джули гледаше безпомощно как стените на мисията се сричат като направени от пясък.

— Татко! Татко! — завика тя, притискайки Карлос до гърдите си, докато ужасените ѝ писъци не я върнаха към реалността.

Трескаво затърси с очи слабата фигура на баща си, но колкото повече чакаше, толкова по-очевидно ставаше, че няма да се появи. Последното раздвижване на земята, което унищожи мисията, беше краят на поредицата от трусове, които накараха Джули внезапно да осъзнае злокобната тишина наоколо. Не се чуваха дори обичайните гласове на малки животни или птици.

Тя предпазливо се отдели от сравнително сигурния подслон на плевнята, където я беше оставил баща ѝ, и се вгледа с шокирани очи в промените, предизвикани от силите на природата. Огромни дупки зееха на някои места като рани в плътта на земята. Мисията беше разрушена безвъзвратно, нищо не беше останало от здравите кирпичени стени.

Подтиквана от желанието да разбере какво е станало с баща ѝ, Джули полека тръгна през начупения терен и се приближи към купчината отломки с лудо разтуптяно сърце. Господи, нека нищо не се е случило на баща ми, молеше се тя безмълвно. Имаше нужда от него! Рамона също имаше нужда от него! Малкото месеци с новата му съпруга не бяха достатъчни, за да го възмездят за годините самота. Не беше честно!

Когато стигна до черквата, краката ѝ бяха целите изранени и кървящи, беше загубила някъде одеялото, с което баща ѝ нежно беше увил раменете ѝ, и за момент се отчая. Най-напред забеляза останките от фургона, а после и мъртвите коне, все още впрегнати в хамутите си. Натъкна се на неподвижното тяло на Мануел, полузаровено под развалините. Обхванаха я мъка и отчаяние. Само малкият Карлос, плътно притиснат до гърдите ѝ, не ѝ даваше да изгуби връзката със

здравия разум, когато след малко пред очите ѝ се откри безжизненото тяло на баща ѝ, паднал недалече от купищата отломки.

Като остави внимателно детето на сигурно място, Джули започна да разчиства парчетата кирпич, мъчейки се да измъкне баща си. Издърпа го изпод развалините, коленичи до него и с облекчение забеляза равномерното вдигане и спускане на гърдите му. На главата му имаше дълбока рана, лявата му ръка беше извита под неестествен ъгъл, но поне беше жив. Стонът му прозвуча като музика в ушите ѝ.

— Татко! Каж ми нещо! — замоли го Джули. — Зле ли си ранен? Карл полека отвори очи и вдигна дясната си ръка към челото, изстенвайки:

— Главата! Боли ме.

— Не мърдай, татко — посъветва го тя. — Мисля, че лявата ти ръка е счупена. Не знам какво да правя.

— А Мануел и другите?

— Мануел е мъртъв. Не... не виждам други.

Това, което Джули не знаеше, беше, че отецът и индианката лежах за групани под тонове отломки.

— Остави ме, Джули, иди да намериш помощ — изпъшка Карл със стиснати зъби. — Вземи детето и иди в съседната мисия. Аз ще се справя, докато дойде помощта.

— Не мога да те оставя, татко — поклати упорито глава Джули.

— Трябва, скъпа, мисли за детето. Сега не съм в опасност. Макар че не искаше да го изостави сам и незащитен, Джули разбра, че в думите на баща ѝ има смисъл. Животът му зависеше от нея. Животът на детето ѝ — също. Намирайки одеялото, което беше захвърлила, тя нежно го зави и го целуна по челото.

— Ще се върна, татко — обеща тя разпалено. — Ще доведе помощ.

— Внимавай, Джули — извика Карл след нея. — Бог да е с тебе.

Твърдо решена да представи сина си пред баща му, както и да потърси помощ за собствения си баща, Джули взе бебето и тръгна с накуцване, без да обръща внимание на плачевното състояние на краката си, докато вървеше по остриите каменни отломки, пръснати по земята в резултат на земетресението.

Макар че напредваше бавно и с много болки, тя не преставаше да върви, без да съзнава, че капки кръв багреха земята след нея. Спря

само колкото да нахрани Карлос, благодарна, че млякото ѝ е достатъчно за ненаситния апетит на сина ѝ. За самата себе си нямаше нищо друго, освен водата от един мътен поток, край който спря, за да се освежи и да се погрижи за изранените си крака.

Когато нощта започна да се спуска, Джули затърси някакъв подслон, разбирайки, че трябва да опази себе си и детето от диви животни. Ако още имаше късмет, щеше да стигне в следващата мисия някъде в ранните часове на утрешния ден.

Точно когато гъстият здрач започна да се спуска с тихата стъпка на мрака и Джули вече се беше отчаяла, че ще намери убежище, където да прекара нощта, забеляза една цепнатина между две скали, която ѝ се стори достатъчно широка, за да се провере вътре. Бързият оглед показва, че това е една тясна пещера без никакви следи от предишни обитатели. Изпусвайки облекчена въздишка, Джули с лекота се пъкна в процепа, смятайки, че вътре ще си осигури достатъчно топлина и защита от дивите животни. Намествайки зле облеченото си тяло във възможно най-удобната поза предвид тясното пространство, тя изведнъж осъзна колко ѝ е било студено, когато силни тръпки започнаха да разтърсват дребната ѝ фигурка. За миг помисли за одеялото, което беше оставила при баща си, но знаеше, че той има нужда от него повече, отколкото тя. Въздъхвайки със съжаление, Джули се сви на топка и се приготви да накърми сина си, който вече хленчеше за вечерята си, изкривил мъничкото си лице като същински беззъб старец.

След като нахрани детето, Джули внимателно разгледа краката си. Със свито сърце осъзна, че няма да може да върви няколко дни, може би и никога, ако раните се инфектират. Но заради баща си и сина си щеше да пълзи на лакти и колене, за да намери помощ, закле се тя с лице, обляно в отчаяни и гневни сълзи, стичащи се като поточета по изцапаните ѝ бузи. Измръзнала, изтощена и толкова гладна, че коремът ѝ се бунтуваше, Джули се унесе в неспокоен сън. Сънищата ѝ бяха ужасни. Строгото лице на Род се появяваше пред нея с обвиняващ и безмилостен поглед. По някое време през дългата нощ тя заспа дълбоко; слабостта и изтощението я отведоха отвъд границите на съня, оттатък действителността, на място, където болката не съществуваше. И Джули изпадна в безсъзнание.

Здрачът вече беше отстъпил пред мрачината, когато Род, Брет и Поли стигнаха Кармел, където бяха излиятелно приветствани от отец Енрике, които веднага се впусна в дълъг разказ за мистериозното пристигане на Джули и последвалото раждане на сина ѝ.

Изразителното лице на Род разцъфна в усмивка, когато изслуша разказа на отец Енрике. Беше намерил Джули и тя беше в безопасност! Той се зарадва и на приятната новина, че съпругата му е родила здраво момченце и че двамата са преминали благополучно през това изпитание.

— Къде е тя, отче? — запита тревожно Род, когато очите му не откриха дребната фигурка на Джули. — Нямам търпение да я видя. Има толкова много неща, които трябва да ѝ обясня.

Отец Енрике го изгледа неразбиращо и Род се обърка. Сърцето му заби лудо в гърдите. Нима се е случило нещо с Джули и детето?

— За бога, отче! Какво има? Казахте ми, че жена ми и синът ми са добре.

— Полека, приятелю — предупреди го Брет, усещайки тревогата на приятеля си. Честно казано, и собственото му притеснение беше не по-малко.

— Аз... исках само да направя каквото трябва, дон Родриго — заобяснява предпазливо отец Енрике. — В мига, когато съпругата ви се появи на прага на мисията и щеше всеки момент да роди, пратих човек до хасиендата ви. Преди няколко дни дон Карлос и един пастир на име Мануел дойдоха и взеха госпожата.

— Бащата на Джули! — Облекчението на Род настъпи незабавно, големи глътки въздух изпълниха дробовете му. — Джули е тръгнала с Карлос и Мануел? Сигурен ли сте, отче?

— Да, дон Родриго. Доня Джули като че ли нямаше търпение да се върне у дома, заминаха тази сутрин. Разминахте се с тях за няколко часа.

— Чухте ли това, Брет, Поли? — възкликна Род. Но внезапно стана сериозен и запита: — Отче, съпругата ми беше ли достатъчно

здрава, за да язди толкова скоро след раждането? Пътуването няма ли да ѝ навреди?

— Дон Карлос дойде добре подготвен — побърза да го увери отец Енрике. — Докара фургон, така че съпругата и синът ви да пътуват удобно. Казаха, че ще правят малки преходи, първо ще спрат в мисията Соледад и там ще пренощуват.

Род беше видимо облекчен и готов да тръгне незабавно, но Поли предложи да се нахранят и да пренощуват тук. Джули беше в безопасност с баща си, изтъкна тя, и без съмнение щеше да се нуждае от добра почивка през нощта след първия ден от пътуването.

— Лесно можем да ги настигнем утре — съгласи се Брет, стараейки се да убеди колебаещия се Род. Макар и с нежелание, той се остави да го убедят да прекарат нощта тук, в Кармел, но само след като изтръгна от отец Енрике обещание, че ще ги събуди на разсъмване. Струваше му се, че часовете до утрешното зазоряване са най-дългите в живота му.

Първият сигнал за нещо нередно проникна в съзнанието на Род, когато подът под него започна да се мести и той се събуди от зловещи звуци, наподобяващи гръмотевица. Веднага се сети, че това е началото на земетресение, грабна дрехите и ботушите си и хукна да предупреди спътниците си. Намери Брет да извежда полуоблечената Поли от стаята ѝ. Скоро към тях се присъедини и отец Енрике; всички стигнаха на безопасно място точно когато силният трус, който разруши мисията Соледад, разположена на юг от тях, разтърси и по-солидната Сан Карлос Боромео де Кармело до самите ѝ основи.

По-голяма и по-здро строена от Соледад, мисията Кармел излезе от земетресението почти непокътната, с изключение на няколко широки пукнатини в кирпичените стени и по-малки повреди в параклиса, които щяха лесно да бъдат поправени. След като помогнаха на отец Енрике да огледа щетите в постройките и да се погрижи за безопасността на паството си, Род, Брет и Поли тръгнаха към Соледад много по-късно, отколкото бяха предвидили. Род беше силно окуражен от прекрасния начин, по който мисията Кармел издържа на земетресението, и макар че силната му тревога за безопасността на Джули и сина си, които спяха сред стените на Соледад, не напускаше ума му, той не се съмняваше в способността на Карл да се грижи за любимите си хора.

Милите между Кармел и Соледад се изминаваха на кон по-бързо, отколкото с бавното превозно средство, с което Джули беше пътувала предния ден. Род усети внезапна паника, когато излезе от завоя на тесния път, водещ към мисията, и видя разрушенията в пейзажа, което го наведе на мисълта, че Соледад не ще да е понесла земетресението така безболезнено, както Кармел. Наоколо си виждаше само разруха. Огромните пукнатини правеха пътя труднопроходим и Род изпита огромен страх, по-голям от всеки, който беше изживявал досега, когато се озоваха пред купчината развалини, където доскоро се издигаше мисията Соледад.

— Господи! — възкликна Брет, оглеждайки се наоколо с широко отворени от шок и ужас очи.

Никога не беше виждал такова разрушение.

— Майко божия, майко божия! — повтори Род с отчаян глас.

Поли първа забеляза покритото с одеяло тяло на Карл, лежащо на земята. Макар и в безсъзнание, той беше жив и една глътка вода от манерката на Род го свести достатъчно, за да може да говори.

— Карл, какво стана с Джули и бебето? — запита тревожно Род. — Тя в безопасност ли е?

— Добре... е... Род — увери го Карл, опитвайки се да се усмихне. — Отиде да търси помощ.

После способността да говори свързано го напусна и той отново изпадна в безсъзнание.

— Как е той? — запита Брет. — Тежко ли е ранен?

— Има лоша рана на главата — каза Род, след като погледна бързо тъста си. После вдигна одеялото, за да продължи с огледа. Когато докосна лявата ръка на Карл, от устните на ранения се изтръгна неволен стон. — Като че ли и ръката му е счупена. Може да има и вътрешни наранявания. Не мисля, че е разумно да го местим, преди да намерим друг фургон. Няма да може да язди в това си състояние.

— Аз ще остана при него — предложи Брет. — Ти върви да търсиш Джули и сина си. Тя може вече да е стигнала на безопасно място.

— Ще ти помогна да погребем Мануел и после ще тръгна — каза Род, навеждайки се, за да се увери, че Мануел е наистина мъртъв. — Ако има и други под тези купове развалини, трябва да почакаат, докато пристигне помощ.

— Няма ли да е по-добре, ако тръгнем утре сутрин? — намеси се Пали с практично предложение. — Ако Джули е някъде по пътя, може да я пропуснете в тъмното.

Род неохотно се съгласи да изчака до разсъмване и тримата се свиха под одеялата, които измъкнаха изпод седлата, за да си починат поне няколко часа. Погълнат от мислите си за Джули, Род не забеляза, че Брет и Поли са се поотдалечили и са се настанили да спят прегърнати.

Поли реши да придружи Род и двамата тръгнаха още призори, без да закусят, пътувайки бавно, за да могат да претърсват местността от двете страни на пътя и да не пропуснат дори най-малкия знак, който би могъл да ги отведе до Джули. Периодично се натъкваха на следи от кръв, която Род позна, че не може да е от повече от двадесет и четири часа. Но дали беше човешка — това вече не можеха да определят.

Когато денят започна да отминава, с него взе да угасва и куражът на Род. Ако Джули беше някъде наоколо, трябваше вече да са се натъкнали на нея. Колко далече би могла да стигне една жена, слаба и с бебе на ръце, и то пеша, измъчваше се той. Скоро стигнаха малкия поток, където Джули беше спряла предния ден, за да си почине и да облекчи изранените си крака. Продължиха напред, надявайки се да я намерят в мисията Сан Антонио де Падуа в селото Холан. Възможно беше някоя добра душа да я е намерила и да ѝ е предложила да я заведе до свящото място.

Към средата на сутринта те спряха да си починат и да похапнат малко сушено месо и сухари, които носеха в дисагите си от Сан Франсиско за в случай на нужда. Тъкмо щяха да се качат отново на седлата, когато Поли внезапно замря и се обърна към хълмовете.

— Чакайте! Чувам нещо.

От днешния ден до смъртния си час Род щеше да благославя острия слух на Поли, защото след няколко минути и той чу същия слаб, мяукащ звук, който долиташе до тях с повеите на слабия бриз. Отначало помисли, че го издава някакво животно, но настойчивостта на Поли надделя и той се вслуша по-внимателно.

— Това е бебе! О, Род, сигурна съм, че чух бебешки плач! — извика Поли, треперейки от вълнение.

Тримата последваха слабите звуци до едно от близките възвишения, където две големи скали образуваха нещо като плитка

вдлъбнатина. Род веднага коленичи и надникна вътре. Устата му пресъхна, когато помисли какво може да намери там.

— Какво виждаш, Род? — запита с трепет Поли, не можейки да скрие вълнението си.

Род протегна ръце, напипа едно дребно телце, увито в одеяло, и с лекота го изтегли през тесния отвор.

— Той добре ли е? — запита Поли, като видя вързопчето в ръцете на Род. — Джули... Джули вътре ли е?

— Бебето изглежда добре — отговори Род с треперещ глас, след като огледа сина си. — Но Джули като че ли е в безсъзнание. Надявам се, че ще мога да я измъкна оттук, без да я нараня.

Гласът му трепереше от емоции, докато нежно люлееше малкия си син в мускулестите си ръце.

— Аз съм достатъчно дребна, за да се провря — каза Поли, отбутвайки Род настрана. — Нека ти помогна.

Докато Род държеше сина си, Поли се промъкна в тясната пещера и вдигна раменете на Джули. Род хвана краката ѝ и двамата я изтеглиха през тесния отвор. Подавайки детето на Поли, Род прегледа Джули, за да види дали няма рани, и изруга на висок глас, когато видя окаяното състояние на стъпалата ѝ, целите окървавени и покрити с дълбоки порязвания.

— Сигурно много я е боляло — сви вежди Поли и бързо започна да дере фустата си за превръзки. — Нищо чудно, че е припаднала. Странно как е успяла да стигне толкова далече в такова състояние: Имаш ли вода в манерката, Род?

— Джули притежава повече смелост от всички жени, които познавам — призна с обич той, подавайки на Поли манерката си.

Тя изми лицето на приятелката си и намокри устните ѝ; след няколко минути Джули като че ли започна да излиза от вцепенението си. В мига, когато се раздвижи, Род се отпусна на колене и я прегърна, за да може неговото лице да бъде първото нещо, което да види, след като се свести.

— Карлос — беше първата дума на Джули. Род побърза да я увери, че синът им е добре.

— Род? — изстена тя със слаб глас, най-накрая осъзнавайки в чии ръце се намира. — Баща ми... трябва да му помогнеш.

— Намерихме го, скъпа — каза Род. — Брет е при него. Когато стигнем в следващата мисия, ще пратим фургон да го вземе.

— Брет е дошъл с вас?

— Да, и Поли дойде.

Поли се приближи и се усмихна на приятелката си.

— Ние с Брет много се разтревожихме за тебе, Джули. Настояхме да придружим Род.

— Съжалявам, толкова съжалявам, че ви причиних такива неприятности — изпъшка Джули.

— Не мисли сега за това, скъпа — посъветва я нежно Род. — Ще имаме цялото време на света, за да си приказваме, когато стигнем у дома. Мислиш ли, че ще можеш да яздиш, ако те кача на коня си?

Джули кимна. Щом Род беше при нея, значи щеше да може всичко. Той нежно я вдигна и я настани на седлото пред себе си, а после грижливо уви голите ѝ рамене с одеялото си. Поли се зае с бебето. Тъкмо щяха да тръгнат, когато силните викове на детето известиха на Джули, че синът ѝ не е ял от часове и вероятно е много гладен.

— Гладен е, Род — усмихна се тя извинително на притеснения си съпруг. — Трябва да го нахраня.

Челото на Род веднага се проясни, той взе Карлос от ръцете на Поли и го подаде на Джули.

— Можеш да го кърмиш, докато яздим — изрече той с нежен глас. — Ще ми достави голямо удоволствие да ви гледам. Съжалявам, че не бях при тебе, за да те успокоявам, когато той се роди.

Когато Джули сложи бебето на гърдите си, тя усещаше как очите на Род изгарят оголената ѝ плът и се изчерви красиво. Род се наслаждаваше на гледката на своя син, който жадно сучеше от щръкналото зърно на Джули, докато малките му ръчички свиваха и разпускаха юмручета над бялата плът, която доскоро беше вкусвал само той. Колко беше копнял да изследва и гали тази нежна плът, но знаеше, че ще минат седмици, преди Джули да може отново да се люби с него. Щеше ли още да го желае, питаше се той. Или Елена най-накрая беше успяла да промени чувствата ѝ към него?

Стигнаха мисията Сан Антонио де Падуа по здрач и Джули веднага беше настанена на легло, след като я изкъпаха и нахраниха, а угриженият отец намаза стъпалата ѝ с лечебен мехлем, цъкайки с език

над окаяното им състояние. Дадоха им фургон, за да докарат Карл, и Джули най-накрая се успокои, знаейки, че баща ѝ ще пристигне скоро и раните му ще бъдат излекувани.

Род внимаваше да не наруши спокойствието на Джули, докато влизаше в малката стаичка, предназначена за тях. Толкова беше благодарен за щастливото ѝ избавление, че не можеше да откъсне очи от спящата ѝ фигура, взирайки се дълги минути в нея, възхитен от непомръкналата ѝ красота, издържала на всичките досегашни изпитания. Коя друга жена би могла да прояви такава сила и смелост пред лицето на опасностите, както тази малка чувствена жена, за която беше имал невероятното щастие да се ожени, питаше се той. Леката извивка на бузата ѝ, толкова младежка, толкова невинна, караше сърцето му да, се свива от любов и копнеж. Струваше му се истинско чудо, че тя е отново при него, живо и здрава, и той се закле никога повече да не я изпусна от очи.

Отделяйки се нерешително от Джули, за да я остави на заслужената ѝ почивка, Род внимателно се приближи до малката люлка, донесена от отца. Гордост и любов извираха от сърцето му, докато очите му се наслаждаваха на гладките розови бузки, къдравата черна коса и малките извити устица на това малко човече, произлязло от слабините му. След като помисли малко, реши, че е по-щастлив, отколкото имаше правото да бъде. Чудото на раждането на неговия син и оцеляването му в невероятните обстоятелства щеше невъзвратно да промени живота му.

Уморените пътници прекараха два дни в почивка и възстановяване, преди да продължат към Ранчо Делгадо. Ръката на Карл беше наместена от свещеника, а раната на главата му беше превързана. Макар още неукрепнали, краката на Джули вече бяха започнали да оздравяват, а и бебето се чувстваше добре, въпреки всичко, което беше преживяло след раждането си. Поли и Брет се оставиха да ги убедят да останат още малко на гости в ранчото, и всички тръгнаха на път с голям ентузиазъм. В деня, когато потеглиха, Джули беше облечена адекватно, макар и недотам красиво в селска носия и сандали — всичко това предвидливо осигурено от свещеника. Род мислеше, че тя изглежда божествено, и ѝ го каза, радвайки се на ярката червенина по бледите ѝ бузи, предизвикана от комплимента му.

— Надявам се да не възразяваш, че нарекох детето на баща си — каза плахо Джули, яздейки удобно на седлото пред него.

Можеше да пътува във фургона при баща си, но вместо това реши да измине разстоянието в прегръдките на съпруга си.

— Това е име, с което детето ни може да се гордее — отвърна съвсем искрено Род.

— Чувствам се отговорна за това, което стана — изповяда се тъжно Джули. — Макар да не харесвах Мануел заради това, което ми причини, смъртта му ме натъжава. Изпитвам дори още по-голямо съжаление към невинното дете, което той остави.

— Недей, скъпа, не се обвинявай. Каквото и да си направила, била си подтикната към него от една алчна и отмъстителна жена. И аз нося част от тази вина, макар че също бях отдушник на гнева на Елена. Баща ти се поправя бързо, а ти трябва отсега нататък да се съсредоточаваш само върху приятни неща. Като мене и детето ни.

Джули искаше да каже още нещо, но думите заседнаха в гърлото ѝ като суха слама. Може би по-късно, помисли тя, когато се почувства по-уверена в любовта му към нея. Наистина ли не ѝ се сърди, задето беше избягала и беше застрашила живота на сина им? Само времето щеше да покаже. Възможно беше сега той да се отнася нежно с нея, защото беше очарован от Карлос, призна колебливо Джули.

Пристигането ѝ у дома беше радостно, точно както се беше надявала. Фелисия изпадна в екстаз, щом зърна бебето и Джули го положи в ръцете ѝ. Веднага се прояви като покровителка на малкия си племенник и заяви, че никой друг, освен нея няма да се грижи за него.

— Може ли да спя в стаята му, Родриго? — замоли се мило Фелисия. — Джули трябва да си почива, известно време няма да може да се грижи за него както трябва.

— Не, дете — усмихна се снизходително Род. — Ти самата си още много малка. Карлос ще си има бавачка, но ти можеш да го виждаш винаги, когато поискаш.

Макар че беше донякъде разочарована, Фелисия не остави духа си да спадне и започна да задава безкрайни въпроси, на които Род отговаряше, доколкото му беше по силите. Накрая я прати да повика Нола, младата съпруга на един от пастирите, която той и Джули бяха избрали още преди месеци за кърмачка на бебето си. Тя наскоро беше

родила и спокойно можеше да поеме кърменето от Джули, ако станеше нужда.

Рамона се засуети около Карл и той скоро се почувства дори задушен от нежните ѝ грижи. След известно време те двамата отидоха в собствената си къщичка, Брет и Поли бяха отведени в стаите им, а Род и Джули най-накрая останаха насаме.

Той не позволи на никого да изкъпе Джули и да я настани в леглото в първата ѝ вечер у дома. Независимо че тя протестираше, изтъквайки, че може и сама да се погрижи за себе си, Род свали дрехите ѝ и я занесе във ваната с димяща вода, която беше поръчал да донесат. Стъпалата на Джули, макар че заздравяваха бързо, все още бяха твърде нежни, за да може тя да върви, ето защо трябваше да бъде носена на ръце като дете — задължение, което Род нямаше абсолютно нищо против да изпълнява.

— Още си много слаба, скъпа — констатира той с леко намигване. — Предпочитам моите жени с малко повече месце по костите.

— Още ли съм твоя жена, Род? — запита с трепет Джули, широко отворила тревожните си сини очи.

Той беше видимо разтърсен от въпроса ѝ.

— За мене никога не е имало друга жена, скъпа — отвърна той търпеливо, обличайки в думи онова, което Джули отдавна копнееше да чуе.

Но имаше да се изрекат още много неща.

— Род, относно Елена... — започна колебливо Джули. — Аз...

— Ще поговорим по-късно за това, Джули, когато наистина се възстановиш. Засега забрави Елена, тя вече не може да те нарани. Съсредоточи се върху нашия син и върху оздравяването си.

Род остана доволен едва когато щателно изми всеки инч от слабичкото тяло на Джули. После изми и изплакна дългата ѝ медноруса коса, докато тя не заблестя от чистота. Вече се беше толкова възбудил, че знаеше, че трябва да измъкне Джули от ваната и да я занесе в леглото, иначе щеше да се изкуши да се люби с нея, макар че беше минало много малко време, откакто тя беше родила.

Джули усещаше как възбуденият му член пулсира срещу кожата ѝ, докато той я вдигаше от ваната и я отнасяше в леглото, където

грижливо я изсуши с голяма мека кърпа. После я облече в нощница, скъта я под завивките и седна до нея.

— Удобно ли ти е скъпа? — запита той загрижено.

— Добре съм, Род, наистина. Не трябва толкова да се въртиш около мене.

— Нека аз да преценя. Трябва да останеш на легло, докато стъпалата ти оздравеят напълно — нареди той със строг глас. — Нола ще се грижи за Карлос, Фелисия може да ѝ помага. Поли и Брет ще те забавляват, докато пазиш леглото. Ще ме послушаш ли, Джули?

Макар лицето му да изразяваше безкомпромисност, лека усмивка се мярна в ъгъла на устата му, щом се сети за всичките пъти, когато тя нарочно беше проявявала силната си воля и чувство за независимост.

— Да, Род — отговори покорно Джули. — Стига ми вече скитане, поне засега.

Род се изкикоти и хвърли кос поглед към съпругата си. Дали не долавяше двусмислие в думите ѝ?

— Това е хубаво — пошегува се той, — иначе щях да се принудя да те вържа за леглото.

И погали леко с пръст една изплъзнала се къдрица, която се спускаше на бузата ѝ, преди да докосне треперещите ѝ устни с твърдия си пръст.

Джули реагира силно на нежното докосване на пръстите му до плътта и, когато един пулсиращ възел започна да се стяга дълбоко в нея. Нещо в очите ѝ трепна и накара Род да положи измъчваща целувка в ямката на шията ѝ. Но това не му беше достатъчно и устата му хищно се спусна да плени нейната, докато езикът му леко разделяше устните ѝ, изследвайки я, изтегляйки неповторимия и вкус.

Гласът му долетя до нея като дрезгаво мъркане.

— Джули, Джули, толкова отчаяно те искам, но знам, че е още рано. Трябва да тръгвам, любов моя, иначе няма да отговарям за действията си. Искам да те пазя, винаги да те пазя, дори от себе си.

И излезе, оставяйки Джули да копнее да бъде обладана от единствения мъж, когото някога би могла да обича.

Тя се възстановяваше бързо, младежката ѝ жизненост ѝ върна здравето само за две седмици. Род бързо се вживя отново в ролята на господар веднага щом пое юздите на управлението на Ранчо Делгадо. Скоро щяха да прекарват добитъка, но тази година той щеше да си

остане у дома. Свободното му време отиваше в развличане на гостите и изливане на специално внимание върху съпругата и сина му. Беше силно окуражен от бързото възстановяване на Джули и щастливо планираше огромна фиеста, за да отпразнува кръщенето на малкия Карлос. Брет и Поли се съгласиха да станат кръстници на момченцето и вече го глезеха ужасно. Беше определена дата, за след една седмица, след което те двамата щяха да се върнат в Сан Франсиско, за да поемат задълженията си в игралната зала.

Първият ден, в който Джули отиде сама на обед в трапезарията, се превърна в малък празник. Род не можеше да откъсне поглед от стройната ѝ фигура, понапълняла от раждането, и от сияещото ѝ лице, което грееше от радост и щастие. Тя се беше облякла специално за събитието и знаеше, че изглежда прекрасно. Нежните грижи на Тереса ѝ бяха помогнали да възстанови загубеното си тегло и сега тя блестеше от неподправена жизненост. Беше избрала да облече яркосиня рокля от тежка коприна, с огромни буфан ръкави и широко, ниско изрязано деколте, което оголваше горната част на заоблените ѝ гърди. Полата се спускаше красиво над стройните ѝ хълбоци. При вида ѝ Род почувства как адреналинът започва да бушува в слабините му.

Обедът минаваше приятно, с духовити забележки, когато Поли изведнъж каза:

— Брет ме помоли да се омъжа за него.

Погледът, който отправи към него, беше звездно сияен и изпълнен с любов, като не оставяше дори и най-малкото съмнение какъв е бил отговорът ѝ. Този поглед, както Джули забеляза, получи своето отражение. Тя не би могла да бъде по-доволна.

— О, Поли! — възкликна щастливо Джули. — Точно на това се надявах през цялото време! Крайно време беше Брет да си намери добра жена, с която да прекара живота си.

След последвалите излиятелни поздравления Род направи едно предложение, което като че ли се хареса на всички:

— Защо да не направим двоен празник? Отец Хуан може да ви венчае, когато дойде да кръсти Карлос. Знам, че Джули ще бъде много щастлива да присъства на сватбата на двама свои добри приятели.

След кратка консултация щастливата двойка се съгласи. По-късно, когато Поли и Джули останаха сами, Поли каза плахо:

— Толкова много го обичам, Джули. Знам, че никога няма да мога да заема твоето място в сърцето му, но ще му бъда добра съпруга.

— Поли — укори я нежно приятелката ѝ, — Брет може да ме е обичал едно време, но в мига, когато ти влезе в живота му, всичко това се промени. Всеки глупак може да види, че е омагьосан от тебе. Моето бъдеще е с Род и винаги е било.

— Как... как са нещата между вас двамата?

Джули се поколеба.

— Не съм сигурна. Още не сме говорили за Елена. Или за основанията ми да напусна ранчото. Но той се отнася много добре с мене, може би прекалено добре — изрече тя замислено. — Още не се е опитвал да се люби с мене, откакто се върнахме, макар да съм сигурна, че иска.

— Знаеш колко се безпокои за здравето ти, Джули — отвърна Поли. — Сигурна съм, че изчаква точния момент. Само ако можеш да го видиш, когато те търсеше, нямаше да се съмняваш в любовта му.

— Ще се почувствам по-добре, ако той ми го каже — възрази Джули с явен скептицизъм. — Не мога да чета мисли.

— И Род не може, Джули — напомни ѝ Поли. — Ти казвала ли си му колко държиш на него?

Джули се изчерви, осъзнавайки, че и тя, както Род, си е държала устата твърде плътно затворена.

След разговора си с Поли Джули реши, че е дошло времето за разговор между нея и съпруга ѝ. Инстинктивно чувстваше, че първата стъпка трябва да дойде от нейна страна. С тази мисъл в главата тя се постара да се приготви за лягане същата вечер. Нощницата, която облече, обгръщаше тялото ѝ като фина паяжина, разкривайки цялото великолепие на високите и гърди и заоблечения ханш. Тъмнозлатистото гнездо между бедрата ѝ се превръщаше в изкусителна сянка, забулена от тънък воал. Дългите и кехлибарени къдрици се спускаха като копринени нишки към тънката ѝ талия — резултат от цял час енергично четкане, и Джули хвърли поглед към огледалото, доволна, че изглежда прекрасно. И тъй като беше лишена от каквато и да било суетност, тя не можеше да знае каква изкусителна картина представлява или колко драматично ще се отрази външният ѝ вид върху Род. Поемайки си дълбоко дъх, за да се успокои, Джули събра

смелост и тихо влезе в затъмнената спалня на Род през вратата, която я свързваше с нейната стая.

Той не спеше. Болезненото туптене в слабините му и копнежът по красивата му съпруга го държаха буден. Погледна жадно към междинната врата, после премига бързо, сигурен, че изгарящото му желание за Джули е извикало красивото видение, което да го възбужда и измъчва. Луната грееше, пълна и ярка, лъчите ѝ влизаха през отворения прозорец и обливаха Джули в потоци разтопено сребро, карайки бледозлатистото ѝ тяло да изпква под прозрачната материя на нощницата. Род изстена, когато призракната фигура на неговата любима се облегна предизвикателно на рамката на вратата.

— За бога, Джули, ако си истинска, не ме измъчвай така! — извика той и тревогата накара гласа му да трепне издайнически. — Но ако си плод на въображението ми, надявам се никога да не се събудя от този сън.

С изкусителна бавност Джули пристъпи една стъпка навътре в стаята и движението на стройните ѝ хълбоци разпали лудо желание у него.

— Истинска съм, Род — прошепна тя, когато се приближи към него. — Докосни ме, от плът и кръв съм.

Род нямаше нужда от повече подканвания, когато ръцете му потърсиха нежните хълмове на гърдите ѝ, настанявайки ги нежно в дланите си, търкайки леко зърната им с върховете на палците си, докато те не щръкнаха почти веднага. Джули усети, че се топи от възбуда, когато топла, всепроникваща умора плъпна из тялото ѝ. Толкова отдавна не беше усещала ръцете на Род по себе си, че коленете ѝ заплашваха да се огънат под нея. Изчерви се от удоволствие, когато почувства как тъмните му очи бродят по нея от главата до петите. Докато пламенният му поглед се плъзгаше по нея, езици от пламък сякаш подпалваха тънката материя на нощницата и я оставяха оголена под дивия си напор.

— Ела при мене, скъпа — подкани я Род с осветено от предчувствие лице. — Ако не се любя с тебе още сега, сигурно ще умра.

И той без никакво усилие я отнесе в леглото, сръчно събличайки ефирната нощница от тялото ѝ.

— Трябва първо да поговорим, Род — принуди се да каже Джули, но интонацията на гласа ѝ му подсказваше, че говоренето е последното нещо на света, което желаше да прави тъкмо в този момент.

— Ще поговорим, любов моя — изстена Род в прилив на едва потискано желание. — По-късно, Много по-късно.

Джули ахна, когато той обхвана нежната плът на зърното ѝ със зъби и започна да го облизва с подлудяващи движения на езика, докато тя не почувства как някакво напрежение изпълва слабините ѝ и става все по-непоносимо. Дълга минути единственият звук в стаята беше задавеното дишане на две тела, вплели се едно в друго в изгаряща страст, накъсвано само от дълбоки стонове на наслада.

Устните на Род се плъзнаха нагоре, за да пленят устата ѝ, и Джули усети нежната топлина на езика му да нахлува в меденосладките ѝ дълбини, докато мокрият му връх свободно се разхождаше по очертанията на устните ѝ. Леките целувки валяха като дъжд по ъгълчетата на устата ѝ и покрай гладката линия на челюстта и, преди да се спрат на нежното място, където шията се срещаше с раменете.

— Любов моя, животът ми щеше да бъде празен, ако те нямаше до мен — прошепна той, за огромно удоволствие на Джули. — Обичам те.

Когато думите, които толкова мечтаеше да чуе, излязоха без никакво усилие от устата на Род, всичките съмнения на Джули изчезнаха като пепел по вятъра и това отключи цялата ѝ съдържана до момента страст. Род изстена от удоволствие, когато ръцете ѝ свободно забродиха по твърдите очертания на раменете и гърба му, притискайки след това стегнатите полукулба на седалището му, за да се озоват на хълбоците и да обгърнат възбудената му мъжественост. Тя прокара леко ръката си нагоре-надолу, но Род изстена и я спря.

— Нощта едва сега започва, скъпа. Ако продължиш така, ще стигна до внезапен край. Толкова много месеци бях без тебе, че едва се съдържам. — Джули се изкикоти, но махна ръката си. — Легни — каза той — и ме остави да те любя.

Джули преглътна конвулсивно, когато жадната уста на Род проправи влажна пътека по тялото ѝ, раздражайки със зъби първо едното зърно, а после другото, докато той, обхванал гърдите ѝ в

дланите си, не накара кораловите зърна да се втвърдят под допира на езика му. Засмука ги нежно, докато млякото ѝ не започна обилно да тече, после се плъзна надолу, мърморейки нежно:

— Храна за богове. Надявам се синът ми да осъзнава какъв щастливец е.

Джули се напрегна, когато езикът му затрептя срещу ребрата ѝ, спирайки за кратко на пъпа, а после с влудяващи движения го обиколи, докато ръцете му се пъгнаха между бедрата ѝ и пръстите му влязоха в нейната влажна топлина. Джули изви гръб, поддавайки се на магията на сексуалния масаж, а когато Род стисна с ръце талията ѝ, за да я приближи още повече към себе си, започвайки да гали с нежни движения на езика триъгълника от руси косъмчета, който го приканваше с обещание за неизмеримо блаженство, тя извика високо. Той изстена удовлетворено, когато почувства как великолепната наслада, която ѝ даваше, кара стройното ѝ тяло да се разтърсва, и искаше само едно — да ѝ даде още повече. Когато езикът и устните му завладяха нежната пъпка, сгушена сред златистата горичка, тя го замоли да продължи, сигурна, че ще умре, ако той не я послуша, готвейки се да умре, ако той наистина го стори.

Но Джули нямаше защо да се страхува. Род не спря, а напротив, усили нежното мъчение, докато тя не се вцепени, усещайки как напрежението в нея расте, и в същото време езикът му изстрелва огнени стрели към източника на горчиво-сладкия копнеж, който заплашваше да я удави. После великолепното насилие на устата му я запрати отвъд ръба на реалността във водовъртеж от избухващи звезди и изригващи планети.

Издавайки вик, който едва ли би могъл да се вземе за човешки глас, Род подскочи рязко нагоре, навлизайки отново и отново във влажната ѝ топлина, обладавайки я яростно и пламенно, с все по-дълбоки тласъци. Взрив от усещания избухна заедно с неговото проникване и Джули усети, че е отговорна за неговия плам, въпреки силното удоволствие, което беше изпитала само преди минути. Лишен твърде отдавна, желаещ и копнеещ, Род влизаше и излизаше, сливайки тялото си с нейното, с дъх, който стържеше в гърдите му, с кръв, която биеше като полудяла по слепоочията му. Джули още веднъж се чу да вика за освобождение, докато вълни на екстаз пробягваха през нея. И тогава той я освободи в пристъп на усещания, които преминаха като

светкавица помежду им, докато неговата кулминация не затъмни собствената ѝ раздираща реакция.

Джули усети как Род омеква и се изплъзва от тялото ѝ, и въздъхна в прилив на приятна умора.

— Доволна ли си, любов моя? — запита той лениво.

— Извънредно — изчерви се Джули, осъзнавайки спокойствието на задоволството, което се разливаше между тях. — Винаги ли ще бъде така, Род?

— Винаги — закле се той тържествено, целувайки я игриво по върха на носа. — Но само ако не ми поставяш прекалено големи изисквания.

Тя отговори на закачливата му усмивка.

— Моите изисквания ли? — пошегува се Джули на свой ред с привидно възмутен тон. — Искаш да ти лежа като някоя покорна госпожичка, докато ти си вземаш удоволствието и не ми даваш моето?

— Искам те точно каквато си, вещице моя. Много отдавна бях омагьосан от пикантното ти държание и дива природа, особено в леглото.

Джули изведнъж стана сериозна.

— Наистина ли? Тоест, когато каза, че ме обичаш?

— Никога повече не бива да се съмняваш в мене, скъпа. Обичам те страстно, с цялото си сърце и душа. Ти ме направи най-щастливия мъж на земята, когато ми роди син. Но дори да не ми беше дала Карлос, пак щях да те обичам, въпреки че си толкова диваче.

— Винаги съм те обичала, Род. Дори... дори когато имах причина да те мразя. Дори когато спа с Елена и тя ми каза, че си искал да излезе от живота ти.

— Никога вече няма да ти причинявам тревоги, Джули — закле се Род, стискайки слабите ѝ рамене. — Вярваш ли ми?

Да, Род. Вярвам ти. Можеш ли да ми простиш, че те напуснах, без да ти дам шанс да ми обясниш? Никога не съм искала да излагам сина ни на опасност.

— Няма за какво да ти прощавам, любов моя. Знам колко убедителна може да бъде Елена, когато иска нещо. Мануел ми разказа всичко. Ще призная, че бях наранен, когато сметнах, че не ми вярваш достатъчно, за да ми кажеш какво те тревожи. Но после имах

прекалено много грижи, за да мисля за нещо друго, освен за благополучното ти завръщане.

— Род, аз...

— Не — прошепна той, слагайки пръст на устните й. — Остави ме да продължа. Твърде късно осъзнах, че така съм се увлякъл в грижите около добитъка, че на тебе вероятно ти се е сторило, че нарочно те пренебрегвам. Но не беше така. Тъкмо напротив. Толкова те исках, че не можех да си вярвам. Тереса ме предупреди, че ако продължаваме съпружеските си игри при толкова напреднала бременност, това ще застраши детето ни. При тези обстоятелства, като знаех колко силно те желая, помислих, че ще е най-добре да пазя здравето ти, като се отдалеча от изкушението. Нарочно се отделих от леглото ти, работех дълги часове, докато не падах изтощен и не заспивах веднага. Разбирам на колко погрешен път съм бил, като те оставих така уязвима пред измислиците на Елена. Трябваше да ти кажа истината, а не да смятам, че ти без друго я знаеш.

— Ако ми го беше обяснил, щях да родя Карлос в собственото си легло — изказа мислите си Джули. — Никога повече няма да позволя на Елена или на когото и да било да изрови пропаст помежду ни. А ти, съпруже, вече никога не поглеждай друга жена — предупреди го тя заканително.

— Как бих могъл с такава магьосница като тебе, която осъществява и най-дивите ми фантазии? Нарекох те вещица и ти си си такава, защото ме държиш омагьосан още от първата ни среща, макар да знаех, че е лудост да те искам толкова много. — После устните му сътвориха песен от любов в срещата си с нейните и той прошепна: — Жаждата ми за тебе е толкова голяма, скъпа, че те искам отново. Ела при мене, любов моя.

Много по-късно, след като се бяха любили отново и временно се почувстваха задоволени, Род подхвана темата, по която, поне според Джули, навярно много беше мислил.

— Говорих днес с отец Хуан. Той ми каза, че повече не може да задържи сина на Елена и Мануел. Помоли ме да му намеря дом.

— И намери ли? — запита тя тихо.

— Джули, чувствам известна отговорност към момчето. Семейството на Елена и моето семейство са приятели от край време. Кръвта на Монтоя тече в неговите вени. Но не го правя заради Елена.

Мануел искаше да се реваншира заради злото, което ти е причинил, и умря, опитвайки се да осигури твоята безопасност. В името на честта съм длъжен да намеря добър дом за това дете.

Джули мисли дълго и стигна до заключението, че греховете на майката не могат да бъдат приписвани на невинното ѝ дете.

— Говорих с Тереса и тя се съгласи да вземе момчето — продължи Род. — Но първо исках да съм сигурен, че няма да се дразниш от присъствието му в ранчото.

— Не, Род — каза твърдо Джули и последвалите ѝ думи го смаяха. — Не искам Тереса да отглежда момчето.

— Джули! — възкликна той. — Знам, че Елена искаше да ти навреди, но това бебе е невинна душичка.

— Не ме разбра, Род — възрази меко Джули, обвивайки ръце около врата му. — Искам сама да го отгледам. Ще се отнасям към него като към собствения си син. Можем да го осиновим, ако искаш. Аз съм Делгадо и твоята чест е и моя.

— Обичам те, любов моя — прошепна Род разчувстван от великодушното ѝ предложение.

Нежният ѝ дъх погали бузата му и устните им запечатаха любовта им за вечни времена.

ЕПИЛОГ

Малкият Карлос се държа като ангелче по време на кръщенето, но вдигна такъв шум, докато кръстниците му се венчаваха, че Нола се принуди да го изнесе от стаята, та отец Хуан да продължи церемонията без други прекъсвания.

Рамона и Карл се преместиха временно в хасиендата, така че Брет и Поли да останат една седмица сами в малката къщичка, преди да се върнат в Сан Франсиско.

След церемонията отец Хуан съобщи на Род една мрачна вест. Елена била пленена от Пико, свирепия бандит и герой на мексиканците. Той нападал най-вече американци, пътуващи по Камино Пеан. Макар че скривалището му така и не било намерено, се предполагало, че се крие из хълмовете около Сен Луис Обиспо. Не било трудно да идентифицират жертвите му, защото винаги оставял зловещия си белег. Отрязвал им ушите.

Според слуховете — а Род нямаше основание да се съмнява в тях — Пико бил така омаян от Елена, че я задържал за себе си. Преди няколко дни бандитите, водени от него и помощника му Мануел Вергара, отишли в Сен Луис Обиспо, за да оставят в заложната къща ценности, взети от американски керван. Елена била с тях — дали по собствен избор или по принуда, не било ясно. Били изненадани от наказателен отряд и Пико, използвайки Елена и останалите като щит, успял да избяга. Преди да повикат отец Хуан, в пристъп на гняв, че са изпуснали Пико, преследвачите обесили на място Елена, Мануел Вергара и шест-седем други бандити.

Род беше шокиран. Макар Елена да заслужаваше да я мрази, той в никакъв случай не би искал да я постигне такава жестока смърт. Но Елена беше минало. Сега нищо и никой нямаше значение, само Джули, тяхното семейство и тяхната чест.

Издание:

Кони Мейсън. Спазарена невеста

ИК „Ирис“, София, 2005

Редактор: Правда Панова

Коректор: Виолета Иванова

ISBN: 954-455-075-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.